

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО

СИЛА И ЖИВОТ

Том XI

Поредицата „Сила и Живот“ е съвместна публикация на издателствата „Захарий Стоянов“ и „Бяло Братство“. В нея за първи път е представена пълна хронология на неделните проповеди на Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) през периода 1914–1944 г. В тях по собствените му думи са изложени всички основни принципи на неговото учение, което той нарича Новото учение на Всемирното Бяло Братство.

От езикова гледна точка неделните проповеди, наричани беседи, са стенографирано говорно слово. Стенограмите на беседите са дешифрирани, редактирани и публикувани от различни последователи на Учителя П. Дънов, през различни периоди от време, на което се дължат някои езикови и стилови разлики. По-голямата част от съдържанието на настоящата поредица са сборниците с беседи, които започват да се публикуват от 1915 г. със заглавие „Сила и Живот“.

**УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО**

СИЛА И ЖИВОТ

Том XI

24.01–27.06.1926 г.

Издателство •ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ•
Издателство •БЯЛО БРАТСТВО•

София, 2015

© Издателство „Захарий Стоянов“, 2015
© Издателство „Бяло Братство“, 2015

ISBN 978-954-09-
ISBN 978-954-744-285-6

Съдържание

Мария избра, 24.01.1926	7
Свидетелството Негово, 31.01.1926	29
Познат от Него, 7.02.1926	50
Позвах Сина Си, 14.02.1926	70
Бъдете свършени!, 21.02.1926	92
Приех от Отца Си, 28.02.1926	115
Домовит човек, 7.03.1926	138
Саваот Амон Ра, 14.03.1926	159
Закон на съпоставяне, 21.03.1926	181
Петте разумни, 28.03.1926	207
Дава плод, 4.04.1926	228
И Земята ще се изпълни със знание, 11.04.1926	250
Зазоряване, 18.04.1926	277
Сам изтъпках жлеба, 25.04.1926	300
Избавената душа, 2.05.1926	321
Ще бъде жив, 9.05.1926	340
Ще ми изявиш, 16.05.1926	361
Скритото имане, 23.05.1926	382
Коего дава живот, 30.05.1926	401
Ще се наситят, 6.06.1926	426
Стана плът, 13.06.1926	452
В малкото, 20.06.1926	480
В Своите Си, 27.06.1926	503
Обяснителни бележки	526
Речник на редки, остарели и чужди думи	536
Азбучен показател	538

Мария избра

*Но едно е потребно;
а Мария избра добрата част,
която няма да се отнеме от нея.*

Лука 10:42

Реалността на живота не може да се обясни по един конкретен начин, както някои съвременни философи или както някои съвременни общественици изискват. Великата реалност на живота може да се обясни само символично. Ще попитате защо. Това е един незавършен процес. Как ще обясните положението на една ябълка, като разглеждате нейната семка? За да обясните какво нещо е ябълката, трябва да дадете време на нейната семка да се развие. Следователно сегашният реален живот е в процес на развитие и трябва да минат милиони години, за да се разбере. За да знаем, да видим какви ще бъдат крайните резултати, трябва да бъдем някакви възвишени богове.

В стремежа на хората да разберат живота още сега се забелязва една вътрешна, скрита гордост, каквато се забелязва и в най-смирените, и в най-малките буболечици и същества. Някои мислят, че само хората са горделиви. Не, горделиви са и дърветата, горделиви са и най-малките мушици. Понякога дърветата казват: „Ние ще израснем високо, ще стигнем небето“. Мушиците пък казват: „Ние ще пребродим целия свят“. Това е гордост, нищо друго.

Сега вие казвате: „Ние искаме реалния живот“. В какво седи реалността на живота? Тя седи в това, че той е безсмъртен. Смъртният живот е полуреален. Безсмъртието крие в себе си онзи живот, който не е ограничен от условията. Следователно безсмъртният

живот е онзи, в който човек може да се развие правилно, а в правилното развитие има една закономерност, един правилен домашен бит, едно правилно вътрешно разбиране, едно индивидуално схващане на душата, че във всеки даден случай човек да знае какво да разбира.

Вземете думите *Марта и Мария* от прочетения стих. Често хората се спират на тия думи и казват, че между Марта и Мария има спор. Марта и Мария са символи. *Мария* значи *сол*, тя посолява нещата, а вие знаете, че за всяко нещо трябва малко солчица. Наблюдавайте животните, които дълго време пасат трева – и те искат малко солчица. *Марта* пък означава *мара, горчива*. Когато някой човек се разболе, лекарите му дават малко горчивина. Тогава той става *Марта*, т.е. става много активен, ще го видите как се движи нагоре-надолу, присвива се, вика един лекар, друг лекар, всички го прислушват, цяла тревога се вдига около него. Това работа ли е? Как да не е работа! Казват: „Не знам какво е станало на нашата Марта“. Как, вашата Марта е отлична, отличен педагог е тя! Марта е символ.

И тъй, Мария избра добрата част. Това значи *Мария избра да служи на здравите хора, да ги учи*. Марта избра да служи на болните хора, а на болните колкото и да служиш, и светия да си, и ангел да си, никога няма да ги удовлетвориш. Вие поне сте прислужвали на болни, познавате ги. Оставали ли са някога доволни? Все ще ти кажат, че нищо не си направил, че лекар не си извикал, че не си им дал това-онова, все ще намерят нещо, от което да са недоволни. Кой са благодарните? Това са здравите хора. Казвам: съвременните хора са неблагодарни, защото са болни, защото Марта в тях не си е свършила работата. И когато казвам, че трябва да бъдете благодарни, разбирам най-възвишеното състояние на човешкия дух. Аз похвалявам тази Марта, но къде? В болницата.

Мария избира добрата част.

Коя е добрата част? Сега вие можете да си правите догадки, да казвате: „Мария избира Любовта, тя е добрата част“. Да, Мария избира живота на възкресението, живота на Светлината, живота на Мъдростта, живота на Свободата. А какво избира Марта? Избира живота на ограниченията – горчивият живот. Тя избира службата да погребва хората, да опява, да им кади тамян, да им кърпи съдраните обувки, да им кърпи съдраните ризи и гащи, да събира оттук-оттам останало ядене от вчерашния ден и от него да направи някакъв буламач, та като ядат, хората да кажат: „Отлична жена е тази Марта, оттук-оттам събира и пак наготвила някакво ядене“. Тя прилича на онзи банкер, който оттук открадне, оттам открадне, този излъже с една полица, онзи излъже и току-виж забогатял – това е Марта. На всякъде по целия свят е горчива тя. Не, естественото положение в живота е Мария.

Сега аз не се спирам на имената, но трябва да знаете, че зад всяко име седи една идея. Не се хващам за буквата на нещата, та да кажете после: „Тази е Мария, тази е Марта“; не, в тези имена подразбирам някаква идея. Във всяко име се крие една идея, тъй както във всяко шише се крие някакво съдържание. Докато в шишето има вода, то е съдържателно, но щом тя се излее, остава празно, нищо повече няма в него. Това шише може да съдържа и сладка, и горчива течност.

Мария избира добрата част.

Коя е добрата част? Тя е Божественото в човека. И сега аз казвам, че всички трябва да изберете като Мария – Божественото, но щом се безпокоите, вие сте Марта. Щом се тревожите за много неща, вие сте Марта; щом казвате, че еди-кой си не върви в пътя като вас, вие сте Марта; щом казвате, че еди-кой си не вярва като вас, вие сте Марта. Следователно, когато искате хората да вървят точно по вашите убеждения, вие сте Марта. Когато сте доволни от живота, този живот вече върви по един велик закон.

Какво има да се безпокоите? Най-първо сте си поставили едно предубеждение за живота и мислите, че светът не е добре уреден, че съвременният обществен строй не е добре уреден, но всичко това е едно индивидуално схващане, едно криво схващане за нещата. Ако пътувате през Африка или през Америка, ще се натъкнете на някои пустини, където изобилства толкова много прах и пепел, че може да се заблудите в пътя си. И всеки пътник, който се е заблудил в този терен, остава с мисълта, че цялата област е все такава – само прах. Не, не е така. Пътят е прашен само на около 20 км разстояние, по-нататък той се подобрява. Така и вие, като минавате през пространството, казвате: „Светът се е развалил“. Светът се е развалил, а вие сте някакво божество и ще го оправите!

Някой път ми казвате: „Ти ли ще оправиш света?“. Не, аз пея на света, аз свиря, аз говоря на хората. Понякога казвате: „Не те разбрах“. Казвам: ще отидеш при Марта. – „Не съм разположен.“ Ще отидеш при Марта. – „Гладен съм.“ Ще отидеш при Марта! Който дойде при мен, не трябва да бъде гладен, дрехите и шапката му не трябва да бъдат скъсани. Той трябва да бъде с нови дрехи – човек на новата култура, да разбира всичко и като седне между другите хора, да каже: „Ето, сега ще ви изсвиря еди-кое си парче от еди-кой си виден музикант или пък ще ви прочета еди-кое си произведение на еди-кой си виден писател, да внимнем в съдържанието на тия велики работи, да разберем всичко това, което те са искали да изразят“. А сега Марта не се нуждае от никаква наука. Като стане сутрин, седне пред огъня, вторачи очите си в тигана и започва да следи. Наблюдава, грижи се и току си приказва: „Ох, отиде яденето!“. По-видните господарки пък поставят слугините си пред тигана и като дойдат мъжете им, казват: „Ох, побеля ми главата от тази глупава слугиня!“. Мъжът се чуди какво да прави. Доведе втора, трета слугиня, но Марта си е все Марта, тя все

горчива си остава. Комуто дадете горчивия хап, той сладък не може да стане.

Нашият съвременен живот е пълен с такива горчиви мисли и чувства и на всеки един от вас животът е пълен с горчиви мисли и чувства. Не ме разбирайте по буквата. Във всеки момент човек трябва да прави избор, и то правилен избор – именно в това седи великото в света. И в Природата, в това велико непрекъснато течение, има един избор. По какво се отличава хубостта на чешмата? Че в нея има едно непрекъснато течение. В такава чешма водата е всякога нова, тя постоянно тече, не е стара.

Казват за някого: „Той е отличен човек, идеите в него са постоянни, не се менят, постоянен е“. Аз съжалявам хора, у които идеите не се менят. – „Ама той има стари идеи!“ Аз съжалявам тия хора, у които идеите са стари. В Бог, Който е толкова велик, Който постоянно твори, Който е създал Великия космос, всичко, всеки ден, всяка минута се мени. И Слънцето всеки ден се мени. Това Слънце, което видяхме вчера, днес не е същото. В тази промяна има един обновяващ живот, една вътрешна красота и интелигентност. Следователно в сегашния бит на Космоса са влезли по-разумни същества, отколкото са били по-рано.

И ние, тъй както познаваме законите, имаме особени разбирания за Земята. Нашата Земя пътува из пространството като един голям параход, и то с много голяма бързина и движение, които не усещаме. При това пътуване из пространството дохождаме в съприкосновение с други слънчеви системи, които по развитие се намират в по-висока степен на интелигентност, отколкото всички досегашни слънчеви системи, през които сме минали. Ето защо ние с право казваме, че Земята ще се измени, както и цялата Слънчева система, и ще дойде до по-високо стъпало на развитие. Защо? Защото е във връзка с по-велики сили, които действат в тези невидими за нас слънца. Вие ще ка-

жете: „Къде са тези слънца?“. Не можете да ги видите в този салон, разбира се, за това се изискват време и специални инструменти. Както за да дойде светлината от Слънцето до нашата Земя се изисква известно време, така и за да дойдете в съприкосновение с тия по-висши от вас Същества се изискват време и условия. Светлината идва от Слънцето до Земята за 8 минути; това представлява една приятна разходка. Ако едно Същество от Слънцето, с голяма интелигентност, поиска да направи една разходка до Земята, ще му трябват само 8 минути, а колко време ще е нужно за вас, за да отидете до Слънцето? Някои учени правят изчисления, че за да се стигне до него с най-бързия трен, се изискват най-малко 250 години, а ако се отиде с бързината на мисълта, трябват само 8 минути – вижте колко е грамадна разликата!

Като слушате беседата, вие ще се намерите в едно голямо противоречие, ще кажете, че не сте я разбрали, че не е свързана. Нещата са свързани сами по себе си, аз не ги свързвам. Чудни сте, когато искате нещата да са свързани! Аз ще ви направя едно възражение. Когато ядете, храната у вас свързана ли е? Вие взимате хапка след хапка, дъвчете ги и по-после казвате: „Колко ми е приятно, дойде ми една приятна идея“ – значи тази несвързана храна, тази каша, която ядете, внася във вас една нова идея, вие усещате една голяма приятност, а по-рано бяхте отпаднали духом. Нещата сами по себе си са свързани, това трябва да знаете. Между хиляди неща в света, където и да са те, щом са хармонични, има една вътрешна връзка, която никое същество в света не е в състояние да развали. Следователно, щом един човек в света има живота на възкресението, няма сила в света, която е в състояние да му отнеме този живот. Никой друг, освен той самият, не е в състояние да отнеме този живот.

Разбирайте ме сега, аз говоря за онзи вътрешен живот, за онова дълбоко разбиране на живота, което, ако

бихте приложили в живота си индивидуално, би ви дало сила, каквато всеки от вас желае – именно в това седи силата на живота. В съвременната окултна наука се казва, че човек сам може да се магнетизира и дематизира. Това, казано на ваш език, или преведено с ваши думи, означава, че човек сам може да се съблича и облича. Питам ви: ако вие се съблечете на този студ, какъвто има днес тук, а и по цяла Европа, около 15 – 20 градуса, какво ще бъде състоянието ви? Един наш приятел отиде по това време на екскурзия по Витоша и като се върна, ухото му течеше. Защо? Трябваше да завие добре ухото си, за да не се простуди.

Следователно човек всякога може да се облече в една възвишена мисъл. Всеки човек трябва да бъде облечен като в броня в своята възвишена мисъл. Неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговият дух трябва да бъдат облечени. В какво? В онова възвишеното, благородното, което живее в него. Той може да каже: „Но аз не зная как да се облека“. Това не е оправдание. Малкото дете знае ли да се облича? Не. Кой го облича – майка му. Да, но като порасне, майка му вече не го облича. Вие може да кажете: „Ние нямаме майка“. Добре, а онова малко птиченце, което живее в яйцето като зародиш, кой го облича? Още преди да излезе от яйцето, то е сложило костюма си и така се явява на белия свят. Чудни сте, като казвате, че не можете да се облечете. Не, вие ще се облечете още докато сте в яйцето, като малкото птиченце, и после ще излезете готови – нищо повече. Вие сте забравили това изкуство, но ще си го припомните и ще се облечете.

Ще ви приведа един пример за Наполеон¹ и един от неговите инженери. При едно от големите сражения Наполеон казал на своя инженер:

– В продължение на 20 минути ти ще построиш един мост над реката, за да могат войниците да я преминат.

– Нямам никакви инструменти, не ще мога за толкова кратко време да направя този мост.

– Казвам ти: за 20 минути ще построиш този мост, иначе ще те застрелям!

Нямало какво, трябвало да се построи и инженерът взел да мисли как да го направи. Отишъл при реката, размишлявал и веднага му дошла идея. Взел една от тия руски шапки, с козирка, допрял я до челото си и наблюдавал, правил своите изчисления, скроил плана за построяването. И действително, в няколко минути мостът бил готов.

Често и Природата ни казва: „Ако ти в 20 минути не си направиш плана, ще бъдеш застрелян“. Как мислите, няма ли да го наредите? Ще го наредите и още как. Най-първо сте един горделив човек, не искате от никого услуга и никому не искате да направите услуга, но като дойде лекар около вас, започвате да му се молите, да искате да ви спаси. Лекарят казва: „Ще ви помогна, ако в 20 минути направите мост“. С това подразбирам, че вие сте човекът, който не иска да направи никому услуга, но ако не направите този мост – т.е. ако не направите връзката между този и онзи свят, и то в 20 минути, животът ви ще се вземе. Тъй казва Господ, тъй казва Живата природа. Идва значи Наполеон, т.е. някоя болест, и ви казва: „В 20 минути ще построиш този мост!“ – и какво става? Идва след това лекарят и казва: „Слушай, ако не направиш моста след 20 минути, твоята работа е свършена, животът е фалирал!“. И като излезе лекарят, ти се молиш, молиш, казваш: „Господи, прости ми! Всичко, което исках от мен, ще направя. Аз ще посветя живота си в служене на Теб, ще раздам имането си на бедните“. Не се минават и 20 минути, кризата настъпва. Каква криза? Спасителната. Болният заспива и не се знае къде е. Заминал е някъде, няма го цели 4 – 5 – 6 часа, ходил е някъде и след това гледаш – пулсът му бие равномерно, диша правилно и добре. Значи е ходил на другия свят, направил моста между този и онзи свят и казва: „Не може така да се живее, мост трябва да се

построй!“ . Ако няма мост, застрелват човека. С този пример ви обясняваме къде се крият причините за нещастията, за болестите и за смъртта в света.

И тъй, *Мария избра добрата част.*

Представете си, че се намирате пред една голяма река, каквато е Дунав, и неприятелят ви гони. Като дойдете до реката, какво ще направите? Ще се хвърлите ли в нея? Сега седите пред реката и казвате: „Защо Господ ни даде такива големи нещастия?“. Казвам: тия нещастия ви дойдоха, защото нямате мост. Щом нямате мост, всички ще пострадате; ако имате, нито един от вас няма да пострада, всички ще преминете благополучно реката и ще се спасите от неприятеля.

Искам да ме схващате правилно, аз не говоря за своя изгода, нито пък за ваша, а за да изпитате красотата на вътрешния живот, та като излезете оттук, да имате един хубав обяд и да носите една велика идея да не мислите за утрешния ден. Доста е, казва Христос, злото на деня, няма какво да мислите за утре. Всички трябва да възприемем великата идея, да направим един мост от този за онзи свят. За теб като човек няма по-велико благо от това да направиш мост от своя живот за Божия живот. Собствен мост трябва да си направиш и през него да минаваш, а не да търсиш чужд мост! Всяка душа може да си направи такъв мост.

Когато едно време Господ направил паяка, пратил го да живее на Земята. Като дошъл тук, той се намерил в доста трудно положение и дълго мислил как да излезе от него. Най-после решил да направи една нишка, която да служи за мост между този и другия свят. Един ден Господ го посетил и видял, че работи нещо. Запитал го:

– Какво правиш, синко?

– Искам да направя едно съобщение от този за онзи свят – преда си нишка, която ще закача на някое дърво и ще минавам по нея. Вятърът ще я духа все по-нагоре и по-нагоре и така ще държа връзка с онзи свят.

– Много хубаво си намислил – казал Господ.

И действително, първоначалната идея на паяка е била много хубава – той искал да направи връзка между видимия и невидимия свят, но впоследствие, когато направил нишките си по стрехите на хората, и той станал културен като тях и казал: „Да не мислите, че съм толкова прост! Аз стоя тук за стража и тежко на този, който падне в моята мрежа“.

Казвам: главната идея за всеки от нас е да направим един проход от този живот за другия, защото само така ще разберете вътрешния смисъл на живота. Не подразбирам, че трябва да разделите този живот, а да добиете в себе си безсмъртие, т.е. да направите този си живот безсмъртен. Ще кажат някои: „Този човек говори за друг свят, за онзи свят, а трябва да се знае, че ние само след като умрем на онзи свят, тогава ще можем да се спасим“. Не, това е неправилно схващане на живота. Трябва още докато си жив да придобиеш онези алхимични свойства на живота, че колкото и да боледуваш, нищо да не е в състояние да те умори, при това никаква болест да не те хваща. Ти трябва да дойдеш до положение да умираш, без да се разлагаш, без да се унищожаваш; да страдаш, без да се разрушаваш. Колкото и пъти да умираш в живота си, в края на краищата пак да възкръсваш и от нищо да нямаш страх.

Хората на новия живот трябва да бъдат безстрашни, но разумни. Бог е дал като награда на всички възкресението, безсмъртния живот. В безсмъртния живот се крият условията за постигане на най-възвишената култура, каквато човек може да постигне някога. Всичко възвишено и красиво в живота се постига, но кога? Когато се живее един разумен живот. Нещата, обаче, не трябва да стават тъй бързо. Да кажем, че някой велик художник е дошъл да завърши своята картина, но ослепява. Какво става с картината? Спира се. Или пък някой виден цигулар е дошъл да завърши своето велико произведение, но ръката му се парализира. Какво

става тогава – произведението му се спира. Съвременните учени, гениални хора, спират своята работа наполовина. Казват някои: „Бетовен създаде нещо велико“. Не, това, което той написа, е само един предговор на великото. Като дойде до най-великото, той спря, смъртта го хвана за гушата. Така е и с всички велики поети и музиканти – като дойдат до най-великото, до най-красивото, смъртта ги хваща за гушата и им казва: „Ти няма да разказваш тия велики работи на хората!“.

Знаете ли на какво прилича смъртта? Когато Мойсей се зае да освобождава еврейския народ от египетското робство, дойде фараонът и каза на народа си: „Я задръжте тия хора, не ги пускайте, те ми трябва да правят тухли“. Тогава Мойсей запита Господа: „Защо ме прати, Боже, тук?“. Отговори му Господ: „Аз ще покажа на фараона и на всички хора в света, за да знаят и да разберат, че има една Разумност, Която ръководи съдбините на всички същества. Всички трябва да видят и разберат, че има една Велика сила, в чиито ръце се намира всичко“. Тъй че това понятие, което ние имаме за Бога, не е такова, каквото искат да ни покажат и на което искат да ни научат.

Всеки човек има особено схващане за Бога. За Него аз имам друго име, но не смятам да ви го кажа, ще ви говоря с това име, което вие знаете. Този Бог, зет на своя Учител, е символ, който показва, че в душата на този човек трябва да се зароди онази възвишена велика мисъл да бъде абсолютно добродетелен.

Сегашните хора казват: „Ние не можем да бъдем добродетелни“. Това е отрицание на Истината. Нозете изразяват добродетелта в онзи истински мъдър живот – значи Мъдростта ходи с краката на Добродетелта и онзи, който иска да има крака в пълния смисъл на думата, трябва да бъде направен само от великата материя на Добродетелта. Следователно човек, на когото краката са направени от тази материя, смъртта не го хваща.

Мария седнала при тия велики добродетели. Това сядане означава едно символично състояние. Някои хора казват: „Краката на един мъж или краката на една жена“. Това са извратени мисли. Чудни сте вие, като схващате нещата по този начин. Това не са краката нито на мъжа, нито на жената. Съвременните хора, даже и най-светите, все имат някаква слабост.

Вие знаете онази приказка за онзи отшелник, който живял цели 20 години на една планина, прекарвайки съвършено чист и свят живот. През това време успял да придобие известна чистота и святост и пожелал да слезе в града при брат си, който бил обушар, и да му проповядва за възвишения, за чистия живот. За да изрази своята святост, взел в ръката си една топка сняг, с което искал да покаже, че този сняг няма да се стопи. Брат му бил прочут обушар и при него идвали да си поръчват обувки много видни клиенти. Отшелникът говорил на брат си за Божията Любов, за чистия и свят живот, но брат му казал: „Почакай малко, аз имам да изпълня някои свои задължения в света и след това ще заживея такъв чист и свят живот“. В това време пристигнала царската дъщеря, за да си вземе мярка, но според тогавашния обичай трябвало да се събуе, за да се вземе мярка. Светията се загледал в крака на царската дъщеря и не усетил как снегът му започнал да се топи. Брат му, обушарят, като видял това, казал му: „Братко, снегът ти се топи“.

Така е и със съвременните хора – като бутнат крака на някоя красива жена, снегът им започва да се топи. Добродетели няма в тях. Колко са смешни те! Ако един светия може да се повлияе от крака на някоя дама, той не е никакъв светия. Ако един разумен човек може да се повлияе от крака на една дама, той не е умен човек, в него няма никакъв ум. Ако един човек е светия, ако един човек е разумен, в него, като види крака на една дама, трябва да се зароди възвишена, свята мисъл. Краката са символ на Великата До-

бродетел, върху която е построен целият свят. Това са великите крака, великите добродетели, на които е построено днес цялото общество.

Казвате: „Всички трябва да бъдем добродетелни“. Ако един banker няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако един военен няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако онзи учител няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако онези майки и бащи нямат краката на добродетелта, какво ще правят? Ако онзи свещеник няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако всички хора нямат краката на добродетелта, какво ще правят? Това, което говорим за другите, е вярно и за самите нас. Всякога, когато се разколебаваме, в нас настава цяла катастрофа. Дотогава, докато вървим с краката на тия възвишени добродетели и казваме, че живеем тъй, както светът е построен от Бога, сме стабилни и в нас има един морален устой, едни правилни схващания за живота.

Сега ние искаме да видим Христа. Това е добродетелта, приложена в общественния строй на живота. Вие трябва да схващате Христос като възвишена, абсолютна добродетел, приложена в домовете ви, във вашия индивидуален живот. Схващате ли Го така, вие ще имате Неговото велико присъствие в себе си. Знаете ли какъв ще бъде тогава вашият живот? Всички щяхте да бъдете алхимици. А знаете ли какво значи алхимия? Алхимикът е маг. Смъртта не може да го хване за гушата и да го души. Този маг е свободен от всякакви сиромашия и страдания. За него, който е в безсмъртието на живота, и най-големите вълни са само едно приятно наслаждение. Той седи горе над тях и колкото по-големи са, толкова по-добре за него. Като се качва над тия вълни, може да си играе с тях, може да си играе и с ветровете, които ги донасят. Този маг, човекът на добродетелта, като влезе в огъня, и с него си играе – огън не го гори. Огънят за него е само условие на чистене.

Ще кажете: „Това са само поетически изречения“. Ако аз бях събрал хиляди и милиони паяци да им проповядвам като на вас, като на хора от съвременната култура, те биха ми казали: „Това не ни трябва, трябва ни нишка – да ловим мушиците, да се храним, пък и да изхраним нашето младо поколение“. Питам: какво направиха паяците, каква култура внесоха те досега? Все направиха нещо, внесоха една идея в човечеството: направиха мостове, показаха как се правят пътни съобщения, телеграфи, жици. Хората научиха нещо от паяците – как да правят своите железници, своите аеропланни съобщения; паяците от милиони години знаеха това изкуство. Като разговарям един ден с един паяк, питам го: знаете ли каква е съвременната култура на човечеството? Той ми казва: „Ние тази култура я преживяхме още от преди милиони години“. Казвам: от толкова години я преживяхте, но пак паяци си останяхте! – „Е, нямаше кой да ни научи на по-велика наука, но и хората няма да отидат по-далеч от нас“.

Ще кажете: верни ли са тези неща? Питам: всички мисли, които имате, верни ли са? Всички материалистични мисли, които имате за Бога, верни ли са? Всички материалистични мисли, които имате за Христа, верни ли са? Всички символи, които имате за Бога, верни ли са? Всички символи, които имате за Христа, верни ли са? Всички символи, които имате за живота, верни ли са? Всички мисли, които имате за светлината, верни ли са? Не, половината от това не е вярно. Следователно ние, хората, живеем в едно невежество и после искаме да кажем, че този или онзи е невеж. Приятели, всички ние в едно отношение сме невежи. Защо? Понеже мислим, че всичко знаем.

Ти казваш: „Еди-кой си философ е писал така“ и мислиш, че знаеш много. Не, трябва да разбираш тази философия. Понякога влизам в положението на някои философи. Много философи са писали хубави неща, но

техните последователи са извадили криви заключения от философията им. Шопенхауер² е писал например, че в света съществува една зла воля. Коя е тази зла воля? Той подразбирал човешката воля, която изопачава Божията, а неговите последователи разпространили идеята, че във Вселената съществува една зла воля и тя е, която е създала света. Ако е така, ние трябваше да видим, че в пространството съществуваше нещо разбъркано, някакъв хаос, а напротив – виждаме, че в живота и на най-малките същества съществува хармония, тъй че не зла воля съществува и управлява света, а една блага воля и Шопенхауер казва, че ако човек не се съгласява с тази блага воля, ще дойде злата върху него. Това е учението на Великата природа, което поддържат и някои от източните народи, но онези хора, които не са във връзка с миналото, са забравили този език и затова са обезсолили думите.

В прочетения стих имате две сестри, родени от една майка и един баща – едната е Мария, другата е Марта. Първата схваща Възвишеното, Божественото и се определя да служи на него, а другата не схваща Божественото и се определя да служи на човешкото, на материалното в живота. От какво произтича това? То е резултат на техните индивидуални схващания, това произтича от техния конкретен ум.

Когато искаме в даден случай да опитаме всички добрини, ние опитваме едно голямо зло. Например, ако седнеш на трапезата и искаш в дадения момент да опиташ всичкото благо на яденето, ти ще опиташ най-голямото зло. Опитай най-малкото благо на яденето, най-микроскопичната част от това благо! Вземи една ябълка и малко хлебец и бъди благодарен, а довечера пак ще ядеш. През тия 50 или 100 години на живота си все ще опитваш благо на яденето, все ще ядеш. Не опитвай всичкото благо наведнъж!

Някои хора искат да бъдат щастливи, казват: „Кажни ни как да бъдем щастливи“. Казвам: мога да ти

кажа как да бъдеш щастлив за една минута, за един час, за един ден, за една седмица, за един месец или за цяла година, но да ти кажа как да бъдеш щастлив за цял живот – това не е право, нито е позволено от Бога. Защо страдат майките? Те искат да направят дъщерите си щастливи. Това е най-голямото зло. Бог не е създал дъщеря ти, за да бъде щастлива. Като е изпратил вашите дъщери на Земята, като разбира тия малки хора, казва им: „Вие ще живеете по този и този начин, както е наредила Живата природа, ще имате такива и такива отношения с хората и няма да се стремите да бъдете щастливи!“. Майката изопачава това, изменя тия закони и казва на дъщеря си: „Не, ти ще живееш по начина, който аз ти определям“. Вълкът казва на своя син: „Синко, ела с мен, аз ще те науча по какъв начин да живееш, как да одираш кожата на овцата“. Овцата казва на своя син: „Ела да живееш с мен, аз ще ти покажа по какъв начин да пасеш тревата“. Паякът казва на своите малки: „Елате с мен, аз ще ви покажа по какъв начин да ловите малките мушици“. Аз наричам тия неща фази на един живот, който още не е оформен. Не осъждам този живот, но казвам, че той още не е оформен, не е разрешен. Ще дойде ден, когато няма да има гълтане на мушици; ще дойде ден, когато няма да има овце и агнета, закачени на куки. Ще дойде ден, когато няма да умираме, но всички ще се изменим в онзи възвишен и разумен живот.

Вие ще чакате Христос да дойде на Земята. Някои си представят идването на Христа буквално и казват: „Щастлива е била Мария!“. Аз съм слушал много жени, млади и стари, които казват: „Щастлива е била Мария, задето е седяла при нозете на Учителя!“. Намери се само една Мария в целия Израил. Имаше ли друга? Да, ако разбираме нещата буквално, така е, но не трябва да ги схващаме буквално. Всяка жена, в каквото и положение да е, може да бъде Мария, може да седне при нозете на Учителя и да учи тази велика Мъдрост на

живота. Следователно всички ние можем да седнем при нозете на Учителя. Казва се по-нататък в стиха: „Мария избра добрата част, която никой не може да и отнеме“. Значи възвишеното, великото никой не може да ти отнеме, то е твое.

Казвам: ще се върнем към думите *да се облече човек и да се съблече*, да се магнетизира и да се демагнитизира. Ти няма да се съблечеш гол – нищо повече! Защо? Голотата е най-големият срам, но да бъдеш гол и след това да се облечеш – това е най-великата промяна, която става с теб. Ти усещаш, че си човек, същество, което може да мисли. И при най-големите мъчности, и при най-големите страдания, които ти слагат, ще кажеш: „Аз съм в състояние да нося не само тия мъчности, но и цялата Земя на гърба си“. Но кога? Когато пътуваш с тия велики крака на Добродетелта. Щом вървиш с краката на Добродетелта, ти ще можеш да носиш и Земята на гърба си. Не мислете, че тази Земя е тежка; не, тя е много лека. Земята е много тежка, това е тъй, но по отношение на нейните силови линии, а както плава в пространството, тя е много лека, и едно дете може да я носи.

Преди няколко дни един изобретател математик ми разказва своите изчисления и каза, че с един килограм въглища и с един трен от 60 вагона той може да обиколи Земята три пъти – и доказва това нещо математически. Казвам му: ако софийската публика те чуе да казваш това, знаеш ли какво ще те направи? Но модерен човек е той, не се бои, доказва своята теория. Не само това, но аз мога да кажа, че с един килограм въглища мога да отида три пъти до Слънцето и да се върна, като водя със себе си един трен от 1000 вагона. Това прави само разумният човек, само разумният може да прави такива силни съобщения. Това е въпрос само на време.

Та казвам сега: Марта и Мария са две положения, две състояния в човека. Първото е материалистично,

когато човек става материалност и казва: „Трябва да се живее“. Че трябва да се живее, е вярно, но разумно трябва да се живее! Ако аз живея живота на вълка, живот ли е това? Ако живея живота на овцата, живот ли е това? Ако живея живота на паяка, живот ли е това? Ако живея живота на глиста, живот ли е това? Това е само една микроскопична част от онзи истински разумен живот.

Кой е разумният живот? Разумният живот е целокупният живот, който включва в себе си всички отделни части на живота като едно цяло. Разумен живот е онзи, който включва всички безбройни проявления на живота в едно цяло. Онзи, който се занимава с музиката, вижда, че не всички музикални тонове са еднакво силни, не са еднакво звучни, но той борави с някои от тях, в които има известни повишения и понижения, и ги хармонира в едно, акордира ги. Следователно животът е една велика музика, една велика симфония. Аз ще ви разкажа някой път подробно за тази велика симфония, за която се говори и на Небето.

На Небето се говори, че земният живот е една велика симфония, създадена от най-великите богове, и сега тя се поставя на сцената, за да се изпълни и чуе от всички, а вие прибързвате и го критикувате. Казвам: чакайте, той е една целокупност, вие сте чули само някои части от тази симфония и се произнасяте. Не бързайте, това засега е само приготвление. Ние сме в края на една репетиция и няма да мине дълго време, ще се продават билети за този велик концерт и ще го чуете. Всички ще бъдете хубаво облечени. Няма да бъдете Марта със скъсаните дрехи и чепичета, но ще се облечете с най-хубавите си дрехи и ще се явите с онова възвишено разположение на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа и на вашия дух — само така от вас ще се образува едно възвишено, благородно общество, което ще разбира вътрешния смисъл на живота. Тогава всички ще се спогледате помежду си и ще ка-

жете: „Много добре свирят тия музиканти, това е една велика симфония“.

Сега вие ще въздъхнете и ще си кажете: „Дали ще мога да си купя един билет?“. Помнете: за онези от вас, които нямат пари, ще има билети гратис. За всички ще има по един билет, не е важно на кое място ще сте – дали на последното, или на първото; където и да сте, и в края да сте, всички ще чуете този велик концерт. Той е нещо повече от *1001 нощи*³. Важното е да имате един билет, с който да влезете, та и правостоящи да сте, нищо не значи. Като влезете там, няма да търсите стол, за да седнете, а ще благодарите, че сте влезли.

Вие, съвременните хора, мислите, че най-красивото състояние е да седне човек. Опасно е сядането в живота. Аз ще ви приведа един анекдот за такова сядане. Разправят за един магьосник, който владее законите, че изнамерил стол, на който, като седнел някой, не можел да стане, докато не го вдигне той сам. Един ден при него дошъл демон, който не вярвал в силата на този стол, но магьосникът му дал добър урок – този демон седнал на стол, но повече не могъл да стане, докато магьосникът не го освободил.

Сядането не е едно от най-красивите състояния. Кога сядат хората? Когато паднат. Видях преди няколко дни как един млад момък, докато вървеше по пътя, се подхлъзна и падна. Бързо скочи, изтърси се от праха и каза: „Аз не паднах“. А какво? – „Седнах.“ Има едно състояние в живота, което е по-хубаво от сядането – то е да стоиш прав. В стоенето прав, в тази идея, има нещо по-хубаво, възвишено. В това положение всички органи са в едно хармонично състояние, човек се чувства възвишен, независим от обкръжаващата го среда.

Казва Христос: „Мария избра добрата част“. И вие ще се облечете с тази велика, мощна идея в себе си и няма да казвате, че от вас човек няма да стане. Няма

да се демагнетизирате и обезсърчавате, грехота е! Ще кажеш: „Господ ме е направил човек и няма да мисля, че не съм способен за нищо. Бог е сложил в мен един отличен ум и аз ще му дам всички условия да мисли както трябва и да се прояви, когато е нужно“. Няма да казваш, че сърцето ти е развалено, но ще кажеш, че Господ ти е дал едно благородно и възвишено сърце и ти ще му дадеш всички условия да се прояви в най-благородни и възвишени чувства.

В Писанието се казва, че Господ е дал на хората хубави сърца. Всеки ден Господ им дава нови сърца, аз всеки ден виждам хората с обновени сърца, с меки, благородни сърца, жест има в тях, жертва, култура. Но ако всеки ден се обезверявате, вие ще загубите всичко, което Бог е вложил във вас. Трябва да бъдете Мария, която учи при нозете на Учителя си. Ще намерите този Учител – къде? Знаете къде. Няма да схващате нещата буквално, ще ги схващате по вътрешен смисъл, по дух.

Често в своите беседи говоря за триъгълника, за четириъгълника и за ред други геометрични фигури. В човека има един жив триъгълник, който не е равностранен, а равнобедрен. От този триъгълник ние съдим за степента на човешката интелигентност. От този триъгълник съдим и за здравето на човека, какво е състоянието на неговите дробове и на всичките му органи. От този триъгълник съдим и за човешката мисъл, за човешките чувства, за човешката душа, за човешкия дух. От този триъгълник ние съдим какъв ще е бъдещият живот на човека. Всичко е написано върху него и този, който може да прави своите математически изчисления, всичко може да каже и да предскаже, той знае всичко.

Следователно в Живата природа се крият всички условия, всички възможности за един отличен, идеален живот. Ние боравим с възможностите на един възвишен живот. Анормалностите, които срещаме в

живота, са изключени от Природата. Всички анормални състояния, всички болести, всички дисхармонични състояния, които минават мимолетно, са изключени от Живата природа, а всичко възвишено и красиво в живота влиза в нейния план. И всичко, което Бог е създал в света, от най-малкото до най-голямото, цели да изрази този план. И ще се изпълни Божият план, защото във всеки човек, във всяка душа е вложено това Божествено начало. Колкото и да е паднал човек, колкото и да е заспал, в него има едно вътрешно Божествено чувство, което го подтиква да се стреми към един красив, възвишен живот.

И тъй, за всички ви има тази възможност – да бъдете Мария. Ако вашата сестра Марта услужва временно, и тя е на мястото си. Един ден, когато дойде тази велика симфония в живота, Марта и Мария ще живеят заедно – в едно тяло, в една душа, в един дух. Сега те живеят в две отделни тела. Тогава във всеки човек ще има един мощен дух и между всички хора ще има едно вътрешно разбирателство. Дотогава ние трябва да имаме тази мощна идея в себе си, там е спасението на света.

Сега всички трябва да се стремите да направите този мост. Усъмните ли се, вие сте при брега на живота, пред прага на гроба и казвате: „Всичко се свърши с мен, аз ще изгния вътре, ще се разложи и нищо няма да остане от мен“. Това са детински разбирания на неразумните хора. В този смисъл на думата смърт няма. Смъртта е едно преходно състояние от по-нисш живот към друг, по-велик. Тя всякога се явява като една служителка на живота, следователно всякога показва един по-висок етап, т.е. преминаване от един по-нисш живот към друг, по-висок. И когато един ангел минава от по-нисш живот към по-висок, той също умира, както и когато едно висше същество се самопожертва и идва на Земята, при което минава от едно по-висше състояние в едно по-нисше и пак умира. Щом влезем

във висшия живот, смъртта престава. Следователно смъртта съществува само между границите на две възможности, между един живот на ограничения и между един живот на разширения. Смъртта е предел на два свята. Права ли е тази идея? Права е.

Мария избра добрата част, която няма да ѝ се отнеме.

Добрата част е светлината на живота, това е свободата, където съществуват всички блага.

24 януари 1926 г., София

Свидетелството Негово

*Който приема свидетелството Негово,
запечатал е, че Бог е истинен.*

Йоан 3:38

Понякога запечатват дюкяните на търговците; понякога запечатват касите на банкерите; понякога запечатват, мисля, и касите на банките; понякога запечатват и гробовете, както беше запечатан и гробът на Христос. Думата *запечатан* има двояк смисъл. Онзи, който не разбира великия Божи закон, запечатва със съмнение; онзи, който разбира великия Божи закон, запечатва с Вяра. Целият съвременен културен строй живее с вярвания и казват: „Може, кой знае“. И в науката, и в музиката – навсякъде хората живеят не с Вяра, а с вярвания и със суеверия. Повечето от младите живеят със суеверия, чакат да дойде някой аероплан да ги вземе, да ги сложи на някой висок връх – на някое високо обществено положение. И старите чакат да дойде някой с огнена колесница да ги вземе, както Илия, и да ги занесе на Небето. И това е възможно, случва се в историята, но в цялата библейска история имаше само един такъв случай – случаят с пророк Илия.

Сега аз ви представям една трезва мисъл. Когато Господ създал света, една пчела кацнала на един цвят и се усмихнала. Когато Господ създал изворите на Земята, едно малко жадно теленце, като видяло един от тия извори, усмихнало се насреща му, но вода не пило от него. И най-после, когато Господ направил светлината, дошъл първият ден, светлината изгряла и една млада девойка, като видяла първия лъч, усмихнала се.

Питам: защо се усмихнала пчелата, защо се усмихнало теленцето, защо се усмихнала младата девойка? Аз няма да отговарям, това са емблеми. Вие можете да се усмихнете като пчелата, може да се усмихнете като теленцето, може да се усмихнете като младата девица – това са три велики състояния на човешката душа. Тия три състояния не са най-важните, но те са трите кардинални велики състояния на човешката душа. Да се усмихне човек – разбирам, но на какво? На онзи цвят, който е цъфнал.

Друго положение: в математиката има известни числа, наречени малки и големи, тъй както в света имаме малки, или обикновени, и големи, или велики хора. Какво е съотношението между едно голямо и едно малко число? Има съотношения между тях, както има съотношения и между един ангел и един човек. Между строежа на тялото на един ангел и на един човек има математически съотношения. Например по строеж тялото на един ангел е създадено по един начин, а тялото на човек – по друг. Какво мислят богословите по този въпрос тук, на Земята, е друго нещо. Те имат право да създават хиляди теории, но ние не се занимаваме с теории, ликвидирали сме с тях. Теорията е вярване – нещо може да е така, може и да не е така. Но понеже ние ходим с Вярa, знаем нещата. И във Вярата, и в знанието има степени. Това, което казвам, че зная, зная го, аз подразбирам малките величини, не говоря за големите. Когато човек изучи всички малки величини, той пристъпва към първата степен на онова дълбоко математическо схващане да разбере първата единица, с която трябва да се занимава.

Сега има друго съотношение, което ни интересува – какво съотношение, каква връзка съществува между един ангел и един човек? Ангелите се отличават с трезва, с абсолютно чиста мисъл. Те са същества на онази велика мисъл, която едва сега ни засяга. Когато говорим за съвременната култура, подразбираме

мислите, културата на ангелите. *Ангел* е гръцка дума, тя не изразява онази идея, която аз искам да вложа. Думата *ангел* означава *вестител, служител*. Хубава дума е, но гръците нямат такава подходяща, която да изрази същината на това понятие. В санскритски език има такава дума. Тъй че аз говоря за вътрешната същина на тази дума, подразбирам мислите, които ангелите изпращат на Земята. Следователно в това отношение не може да се насади известна култура в нас, т. е. нашите умове не могат да се просветят, не можем да бъдем носители на каквато и да е култура изобщо, докато не възприемем културата на ангелите. Но това е вярване.

Ако поискаме сега да говорим за ангелите, някой ще каже: „За ангелите ли ще ни говорите?“. Да, за ангелите, но за кои? За крилатите ангели. Те не само че са крилати, но от устата им излиза огън, а от очите им – светлина. Това е ангел. Някой път ние си представяме ангела като същество в човешка форма, като жена, много красива, но без брада и мустаци. Те нямат нито брада, нито мустаци, нито вежди, нито клепачи, нито коси – това е техен недостатък. Вие ще кажете: „Как, нима ангелите са без коси, без бради и мустаци, без вежди и клепачи? Каква е тази философия тогава?“. Ако едно млекопитаещо животно днес би описало един ангел, как ще си го представи? Ако някой вол описва един ангел, ще го представи с рога, с козина. Питам сега: ангелът може ли да има рога? Защо не, воловете могат да сложат рога на ангелите. И хората могат да сложат на ангелите и мустаци, и бради, и вежди, и клепачи, но не им слагат, защото всичката им красота ще изчезне.

Сега хората мислят как да нарисуват ангелите, че да им сложат брада и мустаци. Сложат ли им обаче, всичкото изкуство в света ще изчезне. Това не е подвиг. Ангелите не носят външно мустаци, защото те представляват емблема на нещо. Само боговете могат да носят брада и мустаци. Хората носят брада и мус-

таци, макар че не са богове, но у тях те служат като символ, като нещо, към което вътрешно да се стремят. Защо и за какво хората носят мустаци не е важно; всъщност те изразяват закони, правила, по които човек трябва да живее. По колкото косми има човек на брадата си, по колкото косми има на мустаците си, по колкото косми има на веждите, на клепачите, на главата си, по толкова правила и закони трябва да живее. Жените ще кажат: „Значи ние имаме по-малко закони от мъжете“. Ние ходим по законите на главата си, а не по законите на брадата и мустаците. Трябва да се ходи по всички Божии закони, независимо от това дали са писани, или неписани. Има обаче известни ограничения в света, които, трябва да признаем, ни стесняват.

Да се върнем към стиха, който казва: „Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен“. Аз искам вие да имате за Бога едно правилно понятие, не по форма. Бог е същество, от което произтича всичкият живот във Вселената. Като започнеш от всички същества, от най-малките до най-големите, животът им произтича от Бога, затова Той се нарича истинен. Истинен подразбира квас, начало на всички неща. Когато Бог чрез Истината ограничава нещата, т.е. когато един човек се ограничава, то е, за да се повдигне в по-висок чин, да му се даде свобода, а свободата всякога носи ограничение – свобода без ограничение не съществува. Ако вие разбирате свобода без граници, тогава нямаше защо да се създава един Космос. Всеки можеше да се движи в пространството, което е безгранично. Не, свободата в пълния смисъл на думата подразбира ограничение, следователно всеки, който се ограничава, крие свободата в себе си. Сега някой казва: „Аз не искам да ме ограничават“. Не, ще се ограничиш, това е новото гледище. Аз искам да мислите правилно, а не така, както знаете. Ще кажете, че знаете. Не отричам вашето знание, но колко хиляди неща още има, които трябва да знаете! Вие сте

направили много халки, но още колко халки трябва да направите, за да образувате една верижка!

За обяснение на мисълта си ще си послужи с едно от изкуствата на жените. За да се изплете една дантела, нали първо жените изплитат синджир? Синджирът пък се състои от множество халчици. Събрани, тия халчици, дават едно цяло. После този синджир се съчетава така, че образува една, две и повече примки, от тях се образуват дупчици, колелца и т.н. Като ме слушате сега, ще кажете: „Остави тези примки, знаем ги ние!“. Не, сега ще плетем, това е едно изкуство. Умът е съвкупност от множество примки, които ще съчетаеш, ще образуваш от тях синджир, дупки, колелца, докато изплетеш едно шалче като моето, за врата.

Човек ще се облече във всички свои мисли, във всички свои желания, които изтъква. Ние казваме, че трябва да мислим. Защо? Защото ще се облечем в своята мисъл. Ние трябва да чувстваме. Защо? Защото ще се облечем в своите чувства. Ние трябва да любим. Защо? Защото ще се облечем в своята любов. Какво подразбираме под думата *любов*? Защо ни е необходима любовта? Любовта е необходима, за да дойде животът. Щом дойде, той ще произведе първото ограничение, т.е. първо ще внесе свободата.

Мнозина казват: „Дотегна ни вече да живеем на Земята в това ограничение, искаме да отидем в онзи свят“. Че как ще отидат в онзи свят, като не вярват в него? Чудни са хората. Аз съм слушал да казват, че им е дотегнал животът на Земята и искат да отидат в другия свят, да си починат. Казвам: как ще си починат там? Като умрат, ще дойдат около тях толкова хиляди червеи и ще започнат своята работа върху телата им. Вие разговаряли ли сте с червейчетата, да видите колко са културни? Те са толкова културни, че могат да ви дадат понятие какво е свободата. Да разговаряш с хората – иди дойди, но да разговаряш с червейчетата не е лесна работа.

Следователно това, което вие наричате ограничение, е един от великите признаци, че сте свободни. Щом съзнаваш ограничението си в едно отношение, това показва, че си свободен в друго отношение, понеже в теб изпъкват две мисли, за да разбереш какво е свободата. Следователно, ако се ограничаваш при злото, то е да разбереш какво е Доброто. Някой пита: „Какво нещо е ограничението?“. Ограничението е необходимо, за да познаеш какво е безграничното. Защо е потребно безграничното? За да разбереш граничното. Като разбереш безграничното, ще се яви и свободата. Защо е необходима свободата? За бъде човек носител на Божествената мисъл.

И така, ако вие не ограничите една река, как ще може тя да кара едно колело? Тази река ще каже: „Защо ме ограничихте?“. Не е ограничение това, че е изменила пътя си и минава през едно колело. Ако ме ограничат като река и ме накарат да завъртам хиляди пъти едно колело, за да превърна тази своя енергия в светлина, че да осветя цяла София или друг град, лошо ли е това ограничение?

В какво ще познаем, че Бог е истинен? Дава свобода. А в какво седи тази свобода? Ние разбираме свободата в това, че условията ни са добри. Хубаво, но условията, които имаме сега, дават ли ни тази свобода? Следователно още в този свят трябва да се внесе съзнателното ограничение. Сега ни ограничават, но как? Като онзи вол, на когото слагат юлар, юзди, впрягат го и хайде с остена на нивата – ще го учат на изкуството на ограничението.

Идва ден, когато, като става сутрин, човек ще вземе остена, ще тръгне сам и ще си каже: „Слушай, знаеш ли какво нещо е свободата?“. Ти доброволно ще се ограничаваш, ще отидеш на нивата и сам ще се впрягаш и разпрягаш, ще работиш колкото искаш, ще ореш, ще жънеш, ще копаеш колкото искаш, но ще работиш както трябва. Ще вярваш в каквото искаш,

защото и вярването е едно ограничение Ще мислиш както искаш, ще любиш както искаш. И мисленето, и любовта са ограничения.

Някои съвременни хора казват: „Ние искаме да бъдем свободни“. Можете да бъдете свободни, но щом някой ви залюби, той ви ограничава. И вие, когато залюбите някого, трябва да се ограничите. Ще ви запитам сега: коя майка не ограничава детето си? Като го вземе, повие в пелените, стисне го в ръцете си, прегърне го, казва: „Моего детенце!“. То крещи, плаче. Как няма да плаче – ограничават го! „Обичам те“ – казва майката. – „Не разбирам твоята любов.“ – „Ще я разбереш. Аз те запечатвам сега с един велик закон – че Бог е истинен. Той ти е дал този живот и аз искам да дам израз на този живот.“ Майката не създава живота, тя само му дава израз.

Казвам: първото важно нещо за нас, хората, е, че Бог ни е дал този живот. Второто положение е, че Този, Когото ние отричаме, за Когото често спорим дали съществува, или не, понякога, когато няма никаква работа из световите, слиза тук, на Земята, пообикаля всички същества, вслушва се в техните мисли и разговори, дава ухо какво говорят, как се произнасят за Него. Отива при някой философ, разбира какво мисли за Него, поусмихва се и се оттегля. Отива при някой бръмбар, при някоя пчела – те мислят по един начин за Него; отиде при някой вол – той мисли по друг начин; отиде при рибите – те мислят по трети начин; отиде най-после и при хората – те мислят съвсем иначе за Него. Бог се усмихва на всички, оттегля се и казва: „Много добре мислят“. Вие ще кажете: „Да, много добре мислим за Бога“.

Сега ще направя една нова дефиниция за разните видове Добро: имаме добро, по-добро и най-добро. Освен тия три степени на Доброто, имаме още и Идеално, Мистично добро. Последното е начало на Доброто. Когато Бог каже за нещо, че е много добро, Той

подразбира, че то е материална работа, затова казва: „Много добре вършат работите си хората, нека се забавляват със своите теории“. Един ден ще дойде водата и тя ще заглади, ще заличи всички тия неща. Понякога и огънят заличава нещата, и той върши същата работа.

Аз гледам някой път – съберат се деца, пишат поезия. Често съм се спирал пред някой ученик, петокласник, шестокласник или пред някой студент, гледам го – пише, пише, съчинява нещо. Другаде виждам някой религиозен човек – пише върху Библията. На трето място някой учен седи, решава своите задачи: повдига числа в степени, изважда от тях корени. Всички работят, но дойде някоя голяма вълна – изведнъж всичко заличава. Мине вълната – те отново започват. Това не е губене на време, много добре правят, но като мине, водата казва: „Аз отпечатах първия лист“. Втори път мине, заличи всичко, казва: „Отпечатах втория лист“. В Невидимия свят има същества, които отбелязват всичко, правят си своите доклади и ги носят Горе на Господа, да покажат с какво се занимават хората при морето.

Вие казвате: „С какво се занимават тия деца, които стоят при морето?“. А вие, които живеете в живота, с какво се занимавате? Като станете, започвате да пишете на пясъка при морето, което се вълнува: днес ще има такава и такава чорба, такива кюфтенца, хлебец ще има и т.н. Написвате с колко менюта ще разполагате днес. Мъжът пише едно, жената пише друго. Жената написала някой протокол, но минава вълната, всичко заличава. Писанието казва: „Един ден, като дойде огънят, ще заличи всичко това, ще направим нов свят, ще започнем нещо ново“. Казвам: ние трябва да се върнем към онази велика Истина, да познаем, че Бог е истинен. Под думата *Бог* аз разбирам Великото, което движи света – Любовта. Бог е начало на Любовта. Аз взимам думата *Бог* като единствената сила в

света, която не може да се поквари, като единствената сила, която не може да се изврати, като единствена сила, която се ограничава, без да се ограничи, която се смалява, без да се смали и т.н. Всичко това е Любовта, която протича в нас, затова ние трябва да изучаваме този велик закон на Любовта. Когато Любовта дойде в света, ние ще съзнаем, че Бог е истинен.

Всеки от вас може да бъде тъжен – защо? Всеки има известна идея, която трябва да постигне. Онази грозна девица тъжи – защо? Иска лицето ѝ да бъде красиво. Онзи ученик, който не е завършил успешно гимназията, тъжи – защо? Иска да завърши гимназия с успех. Онзи студент от университета тъжи – защо? Че не е завършил изпитите си добре. Онзи лекар тъжи – защо? Че няма клиентела. Онази майка тъжи – защо? Че няма деца. Някой търговец тъжи – защо? Че няма клиенти. Някой земеделец тъжи – защо? Че нивите му не родили. Всички тъжим за нещо и приятно е да се тъжи. Не казвам, че това е някакво ограничение. Човек все трябва да тъжи за нещо. Съзнава, че нещо му липсва, тъжи за него: за хляб тъжи, за вода тъжи, за знание тъжи, за добро тъжи, за сила тъжи и т.н. Някои казват: „Дотегна ни това робство“. Защо? – „Не трябва да бъда тъй див, да минават през мен като през мост.“

Чудни са хората! Да бъдеш мост значи, че си силен човек. От сламки мост правят ли? Най-първото нещо е: като станеш силен, Бог ще те направи мост. Тъй че като минават хората по твоя гръб, ще станеш силен. Смешни са хората, те дори поговорка са направили от тия думи: „Аз мост няма да ставам никому!“. Казвам: докато не станеш мост от света към Бога, светът няма да се поправи. Кое тогава е характерното в тази басня? Тя е криво изтълкувана. Трябва да се каже: „Сламките за мост не стават, а гредите стават“. Днес казват: „Какво искате, мост ли да стана на хората?“. Нима онази камила, която натоварваш, нима онзи кон, който

яздиш, не стават мост? Силен е конят, носи те, от него сила добиваш. Нима като се качиш на някоя кола, не черпиш сила от нейните коне? Черпиш и после се въодушевяваш. Когато се качиш на някой трен, черпиш сила от него, силен ставаш и ти.

Нашите идеи трябва да се изменят. Вие казвате: „Не ставам мост на другите хора, няма да работя за тях“. Когато работиш за другите, ти си силен човек, а силата е качество на разумните хора. Разумните представяват голяма сила в света. Те ще носят своите помалки, по-слаби от тях братя, ще им помагат. Следователно силните ще носят по-малките от тях, ще работят за тяхното благо. По същия Бог начин употребява Своята сила за нашето благо. Ето защо сега ни трябва една трезва мисъл на Вярата.

Като говоря тук от толкова време, някои от хората, които идват да ме слушат, са големи психолози – измерват ме от главата до краката. Като ме гледат, че чета с тази лупа, казват си: „Той омагьосва тия хора с лупата“. Не, аз и без лупа мога да чета, и с лупа мога да чета, но какво представлява тази лупа в дадения случай? Тя е четириъгълна и онези, които разбират законите, знаят, че тя представлява мярка, с която се мерят нещата – кои са правдиви и кои не са. Всички страни на тази лупа са перпендикулярни една на друга. После, гледат ме как държа главата си – на едната или другата страна, всичко това омагьосвало хората. Други пък следят как съм си вадел кърпата и как съм си изтривал носа.

Всички тия неща, както ги предполагат, са възможни, не се сърдя за това, защото и един фокусник си има своите долапи, от които вади едно или друго нещо. За един фокусник обаче всичко може да се предполага, но за един човек, който разбира законите, нещата седят по-иначе. Ако си изтривам носа с тази бяла кърпа, с това искам да кажа: както е бяла тази кърпа, тъй и вашият нос да стане чист, та да може-

те да мислите правилно. Най-първо казвам: мислите ви трябва да станат чисти поне като кърпата. Синият цвят по края на кърпата показва, че вие трябва да имате Любов към Истината поне толкова, та като ви дойде някоя болест, да викате само един лекар и да му вярвате, а вие викате по няколко, дори десетина. Десет души лекари ще ви излекуват толкова, колкото и един. Казвате: „Трябва да се викат няколко лекари на консулт“. Питам: като се роди едно дете на българска почва, колко баби викате да го повият? Една. Викайте един лекар, но такъв, на когото душата да е пълна с Любов, най-умният лекар с най-голямо съзнание за дълга си. Това е по отношение на лекарите, но в съвременния начин на лечение трябва да има лекари, които абсолютно да не се занимават с болести, в речника им абсолютно да не се среща думата *болест*, а да се занимават изключително със здравите хора, не с болните. Трябват лекари за здравите хора в света, а не за болните.

Ще ми кажете сега, че Христос казал тъй, Христос казал иначе. Всичко е казал Христос, много е право, но настанала е една фаза, в която трябва лекари за здравите хора. Чудни сте вие! Нам трябва учители за кого? За здравите, за умните деца. Под думата *лекар* в широк смисъл не се разбира лекар за тялото. Това са само положения. Не казвам, че трябва да се изхвърли сегашното разбиране за лекуване, време е обаче новото да се приложи в живота ви тъй, както растенията, които, като растат всяка година, внасят по нещо ново в своя ръст. Изпитвали ли сте каква е вашата любов? Изпитвали ли сте какво е вашето послушание? Изпитвали ли сте какво е вашето милосърдие? Изпитвали ли сте каква е вашата Вяра? Вашата Вяра трябва да се изпита, но по един разумен начин. Вие имате известни предвзети разбирания, идеи за нещата и казвате, че това е по този или по онзи начин. Казвам сега: трябва да се запечата у нас новото, но не както се запечатва

дюкянът на някой търговец, който е заподозрян в не-състоятелност, а както написаното в една книга или в едно писмо, за да се види, че нещата в нашата душа са хубави.

Казва се в стиха: *Който приема свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен.*

Съвременните ученици имат свидетелства и всеки християнин трябва да има свидетелство. Ако ви питат кое е вашето свидетелство, какво ще кажете? Сега не се произнасяйте, но като се върнете у дома си, мислете върху това! Аз определям: свидетелството на всеки човек е неговата Вярa. Колкото е по-голяма, толкова повече е учил. Как ще се познае Вярата на един човек? Когато се срещнем, според Вярата, която имаме, ние ще се изпълним с уважение един към друг. Когато вярвам в един човек, аз имам най-възвишени мисли за него. Когато имам Вярa, като срещна някого, в мен няма да се яви и капка съмнение. Аз ще го поставя високо в своите очи, ще му дам най-хубавия прием в себе си, в своя ум и в своето сърце.

Трябва да вярваме във всеки човек. Вие казвате: „Най-първо трябва да вярваме в себе си, после в своите близни и най-после в Бога“. Не, обратно, първо ще вярвате в Бога, после в себе си, в своята душа, и най-после в ближния си. Каква е вашата вярa, щом допускате най-отрицателни мисли? Вие казвате: „Тъй е определил Бог, тъй е създал света“. Не, това е вярване, което може да опетни Бога, може да е опетни и теб, защото, щом допускаш такова вярване, утре хората ще кажат и за мен нещо подобно. Според вашата наука вие казвате: „Засега този човек е честен, но утре какъв ще бъде – не знаем“. Това не е никаква наука! Честният човек всякога е честен. Добрият човек лош не може да стане. Добрият човек можеш да го окаляш, но той пак си е добър. Злият човек можеш да го посребриш, но той пак зъл си остава. Това се отнася до вътрешното съзнание на човека. Човек сам може да се изопачи и

да каже: „Аз мост ли ще ставам на хората? Или говедо ли съм да се оставя да ме водят?“. Именно сега си едно говедо, защото другите те водят – в моите очи така изглежда работата. Ти трябва да станеш такова говедо, че сам да се водиш и да махнеш тия рога. Мина вече това изкуство, когато хората се бореха с рогата си. Беше време, когато се биеха „по пет на нож“, но мина вече, сега ще се крият от всякакви картечници, от всякакви задушливи газове. Ще ви кажа защо не може да се практикува вече това изкуство. Представете си, че вашият неприятел се мобилизира и излезе насреща ви с тия далекобойни оръдия, с тия усъвършенствани картечници, с тия отровни газове – какво ще прави българската войска насреща им? Няма ли да бяга? Ще бяга, иначе всички ще станат инвалиди. Ще чакат, докато всички се демобилизират, и тогава ще излязат насреща им. Някои ще кажат: „Виж какво говори – да нямамо мобилизация!“. Не, нека има мобилизация, но да се мобилизират всички добри хора за правото, за Истината, за науката; да се мобилизират всички честни, всички правдиви хора! Млади и стари – да се мобилизират!

Сега някои, които ме слушат, ще кажат: „Хубаво говориш, но знаеш ли какви са съвременните условия? Ти ял ли си попарата на нашите хора?“. Ял съм попара от всички, няма попара, която да не съм ял, която да не съм опитал. Питат ме: „Ти мост ставал ли си?“. Да, ставал съм, всичко съм опитал, всички са минали по гърба ми. Казва се в Писанието: „С какво не са орали хората по гърба Ми!“. Въпросът обаче не е в това. Любовта забравя всичко и аз твърдя това, но при какви условия? Когато онзи, който ме е обидил, когато онзи, който е извършил всички престъпления по отношение на мен, ме възлюби тъй, както аз го любя. И кога Господ ще забрави всичките ни грехове и престъпления? Когато ние любим тъй, както Той люби; когато ние започнем да мислим тъй, както Той мисли;

когато започнем да чувстваме тъй, както Той чувства и когато започнем да действаме тъй, както Той действа – само тогава Бог ще заличи всичките ни грехове и няма да ги поменава.

Да си върна към мисълта си. Божието свидетелство се отнася само до Истината. Единственият обект в света, за който ние можем да свидетелстваме, е Истината, понеже тя е носителка на ограничението. Любовта е изразителна на живота, Мъдростта създава формите, начина, по който човешката мисъл може да се възпитава, а Истината ограничава, дава насока на човешката мисъл.

В света има една Велика книга, в която Бог е писал и в която са написани най-ценните, най-хубавите неща, избрани от вечността. Буквите на тая книга са живи, написани са от най-хубавите семенца на всички растения. Като погледнеш в нея, ще видиш, че всяко растение има изпратено по едно живо семенце в нея. Това е не само с растенията, но и с кристалите, и с ангелите. И кристалите са живи същества. Значи по ред вървят: кристалите, растенията, животните, хората и най-после се дохожда до ангелите. Следователно онзи, който иска да прочете, да изучи великата Мъдрост на живота, трябва да отвори тази Книга и да чете в нея това, което Бог е написал.

Сега във връзка с тази Свещена книга ще ви разкажа една история. Това, за което ще ви говоря, е станало в предисторически времена, във времето на тъй наречения цар Алтасар. Той имал единствена дъщеря, Замра-фу, най-красивата, най-благочестивата, най-умната мома в това време, но по едно съвпадение името, което носела, не ѝ звучало добре на душата. За всичко се радвала, но щом произнасяли името ѝ, нещо я бодвало в душата, изпитвала някаква скръб. Иначе била щастлива, но постоянно се молила на Бога по някакъв начин да смекчи звуковете на нейното име. Ще кажете: „В България много лесно сменят имената“. Да,

така е, но в Божествения свят, щом дадат едно име някому, това име мъчно се сменя.

Тя се молила дълго време на Бога и най-после от Невидимия свят изпратили един ангел, наречен Адонаил – ангел на светлината, да посети Земята, да научи някои неща и да помогне по някакъв начин на царската дъщеря. Той бил изпратен нарочно за нея. Носел тази Свещена книга и трябвало да ѝ чете от нея, да ѝ даде известни наставления, да ѝ покаже път, начин, по който да се смекчат някои от буквите на нейното име, и по този начин да придобие такова име, каквото иска. Но като идвал, още отдалеч видял нейната красота, захласнал се в нея и по невнимание Книгата се отворила и всички плодни семенца паднали в тази местност, през която той минавал. Местността била пустиня. Като се сетил, че направил тази грешка, отворил Книгата, но не можел вече да чете по нея, липсвали доста букви – това били семенцата, които изпаднали при невнимателното отваряне. Цялата местност се покрила с тия плодни дървета и той си казал: „Да, положението на царската дъщеря се подобри, но моето се влоши“. Като учител, той се намерил в трудно положение, защото това, което веднъж падне на земята, повече не може да се взима. Той затворил Книгата и не могъл да чете от нея на царската дъщеря.

Ако вие бяхте на мястото на Адонаил, какво щяхте да кажете? Най-малкото щяхте да кажете: „Що ми трябваше да идвам на Земята, да направя такава грешка?“. Да, но благодарение на тази грешка на Адонаил, ние имаме всички плодни дървета и растения по лицето на Земята. По едно невнимание от страна на този ангел ние имаме и жито, и царевица, и всички плодни дървета, които представляват за нас едно голямо благо. Но както ангелът се захласнал от красотата на царската дъщеря и пожелал да разбере коя е причината тази мома да е нещастна и толкова много да се моли на Бога, същите тия качества се срещат и в донесени-

те от него блага, затова и ние искаме да продаваме житото, царевицата си, за да станем богати и силни хора. Някой продава житото си, но за какво? За да добие учение. Друг продава житото си, за да стане силен. Трети продава житото си, за да стане богат. Четвърти продава житото си, за да стане щастлив, иска да се ожени. За какво ли не се продава житото в света! И най-после, за какво ли не се продават плодовете в света! От толкова хиляди години за какво ли не се продават ябълките и крушите в света! Няма по-лошо нещо от това да се продават нещата.

И съвременните хора трябва да се отвикнат от мисълта да продават. Хората продават своето жито, продават своето знание, продават своята любов, проповядват и по този начин продават Истината. И след всичко това вдигат ръцете си нагоре. Онзи, който вдига ръцете си нагоре и се моли, той е Замра-фу, а Онзи, Който иде от Горе и дава Своите блага, е Духът който жертва всичко заради нас. Положението на Замра-фу се подобри, но положението на този ангел се влоши и трябваше да дойде друг, за да изправи тази грешка. Този, който дойде да изправи грешката, съзна положението на Адонаил и каза: „В Адонаил имаше доблест, той се обвърза, за да помогне на царската дъщеря, но аз ще изправа неговата грешка чрез закона на Божията Любов“. И тогава името му вместо Адонаил стана Адонай. Вие имате ли чертата на този ангел на светлината? Постоянно сте недоволни, недоволна беше и царската дъщеря. Тя имаше един трън в плътта си, който се криеше в някои от звуковете на името, с което хората я наричаха, и трябваше дълго време да се моли в пустинята, за да се смекчат някои от мъчнотите в живота й.

Питам ви сега: и вие имате мъчнотии в живота си, как ще ги смекчите? Всеки от вас има по един трън в плътта си и колкото ограничението е по-малко, толкова е по-тежко. В Духовния свят пък законът е обра-

тен. Тук, на Земята, най-грамадните неща са тежки, а в Невидимия свят, ако сложат едно житно зърно на гърба на някого, едва ли ще може да го носи. Ако на гърба на един ангел сложат цялата Земя, той ще може да я носи и радостен ще бъде. Вие ще кажете: „Докажи това!“. И най-после ще ме питате: „Може ли да се сложи цялата Земя на гърба на един ангел?“. Аз ви питам: а на кой гръб седи сега Земята? Съвременните учени казват, че Земята се движи в празното пространство. Чудни са хората в своите заключения! Ще направя едно възражение. Ако се изчерпи водата от един океан и след това се сложи един параход, ще може ли той да се движи? Няма да може. Движение става само в пълно пространство, в празното няма движение. Това, което учените поддържат, е едно заблуждение. Следователно мястото, в което Земята се движи, не е празно, крив е техният превод. Пространството е пълно с една мощна сила, с една разумна сила, върху ръцете на която се крепят не само нашата Земя, но и всички останали велики светове. По нямане на думи ние си представяме нещата фигуративно, представяме си идеите изопачено.

И в какво седи свидетелството Божие? Ти седиш, живееш в света, но знаеш ли кой те крепи? Стъпваш на краката си и казваш: „Аз се крепя на краката си“. Не, приятелю, в голямо заблуждение си, ако мислиш, че се крепиш на краката си. – „Ами ти знаеш ли, аз имам глава, която ме крепи!“ Не, в заблуждение си, ако мислиш, че главата те крепи. – „А знаеш ли, че аз имам гръбнак, който ме крепи?“ Това е заблуждение, ако мислиш така. Не са краката, не е главата, не е гръбнакът, които те крепят. Това е също такова заблуждение, каквото е на учените – че Земята се движи в празно пространство. Не е така. Има една велика сила в празното пространство, която е толкова мощна, че държи Земята и всички останали светове.

И в пространството има разумна борба на сили, които искат да прокарат своята теория. Има известни същества, които искат да отклонят Земята от нейната орбита, а това е много нещо. Понякога Земята прави едно малко закъснение или едно малко ускоряване и в такъв случай колкото тя е по-далеч от Божията Мъдрост, от Божията хармония, толкова тези отклонения са по-големи, а колкото е по-близо до Божията Мъдрост, толкова и тия отклонения са по-малки. Вземете един човек, у когото моралът е слаб. Той казва например, че в еди-колко си часа ще дойде, но не удържа на думата си. Англичаните са точни – англичанинът, като даде дума, че в толкова и толкова часа ще даде представление или някакъв обяд, или някаква вечеря, той ще бъде точен, ще удържи думата си. Българинът обаче няма понятие за време, той ще дойде най-малко половин или един час по-късно и после ще се извинява – ще казва: „Ще ме извините, гости ми дойдоха“. Англичанинът, когато иска да удържи на своята чест, и гости да му дойдат, ще им каже: „Ще ме извините, в толкова и толкова часа имам работа, ще изляза да си я свърша!“. Невидимият свят иска от нас да бъдем честни. Изкуството е при мъчнотиите да се издържа.

Казвате: „При сегашните условия не може да се живее честен живот“. Не, ще живееш точно като англичанин! Ако ти, при тези условия, в които се намиращ, не можеш да покажеш доблест в характера си, не си честен човек. Ако в безлюбието си не можеш да покажеш, че имаш Любов, не си честен човек, в теб няма Любов. Ама няма Любов в света, казвате вие. Не хората любят в света, Бог люби. Много сте смешни, като казвате, че няма Любов в света. Има Любов, но вие не я знаете. Има души, които любят. Има честни, добри хора, ние ги знаем, и в България, и в Англия, навсякъде по света ги има, макар че вие не ги виждате. Аз говоря принципно. Това е характер – да се проявиш при един живот на ограничения, какъвто е сегашният.

Ние трябва да се повдигнем на тази височина – към Бога, към Любовта. В Бога всичко е възможно. И когато човек залюби, всичко е възможно за него, а когато загуби Любовта си, всичко става невъзможно за него. Следователно и наука, и сила, и богатство, всичко в света се дължи на тази велика сила – Любовта. И затова, ако искате да успеете в живота си, проектирайте Божията Любов във всяка ваша мисъл, във всяко ваше чувство. И ако във всеки урок влагате Божията Любов, ще имате Божието благословение. Ако като ученик в гимназията във всеки урок влагате Любов, знанието ще бъде благословение. Ако вкъщи при извършването на най-маловажната работа влагате Любов, ще имате Божието благословение. Ако пък в света извършвате и най-великата работа, но без Любов, вашият гръб ще се наклони така, както се наклонява гръбът на някой слаб човек, когато му сложат някаква голяма тежест.

И така, ние ще запечатаме, че Бог е истинен. Това показва, че Бог, Който ни е изпратил в света, има голямо доверие в нас. В Бога има голямо търпение – от хиляди години Той търпи всички престъпления на хората. Има хора, има ангели, които се молят на Бога, казвайки: „Господи, очисти света от тези престъпления, от тези хора!“. Бог нито за момент не се колебава и казва: „Всички тия същества, които Аз Съм създал, могат да живеят. Аз Съм още в началото на Любовта Си“. Колко е светло Неговото лице, когато хората представят пред Бога някой грешник! Но трябва да ме разбирате добре – аз говоря за грешник, който съзнава своето положение, който плаче, иска да поправи своята грешка; този човек е благороден. Аз не говоря за грешник, който не иска да признае своята грешка. Ами къде е твоята честна дума? Като студент излъга една мома – къде остави своята честност? Преди години обра касата на един богаташ – къде е твоята честност? Ти изигра баща си, приятеля си, разпръсна своите братя и сестри – къде е твоята честност? Хо-

диш по три пъти на ден в църква, обра свещите, восъка на църквата, задигна парите и скъпоценностите ѝ – къде е твоята честност? Не, в твоята душа може да има и трябва да има доблест, честност! Ти можеш да направиш жертва! Само човекът на Любовта може да жертва. Това *може* и *не може* е въпрос на времето.

Така казвам: сега и ние, като този ангел, Адонаил, можем да направим една грешка. Възможно е, всички живи същества правят грешки, и то по няколко на ден. Този ангел се върнал на Небето при Господа така скърбящ, че Бог, като го видял, казал му: „Няма нищо, аз ще изправа тази грешка!“. Затова Господ решил на мястото, където попаднали семенцата от Свещената книга, да направи Райската градина и да създаде след предисторическите времена първите хора в нея, Адам и Ева. Ако вие имате доблестта на този ангел, Господ ще направи върху вашата грешка един рай и ще сложи в него първите хора да се проявят.

Вложете тази идея във вас! Искам да бъдете мощни, силни в Любовта си. Искам да бъдете мощни, силни във Вярата си, в Надеждата си! Искам да бъдете мощни, силни в мислите си, та при най-големите страдания, несполуки, неверие нека изникне в ума ви царската дъщеря, нека изпъкне в ума ви този ангел на светлината, нека изпъкне във вас мисълта, че върху вашите грешки Господ ще създаде рай. Кажете си: „Има за мен рай!“. Тепърва Господ ще го създаде. И тогава името на тази царска дъщеря ще се измени и ще стане Рада. Радвайте се сега, царската дъщеря ще се нарече с българското име Рада.

Оттук е произлязла и думата *радост*, с едно вътрешно съдържание. Така станала царската дъщеря Рада. Този ангел принесъл тия страдания само за един слог. И този слог, който царската дъщеря не харесвала, бил слогът *фу* – Замрафу. Той създал цяло нещастие на Земята. Какво може да направи един слог? Може да разтърси и небето, и земята; може да разтър-

си и всички човешки сърца, а понякога може да смути и нашата мисъл.

Та казвам: благородно било нейното желание. И във всички вас има това желание – да се махне от имената ви слогът *фу* и всички да станете Рада.

И тъй, ако ви питат някои каква беше днес беседата, ще отговорите: „Рада“. Какво каза учителят? Рада! Какъв трябва да бъде светът? Рада! Какво трябва да правим? Рада! Рада, Рада – навсякъде Рада. И този свят ще върви напред с Рада. Ние ще бъдем Рада и Господ ще се радва, ще се весели, а и ангелите ще ни пеят. Тогава ще имаме една нова култура. И сегашната култура не е лоша, хубава е, но бъдещата ще внесе едно ново благо.

И тъй, аз мога да ви поздравя днес с *Рада*.

31 януари 1926 г., София

СВИДЕТЕЛСТВОТО НЕГОВО

Познат от Него

*Но ако люби някой Бога,
той е познат от Него.*

I послание към Коринтяните 8:3

Един основен въпрос, едно основно звено, което може да свърже цялото човечество, това е Любовта. Ние виждаме, че цялата Вселена е разделена на единици, на тела, които плават из пространството. Виждаме ред слънчеви системи, безброй метеори, опашати звезди и други, разхвърляни навсякъде. Съвременните учени искат да ни докажат, че те се движат по известни орбити и се подчиняват на известни закони. Каква е задачата на Вселената? Сега ще отговорите: „Какво ни интересува задачата на Вселената? Каква е моята задача – това ме интересува“. Добре, и това е важно. Каква е вашата задача? Да бъдеш чиновник, да завършиш университет или да станеш министър в някоя държава? Ще кажат някои: „Нали трябва да се живее, но как?“. Всички живеят: и рибите, и мушиците, и птиците, и човек, но всички същества, от най-малките до най-големите, са все недоволни от живота. Ако някой иска да ни докаже, че има доволство, той не е изучил органичния живот.

Сега въпросът се отнася до съзнанието на хората. Това е една велика задача в света и когато се докоснат до нея, тя става безпредметна, понеже се изисква един гениален ум, който да схване нейното вътрешно съдържание. Когато се зачекне въпросът за Бога, не се изисква само един гол ум, едно голо сърце, една гола душа и един глупав дух. Не, когато зачекнем този въпрос, изисква се един светъл ум, едно благородно сърце, една широка душа, обемиста като цялата Вселена,

и един дух толкова обемист, който може да изрази Божията сила в себе си – сила, която може да издържа Любовта.

Всички вие се занимавате с малки работи – искате да бъдете обичани: бащата иска да бъде обичан от сина си и има право; майката иска да бъде обичана от дъщеря си – има право; учениците искат бъдат обичани от учителите си и учителите искат да бъдат обичани от учениците си; господарите искат да бъдат обичани от слугите си и слугите искат да бъдат обичани от господарите си; военните, офицерите искат да имат обичта и почитта на техните – всички имат право; владиците също искат да имат любовта на подчинените си, както и на своето паство – всички желаят по нещо и мислят, че с това са разрешили този въпрос. Питам: тия хора домогнали ли са се до истинската цел на живота? Уважават ли се и обичат ли се съвременните хора? Не, любовта им е още фиктивна. Не казвам, че тя не съществува в съзнанието им. Аз говоря за множеството, в него Любовта е фиктивна. Тя се основава на едно чувство, което не е израснало дотам, че да обичат Бога. Не във всички има още това съзнание. Следователно трябва да определим в какво седи тази Любов.

Любовта към Бога се отличава. Тя е едно ново схващане в съзнанието на човешката душа, което може би води своето начало от времето на пророците. Тази идея – Любовта към Бога – е започнала да прониква още от времето на пророците. Тя е обща за човечеството. Христос я е предал в новите времена. Всички духовни братства, тайни и явни, например братството на Масоните, също поддържат тази идея. Между всички тия братства има различия: едни положиха за основна идея Любов към Бога, други отхвърлиха Бога, оставиха като основна идея братството, но у всички идеята за Бога е неразбрана, те имат криво разбиране за Бога. Бог не е предмет, нито вещ, Той не е нещо, което можем да поставим и после да отхвърлим.

Сегашните учени казват, че ние сами създадохме идеята за Бога и сега можем да я премахнем. Това е един фетиш. Хората наистина сами си създават идоли, но те са неща, които сами по себе си изчезват. Всеки народ си има такива идоли, такива богове. Защо страда Англия? От многото богове, които има. Защо страда Франция? От многото богове. Защо страда Америка? От многото богове. Всички народи страдат все от същото. Днес няма единство на вярата. Хората на общо основание, без да мислят, говорят за Бога, за Любовта, но утре, когато трябва да се проявят в живота, обръщат своята картелница, своите огньове, своите ножове, после си налагат някакви контрибуции и пак вярват в някакъв си господ. Ала Господ на Любовта държи сметка за всичко това. Той е точен и взискателен по отношение на Любовта, за всичко държи сметка. В Него има едно качество – че онези, които Го мразят най-много и които не Го признават, Той прилича най-близо до Себе Си.

Казва някой: „Ех, да съм близо до Бога!“. Ако си под краката на един слон, си много близо до слона, но това близост ли е? Да си на гърба на слона е едно нещо, а да си под краката му е съвсем друго. Да си над водата е едно, а да си под водата е друго. Да си близо до Бога – разбирам, но не и да си под краката на Бога. Били ли сте под краката на Бога, на Любовта? За всички, които не признават Любовта, Бог има особени реторти. Той е решил да им даде едно педагогическо възпитание. Тъй ще ги обедини, че ще накара всички да имат едно верую. Първо Той е решил да сложи младите в тази реторти, после и старите: учители, военни, генерали – всички вътре. Решил е да изкара от тях само един човек, но свят ще бъде той. Ще кажете: „Свърши се с нас!“. Не, тогава вие ще влезете да живеете в този голям човек като една малка единица.

Някои хора, когато им говорим, имат едно особено схващане за живота. Нима, ако живеете в един

добре уреден град, ще ви бъде зле? Нима, ако живеете в един град, където прехраната на хората може да се доставя по лесен начин, ще ви бъде зле?

Сега трябва да се разбират добре основните закони, трябва да се разбират добре и причините за това вътрешно разединение между хората. Малките причини в света, малките прояви в живота, нисшето съзнание, обикновените мисли, обикновените желания, този обикновен прах – всичко това ни заслепява и пречи да разбираме Великата Истина. Човек трябва най-първо да почувства тази Истина отвътре. Казва Писанието: „Бог никоой никога не е видял“. В този стих има едно противоречие. Йоан на едно място казва: „Как можем да любим Този, Когото не сме видели?“. Има една любов на виждане, има и една Любов, която съществува и без виждане. Следователно, ако във виждането знанието е резултат на Любовта, питам: кое се е явило по-рано в света – знанието или животът? Животът, разбира се. След това знанието се явило като резултат на тази вътрешна опитност на човешкото съзнание.

И тъй, знанието е извод от нашите преживелици. Всеки казва: „В празни работи не вярвам“. В какво вярваш? – „В това, което съм преживял.“ И само това, което е преживяно от вас, е оформено като знание. За да обясня своята мисъл, ще ви дам един пример. В миналата си беседа ви говорих какво е станало с един от един ангелите на светлината – Адонаил. Сега ще ви разкажа нещо за друг ангел – Аниел.

На този ангел, Аниел, била дадена много трудна задача: да реши колко милиарда години ще може да преживее целият Космос, какво ще бъде състоянието на всички същества, които живеят през тия милиарди години във всички системи, и какъв успех ще направят през това време. Такава задача била дадена и той трябвало да я изчисли точно математически. Разбира се, трябвало да направи няколко справки и за тази цел

трябвало да намери Свещената книга на Адонаил. Намерил Книгата, но като я разгърнал, видял, че от нея липсва нещо. Намерил се в голямо учудване и съмнение, казал си: „Как е възможно да изчезнат основни букви от една Свещена книга и къде са изчезнали? Как е възможно да изчезнат между Ангелския свят, където царува Любов, Знание, Мъдрост?“. Не минало дълго време и той започнал да слиза долу към световите. Въпросът се разрешил така – трябвало да слезе на Земята между хората. Ще кажете: „Как само поради това, че дошъл в недоумение, взел да се привлича от Земята?“. Той се выплътил на Земята като хилав човек, куц с единия крак, сляп с едното око, с една запушена ноздра, хилави дробове, разстроена стомашна система и от устата му излизал такъв вонящ дъх, че всички бягали от него, ала той не съзнавал това, нямал тази опитност да види какво нещо е да бъде човек слаб, хилав, куц. Мислел, че това е в реда на нещата, не правел разлика между едно здравословно и едно хилаво състояние. Така в него се зародило желание да помага на хората, но в която и къща да влизал, веднага гледали час по-скоро да го изпъдят навън. Казвали му: „Ние не искаме твоята воня, махни се оттук!“. Чудел се той на хората, но си казал: „Може би това е в реда и порядъка на хората, но аз съм глупав, не мога да ги разбера“. И пак, където можел, правел добро. Така живял 80 години, ходел от къща на къща, все го изпъждали, нищо не можел да разреши, докато най-последно умрял и се върнал на Небето. Задачата му останала неразрешена.

Вторият път пак се върнал на Земята и се выплътил като царска дъщеря в същото царство, при същия цар – Алтасар, където станала грешката на Адонаил. Но цар Алтасар бил много строг човек. Неговите астролози предсказали, че ще има само една дъщеря и един син, но ако иска неговото царство да успява, дъщеря му трябва да остане неженена и той трябва да я пази така, че тя никога да няма работа с млади, тряб-

вало да бъде съвършено изолирана от всички и само сегиз-тогиз можело да излиза с баща си и отдалеч да гледа хората. Тя била много красива, милосърдна, имала желание да помага на хората, но била заобиколена все от висши офицерски дами, тъй че ако някой се осмелявал да отправи поглед към нея, непременно се умъртвявал. Така живяла 30 години далеч от хората. Когато излизала с баща си, всички бедни идвали при нея, покланяли ѝ се ниско и тя не можела да си обясни защо ѝ се кланят хората, защо ѝ отдават тези почести. Но това били всички ония, на които тя в миналото си съществуване, като хилавия човек, правила добро, и сега, като я виждали, те ѝ благодарели. Но това отсъствало от съзнанието на Аниел и той не можел да си обясни това внимание. Тя казвала: „Тия хора са големи будали, само се покланят!“. Между всички тя видяла само един млад, много красив момък, но не го гледала, защото знаела, че нейният поглед може да коства живота му. След 30 години ангелът пак се върнал на Небето, без да разреши задачата на света. Защо се е родил първият път хилав и защо се е родил вторият път красива мома? Вие ще кажете, че това са митове.

Защо някои хора се раждат грешници, а други – праведни? Защо едни хора са добри, а други – лоши? Злото не е ли една вътрешна проказа в самия човек? Как ще обясните вие постъпката на онзи брат, който може да убие сестра си? Или как ще обясните постъпката на онази сестра, която може да убие брата си? Въз основа на какъв закон става това? Ще каже някой: „Нали аз трябва да живея?“. Нима за да живее един човек, трябва да убие друг? Жертва разбирам, но в жертвата смърт няма. Когато един човек убие друг, за да живее, той създава най-голямото зло в света. Ще знаете едно: и в Невидимия свят, и във видимия най-малкото съмнение, което можете подхраните във вашия ум, ще ви навлече най-голямото нещастие.

И тъй, този ангел е трябвало да прекара ред съществувания на Земята, за да изглади своето съмнение, и даже не съзнава, че направил грешка. Той се усъмнил в своя събрат, помислил си: „Нима тук се е направила някаква грешка, че са изчезнали някои букви?“, а не е трябвало да мисли така, не е трябвало да се съмнява. Като дойдем до Божията Любов, там никакво съмнение не се допуска. На Земята можем да спорим какво е Любовта, но щом знаем какво е Божията Любов, вече спор няма, съмнение няма.

Любовта образува обща връзка между всички същества. Щом тази Любов проникне в твоето съзнание, всички хора, всички души ще се обединят в теб и ти ще ги видиш като светлинки в съзнанието си, групирани в едно. Всички хора, един милиард и половина, могат да се съберат в една орехова черупка. Не мислете, че хората представляват много единици. Понякога сегашните учени се замислят: „Като се върнат хората на Земята, как ли и къде ли ще се съберат?“. Вие имате лъжливо понятие за хората. В един орех може да съберете всички и да разговаряте с тях. Там може и да им се държи една красива реч. Но понеже вашата идея за хората е много крива, това сега ви е непонятно.

Като сте дошли на Земята, всички имате едно заблуждение – искате да бъдете физически големи, грамадни, за да импонираете на света. Ако отидете в Америка, ще видите, че там хората постоянно упражняват мускулите си, за да станат силни. Днес хората търсят външната сила, мощ. Такива бяха и старите римляни, такива са били и всички останали древни народи, но тази култура погина, сама по себе си тя е осъдена на израждане. И ние, които имаме тази съвременна култура, по същия начин сме осъдени на погиване. Не е въпросът в желанието на хората да бъдат силни. Да желаем сила е хубаво, но трябва да изберем един метод, по който да живеем правилно и да се развиваме всестранно. Този метод е да се домогнем до основната

идея – Любов към Бога – и щом тази идея проникне във вас, тя ще осмисли живота ви ще ви задоволи, защото ще разбирате дълбокия смисъл на живота. Същевременно във вас, във вашата душа ще се родят най-възвишените идеи. Щом във вас проникне Любов към Бога, вие няма да се именувате българи, нито пък ще казвате, че сте англичани, французи, американци или каквито и да е други. По какво се отличават французите, българите и англичаните? Англичаните седят по-високо от българите, но ако ги сравните с онези култури, които ще дойдат в бъдеще, те са още далеч от тях. И англичанинът си има комфорт, както и българинът, но не в това седи истинската култура.

И тъй, основната идея ще внесе това благо, което ние търсим. Всички вие, които ме слушате, имате свои възгледи, свои убеждения и свое верую. Аз се абстрахирам от вашите възгледи. Всички ваши възгледи, всички ваши опитности ще се стопят тъй, както се стопява ледът и после изпарява, без да остане нещо от него.

Да кажем, че сте православни. Мислите ли, че като умрете, отидете в онзи свят и кажете, че сте православен, ще ви пуснат в Царството Божие? Не, щом кажете, че сте православен, ще ви върнат на Земята. Или пък, ако кажете, че сте евангелист или българин, или англичанин, мислите ли че ще ви приемат в Царството Божие? Не, ще ви върнат на Земята. Може да кажете: „Ама аз съм от Новото учение на Земята“. Каквото и име да си сложите, ще ви върнат на Земята. Ще се възплъщавате като Аниел, тъй седи великата Истина. – „Ама аз съм била майка, толкова деца съм родила!“ Нищо от това, ще кажат: „Върнете я назад!“ – „Ама аз съм бил баща долу, на Земята! Ама аз съм бил един виден проповедник!“ – „Върнете го на Земята, той не е за Небето!“ Всички трябва да се върнат на Земята – защо? Защото Небето е място на Любов към Бога.

Разбирате ли какво нещо е Любовта? Любовта обединява всичко в себе си. Тя съдържа в себе си най-съвършените неща от незапомнени времена. Ако ние се хвалим с днешната музика, какво представлява тя? Ако отидете Горе, между ангелите, и там слушате един симфоничен оркестър, като се върнете на Земята, няма да пипнете повече вашите инструменти. Вашата музика е отлична, но в сравнение с Божествената музика е едно дрънкало. Ще ме извините, но така е. Тя представлява един тъпан, една обтегната магарешка кожа. И пианото е такова нещо. Аз правя само едно сравнение.

После, вашите идеи, вярвания, възгледи – всичко това представлява в Небето цяла смрад. И когато говорите или мислите върху вашите идеи, ангелите затварят всички дупки и прозорци, за да не влиза тази воня при тях. А и молитвите ви какви са? Казвате: „Господи, Ти не знаеш ли колко страдам?“. Не, не трябва така. Настанало е време да се простим с глупостите на този живот. Аз говоря само за ония души, които искат да се поправят, а другите могат да опитват още, могат да се занимават със залъгалките в света. Бъдещето е тяхно, те все ще се връщат на Земята. На тия, които желаят да се учат, Господ ще даде възможност да се прераждат и да учат толкова, колкото искат. Но ако вие искате да разберете вътрешния смисъл на живота, непременно трябва да дойдете до онази велика идея – Любов към Бога. Това е вътрешно единение с Него.

Преди няколко дни при мен дойде една сестра, която минава за много напреднала. Аз ѝ казах една истина и тя се смути. Казвам ѝ: „Така, както вървиш, както проповядваш, ще те върнат от Небето на Земята. И така, както изиявяваш любовта си към мен, това е една обикновена любов“. Вие трябва да разбирате Бога. Разберете ли Бога, ще разберете как да изиявявате Любовта си, защото в сегашното ви разбиране на Любовта има едно противоречие. Казвате: „Нали те оби-

чам!“. Че какво от това? Ако вие ме обичате, то е ваша работа. Какво сте направили с тази любов? Любовта е една ваша задача. Да любите не е ваше изкуство. Ние трябва да любим Бога, за да се научим на изкуството да любим и другите.

Какво се разбира под думата *любов*? Да обърнем погледа на съзнанието си по-нагоре, към Бога, да търсим Този Извор на живота. И като Го намерите, тогава във вас ще се появи вторият закон – Любов към ближния. Най-първо във вас ще се зароди едно вътрешно ограничение, един силен стремеж нагоре и тогава вашият ум ще се разшири, сърцето ви ще се обнови и вие ще почувствате, че сте силни. И аз ви казвам: „Ако се домогнете до Божията Любов, ще разрешите правилно задачата на Любовта“.

Казват, че в Индия се явили някакви нестинари – играят в огън и не изгарят. Те взимат със себе си и други хора, прекарват и тях през огън и те не изгарят. Запалват няколко кола дърва, влизат в тия големи, буйни пламъци и нищо не им става. Ако това ставаше в България, българското правителство щеше да ги вземе за чудо и ще каже, че това е дяволска работа. Действително, и дяволът ходи по пламъци, но и ангелите стъпват в такива пламъци и не изгарят.

Казвам: ако ние добием Божествената Любов, тя ще ни освободи от сегашните страдания и недоразумения, които съществуват. Смъртта също ще изчезне, всички болести ще изчезнат. Вие казвате: „Аз любя Бога“. Казвам: ако Любовта ти в Бога е вярна, смъртта ще дойде, тя ще бъде първият пробен камък, който ще те опита дали имаш Любов към Бога, или не. Ще ти каже: „Ако имаш Любов към Бога, аз няма да ти направя нищо, ще отстъпя; но ако нямаш, ще те стъпча тъй, както тъпча всички. Ако имаш Любов към Бога, на гърба ми ще бъдеш; ако нямаш, под краката ми ще бъдеш“.

ПОЗНАТ ОТ НЕГО

Казват: „Много светии има на Небето“. Колко светии има сега по църквите? Проверявали ли сте дали има поне 100 светии? Не е достатъчно само да твърдите, без да сте проверили. Нещата в света могат да се познаят само по онзи велик закон – Любов към Бога. Всеки от вас може да провери дали е в Небето, или не, дали е праведен, или не. Нещата могат да се проверяват само по закона на Любовта. И ако всички ние сме направени по образ и подобие Божие, тъй както казва Писанието, много лесно ще проверим нещата. Вие правили ли сте проверка дали вашият образ е същият, или се е изменил?

Ще кажете: „Но някои християни поддържат, че са новородени“. Аз ги поздравявам, но знаей, че новородените грях не правят. Сега не искам да се смущавате. Тези, които са новородени, знаят Истината. Някои хора са на път да се новородят. Новороденият в Бога всякога, за вечни времена трябва да се храни с млякото на Любовта и ако не се храни с него, ще пропадне. Тъй е и на Земята: майката не само трябва да роди едно дете, но трябва и да го храни със своето мляко. Същото е и с всяко новородено от Бога дете – трябва да се храни със словесното мляко на Любовта.

Някои мислят, че като се родят, всичко е свършено. Не, раждането не е временен процес. Безброй пъти човек се ражда, минавайки от фаза във фаза, от сила в сила. В раждането трябва да става постоянно разширение. А сега правят въпрос как може човек да се прероди. Това е неразбиране на нещата. Този въпрос е за едно пробудено съзнание, въпрос на бъдещата наука. Въпросът за Любовта към Бога е въпрос за просветения човешки дух, въпрос за просветената човешка душа, въпрос за просветения човешки ум. Когато всички тия неща се съединят целокупно, когато всяко противоречие и всяко съмнение изчезне, само тогава ние ще се домогнем до въпроса за Любовта и ще се съединим с Бога.

Някой казва: „И аз се занимавам с Любовта, търся своята сродна душа“. Ние виждаме какви са сродните души. Сродната си душа човек ще намери само тогава, когато възлюби Бога, никой не може да намери сродната си душа без Бога. Сега светът е пълен с любовни писма, хората все търсят сродните си души. И колко пъти вие сте писали такива любовни писма – „Изгоря ми сърцето без теб, не мога без теб...“. Не, за в бъдеще момите ще пишат любовни писма със следното съдържание: „Гори сърцето ми от Любов, но не изгаря“ или „Сърцето ми свети от Любов и се разширява. То може да обхване всички и съм готова на всички жертви. Аз мога да живея само с Бога“. Като казва, че може да живее с всички, подразбира Бога.

Като ви говоря тази велика Истина, моята мисъл не е само да засегна ума ви, но тази идея – Любов към Бога – да стане във вас тъй жива, тъй интензивна, както кръвта, която се движи по цялото човешко тяло. Тази мисъл върви по цялата Вселена, обикаля навсякъде. Аз не я говоря само пред вас, за да произведа ефект или за да ви омотая, или да ви накарам да вярвате – това не е вяра, че всички са говорили така. Ако целя едно от тия неща, моята мисъл представлява едни джибри, пращини. Знаете ли какво значи джибри? След като изцедят гроздето, каквото остане от него, чепките му се наричат пращини. Това обаче не е веруо.

На света сега е необходима една религия, която да съедини в себе си всички религии, но тази религия може да се добие само при едно условие – Любов към Бога, Любов обща, която да свърже всички хора в едно. Павел, който бил дълбок познавач на духовните истини, казва, че всички хора нямат това знание. И в сегашния свят всички хора нямат това знание, разбират, но това съзнание вече слиза от Горе, прониква в умовете на хората и всички търсят един нов път за обединение – всички търсят този велик закон, който ще обедини хората, а той е Любовта.

И вие трябва да проучвате Любовта като една вътрешна сила. Например колко от вас са проучвали своето естество? Знаете ли колко главни нервни системи има в тялото ви? Някои ги делят на три, някои – на седем, а именно: мозъчна, мускулна или двигателна, дихателна, кръвоносна, храносмилателна система за очистване и система за чувстване. Тия системи съставляват седемте здравословни темперамента в човека. Темпераментите в своя състав са съединени със сегашната материя. Например изучавали ли сте какво влияние упражнява желязото в човешката кръв, когато е в съединение и когато е в свободно състояние? Изучавали ли сте какво влияние оказват оловото, среброто и другите метали в човешката кръв? С какво сте се занимавали тогава? Някоя от вас е много изкусна шивачка, знае много хубаво да бродира, много хубави работи може да ушие. Друг е краснописец, пише много хубаво; трети пък е поет, съчинява много хубави стихове, знае всички правила как да нарежда римите; някой пък проповядва много хубаво, логически се изказва; друг е музикант, знае как да свири, всяка нота поставя на мястото ѝ и т.н., ала трябва друго звено във всички тия работи. За кого трябва да пише поетът? За кого трябва да свири музикантът? Някоя майка ще каже: „Да си имам едно детенце!“. Е, хубаво, всички ония майки, които имат деца, благодарни ли са от децата си? Всички учители, които имат ученици, благодарни ли са от учениците си? Всички свещеници доволни ли са от слушателите си в църквата? Защо е тази разхлатавеност навсякъде? В България например, аз следя от 20 години насам, какви ли не хули се пишат във вестниците! Това е една културна България, която иска да се повдигне. Свещениците, като слушат за това учение, казват: „Това не е Истината, тук се крие някаква лъжа!“. Казвам: тогава кажете вие Истината! Аз нямам нищо против, излезте вие да кажете Истината. Който и да е тук, в България, и навсякъде другаде, нека излезе да каже Истината!

Защо са се явили българите на Земята? Да станат велик народ ли? Не, българите са слуги на Бога и трябва да слугуват на Бога на Любовта – нищо повече. Защо са се явили англичаните, французите, русите? Всички народи са слуги на Бога и трябва да слугуват на великата идея – Любовта. Всички трябва да бъдат носители на Божественото. Защо са тия свещеници и владици? Те са служители на Бога, трябва да носят тази велика идея и да учат хората на великата Истина. Защо са тия проповедници? Защо са тия правници, които пишат закони? Защо са тия млади и стари?

Вие се намирате пред една велика фаза на човешкия живот и няма да мине дълго време, и всички вие ще минете през огъня. Цялата Земя ще бъде в пламъци. Питам ви: ще можете ли да изгъплите през огъня, както онези индийци? Ще кажете: „Дано не е в наше време“. Във ваше време ще бъде. – „Ама след колко години?“ Не е въпрос след колко години, но като питате, ще ви кажа: след 10 години ще мине тази огнена вълна и ще очисти света. Земята е опетнена. Всички нечистотии, които съществуват от хиляди години, не само в хората, но и в животните, всички човешки мисли, желаня и чувства ще минат през пречистване, ще се дезинфекцират по най-добрия начин. А какво ще каже онази певица, която днес има хубав глас, но не се минават и 5 – 6 години, и не ще може да пее? Какво ще каже онзи цигулар, който днес свири хубаво, но след като му направят операция на ръката, повече не може да свири? От немай къде пише поетът; от немай къде свири цигуларят; от немай къде пее певицата; от немай къде говори проповедникът. Всички служат насила, от Любов никой не служи. Ще ме извините за тия думи и да не разбирате, че само аз служа от Любов. Не, има и мнозина други, които служат на Бога от Любов. Поне в Евангелието се казва, че има 144 000 души, които служат на Бога. От толкова хиляди години 144 000 души извяват Божията Любов и направляват своите мисли към Бога с едно сърце, с един ум, с една душа,

с един дух. Това са 144 000 души, на които ние знаем имената. Сега, ако започна да ви ги изброявам, трябва да направя един поменик, както правят свещениците. Ще оставя това за друг път. Те не са един, не са 100, не са 1000. Колко дни трябва да ме слушате да ви ги изброявам, и то само имена.

Но аз ще ви кажа едно име в света, което трябва да знаете; не сега, може би в следната, във втората, в третата, в четвъртата беседа или в друга. Едно име ще ви кажа, пригответе само сърцата си! Един ум трябва да имате всички! Това име ще произведе във вас същия резултат, какъвто произвежда онази бистра студена водица за жадния пътник. Това име ще произведе такъв ефект, такова утоляване на глада, каквото произвежда пресният хлябец за гладния човек. Това име ще внесе едно осмисляне в живота ви, защото без Вярa животът ви ще се обезсмисли. Ако направите 1000 халки и не ги съедините, не ги сложите на работа, или ако направите 1000 колелца и не ги впрегнете в работа, остава неизползван всичкият ви труд от хиляди години, всичките ваши мисли не ще могат да се съсредоточат към една велика цел, която ние наричаме Любов към Истината. И самият ви живот ще се обезсмисли, и вие ще прекарате най-тъмните часове на отчаяние – това, което хората наричат ад на Земята, или смърт.

Обратно: когато вие се домогнете до Божията Любов, когато обикнете Бога, към което и същество да погледнете, ще видите в него най-красивото лице, което досега не сте виждали; ще видите в него израз на благост, на сила, на мощ, на интелигентност и ще кажете в себе си: „Заслужават си страданията на хилядите години, само човек да види това велико и свято лице на Бога!“. Не някое страшно лице, но лице, което ще измени цялото ви естество. Ако някой млад цар пада на колене пред една млада мома и ѝ казва, че без нея не може да живее, питам ви тогава: не заслужава ли всяка душа да се поклони пред великото Лице на

Бога? Сегашните момци, когато се покланят, гледат към земята, но онзи, който се покланя на Господа, не трябва да гледа към земята, а трябва да гледа Господа в лицето. И Давид казва: „Гледах Господа пред лицето си“. Апостол Павел казва: „Ние имаме това знание“. Някои хора имат това знание и вие може да го имате. Това е една от най-простите, но и от най-великите Истини.

И сега, след като съм ви проповядвал, казвате: „Кажете ни една Истина!“. Ето, казвам ви една Истина, но във вас остава едно съмнение – дали е така, както казва Учителят? Аз питам: ти разбра ли ме какво исках да ти кажа? За да ме разберете, вие трябва да гледате на Бога тъй, както аз гледам Неговото Лице. За да разберем Слънцето, трябва еднакво да възприемаме неговата светлина.

Ние трябва да знаем положителната страна на живота, а сегашните учени казват: „Ако ние гледаме Бога, всякаква култура ще спре, затова по-добре да не Го виждаме“. Ето първата и най-голяма лъжа в света. Значи вън от Бога има култура, а вътре в Бога няма култура. Не, всяка култура в света, всяко възвишено чувство на човешкия дух започва с онзи дълбок стремеж на духа към Любовта. Човек иска да обича някого в света – това е Божественото в нас, което иска да се прояви. То е едно вътрешно стремление на духа. Оставете всеки човек свободен, нека Божественото работи в него! Вие не знаете кого обича той, не се е изявил още. Не се самозалъгвайте! Той има един идеал в своята душа.

Вие може да любите само душа, която е съвършена и чиста, както Господ е чист. Ако някой от вас мисли, че може да го обичат такъв, какъвто е, лъже се. Докато някой мисли, че ти си идеален, че ти си чист, той те обича, но в момента, в който съзнае, че имаш някакъв порок, той не може да те обича и всичкото щастие помежду ви изчезва. Някой казва: „Аз мога да

обичам някой човек, макар да е и с порок“. Да, едно дърво може да вирее и с червеи, но неговите плодове стават хилави и клоните му започват да съхнат. Вие ще кажете: „Е, при сегашните условия може и така“. Всички Разумни същества съставляват условия за нас и всички Разумни същества са създали най-добрите условия за нас в света.

И тъй, Божията Любов, за която аз ви говоря, внася разширение в съзнанието, затова човек трябва да се стреми към абсолютна чистота в себе си. Той трябва да гледа на Любовта като на един вътрешен принцип, като на една вътрешна сила, която трябва да работи в него, без да го смущава външната природа. Човек, който има Любовта в себе си, е като огъня – всичко ще пояде и така ще изчисти живота си, ще изчисти цялата среда, в която живее. Това се отнася до праведния, до любещия човек – той всичко изчиства. И човекът на Любовта за в бъдеще ще се познава по това – ако неговата Любов може да те очисти, тя е Божествена; опетнява ли те, тя е човешка.

Някой казва: „Побеля ми главата от любов, тази любов я знаем ние“. Любов, която внася топлина в сърцето, светлина в ума, младост в душата и крепкост в духа – това е Божия Любов. Любов, която омаломощава човешкия дух, която смалява човешката душа, която опорочава човешкото сърце, която изопачава човешкия ум, която внася всички болезнени състояния, неврастенията, която съществува в света, не се лъжете – това е фиктивна любов.

И ще кажат някои: „Христос ни спасява“. Да, спасява, но с какво? Със Своята Любов към Бога. Бог е, Който чрез Любовта може да ни спаси. Когато влезем в Божията Любов, всички ние ще бъдем спасени. Не само спасени, нещо повече се изисква от Любовта. Спасението е за децата. Възрастните души обаче търсят онзи велик живот, в който всички трябва да станат силни. В какво? Силни в Любовта.

Казвам: понеже всички вие искате да бъдете щастливи, аз ви показвам пътя на щастието. Понеже всички искате да имате знание, аз ви показвам пътя на знанието. Понеже всички искате да бъдете богати, аз ви показвам пътя на богатството. Понеже всички искате да бъдете млади, аз ви показвам пътя на младостта. Този е пътят сега. Тук се изисква Вяра, а не вярвания и суеверие. Вяра!

Сега някои ще кажат: „Дали е така?“. Онзи, който има това съзнание, трябва да знае, че в нас има само една мисъл: Бог е Любов, в която няма абсолютно никаква злоба; Бог е Любов, в която няма никакъв порок; Бог е Любов, в която царува абсолютна чистота, абсолютна светлина, радост и веселие и всичките блага в света. Това наричат закон на вътрешно блаженство. Това е онази велика наука – Любов към Бога, която всички възвишени души са изучавали, този е великият път, по който те са минали. И вие трябва да учите това знание, тази наука – нищо повече. Веднага поставете въпроса ребром и си напишете: *Любов към Бога!* Станеш сутрин, кажи си: *Любов към Бога!* Любов към Единия Бог, този Бог ще сложиш в себе си. И тогава ще се изпълнят думите: „Ако люби някой Бога, той е познат от Него“. Бог ще ви познае и щом тръгнете от този свят за Горе, Той ще каже: „Нека дойде при Мен, Аз го познавам. Отворете му вратата“. Той е онзи млад син, който е ходил в странство, научил е великия урок на Любовта и със смирение казва: „Отче, аз познах, че само Любовта към Теб е великият смисъл на живота“.

Който люби Бога, щом отиде в другия свят, ще има *carte blanche*, ще има една отворена врата за него и Господ ще каже: „Нека дойде този син при Мене!“. А всички ония, които нямат това знание, ще се намерят отново на Земята – в много църкви, в много народи. С хиляди години ще прекарат там, докато дойдат до положение да познаят, че само Любовта свързва хората, осмисля живота и дава благоденствие, сила, крепост,

благост и мощ на човешкия дух. Аз ви желая... няма да кажа, че желая, това значи да ви се налагам. Ако ви кажа „ако обичате“, то е да ви сложа във вярвания, и него не искам да направя. Ако ви кажа, че някой ангел ще дойде от Горе, това е суеверие. Какво да ви кажа? На български език няма подходящи думи, с които да ви изкажа тази велика Истина, че да останете абсолютни свободни, да не остане никакво съмнение във вас. Мога да се изкажа и другояче, но кажете ми едно предложение в български език, с което да кажа тази Истина така, че да няма двусмислие.

Сега, след като си отидете, ще ме критикувате, че някъде нямало запетайка, че логика нямало, че един кой си какво е казал. И аз зная кой какво е казал, мога да го цитирам, но не искам да цитирам кантовци⁴, лапласовци⁵ и разни други философи и ред учени поети и велики музиканти. Казвам: запознат съм с тяхното учение, зная откъде са го взели и докъде са стигнали и им се радвам. Дребнавост е да кажа, че не знаят. Като казвам това за тях, аз не им се смея; мъчили са се хората, толкова са израснали. Като видя една круша, която е израснала донякъде, казвам ѝ: радвам се, че си постигнала нещо с усилията си. Някой път минавам покрай някоя река, радвам ѝ се, че е достигнала и толкова, защото зная, че и реката е жива. После, видя на брега някое малко бръмбарче. Няма да го повикам да ми стане другар по пътя, но в дадения случай се спирам малко при него, питам го: „Как прекарваш?“. – „Е, условията са такива, прекарвам по бръмбарски.“ И на него се радвам.

Всички съвременни хора не са от еднаква култура, нямат еднакво съзнание, затова от всички се изисква будно съзнание и големи усилия. Във вас има едно суеверие – вие чакате да дойде някой ангел, специално изпратен за вас от Господа, да ви донесе един плик и да ви каже, че вие сте възлюбени от Господа. Така е, но това ще бъде само тогава, когато можете да възлю-

бите Господа и Той да ви познае. Това е вярно само за онези, които любят Бога.

Оставям ви с едно предложение, което да си намерите сами. Оставям ви една мисъл, която да си разгадаете сами. Оставям ви един път, който да си намерите сами. Нали първоначално Учителят, великият музикант, показва всички пътища, по които може да се изпълни едно парче, но след това ученикът сам ще си намери пътя, по който ще може да го изпълни. И онзи духовен човек, онзи учен човек най-после се оставя сам на себе си както малките деца се оставят на краката си, сам да разреши някой важен въпрос и в разрешението си да каже: „Само един път има – той е пътят на Любовта; само едно постижение има – то е постижението на Мъдростта; само една мисъл има – и тя е мисълта на Великата Истина, в която силите се групират и обединяват всичко в Бога, в тази Вечна Любов, която осмисля човешкия живот“.

Желая мнозина от вас, които сте смутени, тъжни, обременени с мъчнотиите на физическия живот, да кажете: „Има спасение за нас! Има Един, Който мисли за нас, Когото ние можем да любим, Който всякога може да ни бъде верен и никога не ще ни изневери!“.

Има Един, Кой е? Ще потърсите Неговото Име и ще Го прочетете, То е написано във вашите души – само така ще видите, че моите думи са верни. Потърсете Го в Книгата, която е носил този ангел! Може и вие като Аниел да намерите, че някои букви липсват, но това да не ви смуцава. Ако малко се учудите, непременно и вие ще прекарате 60 години на Земята в противоречия и нищо няма да разрешите.

И тъй, Бог е Любов, Бог е Живот, Бог е Светлина!

7 февруари 1926 г., София

ПОЗНАТ ОТ НЕГО

Позвах Сина Си

Из Египет позвах Сина Си.

Матей 2:15

Природата е основана на закони. Законите разбират Разумни същества, т.е. Разумните същества стоят зад законите. Природата е пълна с методи за познаване, за знания, следователно всеки човек трябва да изучава тия методи.

Из Египет позвах Сина Си. Какво чудно има в това? За обикновения ум няма нищо особено – от Египет позвал Сина си. Някой казва: „Аз съм ходил в Египет, видял съм пирамидите, видял съм мумиите, арабите, които живеят там“ – той мисли, че това е Египет. Някой може да казва, че е видял ябълкови семенца. Не, има друг метод за разглеждане на нещата.

Ако вие носите ябълково семенце хиляди години в джоба си, какво ще научите? Ако носите един скъпоценен камък хиляди години в джоба си, какво ще научите? Ако носите една скъпоценна книга хиляди години в джоба си, какво ще научите? Ако носите някои ценни идеи в душата си хиляди години и ги държите като светиня, какво ще научите? Хората казват: „Ние сме културни, учени хора“. Добре, съгласен съм, но какво от това? Някои казва: „Аз съм човек“. Хубаво, съгласен съм, радвам се, това е отлично нещо, но в какво седи твоята човешчина? Друг казва: „Аз съм българин“. Добре, съгласен съм, но в какво седи твоята българщина? Някоя жена казва: „Ти не знаеш ли, че аз съм майка на пет деца?“. Добре, това, че си майка на пет деца, е отлично, но в какво седи твоето майчинство? Ще кажете: „Това са обикновени работи, ние ги знаем“. Вие ги знаете толкова, колкото знаете и стиха: *Из Египет позвах Сина Си.*

Египет – това е мощното, това е красивото, това е израз на светлината, на великия човешки дух. Египет е символ и най-великите хора е трябвало да минат през него. Мойсей, един от най-видните законодатели и водители на човечеството, трябваше да учи в Египет. Каквото и да се казва за Христа, и Той трябваше да отиде в Египет, да учи там. Ангелът каза на Йосиф: „Вземи детето и бягай в Египет!“. Той не му казва да отиде в Асирия, във Вавилон или някъде другаде, а в Египет. Под *Египет* се разбира силното, крепкото, където човешкият дух може да се кали. Някой казва: „Ще отида в Египет, при това плодородие да се наям поне на плодове“. Та няма това е Египет? Че и в България има плодове! Египет е място на знание, място на мъдрост. Египет е място на работа и труд. Евреите са учили там цели 400 години и затова днес са станали най-умният народ. Те служиха 400 години на египтяните, кирпичи правеха, и то без слама. Като четете тяхната история, ще кажете: „Горкият народ!“. Не, не са горки, с това служене те придобиха големи знания. Този дух, този ум, който имат евреите, се дължи на Египет.

Египет – това са условията, където човешкият дух може да укрепне, да уякне и да стане мощен. Вземете примера с Йосиф⁶. Като четете неговата история, какво обяснение си давате за него? Защо трябва да отиде в Египет? Той трябваше да отиде там, за да стане силен, крепък, да стане виден човек. Ако беше останал в Палестина при баща си, какво щеше да спечели? Казвате: „Братята му го мразеха, затова го продадоха“. Какво зло му направиха с това? Те, без да знаят, му направиха едно добро. Йосиф беше много гален. Баща му го обичаше и го обличаше с пъстри дрешчици, за отличие от другите, но един ден братята му казаха: „Хайде долу тази дрешчица, ще отидеш в Египет, човек да станеш“. Като отиде в Египет, как го посрещнаха? Трябва да повикате Йосиф, сам да ви разкаже своя-

та история. Той мина през известната дисциплина.

Сега, ако вземете думите ми буквално, няма смисъл в тях, но знаете ли, че целият свят, в който живеем, е Египет? Земята, в която живеем сега, е Египет, нищо повече. Следователно всеки дух, всяка душа, която иска да укрепне, трябва да отиде в Египет. Като отиде, там ще намери и затвора. После, както при Мойсей, царската дъщеря ще ви намери в кошницата и най-после у вас ще се яви желание да спасите народа си. Първо ще бъдете герой, но после страх ще ви нападне и ще бягате в пустинята. Много противоречия ще срещнете в живота си.

Из Египет позвах Сина Си.

За да изясня мисълта си, казвам: всеки човек има своя добра и лоша страна. Лошата страна аз наричам слабост. В човека първо се явява съмнението. Кога? То се явява като контраст при различни психически състояния. Когато човек забогатее, съмнението непременно ще му гостува, защото то обича богатите хора. Като стане учен, също ще го посети. Като стане много религиозен, много набожен, непременно ще го посети. Като стане красив, съмнението ще му дойде на гости. И тъй, всеки ще знае, че ако е богат, съмнението ще похлопа на вратата му. Най-първо то ще дойде много учтиво, ще похлопа на вратата и ако не го приемете, ще влезе през някоя дупка като неканен гост. След съмнението какво иде в света? Ревността. След ревността в човека иде малодушието; то е състояние на слизване, представлява една долина. След малодушието идва ожесточението, след ожесточението – отмъщението. След отмъщението идва разкаянието за сторените постъпки. Това са ред състояния, които човек изживява.

Съвременните хора не се спират да направят един анализ на своя живот, да видят защо съмнението идва в тях. Майката има дъщеря, която много обича, и дъщерята също обича майка си, но една вечер дъщерята

закъснява някъде. В майката веднага се явява съмнение. Защо е проникнало в нея? То е една възможност. Съмнението обикновено се явява в слабите хора. Понякога ние се съмняваме и в Бога – защо, какво показва това? Че ние сме приписали на Бога един характер като нашия и мислим, че и Той като нас обещава нещо и после не може да го изпълни.

Казвате: „И Бог е като нас“ – това показва, че имаме едно слабо верую, а не принципно верую. Например в една от своите беседи веднъж казах, че човек не трябва да има за Любовта никакъв обект. Обектът е нещо материално. Защо човек не трябва да има никакъв обект за Любовта си? Понеже обектът е подложен на известно изменение, вследствие на което ти не можеш да разчиташ на него. Ако разчиташ, ще изгубиш Любовта си.

Да ви обясня какво нещо е обект. Да вземем например водата, която има три състояния на Земята. Обикновеното, нормалното ѝ състояние, е течното. Няколко градуса над нулата, а именно – при 4 градуса, е така, но при известно състояние се втвърдява. Другото състояние на водата е въздухообразното. Водата се изпарява от нула до сто градуса. Допуснете сега, че във водните капки има известно съзнание. Как биха си обяснили те защо преминават от течно във въздухообразно и от течно в твърдо състояние? Може ли да им се даде отчет за това? Причините са чисто външни, температурата се е изменила. Като се втвърдява, водата се превръща в лед и изгубва топлината си. След това се втечнява и най-после идва до въздухообразно състояние, изпарява се.

Когато в душата ви прониква омразата, вие сте в едно подобно на леда, ледено състояние; тогава всеки ще може да си играе на кънки върху вас. После, като дойде топлината, онзи, който си е играл върху вас, ще ви намери толкова мек и отстъпчив, че ще рискува да отиде на дъното на морето. Вие ще му изневерите –

защо? Понеже ще се намерите във вашето естествено състояние. Когато в дома ви дойдат хора и се карат, вие ще им кажете: „Господа, аз не обичам хора, които се бият върху мен, които вдигат шум. Хайде, слезте долу!“ – и те ще се намерят долу на дъното на морето. След това, като се изпарите, като се намерите в друго състояние, казвате: „Господи, аз искам да се извия, да се вдигна към Теб!“. Вие можете да се повдигнете на 1 – 2 – 10 километра нагоре, после трябва да се превърнете във водни капки и да паднете на земята, да извършите своята служба. Следователно тия две състояния на водата са като полюси за акумулиране на енергията, т.е. те са необходими като обнова на енергията при сегашното ѝ състояние.

И тъй, за да опознае човек Божията Любов, омразата трябва да изчезне от неговата душа. За да познае Божията Любов, той трябва да се превърне във вода, която да прониква през цялото растително царство, да мие листата на всички растения, да прониква целия органичен живот, да има съприкосновение с целия живот изобщо, за да разбере благото в света. Следователно, ако искате да разберете Любовта в най-широкия ѝ смисъл, трябва да разбирате водата, трябва да имате познанието на водата.

По-слабо същество от водата няма и по-силно същество от нея няма. Един адепт хванал една малка водна капчица и я затворил в малко шишенце. Тя започнала да му се моли:

– Моля те, пусни ме, у дома ме чакат моите братя и сестри!

– Е, кой ще мисли за теб?

Но голяма чувствителност има между частиците на водата, голяма връзка имат те помежду си.

– Пусни ме – казала му тя, – защото ако моите братя и сестри разберат, че си ме затворил, нищо няма да остане от теб!

– Не, не давам пет пари за теб.

Аз няма да казвам името на този адепт, но това бил първият му опит. Той станал причина за първия потоп на Земята. Как е станало това? Когато водните капки научили, че е една от техните сестри е затворена, започнали да идват една след друга при този адепт и да му казват: „Пусни нашата сестра!“. Отначало той започнал да се смее, но след като те го бомбардирали усилено, най-после я пуснал.

Ние казваме понякога, че всяка водна капка е Божествен лъч, това е израз на Божествения Дух. Какво трябва да подразбирате? Че в този смисъл Божественият лъч прилича на една водна капка. Казват за някого: „Той е много слаб човек“. Да, ако си слаб като водна капка, знай, че след теб една след друга ще дойдат много водни капки, с милиарди, стига да повикаш към тях. И тогава казвам: не само един адепт, но много адепти ще се премахнат от света, пардесютата на много адепти ще бъдат хоризонтално само ако си позволят да затворят една капка вода.

Казвате: „Много дяволи има в света“. Да, дяволът е един адепт, един учен човек. Той има своя лаборатория, слага в нея мъже, жени и деца, коли ги, пече ги вътре и те бляят. Щом проблемее една човешка душа, гласът ѝ е толкова силен, че всички други братя и сестри ще я чуят. Призовеш ли Бога, призовеш ли Божието Име, проблемееш ли, всички водни капки от цялата Вселена ще се притекат, ще се оживят и ти ще бъдеш свободен.

Сега ще ви приведа един анекдот, предаден по моему. Исуф-Али Белхами, тъй се наричал един ходжа, се занимавал с окултните науки. У него се зародила идеята да напише велика книга, с която да се прослави, да стане пръв между живите. Цели 20 години той изразходил за книгата си и когато я завършил, казал: „Благото на моя живот дойде“. Както се радвал на своята книга, дошъл при него странник, наречен Муса-Един, и със своята малка тояжка мръднал към

тази книга. Тя изведнъж потънала във водата. Исуф-Али Белхами се хванал за главата, казал: „Отиде ми книгата! Всички букви ще се заличат и нищо няма да остане от нея“ и започнал да плаче.

– Защо плачеш? – запитал странникът.

Той му казал:

– Върху тази книга беше съградено моето щастие.

Муса-Един му отговорил:

– Много зле си съградил своето щастие. Книга, която може да потъне във водата, не е истинска книга. Твоята книга не трябва да потъва и буквите не трябва да се заличават. Аз ще ти покажа едно ново изкуство.

Този странник бил от видните адепти учители. Той поставил жезъла си над водата като Мойсей и книгата веднага изскочила от водата суха, неповредена, без нито една заличена или зацапана буква.

– Аз ще ти покажа един по-добър път, по който ще можеш да постигнеш своята цел в живота, но за да ти покажа истинското изкуство да станеш най-видният човек в света, ето какво трябва да направиш: ще отидеш в града, ще купиш едно гърне с мляко, ще го сложиш на главата си и през целия път, докато го носиш, ще играеш кючек.

На Исуф-Али се доискало това благо, но го досрамяло да направи така, както му казал адептът. Той си помислил: „Аз, такъв виден ходжа, да тръгна с гърне мляко на главата си и да играя по пътя кючек!“. Това му се видяло невъзможно и взел да мисли каква хитрина да намери, как да изпълни тази задача и да се добере до това изкуство, без обаче да се изложи в тази работа. Дал пари на един от своите слуги и му казал:

– Ти ще купиш един килограм мляко, ще го сложиш в едно гърне на главата си и тъй ще ми го донесеш.

Слугата изпълнил всичко според заповедта и донесъл млякото на ходжата. Той го взел от него и го занесъл на Муса-Един, който веднага познал хитрината и казал:

– Слушай, няма да ме лъжеш, не ти донесе това гърне на главата си, затова, ако искаш да научиш изкуството, което мога да ти дам, ще трябва сам да го донесеш, като играеш по пътя.

Взел той гърнето, което слугата донесъл, хвърлил го на земята и го счупил.

– Ти или ще донесеш гърнето с млякото и човек ще станеш, или няма да го донесеш, но от теб нищо няма да остане.

Тогава ходжата си казал: „Няма нищо, най-последни 20 години изкарах в тази работа, няма какво да се прави, ще донеса едно гърне с мляко“. Взел гърнето с млякото, но понеже много се срамувал, вързал очите си с кърпа, ала веднага се сетил, че не трябва по този начин, затова хвърлил превръзката и започнал да играе по пътя. Така донесъл млякото на своя учител, който му казал:

– Понеже пожертва своето честолюбие и своята гордост, ти си достоен за Истината.

Така и вие все трябва да жертвате нещо в света. Какво? Трябва да жертвате онова състояние на егоизъм в себе си, животинското състояние, наречено още сатанинско, както и онова противоречие, онази омраза, онази завист, на които се натъквате в живота. Щом ви обиди някой, низшето съзнание идва веднага. Докато човек не може да примири тези две състояния в себе си, той не може да направи крачка напред. Затова идва на Земята – да научи тези методи, тези велики закони, по които ще може да примирява всички противоречия в живота.

Казва се в Писанието: *Из Египет позвах Сина Си.*

Мойсей живя в Египет, но трябваше да отиде в пустинята и там да прекара цели 40 години. Той дълго време пасеше овцете на тъста си, но дойде на планината Хорив и там му се яви Ангел Господен. Той се беше обезсърчил много – защо? Понеже мислеше чрез насилие да спаси израилския народ. Когато Господ му се яви и му каза да отиде при фараона и да му

каже да освободи евреите, Мойсей Му отговори: „Господи, аз не съм толкова способен човек, при това съм и гъгнив, прати някой по-способен от мен!“. Казва му Господ: „Не, ти си учил в Египет, ти ще отидеш, а ако е въпрос за красноречие, аз ще намеря друг. Брат ти Арон ще дойде с теб“.

Буквата *М* в думата *Мойсей* означава субстанциално състояние на материята, от което се редят нещата в света. Думата *Арон* означава човек на Мъдростта. Поне два елемента трябва да се съединят в света – единия срещаме в сърцето, а другия – в ума; умът и сърцето на човека трябва да се съединят. И човешката воля трябва да се съедини с тях, за да има едно вътрешно съчетание помежду им.

Има едно противоречие в света. Едни хора казват: „На нас ни трябва само сърце“ – и прави са; други казват: „На нас ни трябва само ум“ – и прави са. И едните, и другите са прави, но трябва да има съчетание между ума и сърцето. При това човек трябва да изучава всички свои състояния, за да знае защо е създаден по този начин. Задавали ли сте си въпроса къде сте и какво правите? Вие сега сте в Египет и учите. Колко време Христос е седял в Египет, за да учи? Той седя дотогава, докато ангелът се яви на Йосиф и му каза: „Вземи детето и се върни в Ханаан“. Ханаан – това е Обетованата земя; той е символ и означава онези благоприятни условия, при които може да се проповядва Истината. Като няма тези благоприятни условия, човек трябва да отиде в Египет да учи, да придобие знания и мъдрост, че да се върне в Ханаан и да занесе това богатство със себе си.

Какво трябва да придобием на Земята? Трябва да придобием онази вътрешна връзка, която сме изгубили – вътрешната връзка със самите нас. Човек не познава себе си. Колко хора има в България, а и в целия свят, които познават себе си? Аз не казвам, че няма, но са малцина. И вие трябва да дойдете до това изку-

ство – да познавате себе си. Когато у вас се роди това познание – да работите за развиването на вашите вътрешни органи, вашите вътрешни мощни сили, тогава и вашите желания напълно ще се постигнат.

Да допуснем, че сте виден цигулар и давате концерт на дърветата в гората, а после давате концерт във военния клуб и свирите на хората. Тия два концерта еднакви ли ще бъдат? В гората вие ще свирите за себе си, а във военния клуб ще свирите за хората. И в единия, и в другия случай обаче все трябва да има някой да ви слуша.

Вие искате да обичате някого. Онзи, когото обичате, като първо условие трябва да бъде абсолютно умен и абсолютно добър човек; дух и душа трябва да бъде той и при всички условия на живота си не трябва да се изменя. И ледът, който запазва своята топлина, и водата, която запазва своята топлина, и парата, която запазва своята топлина при всички условия са все едно и също нещо.

Аз се чудя някой път на хората, които, когато са богати, казват: „Господ е много добър“, а когато дойде и най-малкото нещастие върху тях, казват: „Господ не е тъй благосклонен по отношение на нас“. Питам ви: когато едно магаре е натоварено със злато на гърба си, по-красиво ли е то от едно магаре, което е разтоварено от това злато и гърбът му е свободен? За вас, които се считате собственик на това злато, разбира се, че е по-красиво магарето, натоварено със злато. Отлично нещо е това магаре да влезе в двора ви, то е най-голямото щастие за вас. Ала от гледището на магарето най-голямо щастие е, когато гърбът му е свободен, когато е разтоварено.

Повикали едно време магарето на сватба с билет. Срещнал го някой и го запитал:

- Къде отиваш?
- Поканено съм на сватба.
- А каква ще бъде длъжността ти?

– Е, най-малко вода ще нося – за какво друго ще ме канят?

Отишло то на сватба и веднага му сложили самара, но магарето има изкуство да пее, затова, когато носело водата из пътя, запяло. Запитвали го:

– Защо реवेश?

– Пея – отговорило то. – Да нося вода е моя длъжност, а да пея е мое изкуство, което давам даром на хората. Без да ме бият и без да ме мушкат, аз пея.

Наистина, когато магарето иска да прояви нещо от себе си, то пее. Аз казвам: ревят е най-благородното, отличното нещо на магаретата. То не реве, а пее. Има една тъга в това магаре. Ако аз бях един поет, бих написал няколко куплета за магарето. То казва за хората: „И вода им носих, и им пях, но песента ми не разбраха и мен не разбраха, все магаре си останах. Нито мен разбраха, нито песента ми одобриха“. Не е ли същото, което и Христос казва в една от притчите: „Пях ви – не пяхте, плаках ви – не плакахте“. Питам: какво иска светът от добрите хора?

Аз мисля, че в света добрите хора заемат местата на магарето. Каквото и да става в света, все добрите хора са виновни, все те са лоши. Ако в една война умрат 50 милиона човека, никой не обелва зъб, нищо не се казва за това, но ако в едно религиозно общество умрат 10 души или им мръднат дъските като на Исуф-Али Белхами и започнат да играят с гърнето мляко на главата, казват за тях: „Полудяха тези хора!“. Казвам: не, тия хора носят мляко на главата си.

Питам кое състояние е по-добро – да краде човек или да проси? Като хвана един крадец, питам го:

– Защо крадеш?

– Че няма да прося я!

Хващам един просяк, питам го:

– Защо просиш?

– Няма да отида да крада я!

Казвам: и двамата имат право, и двамата мислят добре. Това са разбирания за живота. Хващам трети и го питам:

– Ти какво правиш?

– Няма да крада, няма да прося, а ще работя.

Това е човекът, това е най-правилното решение на въпроса. Който не краде, не прося, а работи, е с най-правилното разбиране. Онзи, който краде, има право да краде, но кражбата има свои последствия. Онзи, който прося, има право да прося, но просията има свои последствия. И онзи, който работи, има право да работи, но и работата има свои последствия.

Сега онзи, който ме слуша и не струва хас от мен, взема книжката си, пише в нея и току погледнеш – в някой вестник като *Утро* или някой друг: „Този човек руши обществото“. Разбиране е това.

От Египет позвах Сина Си – значи от място, където трябва да се учи.

Да оставим тия неща, те са възгледи на хората. Онзи, който може да се нарече човек в пълния смисъл на думата, който е дошъл на Земята, трябва да има един мощен дух. Аз наричам герой онзи, който, като носи страданията си в света, и да го ударят, пак ще се повдигне и като се повдигне, пак ще пее – това е човекът с мощен дух.

В окултизма магарето играе важна роля. То е символ, емблема, него считат за емблема на четвъртото посвещение. Онзи, който не разбира живота на магарето, а обръща внимание на неговата форма – на ушите му, на копитата му, на неговия глас, както и на това, което върши, той нищо не разбира. Трябва да обърнете внимание на онзи живот, който е вложен в тази форма. Разбирате ли какво нещо е животът на магарето? Казвате: „Магарешки живот!“. Знаете ли, че в някои отношения в това животно има красив живот? Да оставим неговите слабости, понеже, ако се домо-

гнем до слабостите му като животно, питам: човекът няма ли слабости? И при най-големите слабости в човека ние трябва да виждаме красивите пориви в неговата душа.

Когато говорим за противоположностите в човека, ние още не разбираме самия човек. Когато говорим за водата и за леда, аз разбирам поляризиране на две състояния, т.е. преминаване на едно състояние в друго. Защото парите и ледът не са нищо друго, освен две състояния на водата. Значи животът при парата и при леда постоянно се мени.

Ние сме дошли на Земята. Какво трябва да научим? Първо трябва да придобием онова истинско знание, което дава разширение на съзнанието. Вие научили ли сте изкуството да разговаряте с една ябълкова семка например? Можете ли да я накарате да ви проговори? Казват за Едисон⁷, че сложил една желязна игла на плочата на един фонограф и като завъртял тази плоча, иглата имала изкуството да говори или да пее, т.е. да имитира човешкия глас. Казвам: между тази игла и между плочата на фонографа има някакво разумно съчетание, но зад това разумно съчетание седи едно разумно същество, което е създало това съчетание.

Казват, че Едисон е измислил това, но той сам не е могъл да си обясни как е възможно фонографът да говори. Първият фонограф е човекът – като се завърти колелото на живота, човек започва да говори. Хиляди плочи има в този фонограф. Като се завърти една от тях, веднага се явява дядо ти, който е живял преди хиляди години. Той започва да говори, ти чуваш неговия глас и започваш да живееш неговия живот. После завъртиш друга плоча, дойде баба ти, започва да ти говори и ти захващаш да живееш нейния живот, придобиваш нейния характер. Въртят се плочите една след друга, стари и нови песни и разговори се възпроизвеждат. Казваш си: „Не зная какъв дявол е влязъл в мен“. Никакъв дявол не е влязъл в теб, но плочата

на баба ти е дошла и тя ти говори. Жива е баба ти. Ако сега ви представя една картина на духовния живот, ще се учудите, този живот ще ви се види смешен. И баба ви, и дядо ви започват да говорят. Те казват: „Чуден е станал светът. Всичко, каквото сме правили едно време, сега излиза налице“.

Позвах Сина Си от Египет.

Този син, който е отишъл да учи в Египет, трябва да слезе в материята, да мине през страданията, за да се научи. Страданията представляват една велика Божествена наука. Без страдания човек не може да се научи – това трябва да имате като правило. Всякога знанието е свързано със страдания. Страданието носи знание, а знанието само по себе си представлява условия за живота. Животът носи условия за придобиване великото благо, благото създава условия за проявяване на Божията любов, а Любовта ни въвежда в условия да влезем във връзка с ония Разумни същества, които са минали по този път, за да се радваме.

Кога човек се радва – нали като намери една разумна душа, с която може да се разбира? Кога една майка се радва – когато има една разумна дъщеря, с която може да се разбира. Кога един учител се радва – когато има ученик, който може дълбоко да разбира. Кое е онова, което може да причини радост на нашите братя – когато един наш брат е жив, а не умрял.

Има умиране, но има и оживяване. Онзи, който е учил в Египет, знае какво е смъртта, знае какво е и животът. Учителите от египетската школа са изпращали своите ученици да учат методи, по които да напускат своите тела за най-малко месец и след това, като се върнат отново в телата си, по такъв начин да оживеят, да възкръснат телата им. Египтяните са имали смелостта да балсамират телата на своите покойници, като са вярвали, че един ден ще се върнат в същите тела и ще възкръснат с тях, но европейците развалиха техния план – като дойдоха, развалиха гробниците

им, започнаха да режат телата на мумиите им, искаха да проникнат в тайните, които са криели. И после се чудят защо тия мумии имат такова злобно изражение. Те си казват: „Развалиха ни плана!“. Европейците нямат търпение да дочакат да възкръснат тия тела, та да видят Божията слава. А и за съвременните учени няма никаква тайна. Те започнаха да режат и живия организъм и казват: „Няма нищо в него, той е само материя, в каквото се превръща и след смъртта. Със смъртта всичко свършва“. Така разсъждават онези учени, които не са запознати със законите на Природата, на които липсва нещо – липсват им методи.

Казвам: ако някой ангел дойде сега при вас и ви каже да отидете в Египет, ще отидете ли? Вие ще станете сутринта и ще кажете: „Сънувах снощи, че един ангел дойде и ми каза да отида в Египет“. Който ви слуша, ще каже: „Какво ти трябва да слушаш глупави сънища?“. Умните американци не бяха ли глупави пред очите на хората, когато преди години в Клондайк⁸ се откри една златна руда и хиляди от тях разпродадоха своето богатство и се стекоха там, за да извлекат злато от повърхността на земята? Всички се заразиха от тази мания да печелят. Ако този ангел дойде и им каже, че ще спечелят нещо, тогава няма да се съмняват в съня.

Има нещо, което човек може да спечели, но ние сме чужди един на друг. Ако някой говори за своите страдания, тия, които го слушат, се запитват: „Защо страда този човек? Майка му е жива, баща му е жив, има хляб – защо страда?“. Те не могат да разберат неговите страдания. Някой поет е написал една книга или поема и я представя пред света, но всички се навърлят върху него, започват да го критикуват и най-после той си казва: „Защо ли ми трябваше да пиша?“. Защо страда този поет? Вложил е нещо в своята работа, но никой не го разбира. И какво става с него? Някоя майка роди едно дете, то влезе между хората

и започват да го мушкат тук-там. Връща се то у дома си цялото в рани, майката се хваща за главата и започва да превързва раните му – цялото е продупчено от хората. Такова е положението и на един художник, и на един музикант, и на един поет – надупчени са на много места. Опасно е сега да бъдеш и религиозен или духовен човек – може да те намушкат на общо основание. Започват да говорят по твой адрес: „Той е идиот, глупав човек, такъв, онакъв“. Питам: в какво седи умният човек, как се познава той? Днес някой, който може да опрости живота на хиляди хора, минава за учен, а друг, който посвещава живота си или като лекар, или като художник, или като музикант, или като поет, или като майка, минава за глупав. Но това не се отнася до цялото човечество, има и благородни души в света.

Сега ние трябва да се стремим към създаване на ония разумни връзки, които съществуват от Горе, които са необходими за проявяване на разумния живот. Всеки от вас може да ги създаде. Сега вие ще кажете: „Има два вида живот, има два вида хора“. Затова са изпратени учителите в света – да учат хората на разумния живот. Потребни са учителите. Всяка майка, всеки баща, всеки приятел, който може да ни упъти в правия път, който може да ни даде един добър съвет, е учител. Аз взимам думата *учител* в най-широк смисъл, подразбирам хора, които могат да говорят на един положителен език.

Целият свят днес е пълен с разочаровани хора. Вие ще срещнете и млади, и стари хора с разбити сърца, за които казват: „Господ да ги утеши!“. Как ще ги утеши Господ? Не сме ли ние носителите на тази Божия благодат? Не сме ли ние Божествените лъчи, които трябва да изпълним Волята Божия тук, на Земята?

Едно време Ангел Господен слезе от Небето и каза на Йосиф: „Вземи детето си и бягай в Египет!“. И днес Ангелът слиза и казва на всички майки и бащи:

„Вземете детето и се върнете в Израил, в Ханаанската земя, защото настанаха вече онези благоприятни условия“. Сега този Ангел ви казва да се върнете в света, за да работите. И всеки от вас трябва да вдигне знамето на Любовта, не червеното знаме, нито бялото, а знамето на Любовта, което трябва да бъде светлина. И като се вдигне това знаме, всички трябва да четат на него. Неговата светлина е толкова приятна, защото само по себе си то носи свобода. И аз казвах: за да се образува това знаме, трябва да се съединят в него всички човешки умове и всички човешки сърца. Това Божествено знаме ще бъде направено от нишките на всички човешки умове и всички човешки сърца. То ще бъде най-красивото, под което трябва да се събере цялото човечество и да каже: „Ние ще воюваме в този свят за онази велика истина, която носи човешката свобода“. И това ще се изпълни. Само тогава имат смисъл думите: „От Египет позвах Сина Си“. Защо го е позвал? Защото се е изучил. Думата *Син* в този случай е Любовта.

Казвам: настана вече моментът всеки от вас да се запита защо е дошъл на Земята. Защо си дошъл? За да проявиш Божията Любов. Защо си дошъл? Да проявиш Божията Мъдрост. Защо си дошъл? Да проявиш Божията Истина. Защо си дошъл? Да проявиш Божията Правда, да се застъпиш за страната на правото. Защо си дошъл? Да проявиш Божията Добродетел. Дошъл си да проявиш качествата на всички добродетели, да проявиш всички таланти и всичко най-хубаво, което имаш вложено в своята душа от хиляди години – всичко това трябва да изнесеш, но не да го раздадеш, а то трябва да бъде като залогба за благото на твоите братя. Само тогава ще се образуват следните няколко връзки: първата е от Бога към хората; втората е от нас към Бога, т.е. от създаденото към Бога; третата е от човека към човека и четвъртата е най-възвишената – от Бога към Бога. Направим ли тия връзки, ще

се съединим с този мощен Божествен Дух и като ви срещна, в ума си ще ви държа тъй, както държа себе си. Да ви почитам тъй, както почитам себе си; да ви обичам тъй, както обичам себе си; във ваше лице да виждам Бога тъй, както го виждам в своето – тогава всички ще носим Божието благо и само тогава светът ще се оправи. Не че сегашните условия ще се изменят, но ние можем да ги поправим, да ги подобрим; засега обаче те са необходими за вашето развитие.

Тези мъчности, които имате, са необходими за заякване на вашия дух. Ако в света няма известни налягания, никаква работа не можете да извършите. Ако всички хора в света са богати, нищо не може да се постигне; ако всички хора са бедни, пак нищо не може да се постигне. Богатството предизвиква един род способности в човека, сиромашията предизвиква друг род способности, а вътрешното доволство предизвиква трети род способности.

Вие често казвате: „Аз остарях“. Що е старостта? Тя представлява възможност да се проявиш, т.е. ти имаш възможност да станеш млад. Като казваш, че ще остарееш, подразбирам, че имаш възможност да станеш умен. Ти трябва да правиш опити да се подмладяваш. Вие правили ли сте опити да се подмладявате? Казвате: „Глупости, ще се подмладява човек! Че как тъй?“. Най-красивото състояние е човек да се подмлади. Ние, съвременните хора, като дойдем до една определена възраст, очакваме вече да умрем. Не, онзи, който не е умирал, не е бил в Египет и онзи, който не е възкръсвал, не е бил в Ханаан. В Египет ще отидеш, за да научиш закона на безсмъртието, а в Ханаан ще отидеш, за да научиш закона на възкресението – великия закон на Любовта.

Земята е една велика лаборатория. Сега ние чакаме да дойдат ангелите и да ни освободят. Че кой ви е вързал? Всички вие сте свободни. Гледам – някоя жена седи замислена и казва: „Аз съм ограничена, вър-

зана съм“. Питам: като дойде на Земята, към кого бяха първите ти връзки? Кой ти даде живота? Бог ти даде живота и затова първото отношение, което имаш, е към Бога. Следователно първото задължение, което имаме в света, е към Бога. Ако аз не спазя своите отнoшения, своите задължения и обещания към Бога, мислите ли, че ще мога да спазя задълженията си към другите хора?

За в бъдеще бих желал хората да постъпват по следния начин. Когато някой млад момък срещне млада мома, която го харесва и иска да се ожени за него, да ѝ каже: „Аз вече съм престанал с такива суеверия, за такава мома не се женя“. И момата, като срещне някой млад момък, да каже: „Аз за такъв момък не се женя“.

Какво е женитбата в света? Първоначално тя е представлявала една разумна връзка, едно разумно отнoшение. Ако мъжът има една другарка, тя трябва да е такава, че да го повдига в живота, а не да му слага юлар и да го подтиква с него напред. Като говоря за мъже и жени, говоря за всичките, този юлар се среща навсякъде. Когато жената намери, че мъжът е по-глупав от нея, слага му един юлар и го води. После от време на време го понашарва с камшика, а той мълчи, няма какво да прави. Питат го: „Как си?“. Силно нещо е жената! На друго място пък мъжът слага юлар на жена си, понашарва я с камшика от време на време. Питат я: „Какво нещо е мъжът?“. Силно нещо е мъжът! На друго място учителят е вързал ученика си, другаде пък ученикът е вързал учителя си. Питам: с тия юлари разрешили ли сте всички ваши въпроси? Казват: „Оставете!“.

Всеки човек да се проявява така, както му диктуват неговите отнoшения към Бога. Един ден, когато свърши своята работа, ще бъде и с теб. Отидеш някъде и виждаш, че някой се моли на Бога. Застани далеч от него, не му се бъркай, окажи най-голямото уважение

и почитание към неговото сърце, към неговото разположение. Вие казвате: „Какво застанал онзи глупак там да се моли? Какво мисли той?“. Мисли, разрешава една от най-великите, от най-трудните задачи – това значи да се молиш. Молили ли сте се вие? Казвате: „Срамота е да се моли човек“. Да, като те прострат на земята на някой участък и ти ударят с камшика 25, тогава казваш: „Моля те, недей!“. Защо се молиш сега? Значи с камшика се молиш, а без камшик не се молиш. Аз бих казал: удрай, братко, удрай, но ще знаеш, че един ден този камшик ще засегне и твоя гръб. Ако на мен ударят един камшик, на теб – два. Ако ударят на мен три, на теб – шест. Ако ударят на мен 100, на теб – 10000“. Такъв е Великият Божи закон.

Глупавият няма право да бие, само умният има това право. Аз наричам художник, скулптор или музикант този човек, който, като бие с чука своята статуя, изкарва от нея нещо хубаво. Аз наричам велик поет този, който знае какво да пише и изкарва нещо хубаво. Ние не се нуждаем от глупави хора, които бият. Горко на онзи строй, в който глупавите хора бият!

От Египет позвах Сина Си!

Той дойде от Египет, където е завършил Своето образование. И всички вие трябва да завършите своето образование, за да бъдете мощни духове. В света има нещо по-мощно, отколкото съвременното образование. Тези саби, които днес носят военните, едно време носеха магите – те са магически пръчици, емблеми. Магите работеха с живите закони на Природата, но днес, като изгубиха това изкуство, хората не знаят какво да правят даже и с един нож. Сега всички мъже носят тояжки, но не знаят какво да правят с тях. Едно време, когато Мойсей вдигна своята тояжка, раздели морето на две части, отвори път, за да мине народът му по сухо. Като вдигна тояжката нагоре, той произведе цяла буря в природата, но знае как и в кое време да я вдигне.

ПОЗВАХ СИНА СИ

Има времена, когато, ако човек само вдигне пръста си, може да произведе цяла катастрофа в природата, но благодарете, че не знаете кога е това време. Някой казва: „Ти знаеш ли какво мога да направя?“. Ако такъв човек би знаел кога да вдигне ръката си, би произвел цяла катастрофа, но благодарение на това, че не знае, той я вдига преждевременно. Вие ще се научите да вдигате тояжката си не само за катастрофи, но и за добрини. Само за това има време. Соломон⁹ е казал: „Има определено време за всичко“. Затова трябва да отидете в Египет и да се учите на мъдрост и на знание, на този вътрешен морал, на този устой. Само тогава ще имаме една нова вътрешна култура и няма да бъдем малодушни.

И тъй, ако сегашните възгледи, които имате за нещата, са искрени, задръжте ги. Ако са купени, ако са стари, набрали прах, утайки, освободете се от тях! Оставете във вас само онези вътрешни заложи, които Бог ви е дал. Работете с тях и за тяхното разработване. Това е законът на Великата свобода, който сега иде в света.

Силните, мощните души аз наричам героите в света. Това са душите, които влизат в другите хора, разбират ги, зачитат ги като души, които също тъй страдат. Те считат, че и в тях има някакви хубави заложи, че и тия хора могат да се обърнат към Бога.

Не желая днес да ви пускам празни – всяко празно гърне, всяка празна стомна ще напълня с нещо. Всеки от вас трябва да занесе у дома си поне по един килограм мляко на главата си. Вие трябва да знаете, че сте хора. От хиляди години какво очаквате на Земята? Ако разберете живота си, криле ще ви израснат, ако не го разберете, главата ви ще побелее, гърбът ви ще се превие, краката ви ще отслабнат и един ден всички ще свършите безславно и на гроба ви ще напишат: „Тук е гробът на забравения, на незнайния“.

По време на войната германците направили в Сърбия един паметник на своите паднали войници и написали върху него имената на всички – писали: „Тук почиват германските герои“. След това сърбите заличили това, което написали германците, и отгоре написали: „Тук са падналите неznайни герои“. Който не вярва в думите ми, ще има такъв паметник, на който ще бъде заличено името му. Да бъде човек без име – това е състояние на смърт. Да зовеш човека по име – това значи този човек да има достойнство. Само умните, само възлюбените от Бога хора имат име. Казва се в Писанието: „И ще им дам име и всеки сам ще го знае“.

Из Египет позвах Сина Си.

Аз желая всички да ви повикат от Египет, да се върнете в Ханаанската земя и да бъдете носители на онова, което сте научили там.

14. 02. 1926 г., София

ПОЗВАХ СИНА СИ

Бъдете съвършени!

*Бъдете съвършени и вие,
както е съвършен Отец ваш небесни.*

Матей 5:48

Искайте, хлопайте и търсете!

Лука 11:9

Ще ви изнеса две положения за разбиране. В един стих от Евангелието се казва: „Бъдете съвършени и вие, както е съвършен Отец ваш небесни!“. Второто положение се изразява в друг стих: „Искайте, хлопайте и търсете!“.

Думата *съвършенство* представлява един незавършен акт, т.е. акт, който сам по себе си не може да се завърши. Съвършенството е един вечен идеал не само на хората, но и на всички Разумни същества. Той представлява външната страна. Идеалите са необходими в живота. Човек все трябва да се стреми към нещо, все трябва да има някаква идея. От това гледище той трябва да има една широка душа, т.е. не трябва да бъде дребнав. Когато ние разискваме по някои обществени въпроси или върху някои домашни въпроси, или върху някои духовни или морални въпроси, всякога има опасност да се породи някакво недоволство. Недоволството стои в дребнавостта или във вътрешната критика, или в критика на другите. Само критиката може да се превърне в едно вътрешно изправление на живота, което може да ни доведе до едно пълно съвършенство.

И тъй, ще имате предвид, че думата *съвършенство* означава един вътрешен последователен процес. Човек може да бъде съвършен в даден момент, но не може да бъде съвършен във всички моменти. Той

може да бъде съвършен в своята специалност – може да бъде съвършен като химик в своята лаборатория, може да бъде съвършен като богослов или като свещеник, или като проповедник, може да бъде съвършен като музикант, като търговец, някоя жена може да бъде съвършена като домакиня в дома си и т.н. Изобщо – човек може да бъде съвършен в своята специалност, каквато и да е тя. Като говорим за съвършенство, ние не подразбираме това съвършенство, за което хората говорят. Те говорят за едно съвършенство, което не разбират. Казват за някого: „Той е съвършен“. В какво? – „В обходата си, в характера си.“ Откъде знаете това? Че вие сте видели много малко от този човек, видели сте само как се отнася външно, но вижте вътре какъв е, как се отнася със своите слуги. Той е съвършен отвън като дипломат, вие го виждате външно. И често в този смисъл и вие сте така съвършени.

Има моменти, когато всеки от вас е съвършен. Съвършен е само за миг, но не и завинаги. Вие не можете да запазите завинаги това съвършенство и благодарете, че не можете – защо? Ако можете да запазите това състояние завинаги, не зная какво би станало с вас. Да мислим човека за съвършен и да не може да покаже това свое съвършенство – това е едно тежнение на човешкия дух. Под *съвършенство* аз разбирам простор, широта, най-голямата възможност, в която човек може да се прояви. Когато човек казва, че иска и може да се прояви, аз считам това като най-добра страна на живота. И наистина, само съвършеният човек може да прояви Любавта, само съвършеният човек може да прояви Мъдростта, само съвършеният човек може да прояви Истината, само съвършеният човек може да прояви Правдата, само съвършеният човек може да прояви Добродетелта.

Разбирайте съвършения човек в този смисъл, в какъвто аз го употребявам. Всички можете да се проявите като съвършени, нищо не ви пречи. Никой от вас

не може да се оправдае, че има нещо в живота, което му пречи, което го спира. Какво ви спира? Нищо. Че не може да направите това или онова е една фикция, самозаблуждение. Ако аз не мога да вдигна 1000 килограма на гърба си, това не показва моята слабост. Мога да ги вдигна, но как – в продължение на известно време. По този начин ще мога да вдигна не само 1000, но и 10000 килограма, както и 100000, а и милиони килограми. В човека обаче има тщеславие и той казва: „Чакай да видя мога ли да вдигна 1000 килограма наведнъж“. И наведнъж мога да ги вдигна, но това е друг въпрос. Ако една мравка разглежда живота, тя ще го разглежда от свое становище. Някой ме пита: „Можеш ли да вдигнеш 1000 килограма?“. Казвам: да, и 1000, и 10 милиона килограма мога да вдигна наведнъж, но мравешки! Това вече е извъртане на въпроса, то е вече относителна сила.

Във втория стих се казва: „Искайте!“. Как трябва да се иска? Искането трябва да бъде разумно. Само разумният може да иска, само разумният може да хлопа, само разумният може да търси – това са вътрешни положения на нещата, това са мерки. Човек трябва да се установи в какво трябва да вярва, към какво трябва да се стреми, какъв трябва да бъде неговият идеал. Непременно трябва да се установи, само тогава външният му живот може да стане красив.

Сега някой може да каже: „Хлопам, но не ми отговарят“. Казвам: така е, има условия в живота, когато може да хлопаш и да не ти отворят, а има и условия, когато при първото чукане ти отварят. Представете си, че аз отивам на гости някъде, където съм обещал да занеса торба със звонкови монети. Ще ми отворят ли? Да, там всички ме чакат и още при първото похлопване ми отварят и казват: „Той е!“. Но представете си, че отивам с един парабел някъде да оберa някого. Как мислите, колко трябва да хлопам, за да ми отворят? Колкото и да тропам, доброволно няма да отворят.

Следователно, ако искате Невидимият свят да ви отвори, трябва да имате един вътрешен идеал. Идеите са, които дават вътрешен смисъл и красота на живота. Нашите шапки са направени съобразно нашите идеи. Нашите къщи са направени съобразно нашите идеи. Нашите училища са направени съобразно нашите идеи. Стоките в търговията са направени според нашите идеи. Нашите учители, нашите свещеници, всичко е създадено съобразно нашите идеали. И след това съвременните хора казват, че с идеали не се живее. Хлябът, който ядем сега, е създаден съобразно идеалите, с които живеем. Онзи орач, който оре земята, също има известни идеали. Даже и онази къртица, която рови земята, има свои идеали. Грънчарят също има известни идеали. Казват: „Само ние, хората, имаме идеали“. Не, всички живи същества си имат идеали, само че идеалите им се различават.

Сега ние се спираме при човешките идеали и казваме: нека се даде възможност да се проявят всички разумни човешки идеали, които могат да дадат почва и условия на човешкото съзнание да се просвети, за да се дойде до онези истински идеали, които водят към постигане на Божията Любов. Щом се яви това съдържание в хората, тогава те ще имат един материал, от който ще се образуват разумните нишки, разумните връзки между тях. Не може да се образуват разумни вътрешни връзки между хората, докато не се създаде висок идеал помежду им. Сегашните връзки не почиват на много здрава основа. Следователно ние имаме да работим още много.

Не само връзките ви с другите хора не са здрави, но не са здрави и връзките ви с Невидимия свят, а и връзките ви със самите вас не са още здрави. Някои ще кажат: „Здрави са нашите връзки, как не!“. Вие още не сте се научили да пазите своя ум, още не сте се научили да пазите своето сърце, своите дробове, своя стомах, своята храносмилателна система и т.н. Вижте

какво означава това голямо количество лекари днес – то показва, че съвременните хора са изгубили своя идеал, те са влезли в курника на грубия материализъм. Така наричам материализма днес.

И тъй, под думата *съвършенство* аз разбирам съвсем друго нещо. Представете си, че четете една книга като Библията, в която са изложени всички правила, методи и начини за разумно живеене във всяко отношение. Да допуснем, че съществува такава книга, в която са изложени истинските методи за правилно живеене. Всеки от вас ще може да намери цял или правила за себе си в нея. Такава книга действително съществува, но дали вие я знаете, дали я признавате – това е друг въпрос. Съществува такава книга, в която са изложени всички основни идейни правила как трябва да живее човек в каквото и да е отношение. Ти можеш да четеш тази съвършена книга, която се състои от хиляди и милиони листи, и не мисли, че като обърнеш един лист, цялата си я прочел. Казваш: „Аз чета тази книга“. Казвам: много добре, но това още не показва, че си я прочел цялата. Питам някого: кой лист четеш? – „Първия.“ Питам втори: кой лист четеш? – „Втория.“ Питам трети: кой лист четеш? – „Третия.“ Други питам: кой лист четете вие? Те казват: „Четвърти, пети, шести“ и т.н. Всички четат тази книга на съвършенството, но са още несъвършени. Тази книга аз наричам *Книга на разумния живот*. Щом я четеш, значи съзнаваш нещата. Имаш ли известни страдания, това показва, че съзнаваш своето несъвършенство и си недоволен от себе си.

Всеки човек има един идеал. Какъв е идеалът на търговеца? Пари и стока. Какъв е идеалът на един адвокат? Да разбира законите и правилата, да може да ги складира в своя ум, за което трябва да има отлична памет, а същевременно и да има повече клиенти. Какъв е идеалът на един лекар? Да има повече пациенти и колкото повече, толкова по-добре. При това той же-

лае да бъде такъв лекар, че където влезе, да има една магическа пръчица, със силата на която да направи всичко изведнъж и всички да казват за него: „Този лекар има изкуство – където влезе, на всички помага“. Какъв е идеалът на една шивачка? Като отидем при една шивачка, не искаме тя да се изправи пред нас и да ни се кланя, а да ни скрои и ушие дрехата хубаво; след това може да прави поклони колкото иска. Не ушие ли дрехата добре, никакви поклони не помагат. Като отидем при един адвокат, какво искаме? Не искаме да ни прави поклони, а искаме да спечели нашето дело. Ако спечели, и ние, и той можем да правим колкото искаме поклони, но ако изгубим делото, ще махнем с ръка и ще кажем: „Знаем този адвокат, не го искаме повече“. Онзи философ, който пише по някакъв въпрос, трябва да владее този материал, за да може да го изложи.

Всички обикновени хора наричат великите хора *чукари*, така ги уподобяват. Те казват, че всеки велик човек е един чукар, или един планински връх, повече или по-малко висок, който складира в себе си всичката благодат. Между тия чукари има долини и полета. Някои хора сега са по тия чукари, по тия високи планински върхове. Други остават незабелязани, понеже се намират по тия долини и полета. Питам: между чукарите, или между високите планински върхове, и между долините и полетата има ли някакво съотношение? Има, разбира се. Представете си, че нашата Земя беше навсякъде валчеста, никъде нямаше тия чукари и високи планински върхове – какво щеше да бъде нейното положение? Щеше да бъде заобиколена отвсякъде с вода. Но онези Същества, които са създали Земята, както и Онзи, Който я е създал, са направили и високите, и ниските места по нея. Като казвам *онези, които са я създали, и Онзи, Който я е създал*, искам да употребя думите *единство* и *множество* като свойства на Бога. Това са две идеи, които свърз-

вам, защото според мен единство има само в Бога и множество има само в Бога. Когато единството иска да прояви своята сила, то се проявява в множеството. И когато множеството иска да прояви своето сцепление, или връзка, която съществува между него, то се проявява в единството, за да покаже, че източникът на всички същества е един и същ.

Защо хората са слаби и умират? Защото, като се отделят от единството, от Бога, отричат Го от себе си, а по този начин се отричат от себе си. При това, като се отделят от единството, отричат и множеството и казват: „С много не може да се живее“. Тогава според тях излиза следното: с един не можеш да живееш, с много също не можеш да живееш, остава да живееш само със себе си. Щом дойдеш до положението да живееш само със себе си, ти ще приличаш на една мокра кокошка. Всеки от вас, който живее сам и който отрича тия две идеи, прилича на измокрена кокошка, нищо повече. И тогава никакъв идеал не можете да постигнете, никаква наука, никакво щастие.

В какво седи хубавото и красивото в света? Това е един въпрос, който тепърва се разработва. Досега, както и в миналото, имаше много неща, които ви радваха, но сега, като минавате в тази нова фаза на живота, какво може да ви радва? Сега може да ви радва само единството. Под *единство* аз разбирам да имаш онзи вътрешен възвишен живот, да имаш съприкосновение с едно Разумно същество, на което основните качества да бъдат Любов, Мъдрост и Истина. И това Същество да бъде толкова разумно, че във всеки случай да ти бъде другар, с когото можеш да споделиш известни идеи, известни мисли.

Съвършенството, към което се стреми всяка душа, учените намират в човешкия строеж. Те искат да докажат, че човек е създаден чудно, а религиозните се спират върху този въпрос и често казват, че човек бил чудно и страшно създание. Че е чудно създание, така е,

но че е страшно – с това не съм съгласен. Онзи, който е превеждал думата *страх*, не я е употребил сполучливо. Страхът се е появил, когато енергията в своите проявления е била чрезмерно силна. Значи страхът се е появил или вследствие на голяма сила, на чрезмерна енергия, или вследствие на неизвестността на нещата. Аз бих казал, че човек е едно разумно и красиво създание. Всеки съвършен човек трябва да знае как са устроени неговите мозък, уши, очи и прочие. Аз не говоря за външните уши, но той трябва да знае как е устроен онзи вътрешен апарат за слушане, как е устроена говорната система. Той трябва да проучи тази сложност на прояви.

Сега ние минаваме покрай нещата, проучваме ги, но все отвън. Искаме по този начин да подобрим положението на обществата, да подобрим света, но трябва да се знае, че светът не може да се подобри отвън, а отвътре. Чудни са съвременните хора, като искат да подобрят нещата отвън, по един механичен начин. Чудно е, когато един механик иска да изобрети нещо изведнъж. Той дълго време мисли върху известна идея, върху известен принцип, докато най-после в ума му започват да се търкалят онези малки колелца, онези части от машината, онези плоскости – цели образи рисува в ума си и едва след 20 години изнася своята идея навън. Идея има в този човек!

Сега и ние искаме да подобрим света. Този свят трябва да се подобри вътре в нас, във всеки поотделно, всеки за себе си да го пресъздаде. Или, казано на друг език, той трябва да копира нещата. Съвършеният свят създава нещата, а на нас предстои да ги копираме. Онзи механик, който е изработил нещо, не го е копирал изведнъж; той е мислил дълго, изучавал е небесната механика и когато е успял да копира в ума си известни идеи, когато най-после ги е оформил напълно в себе си, тогава ги изнася на бял свят. Вие се лъжете, ако мислите, че този механик сам е измислил

тия неща. Питам ви: вашата механика откъде е знаела всичко това, с което днес разполага? А когато вие не бяхте на Земята, с каква механика се движеше Земята? Вижте колко умно са устроени всички слънчеви системи, които съществуват днес!

Казват за някого: „Този човек е отличен“. Оставете вашата философия! Преди да съществуваше вашата философия, имаше друга, която създаде всички слънчеви системи. Днес всички умни хора, които живеят в курниците на грубия материализъм, страдат благодарение на този материализъм, понеже той със своя морал отричаше единството. На него се дължат всички страдания на съвременното човечество, чрез които днес се изкупват греховете. Като казвам, че в света има материалисти, този упрек хвърлям навсякъде, защото материалисти има и в църквите, и в домовете, и между учените. Този груб материализъм съществува навсякъде: между свещеници, проповедници и богослови, между майки и бащи, между учени и философи. Аз не визирам само известен род хора, но казвам, че всеки човек, в когото няма възвишен идеал, чрез който да разбира какво е единството, какво е множеството, какво е да обичаш своите ближни, идеалът на такъв човек е подобен на този на материалиста.

И ние сме дошли до едно положение да искаме да живеем на Земята. Право е, идеал е това. Аз уважавам всеки човек, който иска да живее – животът е най-хубавият стремеж в човека и във всяко живо същество. Да искам да живея – това е съзнание. След като човек пожелае да живее, той ще дойде до ред други идеи, които пък ще го доведат до прекрасни, красиви положения в живота. Тогава питам: какво трябва да направим, за да се живее разумно? За да живее разумно, човек трябва да знае как да черпи онези богатства, които съществуват в Природата. Той трябва да приеме разумно своето богатство, откъдето е определен. Българите например сега ходят да хлопат в странство за пари. Те

нямат пари и казват: „Между търговците е настанала голяма криза“. Искат да направят един заем отвън, но хората не им вярват, не им дават. Това са финансови тънкости, които се спазват. Има нещо, поради което не им дават заем. Българите от ред години хлопат за пари. Добре, щом искаме да живеем, нека направим един заем от Природата. Като говоря за Природата, аз подразбирам едно общество. Под думата *природа* в моя ум всякога възниква една особена идея. Природата представлява една съвкупност от всички Разумни същества. Те направляват целия сегашен Космос. Това аз наричам Разумна природа. Деятелността на всички тия същества е така разпределена, че всяко знае как да работи, какво да работи и по кое време да работи. Тези съвършени Същества понякога могат да направят малки грешки, които науката нарича изключения, а аз наричам опущения. Тези Същества, макар и съвършени, има какво да учат и при това учене могат да сгрешат нещо. Понеже и вие влизате в тази Жива природа, по някой път Съвършените същества слагат и вас на работа, та като направите някоя грешка, тя се отразява и върху тяхната дейност, защото всички представляваме скачени съдове. Тези Същества са толкова деятелни, че каквото и да стане, каквато и грешка да се направи, в края на краищата те я изправят бързо, с един магически жест. Тези грешки идват по закона на Свободата, понеже всички ние трябва да живеем в Свободата. Знаете ли какво е да живеем по закона на Свободата? Това значи във всеки момент да знаеш какво трябва да правиш, да можеш математически да разпределиш какви съществуващи мерки да вземеш за нещата. Представете си какви тънки умове се изискват за това, представете си какви схващания имат те за нещата!

Да се върнем към въпроса защо с тази философия ще отидем толкова далеч, ще се намерим като петел в кълчища, няма да можем да излезем навън. Сега

вие ще кажете: „Ние искаме реалното в живота, хляб искаме! А колкото до това, че имало такива Разумни същества, това ни най-малко не ни интересува“. Ето, аз ви казвам как трябва да се нахраните. Аз подлагам това Учение на един свещен опит, който и вие трябва да направите; то е един път, който ви соча, и този път не е лъжлив. Това Учение не е една лъжлива философия, то е идейно, без грешки. Вие можете да направите опити и да се уверите. Като казвам, че това Учение е идейно, не мислете, че като направите първия опит и не сполучите, сте се излъгали и не казвайте: „Той само така проповядва, излъга ни“. Не, приятели, ако един механик е учил при някой виден учител цели 20 години и след това нищо не може да направи, къде седи грешката? Къде е вината? В него самия, той не е учил както трябва. Може да е някой механик, може да е някой пророк, но всички трябва да учат. Пророците са учили, докато дойдат до тези знания.

Често съвременните религиозни хора казват: „Господ взел един говедар и го направил пророк“. Турците имат следната поговорка за случая: „И да видиш, и да чуеш, пак не вярвай!“. Тъй било – ще вземат един човек от говедата и пророк ще го направят, лесно става това! Не е така. Нещата в света стават разумно. Ние трябва да знаем законите за това. Този пророк, преди да е станал такъв, е бил способен човек. Учителите са го взели от говедата, но най-малко 20 години той е учил и след това е станал пророк. Да станеш пророк не е тъй лесно. Това, че той е бил взет направо от своя занаят на говедар, от едно най-долно положение, е само едно насърчение. Какво лошо има в това, че някой бил говедар? Нищо лошо няма. Този пророк по погрешка е отишъл при говедата, затова Учителите са го извадили от това място, като му казват: „Не ти е мястото тук“. Тъй правят и с диаманта – изравят го от земята, шлифват го и го използват; ценен е вече той. Опасността някой да бъде говедар седи в това, че говеда-

та имат особено ниски вибрации. Техният живот е на особен ключ и с това влияят на своя говедар. В техният живот има едно ужасно противоречие и когато човек стане говедар, постепенно започва да се приспособява към вибрациите, към вълните на своите говеда и след 20 години той и говедата му започват да си приличат, този човек огрубява. Често той взима кривака си, на едно от говедата счупва рогата, на друго счупва рогата и не иска да знае за нищо. И говедата започват да постъпват като него – виждаш едно животно ритнало друго, после второ, трето и т.н. Не само това, но и лицето на този говедар заприличва на говедата, ако той ги обича. Между каквито живееш, такъв ставаш, казва пословицата.

Като живеете в това общество, трябва да се стремите да възприемете от него всичко, което е възвишено и благородно, и да го прилагате, а всичко, което е вредно за времето, слагайте настрана! Пазете се за самите вас! Аз наричам последните неща неприложими. Те са остатъци, те са атавизъм, опити на човешката мъдрост. Такива неща има и в науката, и в религията, и в обществения, и в домашния живот. Затова ще се върнем към онова положение на нещата, което е вложено във вас.

Всеки трябва да знае, че начините и методите за приложение се намират в самия него, а само за онези семена, които се намират вложени във вашата душа и във вашия организъм, се изискват външни условия, които да спомогнат за тяхното израстване. Например слушате някой виден музикант, но трябва да знаете, че не е учителят му, който го е направил музикант; той е музикант благодарение на онези дарби, които са вложени в него, учителят само подпомага. На всеки човек, който е музикант, челото го издава като такъв. Степента на развитието на неговите музикални органи показва доколко той е музикант, доколко може да твори, доколко е един обикновен или един велик му-

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

зикант. Това се определя от ширината на челото му или от издадеността на музикалния му орган, или пък от нишките и дължината на слуховите нерви. И още ред съчетания определят по-нататък неговата творческа способност и сила като музикант. Другаде виждаме някои хора, които искат да имат нежна, деликатна обхода към другите. Това е отлично чувство, но не е еднакво развито във всички хора.

Тогава в това отношение определям хората в четири категории: първо, хора, на които животът се движи в кръг, кръгообразни типове; второ, хора, на които животът се движи в спирала, спиралообразни типове; трето, хора, на които животът е радиален, както радиусите в една окръжност; и най-последно, четвъртата категория хора, на които животът се движи по начупени линии. Аз имам съвсем различно от вашето понятие за начупената и кривата линия. Когато казвам, че някой човек се движи по крива линия, подразбирам, че при известни условия той трябва да се огъне както Земята се огъва някъде, а на някои места е изпъкнала. Ако си един връх, ти ще се огънеш при известни условия и ще станеш малко валчест. В растенията има такова огъване. Някъде пък трябва да се пречупиш. Под да се огънеш разбирам да бъдеш перпендикулярен на своето движение, да измениш първата си посока. И наистина, ако не можеш да постигнеш известни идеи по един начин, ще вземеш движение, точно перпендикулярно на първото, ще вземеш точно противоположното на първото, ще се движиш по посока, обратна на тази, по която си вървял. И тогава казвам: мъжете трябва да се пречупват, а жените трябва да се огъват. Господарите трябва да се пречупват, а слугите трябва да се огъват. Учените и духовните хора трябва да вървят по спирална линия и да се проявяват радиоактивни, т.е. те трябва да имат светлина.

Това изяснение е мъчно за разбиране. Това са форми, външни линии. Да се свърже една крива линия с

един вътрешен душевен акт – това не е лесно за разбиране. Когато човек огрубява, лицето му става продълговато, тия криви линии се изгубват и се образуват прави и начупени линии. Тогава той е като динамична машина или като бомба, готова да се пръсне. Когато седне на някой стол, постоянно се движи на него, върти се, няма никакво търпение. Постоянно бърза, уж има някаква бърза идея, като някой американец. Не че има някаква идея, но тъй си бърза, няма търпение. Такъв човек трябва да използва тия сили. Откъдето мине, той си отваря път. Ако си вземе билет или ако отиде в някоя бакалница за захар, ще прережи всички и пръв ще излезе. Където и да отиде, било като адвокат или като свещеник, навсякъде ще прояви своето естество. Казват за него: „Много груб човек е този“. Не, не е груб, но такова му е естеството. Той казва: „Аз нямам време да чакам“. В това отношение англичаните казват за такива хора, че са марсианци, обичат да воюват.

Тия хора искат да се проявят. Не е лошо това, но трябва да се знае, че в Природата не съществува само един начин за проявление. При меките характери това, което обединява, което примирява, което дава вътрешен смисъл, е изразено в кривите линии и тия криви линии придават известна красота на човешкото лице. Такива лица са приятни за гледане, създават известно вдъхновение. В устата им и в брадата им има нещо приятно, челото и лицето им имат приятен строеж, на лицето им играе приятна усмивка.

Няма да се спирам върху тия тънкости, но искам да ви обърна внимание на това, че има известни математически линии, които са разумни и върху лицето на човека те представляват писмо. Например честността, не обикновената, а онази по-висша честност, се изразява на челото. Честният човек не можеш да накараш да си вземе думата назад. Каквото и обещание даде, ще го изпълни. Българинът, и той горкият обича да

бъде точен, но неговият часовник е направен друго-
яче. Той, като обещае да отиде някъде, поне половин
час ще закъснее и като пристигне, ще започне да се
извинява и ще каже: „Моля да ме извините, че закъс-
нях, гости имах“. Това, че е имал гости, не е извине-
ние. Той трябва да им каже: „Добре дошли“, да им се
извини и да си излезе, но да остане точен на думата си.
Англичанинът, като обещае да направи нещо, и гости
да му дойдат, той се извинява, като казва: „Господа,
ще ме извините, в толкова часа имам обещание да се
срещна с едно лице, затова ще изляза“. У нас обаче,
ако поискаш да се извиниш на гостите, те ще кажат:
„Няма нищо, постойте малко тук, онзи нека ви почач-
ка“. И българинът уж по часовник се води, но всякога
закъснява, а после се извинява.

Разумните същества, Живата природа изобщо, е
много точна в своите действия. Разумните същества
абсолютно не се извиняват. Те казват: „Всеки трябва
да бъде точно навреме, нищо повече; нито по-късно,
нито по-рано“. Природата казва: „Ние не приемаме
хора, които не чакат при вратата. Ние не приемаме
хора, които закъсняват“. Онези, които не чакат, тол-
кова по-зле за тях. Колкото по-рано отиваш, толкова
по-добре, а колкото по-късно, толкова по-зле за теб.

Ние, съвременните хора, сме от тези, които по-
стоянно отлагат. И англичаните отлагат. Казвам: бъл-
гарите правят една грешка външно, а англичаните –
вътрешно. Ще ви кажа къде я правят. Да допуснем, че
аз съм дал обещание да направя някому едно добро, но
не го направя навреме. Невидимият свят вече счита,
че не съм устоял на думата си. Мислите ли, че Англия
и Германия, които можеха да направят някои неща по
време на войната, за да се избегнат тия кръвопроли-
тия, и не ги направиха, не са отговорни? Отговорни са.
Разумните същества ги държат отговорни. Ако напра-
вят онова, което са обещали, добре; ако не го напра-
вят, за тях е лошото. Тези свещеници, служители на

Бога, както и папата в Рим, можеха да направят много за избягване на войната, но те си казаха: „Е, за благо на Църквата“. Да, имат си те своите съображения, но казвам, че благо на Църквата седи по-долу от благо на Царството Божие.

Аз уважавам благо на всеки, но трябва да знаете един по-възвишен идеал – той е благо на Царството Божие и от това благо зависи щастието на всеки народ. Върви ли се по този идеал, ще бъде добре за всички: и за англичаните, и за германците, и за американците. Това е една идея, която трябва да се вложи в умовете на всички верующи хора. Честният човек носи своя образ. Питат някого: „Честен ли си?“. Той казва: „Вижте ми главата, вижте ми ръцете“. Вие ще му кажете: „Нека видим какво пишат вестниците за теб“. Не, има учени хора, хиромантици, които четат по ръцете. Има учени физиогномисти, които четат по лицето. Има учени астролози, които четат по звездите. Казват някому: „Ама ти се криеш“. Не, няма нищо скрито-покрито в света. Скрито-покрито има само за глупавите хора, за умните – не. В тази свещена книга всичко е открито. В човешкото лице има написани квадрати и ред други неща, които обикновените физиогномисти не виждат. По лицето на човека има пори, известни линии, известна квадратура и всичко това си има смисъл. В някои хора ръцете са устроени по един начин, а в други – по друг. Защо? Съответствие има между всички линии, които определят характера на човека. Каквато е ръката, такъв е и стомахът. Каквато е ръката, такива са и дробовите, такива са и ушите и т.н. Всякога между частите на тялото има известно съответствие, което отговаря на известни качества в човека. Ако той е разумен и досетлив, на това отговаря устройството на частите на тялото му. Ако е художник, музикант, поет или общественик, във всички части на тялото му има съответствие.

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

Всеки човек има особено устроен лоб, всеки човек има особено лице. Всички се различават по своята проява и всеки човек, като влезе в едно религиозно общество, започва да мисли как да прояви Христовото учение и как да го приложи. Как да приложим Христовото учение, че да подобрим обществото, да подобрим живота си? Христос на времето си не е дал всички обяснения за живота. Някои мислят, че е разрешил всички въпроси. Не е така. Някои от пророците са казали много неща, Христос – също, но има неща, които не са казани. Вярно е, че пророците са казали много работи, но за в бъдеще има да се кажат още хиляди неща. Казват: „Как да не е казано? Нима Свещената книга не съдържа всичко?“. Не е напечатано всичко в тази книга.

Аз често правя възражения на правоверните, които казват, че Христос е казал всичко. Питам: имате ли всички речи на Христа? – „Нямаме ги.“ Имате ли всичко, което са казали пророците? – „Нямаме го.“ Имате ли всичко това, което много умни, учени хора са казали? Къде се тия хиляди неща? Пазят се в хранилището на тази Велика книга на живота. Няма умни неща, казани в света, които да не са запазени. Има определени хора, писатели, които, каквото чуят, дори от вас казано, стига да им хареса, веднага го отбелязват, както правят тук моите стенографи. Един ден ще ти кажат: „Преди толкова и толкова години ти направи това, каза това“ и т.н. Ако влезете в тази велика библиотека на живота, ще видите ред ваши съществуваания от миналото, ще видите как сте живели и как сте действали. Веднага целият ви сегашен живот ще стане ясен. Вие не вярвате в това, но то ще дойде. Един ден вие ще влезете в тази велика библиотека, но само от едно нещо ще ви предпазя: гледайте кадилниците ви и маслениците ви да бъдат пълни с масло, защото е казано, че комуто масленицата не е пълна, т.е. комуто главата не е пълна със знания, няма да бъде приет в

Царството Божие. Аз не считам за знание това да бъдеш натоварен като камила – това не е знание. Аз наричам знание да знаеш къде има заровено богатство в земята и да се ползваш от него всеки момент, но разумно. Има хора в света, които знаят къде има заровено богатство, но те са много честни. Такъв човек си има една магическа пръчица, направена от мед. Той я взема в ръката си, държи я на това място, където предполага, че има пари, и наистина тази пръчица започва да се извива към тази страна, където са парите. Той познава на каква дълбочина е златото, взема си злато колкото му е нужно и пак заравя откритото място. Вие ще кажете, че ви залъгвам. Това не е залъгалка, а факт. Ето, и учените започнаха с тези магически тояжки да намират къде в земята има златни жили.

Казвам: всеки от вас трябва да има такава магическа тояжка. Неговият ум трябва да бъде пълнен с това Божествено знание и когато една светла идея се лансира отнякъде, възприемете я, откъдето и да е тя, приемете я с радостно сърце. Не чакайте да добиете нещо голямо, пари или какво да е друго, не гледайте материалистично на нещата. Радвайте се на вашите знания! Всяка сутрин, като погледна към Слънцето, което изгрява, аз изпитвам голяма радост. Знаете ли какво богатство се крие в това Слънце? Може първите му лъчи да ви подтикнат към един възвишен живот и като се върнете в дома си, вашия живот ще се подобри.

Казва се в Писанието: „Бъдете съвършени!“. Ако вие бихте сложили тази идея в ума си и като ставате всяка сутрин, да казвате: „Аз ще бъда съвършен, това е идеалът на моя живот!“, вие наистина ще успеете в това. Може да ви каже някой: „Ти си нервен човек, ти не живееш добре с жена си“. Ти си кажи наум: „Нищо, аз ще бъда съвършен!“. – „Ама ти не си изплатил още дълговете си. Знаеш ли какво мнение имат хората за теб?“ Ти ще си кажеш: „Нищо, аз ще бъда съвършен!“. – „Ама ти не си добър музикант.“ *Нищо, аз ще бъда*

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

съвършен! – „Ама ти не знаеш нищо, ти си прост.“
Нищо, аз ще бъда съвършен! Който повтаря често тия думи в себе си, те са една велика сила, която повдига.

Ще бъдете съвършени, се казва в Писанието, както е съвършен и Отец ваш небесен. Кой е съвършен? Господ досега обезсърчил ли Се е от вашите грехове, обезсърчил ли Се е от Земята? Не, Той не Се е обезсърчил от нищо. Изпраща ни светлина, изпраща ни звездите, изпраща ни Слънцето, приготвя храна за всички. Човек трябва да иска, но да иска разумно. Когато изискваме разумно, всеки е готов да ни го даде, да ни послужи. Разумният човек е способен човек. Когато някой учител по музика види ученик, когото Природата е надарила, който е работил в миналото, той веднага познава, че може да свири. И ако този учител има две цигулки и ученикът му поиска едната, той веднага му я дава – защо? Защото неговото искане е разумно. Ако ученикът знае да рисува и учителят му разполага с четки и бои, с масла и с ред други принадлежности и ученикът поиска нещо от учителя си, той веднага му казва: „Вземи!“ – защо? Защото неговото искане е разумно. На разумното, на красивото, на хубавото ние сме готови веднага да услужим. Мога да ви приведа ред такива примери, където хора с най-затворени сърца при едно разумно искане са в състояние да отворят сърцата си и да направят хиляди жертви. Така се отварят човешките сърца.

И вие ще сложите в себе си мисълта: *Аз ще бъда съвършен!* Това е необходимо за вас, понеже в живота, в който живеете, ще се явят хиляди обезсърчения. Най-първо ще започнете да изучавате вашите деца. Не си правете илюзии за тях, не им приписвайте дарби, каквито нямат. Не очаквайте да се проявят другояче, освен каквито са. Засега те ще проявят точно такъв живот, какъвто им е даден. И вие самите не може да проявите друг живот, освен този, който ви е даден. За в бъдеще вашите деца ще бъдат други, а и вие ще

можете да проявите други качества. Засега вашият живот е само един лист от тази съвършена книга – ще го прочетете и ще проявите това, което е написано на него. За в бъдеще ще бъдете друг лист.

Следователно вие ще изучавате себе си, ще изучавате и живота на вашите ближни. С когото и да влезете в съприкосновение, ще постъпите според Учението за съвършенството. Изисква се от вас, като срещнете един разумен човек на пътя си, да обърнете сърцето си към него и да си кажете: „Благодаря, че срещнах този разумен човек“. Като срещна този човек, аз го познавам, без да му кажа и една дума. После, като срещна едно плачещо същество, казвам: „Аз съм с теб“. Вземам половината от неговите скърби и си заминавам. Това същество се радва и казва: „Срещнах един разумен човек, който има същите схващания за живота, каквито имам и аз“. Това е Любовта. Любовта не борава с много думи. Това същество плаче и аз, без да искам, изпитвам съжаление към него – това е едно проявление на Любовта. Че съм срещнал този човек е една привилегия за мен. Без да искам, без да правя някакво усилие, моето сърце се разтваря и тази душа чувства Любовта.

Казвам: вие имате поне един случай в живота си да проявите вашето съвършенство. Съвършеният човек помага на другите. Вие казвате: „Аз не мога да помагам, аз не съм съвършен“. Това е самоизмама. Когато някой казва, че не е съвършен, питам: постъпваш ли съобразно Волята Божия? Несъвършен си, ако не постъпваш съобразно Волята Божия; съвършен си, ако постъпваш съобразно Волята Божия. Писанието казва: „Бъдете съвършени!“, там не се казва, че ти си съвършен. Съвършеното действие не е едно, а продължава и в бъдеще. Ти сега само започни! – „Ама аз не съм съвършен.“ Вложиш ли тази мисъл в себе си, ти ще спреш правия развой на своето сърце, на своя ум и на своята воля и в теб ще се зароди едно объркано със-

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

тояние. Ще усетиш главоболие, ревматизъм, бодеж в стомаха и т.н. След такова отказване ще се явят при теб на консулт десет лекари.

Всички съвременни хора страдат от отричане на идейния живот в себе си. Навсякъде казват: „Пари трябва!“ . Хубаво, не съм против парите, но това е идея, която е израснала в човека и съответства на онзи труд, който е излязъл от нас. Ние, хората, седим зад парите. Те имат стойност за нас, понеже ние ги проектираме. Ако хората не дават цена на златото, то няма да бъде ценно и парите нямат да бъдат ценни. Следователно парите – това сме ние. Общественият живот – това сме ние. Религията и науката – това сме ние. Казват: „Ти вярваш ли в тази религия?“. Религията не съществува извън човека. Науката не съществува извън човека, Любовта не съществува извън човека, Мъдростта не съществува извън човека, Истината не съществува извън човека – всички тия неща съществуват само в човека. Има някои неща, материални отвън, които са емблеми.

Някой казва: „Аз вярвам в еди-коя си религия. Вярвам в Христа“. Христос и Неговото учение са едно и също нещо. В мъртвия свят не съществува Христово учение. В живия, в разумния свят, под *Христос* ние разбираме Божественото, неизменното, идеалното, което означава единство и множество, което и в своето единство е едно, и в своето множество е едно – няма различия в него. Ако едно от тия Възвишени същества би слязло на Земята, то ще слезе като слуга. Ще свърши работата си, ще се прояви и ще си замине. Голямо смирение има в тези Същества! Ако го изпратят на изпит във вашия дом за една седмица, то ще слезе, ще ви стане слуга, ще прояви смирение, ще ви остави своята веселост и след седмица ще изчезне, казвайки: „Имам работа, трябва да замина!“. В неговия ум има благородство. Като влезе във вашия дом, ще ви остави мир и радост. Всички ще кажат: „Много добър е този слуга, дано остане за по-дълго да ни пошета“.

Ние, съвременните хора, които имаме аристократични или обществени, или религиозни, или научни, или философски идеи, като вървим по пътя, за много хубави се представяме. Аз бих желал хората да се представят така, но и всяка една работа трябва да се извърши присърце. Казват за мен: „Той там омагьосва тия хора, омотава ги“. Не, аз казвам на хората: *Бъдете свършени!* Омотавам хората в Истината, а ги размотавам от лъжата. Омотавам хората в Любовта, а ги размотавам от омразата. Омотавам хората в Мъдростта, а ги размотавам от тяхната глупост и безумие. Това върша аз, но да ми казват, че омотавам хората в лъжа, в безумие, в глупости – не приемам. Не съм от тези, които могат да внушат това. Аз зная Истината. Всеки от вас трябва да бъде честен в себе си – това е човештина. Честен трябва да бъде човек.

Има един идеал за мен: Господ живее в мен и аз живея в Него. Като срещна хората, аз ги държа в сърцето си и живея в тях. Искам и те да бъдат така, както аз. Не е въпрос до стойка и до облекло, но до вътрешно разположение. Искам хората да бъдат разумни, щастливи, да имат всички блага, сегашни и бъдещи, които и аз имам, да имат всички възможности, които Бог ми е дал. Да имат културата не на хората, а на Възвишени същества, защото само по този начин ще можем да минем в тази Земя, към която се стремим.

Казвам на всеки от вас, че няма вече скрито-покрито, всеки носи своето свидетелство. И за в бъдеще, като дойде у дома ти един слуга, той няма да носи своето препоръчително писмо, а своето свидетелство и ще каже: „Ето, чети сега по моето лице!“ – и ти ще четеш по лицето му, по очите му, по веждите му, по ръцете му и най-после ще кажеш: „Доволен съм от теб. Препоръката, която ми представяш, е добра. Можеш да останеш при мен, ето ти службата“. Това е един начин, при който се съкращава времето. Тогава и той ще каже: „Чакай, господарю, да видя дали аз ще мога да

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

живея с теб“. Ако и той намери, че господарят е такъв, какъвто трябва, ще каже: „Много благодаря, че намерих такъв господар“.

Казвам: ние трябва да бъдем доблестни, да изповядваме грешките си един на друг, да ги признаваме. Ще ви приведа един пример за дядо Тричко и за слугата му Марин. Ще ме извините, ако има някой между вас на име Тричко или Марин. Цели 20 години прекарал Марин при дядо Тричко, но дядото бил много скържав, стиснат, и постоянно използвал Марин. Най-после Марин започнал да краде. Дядо Тричко бил земеделец и затова Марин един ден взел една крина жито от него, на другия ден – друга, и по този начин незабелязано си пооткрадвал по нещо. И дядо Тричко обирал Марин, като го използвал, но и Марин го обирал. Ала един ден Марин си купил едно Евангелие и започнал да чете. Както четял, казал си: „Лошо направих аз, тъй не се живее“. Отишъл при дядо Тричко и му казал: „Слушай, дядо Тричко, много зле постъпих по отношение на теб. От известно време взех да те обирам. Днес си пооткрадна жито от хамбара ти, утре – друго нещо, но така не се живее, това не е живот. Аз тръгнах вече в нов път и не искам да живея по старому!“. Дядо Тричко му казал: „Е, синко, ти не направи добре, но и аз знаеш ли колко ти изяхдох? Я вземи да прочетеш колко време си служил, колко ти се пада и колко си получил?“. Извадил кесията си и му заплатил всичко, като му казал: „За в бъдеще ще ми станеш син, ще бъдеш мой храненик“.

Такъв дядо Тричко и такъв Марин трябва да свата. Това са идеали. Аз бих желал за в бъдеще в България да има такива дядотричковци и мариновци.

21. 02. 1926 г., София

Приех от Отца Си

Тази заповед приех от Отца Си.

Йоан 10:18

Ще ви прочета 5-а глава от Посланието към римляните. Тя е схоластична, мъчна за разбиране, за нея се изисква повече мислене.

И тъй, оправдани чрез Вяра, имаме мир с Бога чрез Господа нашего Иисуса Христа. (1 ст.) Това е встъплението на апостол Павел. Той започва така, както когато някой влезе в някой дом и каже: „Добър ден“.

Защото, когато ние още бяхме грешници, Христос умря за нас. (8 ст.) Някои от вас може да се запитат: „Защо трябва да умираме за другите?“. Аз ви запитвам, според моята философия, защо трябва да умре някоя кокошка или някое агънце заради вас. Вие сами ще си направите заключението.

Защото се оправдахме чрез кръвта Му. (9 ст.) Онези, които не разбират този стих, ще се спрат върху него и ще го вземат в буквален смисъл. Под *кръв* всякога се разбира Словото – не онова студено слово, но чистото Слово, което изтича от човешката душа. Под думата *душа* ние разбираме онзи безсмъртен принцип в човека, който едновременно е вплетен и в самата му природа. Всеки човек има такава душа. Вие можете хиляди пъти да я отказвате, може хиляди пъти да умираете, но тя не умира. Може да страдате, но тя не се плаши от страдания.

Грех обаче не се счита, когато няма закон. (13 ст.) Значи и преди да е имало закон, хората са съгрешавали, но те не са признавали греха, защото закон не е имало. Когато е дошъл законът, той смуцава хората.

ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ

Тази заповед приех от Отца Си. Аз наричам тази заповед заповед на единство, заповед на съединително звено в разумния живот. Когато говорим за заповеди, ние включваме съзнанието, в какъвто и ограничен размер да е. Всички живи същества, каквито и да са по форма, все имат някакви разбирания за специфичния живот, който живеят. До скоро науката отказваше съзнанието на нисшите същества. Тя казва, че те се ръководят само от инстинкти. Според науката инстинктът в света е нещо механично, но не е така – ние виждаме, че тия малки животинки промислят за себе си тъй разумно, както и самият човек. Разбира се, тяхната разумност не е такава, каквата има човека.

Христос казва: *Тази заповед приех от Отца Си.* Тази заповед се отнася до единството, но в света има един закон на раздробяване, от който е произлязъл грехът. Върху този закон апостол Павел прави своите философски разсъждения. Кое докара греха в света? Разклонението, раздробяването, различието във формите, различието в половете, в желанията на хората, различието в мислите и чувствата. Всички стълкновение на тия сили докараха греха в света, нищо повече. И когато някои питат как е влязъл грехът в света, казвам: насадете една градина и ще видите. Онези деца, които минават за много почтени, щом минат покрай една градина, насадена с хубави плодове, винаги ще се изкушат. Някое от тях, като мине покрай плодовете, ще се поспре; другото ще пожелае да си откъсне; третото ще влезе в градината и ще си откъсне, а градинарят ще си каже: „Какво става? Кой научи тия деца да крадат?“. Той ги нарича крадци, но това е неговото специфично разбиране за кражбата. Добре, кое е похубаво сега – да има плодни дървета и да стават кражби или да няма плодни дървета и да не стават никакви кражби. Да има живот, но да има и смърт или да няма живот и да няма смърт?

Вие казвате: „Ще се живее и ще се умре“. Не, вие не разбирате какво нещо е смъртта. Смъртта не е най-страшното нещо в света. Зад нея има по-страшно и то толкова страшно, че и най-видният философ ще трепне от страх. Вие ще кажете: „Докажи това!“. Много наши идеалисти доказаха в участъците доколко техните идеи можаха да издържат. Защо ги биха? За идеите им. Покажете ми вашите идеи! Идеята, за която умира, може да е реална, но може и да не е реална – не можете да я хванете с ръка, но тя е реална. Единственото реално нещо в света са идеите.

Има един свят, където идеите са толкова реални, колкото са реални и ябълките във физическия свят. В този свят хората се хранят с идеи както ние с ябълките. Там има идеи на Милосърдието, идеи на Правдата, идеи на Добродетелта, идеи на Любовта, идеи на Истината и т.н. Ще кажете: „И тази хубава!“. Това обаче са ред разсъждения. Някои от вас могат да ми кажат: „Какво отношение имат тези идеи към нас?“. Питам: какво отношение има махането с ръка на диригента по отношение на оркестрантите? Махането на ръката изразява последователни тактове, по отношение на които музиката е нагласена. Тия тактове идват последователно един след друг, с което определят времетраенето на свиренето.

Следователно във всички неща в света има известни съотношения. Разумните хора се събират, създават си своя музика и си определят тактове. Казват, че онзи, който ще дирижира тази музика, трябва да се води по правилата, по които тя е написана. Значи в Разумната природа има закони, които определят нашите мисли, нашите чувства и нашите действия. Те определят посоката, към която трябва да се движим, те определят времето, когато трябва да си лягаме и да ставаме, те определят как трябва да се обличаме и т.н. Някои мислят, че когато казваме, че всичко в света е

определено, това значи, че всичко става механично. А когато дойдохте на Земята, не намерихте ли всичко готово? Речта, граматиката например, с която си служите, не беше ли готова? Вие започнахте да изучавате наготово българския език и станяхте българи. Или започвате да изучавате английски и ставате англичани, започвате да изучавате френски и ставате французи и т.н. Всичко това механично ли е?

Под думата *българин* се разбира една определена мярка. В Невидимия свят има една определена мярка за българина, на която той трябва да отговаря. Например, като се каже *българин*, трябва да се знае колко сантиметра трябва да бъде висок, колко дълги трябва да бъдат пръстите му, какъв трябва да бъде носът му, колко косми трябва да има на главата, на мустаците си, на веждите си, колко дебели трябва да бъдат устните му, как трябва да бъдат устроени стомахът, дробовете, черепът му, мозъкът му; всичко това е подробно определено. Като се каже *англичанин* или *американец*, и за тях всичко е точно определено. И не само това, но известна е културата на всеки като тип от преди хиляди години. В това отношение народите на Земята представляват скачени съдове. Вие сте изучавали скачените съдове и знаете, че според законите им, като налеете течност в някои от тях, тя се пренася и в другите и се намира на еднаква височина във всичките.

Следователно, когато една идея проникне в един народ, тя се пренася във всички други по закона на скачените съдове. Когато злото проникне в един народ, по същия закон прониква в другите народи. Когато злото проникне в бащата, прониква и в сина. Когато проникне в майката, прониква и в дъщерята. И онези велики добродетели, които минават през главата на някой добър човек, по същия закон минават през главата на всички останали. И когато някой ме запитва какво е грях, какво е престъпление, казвам: грехът и престъплението са неизползвани добродетели. Какво

е омразата – неосъществена Любов. Какво е лъжата – неизявена Истина. Когато не искаш да кажеш Истината, на нейно място непременно ще дойде лъжата. Когато не искаш да приемеш Мъдростта, непременно невежеството ще те огради. Ако се откажеш от Светлината, тъмнината непременно ще дойде. Тъмнината, сама по себе си, е една сила в света.

Христос казва: *Тази заповед приех от Отца Си.* Коя заповед? Великата заповед на онова вътрешно единство, на онова велико вътрешно разбиране на Разумния живот. Всеки човек трябва да има една велика разумна идея в себе си. Вземете някой с велика идея в себе си и го оставете на най-ниското стъпало в човешкия живот – ще видите, че той ще се издигне от това стъпало и ще заеме своето място. Той е като маслото – в каквато и вода да го пуснете, все изплува на повърхността. Не може да бъде другоаче. Не само това, но ако оставите един човек с велика идея на дъното на ада, даже при най-големите тартори на дяволите, този човек ще излезе оттам и всичко ще вдигне нагоре. Той е като един пуснат кон, цяло страшилище е за тях. Ако такъв човек се намери между дяволите, всички ще затреперят от страх.

Ще ви приведа един малък анекдот, за да видите защо се плашат тарторите. Впрочем това не е анекдот, а една велика истина, взета от ирландския живот. Намислили дяволите да вземат при себе си един ирландец, който минавал за голям грешник, и да го оставят завинаги в ада. Ала преди това една вечер този ирландец се напил и като се връщал у дома си, случайно се препънал в нещо и паднал. Запитал се: „Коя ли ще е причината да се препъна?“. Върнал се няколко крачки назад и видял един човек, паднал на земята. Казал си: „Никога досега в живота си не съм правил никакво добро. Нека поне тази вечер да направя едно малко добро“. Взел човека на ръце и го занесъл у дома си. Оказало се, че този човек бил един ангел. Ангелът

ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ

му казал: „Понеже ти ми направи това голямо добро, поискай нещо от мен, с което да мога да ти се отблагодаря!“. Ангелът си помислил, че той непременно ще иска спасение. Ирландецът си помислил: „Да искам спасение, да вляза в Царството Божие – не съм готов още за това, не ми е дошло времето. Да искам цар да стана – глава нямам за това. Да искам философ да стана – умът ми не е дошъл дотам. Да искам богат човек да стана – при този хал, в който се намирам, ще изхарча всичките си пари“. Мислил, мислил и най-после казал: „Имам един гвоздей, на който си закачам обувките. Искам който пипне този гвоздей, освен мен, да залепне там и само аз да мога да го освободя. После, имам един стол, на който сядам. Искам който седне на този стол, да се залепи и само аз да мога да го отлепя. И най-после, имам в градината си една хубава ябълка и искам който се опита да откъсне дори една ябълка без разрешение, ръката му да залепне там и само аз да мога да го освободя“. Ангелът му казва: „Тъй да бъде!“.

Когато дяволите чули, че този ирландец не иска никакво спасение, пратили един дявол от ада да го вземе. Явил се при него този дявол и му казал:

– Нашият господар те вика да дойдеш.

Той му отговорил:

– Още не е време.

– Ами ти си загубен човек, трябва да дойдеш.

– Хубаво, ще дойда. Ето тук, на гвоздея, са закачени обувките ми, подай ми ги!

Дяволът хванал обувките, но не могъл да се откачи. Ирландецът взел една тояга и хубаво го набил. Запитал го:

– Втори път ще ме безпокоиш ли?

– Не, няма повече да те безпокоя, бъди уверен, само ме освободи да си ида!

Върнал се дяволът при своите другари и им казал: „Който от вас отиде при ирландеца, да се пази от гвоздея!“. Дяволите обаче не са от тия същества, които

лесно се обезсърчават. Пратили втори посланик при ирландеца, който му казал:

– Слушай, няма да си играеш така с нас, хайде, веднага тръгвай!

– Добре, заповядай малко да поседнеш на стола, докато се приготвя.

Дяволът седнал на стола, но не могъл да се отле-
пи, тъй здраво се залепил.

— Моля те, пусни ме!

– Ще дохождаш ли без време да ме безпокоиш?

— Не, няма, само ме пусни!

Върнал се той при другарите си и им казал: „Ще се пазите от стола!“.

Но други двама посланици се решили да отидат още един път, ала вече с главния си тартор, който останал извън къщата и тъй силно изревал, че цялата се разклатила. Казал:

– Излизай вече! Твоите гвоздеи и твоите столове нищо не струват, не ни плашат!

Ирландецът излязъл, впрегнал каруцата си и всички тръгнали. Минали покрай ябълките в градината на ирландеца и той казал:

– Чакай да си откъсна няколко от тия ябълки! Или по-добре, ако искаш, откъсни ми ти няколко.

Тарторът посегнал към яблыките, но веднага ръката му останала там и не могла да се отлепи. Тогава ирландецът дал едно строго възпитание и на тартора, като му казал:

—Ще прашаш ли пак твоите посланици да ме безпокоят?

– Няма!

И наистина, като се освободил, тарторът казал на своите посланици: „Ще знаете, няма да безпокоите този човек!“. След време, когато ирландецът умрял, главният тартор издал заповед до всички свои служители: „Ще затворите ада и няма да приемате вътре този човек!“.

В този анекдот е скрита идеята, че в ада не може да се приеме никакъв човек с велика идея в себе си. Ако такъв човек помисли да влезе там, веднага затварят вратата за него.

Христос казва: *Тази заповед приех от Отца Си*, т.е. Той приел онова вътрешно единство в живота. С какво се отличава това вътрешно единство? С хармония, с организиране на нашите мисли, чувства и действия. Съвременните хора искат да организират обществото. Ние сме израз на нашите идеи и ако не можем да организираме тях, как ще организираме външния свят? Може ли неученият да учи учените? Може ли слабият да води силните? Може ли болният да лекува здравите? Това са ред противоречия, резултат на различни разбирания. Такива неща в света не съществуват. Следователно първото нещо е: човек трябва да организира мислите си. Какво трябва да организира в своите мисли? Вие трябва да знаете какви са съотношенията между една и друга ваша мисъл. Например един музикант знае кои тонове са хармонични в дадена гама и кои не са и затова, когато съчинява една пиеса, знае как да съчетава тоновете. По какъв начин той ще съчетае своите идеи? Да кажем, че вие сте музикант или свещеник, или военен, или търговец, или пък заемате каквато и да е друга служба. Всички тия служби са все почтени, но трябва да знаете как да ги изпълнявате – това значи да умеете да съчетавате тоновете правилно, за да излиза една хармонична песен.

От наше гледище всички служби са почтени, но и най-високата служба, ако не се върши както трябва, е непочтена. В това отношение всички служби са на мястото си, но кога? Когато човек изпълнява длъжността с дълбоко вътрешно съзнание на душата си. Вие казвате, че някои хора са несправедливи, но аз казвам, че тези хора не са несправедливи, а мислите и желанията им не са организирани. Има ред правила и ред закони, по които нашата мисъл и нашите жела-

ния могат да се организират. Вие не можете да бъдете добър търговец, ако не знаете как да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добър лекар, ако не знаете как да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добър адвокат, ако не знаете как да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добър управляващ или какъв да е друг, ако не знаете как да организирате мисълта си. Никоя държава не може да се повдигне, ако не организира своята мисъл.

Казвам: не е достатъчно само да се вярва. В какво трябва да се вярва? Трябва да разбирате закона за сцеплението на идеите, защото и идеите имат свое сцепление, и чувствата имат свое сцепление. Между тях има известно вътрешно преплитане. Ако започна да ви доказвам как е създаден човекът, трябва да имам ред картини, но това не е схоластична беседа. Във връзка с това аз казвам, че когато правя своите изчисления, за мен числата от 1 до 20 имат свой вътрешен смисъл. Например, когато кажа 166 см, аз имам вече един нормално развит на височина българин. Когато кажа 45 см, разбирам ширината на гърдите му. Когато кажа 2,5 или 3,5 см, имам предвид ширината на неговия нос. Когато кажа 35 см, имам предвид неговото теме. Когато кажа 55 – 60 см, имам предвид окръжността на неговата глава. Когато кажа 14 – 15 – 16 см, имам предвид ширината на напречния разрез на главата му. Когато кажа 16 – 22 см, имам предвид диаметъра на главата му. Това са ред числа, от които, като ги съпоставим в известни съотношения, изпъква целият строеж на човека, силите, които са работили върху него и т.н. На основание на същия закон по-дългобойното оръдие прави по-дълги линии, а по-късото прави по-къси. Следователно колкото по-дълги са едни линии, били те прави или кръгообразни, толкова и енергиите, които са работили върху тях, са по-интензивни, по-интелигентни и по-разумни. Оттук следва, че колкото по-сложен и по-добре устроен е един организъм, толкова

по-разумен е той. Същото ще забележите и по кожата на тялото, по квадратчетата по нея, по космите, по тяхната дължина и т.н. – всичко това определя разумността на човека, защото колкото по-разумен е един човек, толкова и материята, с която работи, е по-префинена и по-деликатна, и колкото е по-слаб в своята интелигентност, толкова и материята, с която работи, е по-груба.

И така, като влязат в Духовния, в Идейния свят, хората казват: „Ние имаме известна идея“. Имаш известна идея, но имаш и известен страх да направиш едно добро заради нея. Каква идея е тогава? Великата идея не се страхува никога от правене на добро. Хора с велика идея никога не се страхуват от това, че ще осиромашеят. Хора с велика идея никога не се страхуват от това, че могат да оглупеят. Българите казват: „Направи добро, да намериш зло“. Аз не зная откъде е произлязла тази поговорка. Когато някой ми каже: „Направи добро, за да намериш зло“, аз подразбирам, че този човек е лихвар, който дава пари с големи лихви.

Тази философия съществува днес навсякъде, затова всички казват: „Направи добро, да намериш зло“. Не е въпросът да не правиш добро, но като го направиш, тъй го направи, че да не ти плащат нищо за него. В доброто, което си направил, не внасяй никакъв елемент на користолюбие. Учител си – служи на този народ без пари! Свещеник си – служи на този народ без пари! Казваш: „Как ще живея тогава?“. Щом искаш да ти се плати, значи не си българин – тъй разбираме ние. Ако един народ е създаден идейно, ако всички хора, които го съставляват, са хора на една велика идея, между тях ще има това вътрешно единство. Те щяха да изкарат всичко намясто и щяха да имат всичкото Божие съдействие.

Какво вижда Господ в българите? Нищо друго, освен едно раздробяване – едната партия ще катурне

другата, после двама ще се борят и ще се върнат у дома си с наранени глави. Единият от тях ще каже: „Аз надвих“ и другият ще каже същото. Поставят си една идея и уж се борят за нея. Борят се тия двама пехливани, ту единият горе, ту другият горе и най-после единият казва: „Аз надвих!“. Пехливанджилък проявяват, но после и двамата умират. Аз казвам: това са пехливани, които умират. – „Ама те са реформатори!“ Умряха тези реформатори. Те се схоластици и спорят кое верую е по-правилно. В света има само едно правилно верую. Ако ти не можеш да живееш в живота на Любовта, ако не можеш да ходиш в светлината на Мъдростта, ако не можеш да възприемеш свободата на Истината и да я приложиш в живота си, каква идея може да имаш?

Следователно Христос подразбира, че тази заповед – на единство, трябва да се зароди във вашия ум и да се уверите как всички работи в света могат да се поправят при едно условие – единство в нещата. Ние казваме, че съвременният религиозен, морален, разумен живот не е съвместим с обикновения. Така е. Любовта е несъвместима с омразата, Мъдростта не е съвместима с глупостта, Истината е несъвместима с лъжата – това са противоположности. Истината е съвместима сама със себе си, Мъдростта е съвместима сама със себе си и Любовта е съвместима сама със себе си. Първото, което ще забележите в човека на Мъдростта, е, че лицето му има особена светлина. От всички хора, които мислят, излиза една мека, приятна светлина. От онези пък, в които живее Божествената Любов, лъха една особена топлина, едно особено разширение. Където и да влезе, такъв човек носи мир за всички обкръжаващи го. Всички същества, даже и най-малките, чувстват тази Любов. Ако прилагате закона на Любовта и можете да се концентрирате, всички същества, даже и най-малките, ще възприемат тази Любов. Те могат да я почувстват така, както малките

ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ

змийчета чувстват майка си, която се приближава при тях, за да ги храни. Те я чувстват така, както малките паячета чувстват своята майка. Те я чувстват така, както пиленцата чувстват приближаването на своята майка и така, както децата чувстват приближаването и грижите на своята майка. Питам: кой е заставил всички тия същества, по-нисши и по-висши, да се грижат за своите малки? Божествената Любов.

Казва Христос: *Тази заповед приех от Отца Си.*

Казвам: това е единството, към което ние се приближаваме. Щом човек живее в тази заповед, в това единство, няма какво повече да се съмнява. Навлезеш ли в закона на единството, ти ще разбираш нещата и от техните резултати, от техните последствия ще разбираш причините. Например всеки от вас може да направи един опит. В какво? В закона на единството. Всички имате толкова неприятности в живота си! Животът ви е пълен с физически, морални, сърдечни, умствени терзания, неприятности, безпокойства и мъчности. Направете един опит. Ако направите един опит да възприемете това единство, за което ви говори Христос, веднага върху вас ще дойде една светлина, която ще окаже такова въздействие върху организма ви, каквото оказва чистият, свежият въздух върху човек, който е стоял затворен дълго време в стая с нечист, задушлив въздух — тъй освежително действа единството върху човешкия организъм. Законът на единството показва пътя на човешкото избавление.

Казвам: всички трябва да проповядваме закона на единството. Как ще го проповядваме? Трябва да знаете, че сте един орган от този Божествен организъм; ще имате известна мисия, която, колкото и малка да е, трябва да изпълните. Трябва да изпълните своето предназначение и ако сте му верни, този Божествен организъм ще промисли за вас.

В света никой не живее за себе си и никой не умира за себе си. Никой не греши за себе си и никой не

прави добро за себе си. Всичко, което се прави в света, е общо. Умираме ли, за Бога умираме; живеем ли, за Бога живеем. Аз вземам думата *Бог* в най-тесен смисъл. Под думата *Бог* разбирам това, в което живеем, и това, което се крие в нас. Всичко това едновременно ни повдига. Бога можете да познаете в най-големите страдания и мъчения.

За да познае човек дали има Господ в света, или няма, трябва да го оставят всички хора, да го оставят всички животни и всички дяволи, и всички ангели. Да остане сам-самичък и да няма на кого да уповава. Само тогава в дълбочината на душата си той ще чуе онзи тих глас да му проговаря; ще почувства дълбоко в душата си нещо нежно и топло, което го сгрива, оживява и вдъхновява – само така човек може да разбере какво е Бог. Когато всички млъкнат, Бог проговаря. Когато всички те изоставят, Бог те приема. Когато те заровят в гроба и наляят отгоре ти вода и вино и кажат, че от този човек нищо не остана, Господ дохожда при теб и ти казва: „Не бой се! Ако Ме слушаш, Аз ще те извадя от това място“.

Сега вие ще ме попитате: „Възможно ли е всичко това?“. Опитайте и вижте! Аз ви говоря една Истина, която съм опитал. Казвате: „Докажи!“. Това не е теория, това е опитано. Аз казвам: онова, което се доказва, е лъжа, а което не се доказва, е истина. Какво ще ви доказвам, че живея? Трябва ли да ви доказвам философски, че действително ви говоря тук и не сте в едно сънно състояние? Вие можете да мислите, че сте омагьосани, но аз ви казвам: докажете ми сега говоря ли ви, или не! Вие може да ми кажете, че се заблуждавате или че сте будни, или че сънувате и т.н. Да, едно е вярно от всичко това, но кое именно е вярното? Вярно е, че 75% сте будни, а 25% – че спите. Като казвам, че спите, разбирам, че у вас има едно малко съмнение и затова казвате: „Нека този човек ни каже нещо по-съществено!“. Съществените неща и баба ми, и дядо ми

могат да докажат. А ако е за доказателство, да ви доказвам дали има Господ, или не, това мога да ви докажа 10 пъти по-добре от най-видните проповедници и от най-видните философи. Но ако търсите някой, който може да намести ума ви, ако търсите някой, който може да намести сърцето ви, ако търсите някой, който може да намести волята ви, това съм аз.

Ще кажете: „Големи претенции има този човек!“. Да, големи претенции имам, правя това – намествам умовете, сърцата и волята на хората. Ужасно страдание е да се измести умът на един човек, то е цяла лудост. От какво още произтичат страданията на хората в света? Разместени са сърцата им. От какво още произтичат страданията и разрушенията в света? Разместена е волята на хората. Това изкуство – да намествам умовете, сърцата и волята на хората, не искам да задържа само за себе си, искам да го предам и на вас, да ви покажа метода да намествате умовете, сърцата и волята на хората. Аз давам няколко метода за самовъзпитание на хората, които не са сухи теории, а живи, приложими методи, които съм извлякъл от самата Природа и сега искам да ги трансформирам така, че да им предам една нова форма, да станат приложими в живота.

Питате как може да се намести умът на човека. Казвам: не внасяй непотребни идеи в ума си! Как може да се намести сърцето на човека? Не внасяй непотребни желания в сърцето си! Как може да се намести волята? Не предприемай работи, които са неосъществими. Някому дойде наум да спаси българския народ. Не се заемай с тази идея! Едно време и апостол Павел се беше заел да спасява евреите, но най-после каза: „Боя се да не изгубя и своето спасение“. Христос му каза: „Не предприемай работа, която не е за теб!“.

Спасението на един народ или на един човек не става от човека. То не е механичен процес, не става с перо – то е работа само на Бога. Аз ви казвам една

велика Истина: ако има някой, който може да спасява, това е само Бог, Този, Който прониква навсякъде в света. Само Бог има този атрибут – да спасява, а всички други, които идват в света, са носители, те са органи на този Велик Божествен организъм. И когато казвам, че мога да намествам сърцата, умовете и волята на хората, то е, защото работя с Бога. Аз не давам ум на Бога и не критикувам Неговите дела, но разсъждавам заедно с Него и казвам: всичко, което е предвидил, е разумно. Всички велики проповедници, всички велики свещеници, всички велики философи, всички велики писатели трябва да възприемат тази велика заповед на единство и да учат хората на тази велика Истина. На коя Истина? На тази Истина, която намества умовете на хората, която намества сърцата на хората, която намества волята на хората. Щом се наместят умовете, сърцата и волята на хората, те ще се обединят.

Защо спорят хората днес? Ако някой е велик, даровит музикант, нека дойде да свири! Всички ще се съберем да го слушаме и ще му дадем подтик. Ако някой е велик земеделец, нека дойде да му дадем семе за сеене, а след това ще му изпратим всичкото си благословение. Ако някой е велик държавник, ще му кажем: „Изпълни длъжността си както трябва, ние сме с теб!“. Кой каквато работа изпълнява, всички ще се съберем около него и ще му дадем подтик да я изпълни. Ако някой е майка или баща, също ще му дадем всичкото си съдействие, за да изпълни своята длъжност както трябва.

Някой казва: „Майката и теле ражда, и човек ражда“. Не, това не е Божествена философия. Знаете ли какво означава раждането? Само разумният човек, само човекът с една велика идея може да ражда, а другите донасят само недоносчета. Когато ние говорим, че човек трябва да се роди, когато говорим за брак между мъже и жени, разбираме съвсем друго нещо.

Бракът подразбира една велика Божествена идея, която може да се приложи само с един свещен трепет, и то тогава, когато хората придобият това единство, когато мъжът и жената не гледат един на друг с пренебрежение. Друга картина трябва да изпъкне в умовете на хората – да знаят, че са изпратени на Земята като спасители на човечеството, като творци на новото в света. Не е музикант онзи, който цяла нощ мисли за ония 7000 лева, които му предстои да получи на концерта – в това свирене няма велика идея. Всеки музикант трябва да знае, че свири за Господа, където и да отиде: в някое кафене или в някой локал, или в някой салон. Той трябва да свири така, че всички, които го слушат, да оставят чашите си, да забравят всичко дребнаво в света и да кажат: „Всички ние живеем за тази велика идея“.

Ще кажете: „Възможно ли е това?“. Възможно е. Аз съм правил опити със своята цигулка, но трябва настрояване, не всякога човек може да свири вдъхновено. За да свири добре, неговата душа трябва да влезе в цигулката. Не може ли душата на музиканта да влезе в цигулката, ако не е добър музикант, той не може да свири хубаво. Влезе ли душата ти в пианото, ти можеш да свириш; влезе ли душата ти в перото, ти можеш да пишеш; влезе ли душата ти в прането, ти можеш да переш. Някоя жена казва, че знае да готви. Да, но от нейното готвене цялата къща се разболява, това не е готвене. Знае да готви само онази жена, чието ядене никога не се забравя.

Днес хората казват: „Да имаме жена, която да ни готви“. Да, но как да ви готви, като Ева ли? Едно време нашата стара майка Ева, или, по-право, вашата стара майка Ева, аз не я признавам за моя майка, сготви първото ядене на мъжа си и с това ядене го изпъдиха от Рая. Тя си позволи да внесе в това ядене един нов елемент, който не беше позволен от правилата на Рая, и с това ги изгониха оттам. Не мислете, че тогава в

Рая е имало малко хора. Според Писанието заедно с Адам и Ева е имало много хора. Всички са живели тогава в Райската градина, но са били абсолютно чисти. Те били от висока ангелска култура. На Ева се приискало да живее физическия живот, поради което заедно с Адам ги изпъдиха от Рая, а другите хора останали да живеят в Райската градина и до днес. И когато говорим за Всемирното Бяло Братство, ние разбираме именно ония хора, които и до днес живеят в Райската градина.

Съвременната Църква казва, че девет чина от тия ангели са паднали и когато останали само някои от тях, казали: „Со страхом Божий!“. Не е така. Михаил, един от тия, които и до днес живеят в Райската градина, казал: „Да застанем при Бога с Любов, за правата Божия кауза и да покажем на целия свят, че има правда в света!“. От тогава падането спряло и от този момент Адам излязъл навън от Рая заедно с Ева и още грешници, които дошли да живеят на Земята.

Сега някои ще кажат, че това са хипотези, теории, недоказани истини. Казвам: може да не е вярно това, но и другото не е вярно. Вие казвате, че девет ангелски чинове паднали. Питам ви: когато тия ангели падаха, вие бяхте ли там? Аз пък ви казвам, че когато падаше Адам, аз бях в Рая. Ще кажете: „Ами какво търсиш тук?“. Дойдох да ви видя. А вие какво търсите тук? Това са само ред разсъждения. По тези въпроси има много хипотези, теории, но важното за вас е да живеете в единство.

Господ ви пита сега защо сте се събрали в този салон. Защо сте дошли да слушате? Христос е казал навремето: „Ако не се отречете от себе си и не вдигнете този кръст, няма да придобиете Царството Божие“. Аз пък ви казвам: ако не се облечете в Любовта и не възприемете нейния живот, ако не възприемете светлината на Мъдростта и не носите тази светлина пред себе си, и ако не възприемете Истината и не живеете в

ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ

нейната свобода, не сте достойни за Царството Божие. Някой казва: „Какво значи да се отрече от себе си?“. Да се отречеш от себе си значи да възприемеш Любо-
вта. – „Какво значи да вдигна своя кръст?“ Значи да възприемеш светлината на Мъдростта. – „Какво значи да *Ме последваш*?“ Значи да възприемеш Свободата и да живееш в Истината. В това има смисъл.

Сега всеки от вас иска да знае в какво седи живо-
тът. Всички вие имате велико предназначение. Не е достатъчно да преживеете само около 50 – 60 години на Земята, да съберете малко пари, за да ви погребат, и да си заминете. Такива хора аз наричам заровените деца в избата на Природата. Ще дойде Господ при някое от тях и ще каже: „Извадете го!“, но до това време вие дълго ще плачете, докато дойде някой ангел при вас и ви пита: „Какво правите?“. Понеже ангелът знае само да полива цветя, ще ви превърне в едно цвете, ще ви посади и ще ви полива. Вие ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде някоя мома при вас, ще ви откъсне и ще се накичи; после вие пак ще плачете. Ще дойде сега някой архангел при вас и ще ви превърне в едно малко бръмбарче. Вие пак ще се зарадвате, но още не сте спасени – ще дойде някой гарван и ще ви клъвне. Пак ще плачете, докато най-после дойде Господ и ви превърне в човек, по образ и подобие Свое – и вие пак ще се зарадвате. Колко години човек е плакал, страдал, докато е придобил днешната си форма! Зато-
ва гледайте да не изгубите това, което тъй трудно сте добили. Някой казва: „Защо ми трябва този живот!“. Не, този живот, който имаш, е много ценен.

Казвам: в тази велика заповед на единство трябва да дойдете до онова положение на самопознаване. Някои хора мислят, че са свършени. Който е свършен, не живее на Земята. Всички, които са дошли на Земята, се доусвършенстват. Ако някой каже, че е близо до свършенството, разбирам, радвам се за това, но трябва да знае, че още не е довършил курса

на своето съвършенство. Преди всичко човек трябва да има голямо смирение. Духовният човек трябва да бъде смирен. Когато той говори, неговата душа трябва да трепти от радост. Като вижда, че има страдания в света, той трябва да се радва, че може да работи за Бога. Когато виждам, че хората грешат, радвам се, че е дошло времето, когато Господ може да Се изяви.

Аз съм ви говорил много пъти за страданията и техния смисъл, сега няма пак да ви говоря, но казвам: има един велик закон, на който може да построите вашия живот, за да придобиете този вътрешен мир, тази вътрешна светлина и тази вътрешна свобода. Гордостта в човека, съзнанието му, че много знае, му пречи в живота. Докато не приеме великата Истина в себе си, дотогава е смъртен, живее в ограничение и няма достойнството на човек. Ако ти си един първокласен глупак, а мислиш, че знаеш много, утре ще те заведат в участъка, ще те набият и като излезеш оттам, ще умреш сетен сиромас. Къде остава твоето знание? Ти ще кажеш: „Такъв е животът!“. Не, ако имаш Истината, ще бъдеш свободен човек, търсен от всички. Ако имаш Мъдростта, ще носиш светлина за всички. Ако живееш един посредствен живот, без Любов, твоят живот ще бъде животът на един вълк, на една мечка, на един паяк, на една трихина, на един скорпион и т.н. Питам тогава: какъв смисъл има този живот? Ако живееш в закона на Любовта, това е животът на един ангел, на един светия, на един праведен човек.

Някои болни идват при мен и мислят, че ще ги излекувам, за да повярват в мен. Аз съм готов да им помогна, ако те повярват в Бога, а не в мен. Аз виждам, че те още не са си научили урока, затова казвам: нека да поболедуват още, за да залюбят Бога. Ако някой иска първо да го излекувам и после да повярва в Бога, никога няма да го излекувам.

Преди години при мен дойде един човек, иска да го лекувам. Казвам му:

– Слушай, приятелю, моите визити струват много скъпо.

– Колко искаш, 1000 лева?

– Не, повече!

– Колко тогава, 10 000 лева?

– Повече!

– А 100 000 лева?

– Повече! Готов ли си да дадеш всичкото си имане? Готов ли си да заложиш сърцето, ума и волята си и да служиш на Бога през целия си живот? Ако си готов на всичко това, ще те излекувам с една дума, но ако не устоиш на обещанието си, ще се схумиш и от теб нищо няма да остане.

Ние искаме хората да служат на великия идеал на Любовта, на великия идеал на Мъдростта, на великия идеал на Истината, на великия идеал на Правдата, на великия идеал на Добродетелта и всички да бъдем велики музиканти и поети. Тогава, като видиш един брат пред себе си, трябва да изпиташ едно трепетно чувство, сякаш си пред Бога. А вие сега, като се видите, хванете се за ръка и казвате: „Добре дошъл!“. След малко питате: „Кога ще си ходиш?“. Не, благородни сърца трябва да имат хората, сърца, пълни с тази велика Любов. Велики умове трябва имат хората! Всеки може да има този велик и свещен ум.

Миналата седмица аз беседвах с вас за съвършенството, а сега ви проповядвам за вътрешното единство. Бъдете каквито искате, но се стремете към съвършенството, стремете се и към единството! В моите очи и вълкът понякога се реформира. Аз съм виждал такива сцени, в които вълкът, като влезе в някоя кошара между овцете, погледне малко, позамисли се и казва: „Решавам от днес нататък да живея по-благороден живот!“. Човек не може ли да каже така? Може.

Ще ви приведа един пример. Когато Араби-Шак бил повикан от руските князе на угощение, един от князете го запитал:

– Как ще ни обясните този стих от Евангелието, където се казва, че вълкът и агнето ще пасат заедно?

Той им казал:

– Вие сте вълците, а аз съм агнето. Ето, сега вие ме храните, значи стихът се изпълни.

Това може да стане, когато хората живеят по закона на единството. Когато единството действа в света, този стих ще бъде напълно приложим. Нека всички говорим искрено и чистосърдечно! Силата на една беседа не седи във вътрешното убеждение, тя е нещо повече от убеждение. Силата ѝ се съдържа в онази вътрешна светлина, в онзи вътрешен простор, в онова велико вътрешно самопожертване. Човек трябва да бъде един велик извор, който постоянно да извира, трябва да бъде едно Слънце, което постоянно пръска светлина. Човек трябва да съдържа в себе си онези необятна широта и простор, в които всички сърца да се вместят.

Когато някой ми говори за своята душа, аз разбирам цялата Вселена. Когато някой ми говори за Божията Мъдрост, аз разбирам всичката светлина на безпределното пространство, която никога не угасва. Когато някой ми говори за Божията Истина, аз разбирам тази вътрешна свобода, която съществува между всички същества. Има светове, съществата на които са толкова напреднали, че постоянно отправят своите телескопи към Земята, радват се, като гледат как хората се движат, радват се на тази малка планета Земя. Те се радват, като гледат как хората се стремят нагоре, и казват: „Ние ще им дадем подтик, ще им пратим своето благословение“. Има много слънчеви и други системи, далеч от нас, които се интересуват от нас и от всички други същества на Земята. Например Млечният път е една от тези системи.

Вие ще кажете, че това са предположения. Да, за вас са предположения, но за мен са реалност. Един ден вие ще достигнете до степен да се съобщавате с

ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ

тия планети и системи така, както сега хората се съобщават с Париж, Лондон и някои други места. Както днес хората разговарят едни с други на далечни разстояния, така и вие ще разговаряте със съществата от разните системи. Там има същества, много по-разумни и с много по-висока култура, отколкото са тия на Земята. Ще кажете: „Да, в този случай животът действително има смисъл“. Но сега още не сте готови, мозъкът ви няма това устройство да издържа големи напрежения.

Сега много от съвременните хора, като заболяят, започват да виждат различни същества от Невидимия свят, виждат много техни заминали близки, които идват да ги вземат. Това обясняват с някакво разстройство в мозъчната система и казват: „Този човек е изгубил съзнание“. Казвам: не, този човек се е оплел. В неговите идеи няма яснота. Същата опасност има за някои светски и религиозни хора, защото идеите им са разхвърляни, а всичко в човека трябва да бъде свързано, иначе, при такива блуждаещи мисли, с които те живеят, умът им може да изхвъркне. Когато дойдем до истинското здраве, всичко, което става с нас, трябва да ни бъде ясно. Всички образи в съзнанието ни трябва да бъдат отчетливи и разбрани. Когато виждаш нещо, не е достатъчно само да го виждаш, но да го виждаш през очите на Любовта, през очите на Мъдростта и през очите на Истината. Имаш ли тези три велики добродетели, няма никаква опасност от забъркване. Действаш ли обаче без тях, умът ти може да хвъркне. Светските хора сега страдат от безверие, а религиозните – от суеверие.

Ще направя едно сравнение. Ако си млекопитаещ и искаш да бъдеш свободен, краката ти трябва да бъдат дълги и здрави, за да бягаш. Ако си птица и искаш да бъдеш свободен, крилата ти трябва да бъдат здрави. Ако си човек и искаш да бъдеш свободен, трябва да бъдеш разумен. Следователно бягането е за животни-

те, летенето – за птиците, а разумността – за човека. Разумни трябва да бъдем в своето единство, за да придобием свободата си – само по този начин ще я добием. Дълги години още ще я изучаваме.

Мисълта, която ви оставям, е: всеки от вас да вложи в себе си това единство. То е като слънчевата светлина. Не се стремете да определяте какво нещо е Слънцето, а се ползвайте от светлината. Щом сложите в ума си мисълта *С Вяра и единство*, този закон, тази заповед ще проработи във вас. И тъй, единство между всички хора, единство по Любов, единство по Мъдрост и единство по Истина.

28.02.1926 г., София

ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ

Домовит човек

*Имаше някой си човек домовит,
който насади лозе и огради го с плет,
и изкопа в него жлеб, и съзида стълб,
и даде го под наем на земеделци, и отиде.*

Матей 21:33

В този стих има две положения: *насади лозе и даде го под наем*. Софиянци разбират това изкуство – градят къщи и ги дават под наем. Главният въпрос е какъв наем ще вземат. Понякога има спор между хазяи и наематели. Хората казват: „Това са инцидентни, случайни неща“. Аз наричам тия неща съвпадения.

Сега, под думата *домовит* аз разбирам разумен човек, който насажда лозе – само разумните хора садят, само разумните хора градят. Само гениалният скулптор, който разбира, може да извае от непотребните камъни нещо хубаво. Само гениалният майстор може да постави няколко дъски така, че те да издават звуци, да направи от тях един инструмент. Само разумните хора могат да направят от нищо нещо, а глупавите, каквото и да им дадеш, и най-доброто, ще го развалят – те са като малките деца.

И тъй, този домовит човек насадил лозе. Лозето е емблема на духовният живот, който съдържа в себе си условия за прогрес и развитие. Лозата се отличава с качеството да пуска своите клони надгъж. Нейните корени са по-къси, а клоните ѝ са по-дълги, докато при другите растения има една съразмерност между корените и клоните. Лозата се взима като емблема на живота, затова Христос казва: „Аз Съм лозата“. Той не казва: „Аз Съм крушата или ябълката, или смокинята, или маслината“, а казва: „Аз Съм лозата, а вие – пръчките“. Христос е разбирал много добре естествените науки.

Съвременните естественици имат едно схващане за растенията, но то е повече механично. Те разделят растенията на известни категории, но какво се крие в тези категории за тях е тера инкогнита. *Тера инкогнита* не е българска дума, означава *непозната земя*, нещо непознато, незнайно. Учените хора наричат това нещо *инкогнито*. Те го произнасят различно – можеш да сложиш ударението на първия, на втория слог или накрая на думата. В английски език има думи, в които, ако произношението е малко меко, слагат накрая буквата *t* или *d*. Често окончанията дават противоположно значение на думата.

Мнозина от вас сте чели този стих: *Имаше един домовит човек, който насади лозе и го даде под наем*. Ще кажете: „Защо го дават под наем?“. Защо учителят съгражда училището и вика учениците си? Той дава училището под наем на учениците си и преди да е дошъл той, те вдигат шум до Бога, но щом дойде, утихват. Значи училището не е за учителя, а за децата, за учениците. Всички чиновове, карти, дъски, всички пособия са все за учениците. Тъй че този домовит човек е насадил лозе и го дава под наем на наемателите, те да го работят. Ще кажете: „Какво отношение има между този домовит човек, който насадил лозето, и нас?“. Вашето тяло е една лоза, насадена от самите вас. Всяка ваша клетка, всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство, всяко ваше волево движение са силите в това лозе, които са дадени под наем. Като четете този стих, ще кажете, че тези наематели не са били добросъвестни хора, че не си плащали данъка навреме.

Казва се в Евангелието: *А когато наближи времето на плодовете, проводи слугите си до земеделците, да вземат плодовете му. И земеделците уловиха слугите му, едного биха, друго убиха, а върху друго камъни хвърлиха. Пак проводи други слуги, по-много от първите, но сториха и тях същото. Най-последоводи при тях сина си и думаше: „Ще*

се засрамят от сина ми“. Но земеделците, като видяха сина, рекоха помежду си: „Този е наследникът, елате да го убием и да усвоим наследството“. И като го уловиха, изведоха го вън от лозето и го убиха. И тъй, като дойде стопанинът на лозето, що ще стори със земеделците? Казват му: „Злите зле ще погуби и лозето ще даде под наем на други земеделци, които ще му въздадат плодовете на времето си. Вашият живот – това е лозето, което е дадено под наем. Всички вие, които ме слушате тази сутрин, сте наематели. Бог ви е дал едно лозе да го обработвате, въпросът е дали си давате наема навреме. Вие ще кажете: „Много жестоки са били тия хора, които са били слугите на своя господар“. Хубаво, когато една възвишена и благородна мисъл дойде във вас и вие я изпъдите; когато едно благородно желание дойде във вас и вие го изпъдите; и най-последно, когато и Духът дойде във вас и вие го изгасите, не сте ли и вие в положението на тия слуги? Какви ще бъдат последствията? Писанието казва: „Ще отнема Духа Си“. Какво става тогава? Ще дойде най-последно господарят, умният човек, и ще ви изгони.

Това е всичката философия на верующите и неверующите в света. Някои казват, че са верующи. За да познаеш дали един човек е верующ, той трябва да има едно вътрешно, а не външно схващане за Бога, защото всеки, който има външно понятие за Бога, е идолопоклонник, той е човек от една стара култура. Щом един човек има една външна форма, един външен образ за Бога и мисли, че Той може да го наказва, е идолопоклонник. Казвам: вие ще познаете верующия, когато е болен, когато е на смъртно легло. Ако роптае, когато е болен, той няма никаква Вяра. Съмнява ли се, никаква Вяра няма. Няма ли мир в душата си, той няма никаква Вяра. Може да казва, че е роден от Бога няколко пъти – това са лъжи, това са преструвки от негова страна, в такова раждане ние не вярваме. Той не може да понесе най-малките изпитания в света, не

може да прояви най-малкото търпение. Ние не вярваме на такава Вярa. Величието на човека в света трябва да се прояви в неговия характер. Величието на човека се показва само във време на страдания. Кога се показва ученият човек? Когато решава най-мъчните задачи, лесните и децата могат да решават. Колко правят едно и едно? Две. Колко правят две и две? Четири. Колко правят три и четири? Седем. Тия задачи и децата решават. Кой от вас не знае да събира?

Но ако ви задам задачи, например: *на кое място ще се намери Земята при своето движение след десет хиляди години или в кой полюс ще се намери Земята след седем хиляди години*, ще можете ли да решите тия задачи? Тук има дума ученият човек. Значи само ученият в пълния смисъл на думата, или мъдрецът, както аз го наричам, може да реши тия задачи. Само той може да определи какво ще бъде вашето положение, вашият живот след хиляда години например. Онзи, който е научил наизуст някои неща от Писанието или от други книги, не може да решава такива задачи. Истинско знание е това, което изтича отвътре в човека и изисква външни условия, за да се прояви. Знанията трябва да изтичат от човешкия дух, т.е. трябва да излизат отвътре навън. Външните условия са пак от Бога. Бог е мислил дълго време отвътре, после се проявил навън. Така и ние, когато мислим дълго време отвътре, после се проявяваме навън.

Следователно има две реалности в живота: едната навътре, а другата – навън. Какво образуват те накрая? Един творчески принцип. Значи, когато Бог е започнал да мисли, светът се е създал. Казват някои, че Бог е създал човека. Под думата *човек* аз разбирам, че Бог е създал света, т.е. цялата Вселена, чрез Мъдростта. Човек без Мъдрост не е човек и ако ние говорим за човека, подразбираме Мъдростта. И в Писанието се казва: „Веселях се в обитаемата Негова земя със синовете на Мъдростта“. Следователно Бог е създал Вселената заради синовете на Мъдростта. Като създал света,

Той дал под наем Земята и Слънчевата система. Слънчевата система дал на ангелите, а Земята – на хората. Значи има едно съвпадение, има допирни точки във Вселената.

Сега вие си мислите защо сте дошли на Земята. Дошли сте, за да обработвате вашето лозе. Може да кажете: „Най-после ние не трябва ли да живеем?“. В какво седи животът? Животът седи в разумното съчетание на онези елементи, с които трябва да градиш, да създаваш себе си. Ако от ден на ден не ставаш по-здрав, по-умен и по-изобилен с живот, какво разбираш от живота?

Често ви говоря за Любовта, но не за онази любов от картошки, не и за онази любов от мамалижена каша. Вие трябва да ме разбирате добре, аз нямам нищо общо с такава любов. Любовта, за която ви говоря, е една велика сила, едно свещено чувство – най-свещеното, най-мощното чувство, Божествено чувство, което твори в света и пред което ангелите се прекланят с благоговение. Когато Бог заговори на някой човек, той става силен, мощен и никога не отпада. Любовта никога не отпада. Всички слънчеви системи могат да изгаснат, целият Космос може да изчезне, всичко може да се измени, но чувството на Любовта остава за вечни времена и от него произтича всичко в света. Не ми говорете за кашата, от която хората умират. Има религии, които са направени от просена или от картофена каша, и тия каши хората наричат Любов към Бога. Някой ти говори днес за Бога, а утре ще те обеси на въжето. Онзи съдия ти говори днес за Бога, а утре ще те осъди за кражба. Той те съди за кражба, а сам краде. Друг те съди за престъпване на закона, а сам той десет пъти на ден го престъпва. Всеки съдия, който подписва една присъда, трябва да има чиста ръка, трябва да бъде чист като светия. Нека такъв човек те съди! Но когато един престъпник подписва присъдата на друг, той сам е заличил живота си.

Някои от вас често казват: „Господ е благ“. В какво седи Божията благодат? Благодат в Бога има, Той всякога е благ, но когато ние сме разумни. Между Бога и нас трябва да има известно съотношение. Ако ние не зачитаме това велико и свято чувство, което съществува в Бога, с което Той Се проявява, как ще разберем Божията благодат? Ако не се отнасяме с дълбоко уважение към онова лозе, което Бог ни е дал да обработваме, как ще разберем Божията благодат?

Казва се в Писанието: „Ползвайте се от богатата и каквото ви остане от изобилието, това ще пратите на Мен“. Вие ще ми кажете: „Господ има ли нужда от това?“. Разсъждавайте разумно! Когато онази велика река изтича от своя мощен извор и влезе в твоята каца, за да я напълни, питам: трябва ли да спреш тази вода в своята каца, или трябва да я изпратиш в морето, откъдето е излязла? Всяко благо, което си приел и използвал, трябва да оставиш да се върне към Бога. Ти ще вземеш толкова, колкото ти трябва; вземеш ли повече, ще си създадеш най-голямото нещастие. Колко ти трябва днес, за да преживееш? Трябва ти килограм хляб, 3 глави лук, 2 – чесън, 3 ябълки, 2 круши, 5 сливи, 20 гроздови зърна, 3 портокала, 1 лимон, 2 банана, 1 плод от хлебното дърво, 1 алабаш, 1 зелка, 3 глави праз лук. Друго какво ти трябва? Вие ще кажете: „Много малко е това“. Не, не бързайте, като наредя още 20 – 30 такива неща, това малко ли е? Колко трябва на човека? Малко, като се има предвид, че от всеки вид ще вземе по малко. Разнообразие е необходимо на човека, а лакомията всякога разбира еднообразие. Така хранят прасетата – дойде тяхната господарка, сложи им в едно корито трици и те пхат муцуните си, ядат ли ядат и благодарят, като казват: „Много е добра нашата господарка!“. Казвам: това е свинска мамалига.

Сега някои, като ме слушат, се обиждат. Не, приятели, вие трябва да се обиждате от онези низки схващания, които имате за Бога, трябва да се обиждате от онези низки добродетели, които проявявате, трябва

да се обиждате от онази слаба интелигентност, която проявявате, трябва да се обиждате от онази слаба вяра, която имате в живота. Какви трябва да бъдете тогава? За вас има само едно, велико бъдеще. Казвам: кой от вас, като онзи добър майстор благодарник, знае условията, при които растат пръчките? Всеки трябва да изучи всички видове пръчки. Добрият майстор трябва да знае условията, при които всяка расте и се развива.

Когато дойдем до човека, вече имаме друга наука. Наблюдавали ли сте по себе си при какви условия могат да растат чувствата в човека? Наблюдавали ли сте при какви условия се развива умът в човека? Наблюдавали ли сте при какви условия се развива волята в човека? Вие ще кажете изведнъж: „Е, както даде Господ“. Не, това е едно външно, повърхностно схващане за нещата. Господ не дава нещата отвън, отвътре трябва да дойде всяка проява. Най-първо подтикът е отвътре, а после иде отвън. Когато дойде отвън, ние имаме един механичен живот – животът на пясъка, на скалите, на кристалите; а когато подтикът иде първо отвътре, а после отвън, започваме с онзи разумен вътрешен живот. Питам ви: вие, като интелигентност, разглеждали ли сте вашия мозък, да видите в какво се проявява неговата сила? Например знаете ли на кое място в него седи добродетелта? Тя се намира в мозъка ви, но на кое определено място?

Всяка добродетел е като пръчка във вашия мозък. Знаете ли на кое място се намира милосърдието? Знаете ли на кое място се намира твърдостта? Знаете ли на кое място се намира чувството на приятелство? Знаете ли на кое място се намира майчината любов или Любовта ви към Бога? Знаете ли на кое място се намира центърът на разсъдъка или центърът на паметта и ред други центрове? Кажете ми къде се намират всички тия чувства! Не само вие не ги знаете, но и най-видните философи като Кант или други не ги знаят; и те са били невежи в това отношение. Кант

е знаел толкова, колкото и вие. Той е написал една отлична книга за чистия разум, но преди да я напише, трябваше да напише на кое място в мозъка се намират всички тия пръчки.

Съвременните хора искат да възпитават децата си, но как ще ги възпитават? Ако вие окопавате лозата си, но не обрязвате пръчките ѝ, какво ще стане с лозата? Пръчките не се окопават, те се обрязват, а самата лоза се нуждае от окопаване и колкото повече окопавате, т.е. обработвате лозата, толкова повече растат и бурените около нея, защото имат по-добри условия. Същото се забелязва и в добрия човек – едновременно с развиването на добродетелите му се развиват и някои лоши качества. Това зле ли е? Не е зле. И злото в човека има право да расте, както и доброто.

Аз няма да се спирам да обяснявам какво е злото. Злото е един живот. Според моите схващания злините, които сега съществуват в света и у нас, са неизползвани добродетели на миналото. Следователно сега трябва да се навлезе в един нов период, в който добродетелите имат условия да растат. Те са взели обратно движение в нас. Злото не може да се изкорени сега, а в бъдеще. И когато Христос говори за бъдещето, за свършека на света, Той подразбира, че за бъдеще ще дойде една нова вълна и това, което сега е зло, ще мине в друга фаза на своето развитие. Това е едно условие, една възможност за ония хора, които днес са лоши, за в бъдеще да станат добри.

Човек, който закъснее в своя път на развитие, става лош, това всеки може да провери. Например представете си, че имате условия да спечелите, но като се изгубят тия условия, във вас се заражда недоволство и като дойде сиромашията, започвате да крадете и казвате: „Ние можем да бъркаме тук или там, Господ позволява това“. Да, Господ позволява всичко, може да бъркаме навсякъде, Господ дава щедро, но онзи, който е дал да му обработват лозата, той не дава. Когато

аз вляза в чужда градина да си набера ябълки, Господ казва: „Много добре направи, но онзи, на когото Съм дал тази градина под наем, ще дойде да те хване и ще те набие“. Всички казват: „Господ дава щедро“. Да, така е, и ние казваме, че Господ дава щедро на всички, но дали хората са разделили земята си право – това е друг въпрос. И затова днес хората казват: „Господ е дал на този в изобилие, а на онзи нищо не е дал“.

Господ е дал право на всички същества да живеят, но аз взимам онази кокошка и казвам: „Господ ми дава право да я коля“. Не, това не е в съгласие с Божиия Воля. Ще дойде ден обаче, когато хората няма да ядат кокошки. Защо? Защото кокошки няма да има. Ще дойде ден, когато хората няма да ядат агнета. Защо? Защото агнета няма да има. Ще дойде ден, когато хората няма да се избиват. Защо? Защото вълци няма да има. Е, кой ще остане в света? Само разумните хора, които ще се разбират помежду си. Те ще разбират и ще прилагат правилно Божиите закони. Кога ще настане това време? Когато храната и водата бъдат в тях и няма да имат нужда от тия елементи отвън. Храната ще бъде вътре в хората и тогава те ще се хранят отвътре, така, както Господ се храни.

Следователно Царството Божие ще дойде на Земята. Когато се проповядва Царството Божие, подразбира се да живеем по този вътрешен начин. И днес хората, като са налучкали този закон, започват да ядат по-малко и казват: „Малко трябва да се яде“. Идват при мен такива светии и ми казват: „Аз не ям зехтин, не ям готвено с масло, а само картофена чорбича“. Този човек няма да яде зехтин, но отгук ще направи една търговска сделка, оттам ще направи една търговска сделка и погледнеш – изкарал толкова много, че и с краве масло може да се храни. Не, ние не схващаме така религиозния живот, ние започваме отгоре. Аз ви говоря за недъзи, които съществуват даже и в най-свети и чисти хора.

Ние трябва да ядем всичко с благодарност. Ако ти ядеш само маслини, но с благодарност, това е едно благословение. Ако ядеш с неблагодарност, това често се явява и като отрова за вас. Всеки трябва да знае какво трябва да яде. Някой до вчера е ял кокошки, а днес вече проповядва, че не трябвало да се ядат кокошки, защото образували някакви отрови в организма, които влияят зле. Не, според мен религиозният човек не трябва да се спира върху това как му действа една храна, а трябва дълбоко в себе си да съзнава, че не трябва да причинява никакво страдание комуто и да е – било на кокошка, било на агне. Защо? Понеже това страдание по обратен път ще се върне към него. Той не трябва да изкоренява тази пръчка. Бог е създал всичко в света и ние нямаме право да изкореняваме пръчките, които Той е посадил.

Знаете ли на какво се дължи упадъкът на днешната култура? Днес се избиват най-малко 40 – 50 – 100 000 милиона същества. Това е един голям брой живи същества, които всяка година стават жертва на хората. В тях се зараждат чувства на страх, на омраза. Тия същества, като влязат в Невидимия свят, създават много лоши условия за развитието на всички хора на Земята. Не казвам, че трябва да плачем за изкланите говеда, но казвам, че ние сами в миналото си създадохме лоши условия за нашето развитие. Ние сами сме причина за нашите нещастия. Нещастията, които идат в света, не са за говедата, а за нас, за човечеството.

За съвременната култура иде едно израждане, едно голямо нещастие, иде един порой. Ние трябва да знаем законите, чрез които да се примирим с Бога. Казвате: „Това е за грешните“. Не, всеки от нас трябва да изправи своите отношения към Невидимия свят. Питам ви: ако един велик цигулар отиде при Ниагарския водопад и започне да свири там, какво ще чуете, какво ще разберете от неговото свирене? Или ако някой виртуоз започне да свири при някое здание, което

се гради, какви звуци ще се чуят, какъв концерт ще излезе от неговото свирене? Или ако вие сте устроили един концерт за някакво благотворително дружество, но отвън хората се бият и се чуват само топовни и пушечни гърмежи, какъв концерт ще излезе?

Правя следната аналогия: всички бурни страсти, всички противоречия в живота са неблагоприятните условия; те трябва да се премахнат и да дойдат онези меки, тихи влияния, които са подобни на първите слънчеви лъчи – само тогава ще можем да мислим правилно. Всички трябва да утихнем, да станем тихи и спокойни в душата си. Когато Христос седна в лодката със Своите ученици и навлезе в Генисаретското езеро, как укроти бурята, която се яви? Той простря ръката Си и повели на вятъра да утихне. Затова, когато вашето море се развълнува, прострете ръката си върху вашия ум и кажете: „Защо трябва да скърбя? Господ не скърби, ангелите не скърбят, само малките деца скърбят, само малките деца плачат“.

Не е лошо да плачеш, но казвам: ако плачеш върху ръцете на своя ближен, този плач има смисъл. Плачи, за да измиеш ръцете му! Но ако твоите сълзи падат на софийските пращни улици, ти си първокласен глупак. Тръгнала някоя жена из улицата, сложила кърпа на очите си, плаче, не иска да я видят хората. Казвам: защо трябва да проливаш сълзите си по улиците? Изгонили някой чиновник от служба и той тръгнал по улицата, плаче. Казвам: ти си първокласен глупак. Защо трябва да плачеш по улицата? Не, аз искам да цените сълзите си! И после вие казвате: „Да любим хората!“. Как да любим тия грешни, мъртви хора? Не, нашата любов е за онези, които сега живеят. Нашата любов е за Божиите деца, които сега са на лозето – на тях трябва да изпратим Божиите лъчи, както Слънцето ни изпраща лъчите си. Казвате: „Да се любим един друг“. Разбирате ли какво нещо е Любовта? Любовта трябва да се изрази с едно велико, свещено чувство

и тогава да изпратим заедно моето свещено чувство и вашето свещено чувство из цялата Вселена. Но ако моето свещено чувство и вашето свещено чувство не са пробудени, как да дойде Любовта?

Любовта се изразява чрез онова свещено чувство, което никога не умира, с онази сила, която никога не отпада, и с онази мисъл, която винаги е светла. Това е Божественото в нас. И всеки от вас може да бъде силен само по този начин. Аз ви се чудя, като ви гледам – някой заболял от хрема и виждаш – веднага тръгнал да търси лекар. Дойде лекарят, но и той хремав, и той сам страда, ала предписва лекарства. Не, не викайте никакъв лекар за вашата хрема. Даже и треската си не лекувайте. Защо? Болестите са чисто вътрешни процеси, върху които ще приложиш волята си. Ще кажеш на хремата си: „Слушай, аз съм господарят тук! Давам ти 7 дни срок – през това време можеш да се считах за моя гостенка, за което ще ти окажа всичкото внимание, и след този срок ще си излезеш!“. На седмия ден ѝ даваш един банкет, угощаваш я добре и след това ѝ казваш: „Хайде сега, носи си много здраве; друг път пак можеш да ми погостуваш“. На треската пък ще кажеш: „На теб давам срок от 21 дни, като през това време ще ти давам угощение по два пъти на ден; значи за цялото време ще ти дам 42 угощения, но след това ще си излезеш с много здраве вън от мен“. Хремата, треската са живи същества, които са яли и пили, разполагали са на мои разноски. След като си излезе треската, ще дадете още едно угощение. Тя ще ви направи слабичък, сухичък като светия. Ако изпъдиш треската преждевременно, ти ще се намериш в още по-опасно положение, ще вземеш да мислиш дали няма да умреш – ще остане в теб един страх. Не, ще знаеш, че и при треската можеш да живееш, и при хремата можеш да живееш. Чудни сте вие! Ако една треска може да ви умори, ако една хрема може да ви умори, какви служители ще бъдете, каква служба ще

можете да принесете на Бога? Ако една треска може да ви умори, от вас нищо не може да стане.

Лекарят има друго предназначение – той трябва да научи болния как трябва да се лекува, как трябва да се бори с болестта. Трябва да му даде такова лекарство, което да усилва неговата воля, да облагороди неговите чувства и да просветли неговата мисъл. След това лекарят трябва да пристъпи към лекуване на болестта. Така – разумно – трябва да бъде лекуването.

За да лекуваме един човек, ние трябва да го освободим от всички чужди елементи, от всички утайки, които са се наслоили в него. Цели 20 години той е живял един нередовен живот и в него са се натрупали излишни желязо, олово, мед и ред други отровни соли, които са се образували при окислението на тези метали. Всички тия отрови трябва да се изхвърлят навън и да останат само онези чисти органични злато и сребро; да останат само азотът и водородът в онова чисто състояние, каквото е било първоначално в човека. Само тогава човек ще може да възприеме онази Божествена светлина, която твори в него. Ако след като изляза оттук, вие започнете да се питате дали всичко, което говоря, е Истина, казвам ви: ако мислите добре за мен, това е добре и за вас; ако мислите лошо за мен, това е лошо и за вас. И за мен е същото – ако мисля добре за вас, и за мен е добре, а ако мисля зле за вас, и за мен е зле. Такъв е законът. Никой никого не може да увреди, всеки човек сам себе си уврежда. Следователно аз сам трябва да се грижа за лозето, което ми е дадено, и да не оставям другите да злоупотребяват с него.

Казвам: между нас трябва да съществуват само разумни отношения. Като четете Свещеното писание, главно Стария завет, той се отличава с ред примери. Прочетете живота на Давид¹⁰ или на Яков¹¹, или на Авраам¹², или на Исак¹³ – вие ще видите, че техният живот е отличен пример и за другите. Прочетете, най-после, живота и на други велики хора и там ще ви-

дите, че има примери за подражание, за поука. Давид беше едно малко овчарче, което ходеше да пасе овцете и развиваше силата си. Един ден сам се похвали, че вълк нападнал една от неговите овце и той се хвърлил да я спасява – борил се, значи, с вълка и надвил, спасил овцата си. После, според неговите твърдения (тогава имало и лъвовете), той се борил и с лъвовете, за да освободи една овца от устата на лъва. Доколко е вярно всичко това трябва да се питат ония ясновидци във времето, които виждат в миналото, но нека вярваме и на думите на Давид. Той беше смел и решителен човек, който се е борил с лъвовете и с вълците. Не само това, той бил и добър музикант и когато Саул¹⁴ бивал нападан от лоши духове, викал Давид да му свири. Когато Давид започвал да свири, Саул изпитвал добро разположение на духа си; щом преставал да свири, Саул пак имал лошо разположение. И срещу това разумно малко дете, след като прекара една дисциплина, дойдоха гонения от страна на Саул. Този млад овчар, след като стана цар, забрави, че Саул го гони, забрави, че е бил овчар, и каза: „Не съм ли аз цар, не съм ли минал през толкова страдания, нямам ли право и аз да си поживея?“.

Един ден Давид видя хубава, красива жена, женена, но той я пожела за своя и заповяда на слугите си да сложат мъжа ѝ на първата бойна линия, та дано бъде убит в сраженията. И наистина, мъжът ѝ е убит. Давид взима тази красива жена и заповядва на придворните си да казват, че е направил едно благодеяние на тази бедна вдовица. Жената зачева от него, но окото на Господа вижда всичко. Той знае самата Истина, затова изпраща пророк Натан при Давид, за да му каже, че не е направил добре. Натан разказва на Давид следното: „На един богат човек идват гости. Той иска да ги нагости, но за това угощение не взима овца от своето стадо, а взима единствената овчица на един беден човек и нея заколва“. Като чува това, Да-

вид извиква: „Осъждам този човек на смърт!“. Натан му казва: „Знаеш ли, че този човек си ти?“.

По същият начин постъпвате и вие. Дойде някой път при вас Натан, пророкът, и ви казва: „Вие направихте такива и такива престъпления!“ – изрежда ги в една или друга форма и вие казвате: „Смърт на този човек!“. Този човек сте вие самите. Издавате строга присъда за другите, но това престъпление е ваше. Като четете Псалом 51, виждате, че у Давид е имало смирение, доблест да признае своите грешки и затова казва: „Господи, съгреших пред Теб! Аз бях едно малко дете, Ти ме взе, възпита ме и сега съзнавам греха си, няма да греша повече така! От сега нататък няма да правя такива престъпления!“.

Вие казвате: „Давид направи такова голямо престъпление“. Я ми кажете, кой човек е чист от престъпления? Чисти са само светиите, те са абсолютно праведни хора. Аз не поддържам слабостта на Давид, но казвам, че не трябва да го осъждаме, защото който и да беше на негово място, щеше да сгреша, щеше да направи такова престъпление. Когато минавате покрай къщата на някой богат човек и видите неговото богатство, въздъхвате и казвате: „Ах, защо не е моя тази къща?“. Това не е ли онази красива жена, която Давид взе за себе си? А когато вие, които имате една млада, хубава дъщеря, минете покрай къщата на вашата съседка, която има млад, хубав син, си въздъхвате и казвате: „Ах, да ще този момък да вземе моята дъщеря!“, това не е ли красивата къща? Това не е ли хубавата жена, която Давид видя? Тази къща ще бъде едно изкушение за вас. Бог ще ви даде друго нещо. Зарадвайте се, че този човек си е направил една хубава къща! Най-първо, като видиш къщата, обърни внимание накъде са поставени прозорците – на изток или на юг, и ако е така, зарадвайте се! Кажете: „Аз се радвам, че Господ е дал такава хубава къща на този човек. Нека Бог му даде повече имане, та да зарадва и

децата си“. Не минавай покрай къщата му със завист и не казвай: „Ах, защо не е моя!“. Господ е предвидил за теб нещо много хубаво! Зарадвай се на богатството на своя ближен!

Казвам: в едно събрание седят много хора, свързани с една и съща идея, но като им се направи една малка забележка, те веднага се обиждат. Аз не съм срещал досега нито един човек в България, на когото, като кажа някоя по-строга дума или като му направя една бележка, да не ми се разгневи. Даже, като кажа нещо и на най-близките си, сърдят ми се. Казвам някому: приятелю, ти не можеш да свириш с мен, ако нямаш ухо. – „Ама кажи ми някои велики работи!“ Какви велики работи? Аз не мога да се спра с теб и да обмислям великите работи. Ако ви кажа някоя велика мисъл, нищо няма да разберете от нея и ще кажете, че това са празни неща. Да, но ако извадя кесията си и я поразмърдам малко, това ще е пълна работа! Имам 10 златни монети в нея, давам ви ги и вие казвате: „А, това сега разбирам, това е философия!“.

Казвам: това са задачи за малките деца. Ученият всякога може да си достави тия златни монети, когато и в който момент му потрябват. Как? Той ходи със своята магическа пръчица, разхожда се и чуква някъде с нея. Веднага отдолу му се обаждат: „Какво има?“. – „На мен, ученият човек, ми трябват 10 златни монети.“ Златните монети веднага изскачат и хоп – в джоба му. Дойде другаде, пак тропне с пръчицата си: „Ало!“. – „Какво има?“ – „Трябва ми една книга!“ Този учен идва в София като непознат и пожелава да отиде на някое представление. Пак тропва с пръчицата си. – „Какво има?“ – „Искам един билет на първо място за еди-кое си представление!“ Веднага билетът се доставя и този учен е на първо място в представлението. Пътят му е отворен навсякъде.

Аз наричам учен този, на когото пътят е отворен навсякъде. Например задайте си задачата цяла година

да не боледувате от нищо. Или задайте си задачата да направите опит за цяла седмица: да не минава в ума ви нито една лоша мисъл, в сърцето ви – нито едно лошо чувство и във волята ви – нито едно лошо действие. За да не се лъжете, направете този опит поне за един ден или за един час, да видите колко време ще можете да издържите. Някои мислят, че са много силни. Не, трябва да бъдете тъй чисти, като един ангел, като един светия. Ако пък можете да издържите един час или един ден, или една седмица, или една година, това ще бъде още по-добре. Ето една велика наука! Ако постигнете това, Небето ще се отвори за вас и вие ще разберете степенята на онези велики съзнания, които минават през ума ви.

Аз знам, че в растенията има съзнание, в кристалите също има съзнание. Може да мислите за мен каквото искате, но казвам: аз разбирам съзнанието на растенията, разбирам съзнанието на кристалите, разбирам съзнанието на животните, на всички риби, на всички птици и най-последно – разбирам съзнанието и на всички хора. Всички тия съзнания се хармонизират по особен начин. Има един велик закон, който ги хармонизира. Външно между хората и животните има само една допирна точка, но вътрешно, духовно, има три допирни точки. И с растенията външно има само една допирна точка, но вътрешно има три допирни точки.

Питам: откъде ще започнем нашето верую? Казва се, че един домовит човек насадил лозе и го дал под наем. Ако вие през целия си живот не сте могли да моделирате вашия нос, ако през целия си живот не сте могли да изправите мисълта си, какво сте направили тогава? Когато те засърби носът, това показва, че искаш да кажеш някоя лъжа, искаш да направиш някоя дяволия. Какво трябва да направиш? Няма да се дразниш, да чешеш носа си, но ще го хванеш и ще си кажеш: „Ти ще мислиш тъй, както мисли един разумен човек“. Сърби те ухото – ще го хванеш и ще си кажеш: „Ти ще слушаш и ще разбираш тъй, както раз-

бира един разумен човек“. Щом искате да се самовъзпитавате, трябва да постъпвате така.

Сега вие ще кажете: „Този човек ни говори смешни работи, забавлява ни“. Като отидете на кинематограф или на някое представление, не ви ли забавляват? Само тук ли ви забавляват? Бих предпочел хиляди пъти повече да се хвана за носа си или за ухото си и да си повеля да разбирам нещата правилно, отколкото да ходя по кинематографи или представления, или даже да слушам най-хубавите концерти на Паганини¹⁵.

Като си потегля носа или ухото, аз слушам неразборията на целия свят. Като искам да проявя един жест, аз пак ще хвана носа си и ще си кажа: слушай, ти си поставен тук, горе – помни, че трябва да изразиш Божията мисъл! Сърцето ти затупа по-силно и ти веднага казваш: „Олеле, заболя ме сърцето, скоро инжекция!“. С това туптене сърцето ти иска да каже: „Господарю, дойде време и аз да се проявя. Това лозе иска да цъфне и да узрее“. А ти, като не разбираш закона, казваш: „Олеле, заболя ме сърцето!“. Като те заболя главата, пак казваш: „Заболя ме главата, какво да правя?“. С тази болка главата ти иска да каже, че трябва да мислиш. После ще се хванеш за двете уши и ще си кажеш: „Слушай, време е за работа, трябва да се спретнем на работа“.

Ами ако онзи скулптор не вземе чука и не удря своята статуя, тя сама по себе си може ли да стане? Трябва да вземе чука и майсторски да удря. Онзи художник също трябва да вземе четката и да рисува, но да знае как. Който иска да пише, също трябва да знае как да пише. Носът само за секнене ли е създаден? Аз, като държа кърпата на носа си, казвам: Господи, пази ме да не наскърбя този мой приятел! Нека мисълта ми бъде тъй светла, тъй чиста като тази кърпа! Някои, като гледат моята кърпа, казват: „Този човек прави някаква магия“. Да, магия правя, но на себе си. Казвам си: слушай, ще говориш на тези хора Истината тъй, както и Господ я говори на теб!

Това са външни неща, но има и един вътрешен живот. Един ден ние ще се освободим от това тяло, няма да има нужда да се секнем с кърпите си. Животът ни ще бъде идеален, няма да имаме никакви излишъци и ще бъдем напълно свободни.

И тъй, Този, Който е насадил лозето, е Господ. Наемателите сме ние, а слугите, които Господ ни е пратил, сме набили. Духът сме изпъдили и сега се питаме какво ще правим, като дойде наемателят. Няма какво да ви обвинявам, но казвам, че сте възприели този начин на действие като правило. Тъй постъпвате вие, но от вас се изисква да обработвате лозето, което Господ ви е дал, и да Му изпратите от плодовете. Плодът на Духа е Любовта, Любовта е първият плод, който трябва да изпратим на Господа. Бог, като одобри този плод, ще каже: „Дайте този плод на децата!“. Той ще изпрати един ангел при нас, който ще ни даде право да раздаваме от плодовете си на всички хора, и всички, които ядат от нашите плодове, ще станат добри.

Като разберете тази притча по този начин, сега, като се върнете у дома си, хванете се за ухото и си кажете: „Да работим!“. Когато ухото се продължава надолу, и животът се продължава. Когато ухото се продължава нагоре, чистотата се увеличава. Когато то се разширява, и активността в човека се разширява. Когато се скъсява, и животът става хилав. Затова вие трябва да си теглите ушите. Забележете: на онези, които умират рано, ушите се скъсяват. Някой пита колко години ще живее. Като измеря ухото му, тогава ще му кажа колко години ще живее. Понякога е страшно да се каже на някой човек колко години ще живее. Забелязано е, че хора, на които ушите са дълги, живеят дълги години, а хора, на които ушите са къси, живеят малко. Това е така, Природата никога не лъже.

По същия закон интелигентността на хората се извява в лицето им. Природата е поставила по лицето на интелигентните хора повече бръчки. Техните очи

също изразяват интелигентността им. Ще бъде смешно силната свещ да не изразява силна светлина. Ученият се познава по своята светлина, добродетелният се познава по своето сърце. И ние, хората на Земята, можем по същия начин да живеем с онова възвишено и свято чувство на Любовта.

Желая сега, като се върнете у дома си, всички да мислите за Бога. Не искам да мислите за мен, но ако любите Бога, ще мислите и за мен; ако не любите Бога, няма да мислите и за мен. Бог, Който живее вътре в нас, по някой път се оттегля. Когато идват страданията, Бог се оттегля от нас. Щом се оттегли, това показва, че Той не е доволен от нашия живот. Ти можеш да се оправдаваш както искаш, но Господ казва: „Този човек е грешен, трябва да се накаже, за да почувства своите прегрешения!“. Ето, и Христос дойде до дъното на ада, за да се изпита и Неговата Любов. Той каза: „Господи, Аз предавам Духа Си в Твои ръце, да става с Мене каквото ще. Аз искам тия хора да опитат това, което и Аз Съм опитал и познал. Искам всички хора да познаят Твоята Любов!“. Христос е човекът на беззаветната Любов.

Аз искам и вие да не сте малодушни, а смели и решителни. Какво от това, че са ви изпъдили от тази или онази къща? Какво от това, че в еди-кой си вестник са писали нещо за вас? Щом имат мастило, нека пишат, за нас е важно друго. Човекът се познава по време на изпитания. Няма по-голямо изкуство от това, когато някой човек ти предложи да му платиш един дълг и ти веднага повярваш на думите му и кажеш: „Ще го платя“. Това аз считам за велик характер. Или когато някой се обърне към Бога и Му остане верен през целия си живот, това също считам за велик характер. Ако един банкер се обърне към Бога и Му остане верен през всички времена, аз наричам този човек велик. Но ако един религиозен човек се обърне към Бога и каже, че е писано наистина в Писанието човек да раздаде

всичкото си имане на сиромасите, ала той не може да направи това, защото трябва да остави и за себе си, този човек не е велик.

Когато един човек дойде при мен, аз съм длъжен да му дам хляб, щом той е нуждаещ се, но не съм длъжен да му дам и маслини или друго нещо. После, аз съм длъжен, ако няма къде да ношува, да му дам легло, но не съм длъжен да му давам юрган и разни меки завивки. Тъй е писано и в Господнята молитва – *хляб наш насъщний...* Щом хората ме приемат с Любов, това ми е достатъчно, нямам нужда от юрган или от каквито и да са други завивки и удобства. Щом влезеш в моята къща и те обвия със своята Любов, нямаш нужда от юрган. Тогава и 10 юргана да ти дам, нямат смисъл за теб, но 10 юргана без Любов не струват нищо – ти пак ще трепериш от студ.

Разумна Любов трябва на всички ви. Не трябва да чакаме тази Любов нито от Индия, нито от Америка, нито от Европа. Тази Любов е в нас. Всички трябва да кажем: „Да бъде благословено Името Божие! Да се слави Името Божие!“. И Господ, който ни даде това лозе, нека изпрати Сина Си, да Го приемем, да Го угостим и да Му кажем: „Каквото ни даде, ето го!“ и след това да Го изпратим като добре дошъл или да Го задържим пак като добре дошъл.

Сега какво мислят в България? Ще дадат ли каквото трябва, или ще изпъдят слугите Божии? Можете да опитате и едното, и другото. Ако дадат своята дан на Бога, ще бъдат велик народ, а ако играят на боб като евреите, и това ще опитат. И вие сте българи, нали? Българин значи човек на Духа.

И тъй, нека остане във вас мисълта всички да бъдете като този домовит човек, да има връзки между Бога и вас, та Божието благословение, което пада върху лозето ви, да дойде и върху вас!

7.03. 1926 г., София

Саваот Амон Ра

*Защото Духът Свети ще ви научи
в истия час
що трябва да речете.*

Лука 12:12

Ще взема само няколко думи от 12-и стих, 12-а глава от Евангелието на Лука: *ще ви научи*. Аз взимам тия думи в техния безличен смисъл, понеже това, което е безлично, е реално, неограничено. Личността ограничава човека, т.е. съзнанието на личността е по-нисша проява.

Ще ви научи.

Аз вземам думата *наука* като проява на съзнателния живот. В животните няма наука. Там има опитности, има знания, но наука няма, т.е. в животните няма това, по което хората се различават. Идването на Христа на Земята се отнася до съзнателните хора, а съзнанието съществува извън времето и пространството. Когато учените казват, че Христос е дошъл на Земята преди 2 000 години, в това няма никаква философия, никакъв смисъл. Казват, че Христос е дошъл преди 2 000 години на Земята, но не знаят дали точно преди толкова време. Това са исторически данни. Има една разлика от около 100 години, не знаят точната дата. И съвременните историци не знаят кога точно е дошъл на Земята. Това не е наука. Да знаеш нещата значи да ги знаеш точно математически. Окултната наука обаче знае точно времето, когато Христос е дошъл на Земята; там има регистри, в които е записано кога е тръгнал за Земята – Той се е подписал, дали са му паспорт, задграничен билет, с който да дойде тук.

Сега, разбира се, няма да се спираме върху въпросите какви са схващанията на хората за Христа, защото съвременният свят няма еднакви схващания за това. Евреите Го схващат по един начин, християните – по друг. Християнските схващания за Христа не са искрени. Под думата *искрени* разбирам, че те не са будни, не са се спрели да дадат един сърдечен отчет какво е Христос, какво означава дохождането на Христа на Земята. Идването на Христос за тях е от такова значение, каквото и идването на Александър Велики¹⁶, на Аристотел¹⁷, на Платон¹⁸ и др. Ние обаче ще се спрем на известни факти върху известни данни и няма да спорим кое е по-вярно.

Често мнозина спорят кой син е по-умен, коя дъщеря е по-хубава, но хубостта не разрешава въпросите, тя не е нещо съществено. Сипаницата разрушава цялата хубост на една мома, така че хубостта е лустро на човека. Даже и човешката интелигентност е нещо външно. Аз не говоря за разумността, никой не може да отнеме разумността от разумния човек. Едно качество има в разумния – той може да трансформира своето тяло. Разумния не можеш да уловиш, не можеш да вържеш, не можеш да затвориш. Той днес е там, утре – тук, никой не може да го улови. А интелигентния човек може, понеже е собственик, има къща, има и документи за тази къща, та не може да я остави, а ако реши някой път да я остави, трябва да намери купувач – кому да я продаде, не може без пари. При днешните условия не можеш да отидеш никъде без пари – в Америка не можеш да отидеш без пари, в Германия не можеш да отидеш без пари, в никое село даже не можеш да отидеш без пари. И без хляб никъде не можеш да отидеш.

Вие ще кажете, че това са обикновени неща в живота, но трябва да знаете, че именно обикновените неща не са разрешени. Вие трябва да разрешите обикновените въпроси. Някои хора казват: „Ние не трябва

да бъдем много учени“. Не, обратното е вярно, много учени трябва да бъдем. Не само трябва да бъдем учени, но свършени трябва да бъдем в учението си. Не трябва да знаем всичко, аз това не твърдя, но свършени трябва да бъдем в учението си, а това значи онова, което знаем, трябва да прилагаме. Онзи поет, който пише, не трябва само да поетизира, не трябва да разбира само външната страна, само ритъма на поезията, как да съпоставя думите в стихове и куплети, но в него трябва да има идея. Ако той напише: *Висини небесни, дълбини черни*, т.е. висини небесни, в които Доброто расте, и дълбини черни, в които мъки се берат, има ли тук някаква поезия? Идея има, разбира се. Казвам: важно е онова, което знаем. И ако знаем нещата, ние няма да се смущаваме.

Следователно Христос казва: *Ще ви научи*. Кой? Няма да повдигам този въпрос. Всеки от вас знае кой ще го научи. Значи знанието започва с един вътрешен акт. За да обясня мисълта си, ще ви приведа една алегория, т.е. ще ви приведа един древен мит. Когато Господ създал Слънчевата система, когато създал разните светове и планети, най-напред направил Юпитер, после Марс и дошло време за Земята. Венера и Меркурий още не съществували, за тях само се създавали условия. Като се създала Земята, тя не била като сегашната, а много хубава, много красива; сега е малко юмрук, както казват турците. Кракът ѝ е малко изкълчен, оста ѝ е наведена малко, хром е малко гръбнакът ѝ. Едно време тя била много стройна, млада и хубава. Тогава един от небесните богове се влюбил в нея и решил да слезе на Земята и да я устрои. Аз не смея сега да изнеса същинското му име, но го наричам под друго – Саваот Амон Ра. Това име се среща и в египетската митология. Като слязъл на Земята, направил си един отличен палат от мрамор, бял като мляко. Всички прозорци били от диаманти и злато. Този палат бил толкова красив, че славата му се раз-

чула навсякъде и отишла чак до Слънцето. Един ден, когато в Небето разговаряли за този палат, двете сестри, Светлината и Водата, чули този разговор, чули за Саваот Амон Ра – че имал толкова красив палат, подобен на който нямало в цялата Слънчева система. Сестрите решили да слязат на Земята и да видят палата. Те се облекли с най-хубавите си дрехи и тръгнали инкогнито за Земята.

Като стигнали, отишли на това място, където бил палатът, и Светлината веднага влязла през прозорците. Като дошла до северната страна, която била направена от мрамор, не могла да проникне през нея, затова се спряла. Сестра ѝ Водата не могла да влезе в палата и останала вън. Светлината, като спряла в стаята на Саваот Амон Ра, извадила фенерчето и с него осветила цялата му стая и започнала да я разглежда. Погледнала навън и видяла сестра си. На водата, като останала навън, ѝ станало много мъчно и започнала да плаче. Като плакала, по прозорците на палата започнали да текат изобилно капки. Колкото повече плачела, толкова повече те се измивали, а диамантите и златото започвали повече да светят, да блестят, но тя все пак не могла да влезе в стаята. Водата запитала Светлината: „Сестро, как влезе в палата?“. Тя ѝ разказала как. Мъчила се водата да влезе, но не могла.

Питам ви: защо водата не може да влезе там, където светлината влиза? Понеже е по-плътна.

Тогава Водата разбрала, че между Светлината и нея има разлика в състоянията и че там, където влиза Светлината, тя не може да влезе. Светлината била много благородна. Като излязла в двора, осветила всичко наоколо. Така започнали да се събират жители от околността на града, където живеел Саваот Амон Ра, и видели, че по прозорците на палата тече изобилно вода, от която се образувал един хубав извор. Те започнали да се питат откъде иде тази вода и не могли да научат как се е събрала толкова много. Водата

течала навсякъде. Хората взели да ѝ се радват, взели да пият от нея, а тя все плачела – защо? Защото не могла да влезе в стаята на Саваот Амон Ра. Тогава царят казал на Водата: „Съжалявам, че Ви причиних толкова страдания, но то е защото не сте влезли в правия път. В моят палат има място и за Водата, и за Светлината, но понеже Вие искахте да влезете инкогнито, през прозорците, затова с вас се случи това нещастие“. Законите на Водата и Светлината в Невидимия свят, в Слънцето, са едни, а тук, на Земята, са други. Тук се влиза през вратата, а на Слънцето може да се влиза и без врата.

Сега много философи искат да разрешат въпросите през прозорците и стоят вън да плачат. Голяма част от съвременния свят е вън, поглежда през прозорците. И бащи, и майки, и деца, и свещеници, и проповедници – всички са отвън, всички плачат, проливат сълзи, защото не могат да влязат в този красив палат на Саваот Амон Ра.

Този разказ е окултен. Той дава разрешение на съвременния живот. Вие трябва да го преведете, да разберете символите, които се крият в него.

Ние искаме нашият живот да бъде щастлив, но искаме да придобием това щастие по един произволен начин, а в света няма произвол – в света има разумност. Нашето сегашно съществуване, нашата сегашната разумност се обуславя от една предшестваща разумност в света. Нашите мисли, нашите желания, нашите действия се обуславят от мислите, желанията и действията на ред други същества, които ни предшестват. Никой в света не може да действа самостоятелно. Ако който и да е от нас реши да извърши едно произволно действие в света, това действие се отразява върху съзнанието на всички разумни същества. Затова, когато всеки разумен човек иска да възприеме някоя мисъл или когато иска да изрази някое чувство или когато иска да извърши някое действие, той трябва да се спре

и да помисли има ли някаква връзка в дадения момент между неговото съзнание и съзнанието на другите разумни същества.

В съзнанието на човека не трябва да има разпокъсаност. Например разпокъсано е съзнанието, когато казваме, че всички хора са вълци. Това заключение не е вярно. Ако е вярно, тогава и ти като човек си вълк. Питам: какво разрешават хората с този въпрос? Ако е така, защо Христос нарича хората *Моите овце*? За какви овце говори Христос? Не, не е така, не всички хора са вълци. Има някои, които са облечени с вълча кожа, има и някои, които са облечени с овча кожа. Какво означава това? Това са иносказателни думи и подразбират, че някои хора в своите подтици, в своите размишления, в своите действия имат нрава на вълка, т.е. нямат човешко съзнание. Ние оставяме настрани този несъзнателен живот, няма какво да се занимаваме с него.

Христос казва: *Ще ви научи*. Кой? Има Един, Който може да ви научи, и ние можем да Го намерим всякога. В Него има едно особено качество – какво? Този, Който може да ни научи, всякога носи радост за душите ни. Представете си, че някъде в земята има заровено едно богатство и Този, Който може да ви научи, дойде и ви каже къде се намира това богатство. Вие веднага ще се зарадвате. По същият начин у вас се заражда радост, когато вашият живот е завършен в едно отношение и някой ви повдигне на по-високо стъпало. Следователно Онзи, Който ще ви научи, Онзи, Който ще внесе в ума ви и в съзнанието ви една светлина, всякога ще внесе в душата ви една малка радост. Дойде ли във вас тази Божествена светлина, вие ще почувствате тази радост в душата си. Не почувствате ли радостта, значи не е Този, Когото очаквате.

Това са чисто психологически процеси, които всеки от вас може да провери. Ние няма какво да проверяваме историята – как е живял Александър Велики,

как е живял Платон, как е живял Кант и т.н. Има някои сведения за тях, но ние не знаем техния интимен живот. Знаем само „Критика на чистия разум“¹⁹ от Кант, но как е дошъл той до тази теория – нищо не знаем. Не знаем, че той е бил под строга дисциплина, не знаем, че е минал един редовен живот като часовник. Не знаем, че е мислил дълги години, докато напише своята „Критика на чистия разум“.

Казвам: всеки от вас има известни задачи, които трябва да реши. Когато чета Кант, аз го похвалявам и си казвам: много добре е извършил той своята длъжност. Когато чета Исаия, казвам: много добре е извършил своята длъжност. Когато чета Йеремиа, Йезекиил, пророците, апостолите, светиите или когато чета книгата на който и да е човек, това ме радва – виждам, че всеки е изпълнил своята длъжност, всеки е решил задачата си по някакъв начин. Аз не критикувам, не се спирам върху дребнавостите, не питам, защо някъде е поставена запетая, когато мястото ѝ не е там, но гледам каква е основната идея в нещата и казвам: всеки има своя задача и важното е как ще я извърши.

Ние трябва да изучаваме себе си, трябва да изучаваме условията на живота, но при сегашно време. На нас не ни трябват Средните векове, за тях имаме сведения. Ние не трябва да изучаваме времето на Христа, времето на апостолите или времето на пророците. Трябва да изучаваме сегашната епоха, сегашните времена, сегашните условия, при които живеем, с тях трябва да бъдем запознати много добре. За нас не е важно как се е проявявал някога Бог, как се е проявявало някога Битието, за нас е важно, как се проявява Любовта днес.

Оставете тези неща, които ви смущават. Има смущения, които нямат нищо общо с вашия живот. Имате в крака си забит трън. Този трън няма нищо общо с вашето съзнание. Казвате: „Боли ме“. Това не е важно. Аз ще сложа на вашия трън малко кокаин и болката

ще престане. Ако един трън може да прекъсне вашето съзнание, да измени вашия живот, вие не сте човек на съзнателния живот. Ако 25-те хиляди лева, които сте изгубили, могат да изменят вашето съзнание, не сте човек на съзнателния живот. Ако дори изгарянето на вашата къща или ако всички страдания, които минавате, могат да изменят вашия живот, могат да скъсат онази връзка, която ви държи с онова Велико Битие на живота, вие не сте човек на съзнателния живот. Аз наричам Велико Битие онова, което представлява известна норма в живота.

Има едно Същество в света, което е норма на живота. Има Разумни същества в Битието, в Слънчевата система, които имат известни форми; те са завършили своето развитие. Ако вие влезете да живеете между тях, те ще могат да ви дадат един разумен отговор на всички въпроси, които смущават душата ви, те могат да ви научат как да използвате своя живот най-добре. Ако отидете при някои от тия Същества и ги запитате къде е майка ви, те веднага ще вземат ключалката, ще кажат: „Ало“ и тя веднага ще се яви. Те ще ви кажат: „Заповядайте!“, ще ви дадат слушалката и вие ще започнете да разговаряте с майка си. След като говорите с нея, ще се уверите в това, в което сега не вярвате.

Едно време и еврейският цар Саул не вярваше в задгробния живот, но когато се намери натясно и немаше къде да отиде, една вечер отиде при една врачка. Впрочем тази жена не беше обикновена врачка, а адепт, който разбираше окултните закони. Саул беше издал една заповед, според която където се намери някой врач или някоя врачка из царството му, да бъдат избити. Врачките са истинските хора, които имат общение с Небето. И в България има такива врачки, които служат на хората без пари. Тези врачки са истинските хора, които могат да ви кажат нещо. На тях, ако искате, може да дадете нещо, а можете и нищо да не им дадете; те не работят за пари.

Да оставим сега българските врачки, да се върнем към Саул. Саул отиде при тази жена адепт и ѝ каза: „Искам да повикаш бившия еврейски пророк Самуил, за да се поразговоря с него, да ми каже какво да правя“. Той мислеше: „Самуил ме постави на това място, той ще ми каже какво трябва да правя“. Тя знаеше, че този, който седи пред нея, е еврейският цар Саул, който издаде заповедта да се убиват врачките в неговото царство, и се зае да му послужи – знаеше как се вижат умрелите. Каза: „Ало!“ и Самуил се яви. Тя извика Самуил, но като разбра, че еврейският цар Саул седи пред нея, каза му: „Ти защо не ми каза, че си еврейският цар, или искаш да разбереш дали и аз не съм от тия адепти, та и мен да подложиш на смъртно наказание?“. – „Не бой се, каза ѝ Саул, животът ти ще бъде запазен.“ Той разговаря със Самуил, който му каза: „Съжалявам, че ти не изпълни Божиите заповеди; наруши ги и вследствие на това утре ще бъдеш заедно с мен“. И така, на другия ден той отиде при Самуил.

Сега някои ще кажат: „Това са халюцинации“. Аз ви казвам: а вие сега не сте ли под една халюцинация? Мислите ли, че аз съм нещо реално? Най-после, вие нещо реално ли сте? Ако разсъждавате така, и вие сте една халюцинация. Но между реалността и халюцинацията има една съществена разлика: ако поставиш един човек под някаква халюцинация и започнеш да го претегляш, ще видиш, че той постепенно олеква, става все по-лек и по-лек; но ако този човек е в реалността и започнеш да го претегляш, ще видиш, че той постепенно става все по-тежък. Сложете двама души – единия в реалността, а другия – в халюцинациите, и ще видите, че този, който започва да олеква, да съхне, е в халюцинациите, а този, който расте, зрее и плод дава, е в реалността на живота.

Има един закон в живота: никой човек не може да се съмнява в себе си. Ако човек се усъмни в себе си, той или ще полудее, или ще се самоубие. Защо някои

хора полудяват? Защото се усъмняват в себе си, в своето развитие, отказват се от себе си. Никой няма право да се усъмни в себе си! Това е една свещена идея, която не трябва да се опорочи, защото дълбоко в тази канара живее онова Велико Същество, което дава подтик и на поети, и на музиканти, и на проповедници, и на народи, и на ангели, и на цялото Небе. Всичко се движи под действието на тази вътрешна сила. Това е великата наука в света.

Казвам: Той ще ви научи. Как ще ви научи? В този час, който прекарвате тук, може да се съмнявате дали това, което ви говоря, е вярно, или не. Аз не искам да се съмнявате. Престанете да се съмнявате! Съмнението е една временна игра на безсъзнателния живот. То е сянка, вълнение на морето. Това, че съществувате, е една реалност. Че имате живот – това е една реалност. Че имате ум – това е една реалност. Че имате душа – това е една реалност. Че духът действа сега и работи във вас – това е една реалност. Че още хиляди години ще живеете – това е една реалност. Има още много реалности във вас, които не съзнавате. Тези въпроси засега може да се оставят, но важна е сегашната реалност, тялото, което сега имате. Този мозък, който сега имате, трябва да разработите, трябва да се занимавате с него.

Съвременната наука разполага с ред данни, с ред факти, които още не са систематизирани в една стройна наука, но могат да се използват, да се правят с тях ред опити, за да се види тяхната истинност. Нека майките направят ред опити – със своите деца или да следят случаите, които срещат в живота на други деца. Например следете какво става с някое дете, на което космите от едната вежда по една или друга причина са оскубани, а на другата са останали. Или избръснете с бръснач косата на някое момиченце и наблюдавайте след това какво ще бъде неговото състояние. Или пък проследете какво е състоянието на някой човек, на

когото ноктите са изрязани дълбоко, до основата. В миналата беседа ви говорих, че ако човек си потегли носа, има известни резултати, но казвам, че трябва да знае кога да го потегли – има моменти, когато е опасно.

Ще кажете: „Това са суеверия в живота“. Не, това са данни проверени и доказани. Има моменти, когато, ако хванеш окото си, ще те сполети най-голямата катастрофа, а има моменти, когато, ако хванеш ухото си, ще ти дойде най-голямото благословение. Ще кажете: „Ние не вярваме в това“. Аз не искам да вярвате. – „Ама това са съвпадения.“ Що е съвпадение? Ако днес мина покрай някоя къща и от нея падне една керемидида и ме удари по рамото, ще кажа: „Това е едно съвпадение“. Добре. Днес това е съвпадение. Утре мина покрай същата къща и друга керемидида падне върху мен и пак ме удари. Ще кажа: „И това е едно съвпадение“. На третия ден мина покрай същата къща и керемидида отново падне и ме удари по рамото – пак ли ще кажа, че е съвпадение? Не, зад последователността на тези факти има един велик разумен закон, който обуславя нещата. И ако в твоя живот идват някои нещастия, това са керемидите, които падат върху теб. Разумният, Невидимият свят иска да те застави да мислиш, да видиш, че има едно съчетание на нещата. Ако те уволнят като чиновник, това наказание ли е за теб? Не, не е наказание. Понеже ти си дошъл до едно висше положение, до едно по-високо съзнание, Невидимият свят казва: „В интерес на този човек е да се уволни от служба, да остане без служба на Земята. Нека се качат други на неговото място“. Ако ти съзнаваш, че Великото има ръка в тази работа, че това е Негов акт, ще намериш една много по-голяма служба от тази.

Друг случай: искаш да се жениш, намериш някоя много видна богата мома, която ти обещава голяма зестра. Тя казва: „Милички, любезни ми, аз ти давам половин милион лева, жертвам ги за теб, ще те пратя

в странство, например в Германия, във Франция или другаде да специализираш“. И гледаш – този момък се пременил с пъстричка много хубава вратовръзка, а не като моята – бяла, сложил на главата си едно хубаво бомбе, радостен, весел е. Замина за странство, но не минава много време, тази мома си намира момък, похубав от него, и дава пътя на първия. И виждаш – след време този момък вече не е с бомбе, паднало му е настроението. Защо? Случайността дойде и керемидата падна върху него. Какво показва това? Че Съзнателните същества от Невидимия свят казват: „Тази мома не е за този момък“.

Аз съм проверявал този факт много пъти. Един англичанин отива при Джон Уесли²⁰ и му казва: „Аз намерих една много добра мома, благочестива християнка, искам да се ожена за нея“. Уесли му разказва от своята опитност: „Тази мома може да е много благочестива, но може да живее само с Христа, не и с теб“. Нима вие мислите, че тези възвишени моми и момци са за вас? За кого ги е създал Господ? Някои казват, че Господ е създал ябълките да се ядат от всички. Аз разбирам какво искат да кажат с това – те искат да кажат, че момите са създадени за мъжете и всеки мъж може да се отнася с тях както намери за добре. Не е така. Не се обвързвайте сами! Човек сам може да се върже и сам може да се развърже. В света има един велик закон, който върши всичко.

Сега ще се върнем към истинските данни, които потвърждават този закон. Някой ден ти искаш да четеш една книга, но този закон ти казва: „Днес не чети тази книга!“. Ти казваш: „Не, аз днес съм разположен да я чета“. Друг път той ти казва: „Днес не започвай тази работа! Не ходи днес на работа! Не минавай по тази улица!“. Във всички хора има този вътрешен глас, но те не смеят да го признаят. Ти искаш да се скараш с някой човек, но този глас ти казва: „Недей, постъпи благородно, бъди търпелив!“. Ти казваш: „Не, аз не

обичам да търпя“. Добре, какво сме придобили с нашето нетърпение?

Питам: откъде се зараждат нещастията в живота? Всички ние сме като бременни жени. Всички учени и неучени, които имаме съзнание на бременни жени, искаме да изнесем нещо велико и хубаво в света, но казвам: има една опасност в закона на раждането. Да допуснем, че някоя мома е бременна в третия месец и в този момент мине покрай някоя кръчма; като ѝ замирише на винце казва: „Ех, да си пийна поне една чашка!“, но тя е въздържателка, затова веднага се опомня и си казва: „Не, не искам да пия нищо!“, ала злото вече се е родило – мимолетното желание вече внася отрова в организма на детето ѝ. В това тримесечно дете, когато стане на 30-годишна възраст, се заражда желание да пиянства. Започва да пие, да прави разни оргии. Онзи, който разбира закона, трябва да вземе този 30-годишен момък и да му каже: „Слушай, приятелю, когато ти беше още едно тримесечно дете в утробата на майка си, майка ти мина през кръчмата на дядо Цуко в село Помарица и пожела да пийне малко винце. От този момент започна твоето нещастие“. Като кажеш истината на този човек, той трябва да се върне към това село, към тази кръчма и по такъв начин, като се върне до положението, в което се намира днес, ще се освободи от своето нещастие.

Онези, които проповядват въздържание, трябва да разбират този закон, трябва да знаят кога се е породило пиянството. Пиянството на този момък се зародило още в утробата на неговата майка. Всички престъпления – убийства, пиянства и ред други, стават в утробата на майката. Следователно, когато се проповядва, че не трябва да се вършат престъпления, трябва да се създават онези висши благоприятни условия на майката, при които тя трябва да зачене. Когато зачене, тя трябва да бъде като жрица. Не само майката, но и бащата трябва да бъде един жрец. Не само майката

и бащата, но и братята и сестрите трябва да бъдат като жреци. И най-после, не само те, но и цялото общество трябва да бъде жреци на чистотата и на възвишения живот. Всички трябва да работят за създаване на тези велики условия, които да родят великите идеи в света. Казвам: само по този начин можем да се избавим за в бъдеще от злото, което съществува в света.

Днес ние като водата искаме да влезем в палата на Саваот Амон Ра, искаме да влезем в чистия възвишен живот. Но за да влезем, има ред закони, които трябва да знаем. Знаете ли например колко трябва да бъдат отворени вашите очи? Наблюдавали ли сте това физиогномически? Ако очите на някои хора са поставени наблизо, те приемат малко впечатления, но ги задържат за дълго време, ала много впечатления пропускат. Ако очите са далеч едно от друго, те приемат много впечатления, но ги задържат за малко време. Природата има един закон: очите на човека трябва да бъдат поставени точно на меридиана на зрението. Когато са поставени точно на меридиана на зрението, имаме един идеален човек. Аз изследвам този закон в Природата, но досега не съм срещнал нито един човек, на когото очите да са поставени точно на този меридиан. От 11 години насам правя своите изследвания и още не съм срещал такъв човек. Очите на някои хора са близо до него, но казвам: те трябва да бъдат поставени точно. Когато очите на някого са точно там, тогава ще имаме един човек с широк кръгзор в своите схващания. Такъв човек ще може да разрешава лесно въпросите на живота.

Вземете например как се карат религиозните в света. Когато светските хора се карат, ние не им обръщаме внимание, не ги закачаме, но когато се карат набожните, религиозните, виждаме, че се карат по особен начин. Светският човек е много по-деликатен, той пристъпва с по-голяма дипломация, а един религиозен човек пристъпва към теб грубо, нахално,

казва: „Аз трябва да ти кажа истината“ и ти забива ножа. Всички религиозни твърдят, че знаят истината, че Господ им говори, че са във връзка с Небето. Когато срещнеш един православен, той казва: „Като нашата Църква няма и като мен човек няма“. Когато срещнеш един евангелист, и той казва: „Като нашата Църква няма и като мен човек няма“. Това не е упрек, но казвам, че и евангелистът, и православният са течения в живота.

Щом казвате, че живеете в Бога, трябва да бъдете ясновидци. Дойде при мен преди няколко дни един господин и ми каза: „Извинете ме, господине, аз няма какво да ви се препоръчвам, зная, че вие имате вътрешно зрение. Искам да се поразговоря с вас, а вие ще съдите какъв съм според както ме схващате“. Не спори за нищо, но ме попита: „Как трябва да се схваща според вас Истината и Правдата в живота?“. Той говори с мен върху ред философски въпроси, поблагодари и си отиде.

Казвам: тия религиозни хора, които мислят, че са ясновидци, постъпват много лошо. Всеки от вас трябва да знае какво е състоянието на човека, с когото говори. Според мен да знаеш недъзите на един човек не е никаква наука. Великата наука седи в това да намериш доброто във всеки човек и да го извикаш. Да виждаш лошото в човека – това всеки може, това е наука, достижима за всички. Да виждаш доброто в хората и него да извикаш – това е Божествената наука на съзнанието.

При сегашните условия на живота ние сме поставени на един много голям изпит. Казвате: „Няма честен човек в света“. Не, не е вярно това. По отношение на несъзнателните хора е така, но по отношение на съзнателните не е. Вълците не са честни, ти не можеш да оставиш един вълк да пази овцете. Не можеш да оставиш и една лисица да пази кокошките. Малките деца, в които съзнанието не е развито, не можеш да

оставиш да разтършуват яйцата. Но казвам: на онези хора, на които съзнанието е пробудено, които копнеят за истински живот, Христос казва: „Те ще се научат“.

И тъй, сега дойдохме до истинските данни. Ако човек стесни своите вежди, т.е. ако ги направи по-тънки, той смекчава характера си, но неговата воля става по-слаба. Ако ги направи много дебели, тогава волята му става много силна; той става много наблюдателен, но груб. У наблюдателните хора няма голяма разсъдъчност. Хора с тънки вежди имат голяма чувствителност, интуиция, но нямат разумност.

Следователно за всеки човек, който е дошъл на Земята, в Божествената книга е точно определено колко големи, колко дебели трябва да бъдат веждите му и по колко косми трябва да има на тях. Всичко това не е случайно, то е точно математически определено. Вие броили ли сте по колко косми трябва да имате на веждите си? Един съвършено честен човек трябва да има точно определено количество и на онези хора, които не живеят такъв живот, липсват известно количество косми. Следователно, като прочетете космите по вашите вежди, ще знаете доколко сте се отклонили от честността. В Невидимия свят е точно определено количеството на космите на веждите. Аз няма да ви казвам колко е то, но казвам, че по количеството, което липсва у вас – дали една единица, две или повече – се познава отклонението, наклонът на вашата ос. Не мислете, че веждите обуславят вашия живот. Не, вашите мисли, вашите чувства всякога се изявяват в един външен резултат.

Някои хора имат сини очи, други – черни. Питам ви защо е така – това произволно ли е? Сега сините очи се заместват с черни. В света преобладават повече черните очи. Хората на север имаха сини, но постепенно започнаха да изчезват, да се изгубват. Какво показва това? Хората със сини очи са повече идейни, а тези с черни са повече чувствени, те са по-горещи.

Ако хората вървят така, един ден и черните ще се превърнат в други.

Черните очи не определят характера на човека, но чернотата се явява израз на известни промени, които стават в човешката душа. Тогава питам: какви трябва да бъдат идеалните очи? Според мен сутрин трябва да бъдат сини очи, на обяд – кестеняви, а вечер – черни. Човек трябва да мени очите си по три пъти на ден, това е характер. Като станеш сутрин и се огледаш в огледалото, ще кажеш: „Сутринта моите очи трябва да бъдат сини“ – тогава душата ти ще бъде свързана с Небето. На обяд очите ти трябва да бъдат кестеняви и да кажеш: „Сега трябва да живея добре с хората и да бъда мек“. Вечер очите ти трябва да бъдат черни и да кажеш: „Хората страдат толкова много, затова аз трябва да им дам нещо от себе си“. Питам: колко християни има, които могат да правят очите си сутрин сини, на обяд – кестеняви, а вечер – черни? Именно това е наука. Това е християнство, това е изкуство.

Аз променям очите си – всяка сутрин са сини, на обяд са кестеняви и вечер – черни. Не е било време, когато да не направя това. Ако стана сутрин и не направя очите си сини, в мен настава тъга; щом ги направя сини, в мен настава приятно, меко разположение. Това е една физиологична наука, върху която човек трябва да работи дълго време. Да не мислите, че това са фокуси. Не, ние трябва да изучаваме физиологията, анатомията.

Аз не искам да ме разбирате буквално и да мислите, че това е само говорене. Казвам ви: няма да минат и 10 години и хората ще заговорят върху тия неща, понеже човешкото съзнание е вече пробудено. Има хора и в Америка, и в Англия, и в Китай, и в Япония, и в Индия, които говорят така, както говоря аз, мислят така, както мисля и аз. Не смятайте, че само аз говоря по тези въпроси в България, и да кажете: „Дошъл тук един човек, говори по някои особени въпроси“. Ако е

за авторитети, мога да ви приведа много имена на видни индийски адепти, на видни йоги. Дошли са много такива хора, които искат да помогнат на човечеството, да донесат великата наука.

Съвременният обществен строй трябва да се реши по един много разумен начин. Сега хората не са поставени на своите места – има много хора, които са свещеници, но не са родени за свещеници; има много хора, които са учители, но не са родени за учители. Тези, които са родени за свещеници, нека излязат да заемат своето място! За в бъдеще всеки трябва да заеме своето място, всеки да се определи за каквото е роден. Когато говоря това, разбирам, че в съзнателния живот всеки трябва да заеме това място, за което е роден, всеки да заеме своята длъжност, за която е предназначен, защото само така ще може да допринесе много. Като работиш така, всички хора ще знаят за твоята работа. А сега ти работиш и казваш: „Каква полза от моите усилия? Аз работя толкова много, но никой не дава и пет пари за моята работа“. Не, братя, не се лъжете! Когато ти си честен, има хиляди братя, които знаят за твоя честен живот и казват: „Напред върви, това е животът!“.

Казвам: за нас трябва една нова наука. Например какъв трябва да бъде носът на един свещеник? Свещеникът трябва да има свещенически нос. Какви вежди трябва да има един свещеник? Свещенически вежди. Под думата *свещеник* не разбирам служител на Църквата, а разбирам човек с такова съзнание, с което да служи безкористно, безукоризнено на своите близни. Какви трябва да бъдат неговите очи? Какъв трябва да бъде неговият нос? Какъв трябва да бъде неговият ръст? Какви трябва да бъдат неговите пръсти? Всичко това трябва да отговаря точно на нормата, та като видиш пръстите на един свещеник или на един учител, да кажеш: „Това са пръсти на свещеник, това са пръсти на учител“ и т.н. Лицето на един учител не

може да бъде като лицето на свещеник. Като срещнеш адвокат или военен, те трябва да се различават един от друг. Всички хора, които заемат служби на бащи, майки, сестри, братя, трябва да се различават едни от други. Истинският брат трябва да има лице на брат, истинската сестра трябва да има лице на сестра, истинският приятел трябва да има лице на приятел. В Природата това е строго определено.

Аз не искам да изнасям тия данни, понеже ще ме разберете криво. Вие ще ги прилагате криво и ще търсите във вашите близки само престъпни проявления. Ломброзо²¹, като правил своите опити, отишъл при Толстой²² и започнал да го наблюдава дали има престъпнически прояви. Накъдето и да мръднел Толстой, Ломброзо все записвал, а това много притеснявало Толстой. Ломброзо описва патологичните, болезнените състояния на човека, но това не е наука. Наука е да изучаваш здравословното състояние на човека, а не неговите болезнени прояви. Болезнените прояви не ни интересуват. Всяко отклонение представлява съвсем друго нещо.

В света има една норма. Коя е тя? Когато стана сутрин и моите очи са сини, това е норма. Когато на обяд са кестеняви, това е норма. И когато вечер са черни, това пак е норма. Целият свят да се опълчи против това, то е за мен една норма. Нямам ли сутрин сини очи, казвам: изгубих нормата! Нямам ли на обяд кестеняви очи, казвам: изгубих нормата. Нямам ли вечер черни очи, казвам: изгубих нормата. Тогава какво ще се роди? Една каша.

И сега учените вървят в едно ново направление. Физиогномистите, хиромантите, физиолозите, учените хора изобщо се стремят да изучат човека, да изучат цялото Битие и с това са допринесли много за науката. Ботаниците, зоолозите, изобщо учените от всички отрасли на науката са допринесли много за общата наука. Те са допринесли много и за упражнението на

човешкия мозък. Човешкият мозък трябва да има работа, и то разнообразна. Ако вие се занимавате с еднообразна работа, ще се развие само една малка част от вашия мозък, а другата част ще остане атрофирана от безделие. В човешкия живот сега стават много пертурбации, вследствие на което днес ни занимават хиляди и хиляди мисли. Някой казва: „Много мисли ме занимават днес“. Радвай се, че много мисли те занимават днес. Това са Божествени мисли, които искат да събудят ума, сърцето и волята ти, за да разбереш, че в света има един велик закон, който направлява твоя живот.

Христос казва: „Той ще ви научи“. Кой? Ние имаме само едно изречение, което и на вас казвам сега: *Само светлият път на Мъдростта води към Истината*. Този е пътят, който може да научи съвременните хора. И сега във всички ни трябва да се роди едно желание – да учим. Това желание съществува в нас, но трябва да му дадем възможност да се прояви. Всички ние трябва да станем млади. В млади и в стари трябва да се зароди силно желание за онази истинска наука, с която можем да преобразим живота си. И най-мощното нещо, което е потребно за хората, е онази наука, която е вложена в тях самите. Не говоря за знание, което не им е потребно – знание, което няма приложение, е един товар за човека.

Христос казва: „Духът Свети ще ви научи“. Под думите *Дух Свети* разбирам изявления Божествен Дух. Като се приближаваме към този Дух, той ще ни научи на великите закони как можем да си поправим живота. Засега за 120 години вие имате два елемента, чрез които сте осигурени – с въздух сте осигурени и с вода сте осигурени, само с хляб не сте осигурени. Всеки от вас трябва да работи за хляба си и благодарете на Бога, че работите за него. Един ден и хлябът ще ви се дава тъй, както въздухът и водата. Мисля, че това време няма да бъде далеч. Като казвам, че няма

да бъде далеч, то е, защото ние мерим с мярката на сините очи, с мярката на кестенявите очи и с мярката на черните очи.

В Шестата раса хората ще имат изобилно хляб. Когато тя дойде на Земята, хората, както и всеки човек отделно, ще си имат къщица от етаж и половина с четири стаи и една кухня. Пред къщата си ще имат градинка, насадена само с плодове. В Шестата раса хората ще имат общи съобщения, и то от най-хубавите. Също така ще има и общо осветление. Където и да минеш тогава – през градове или села, всички ще се надпреварват да им отидеш на гости. Като си отиваш, ще си кажат: „Дано не ни забрави, да дойде и втори път“. Библиотеките, училищата ще бъдат отворени навсякъде. И тогава отношенията между ученици и учители няма да бъдат такива, каквито са днес. Между служителите на Църквата и свещениците няма да има такива отношения, каквито има днес. Когато дойде Шестата раса, тя иде вече, Царството Божие ще се всели в миниатюр на Земята. Тогава всеки от вас ще живее 120 години, за да се насити от живота, и ще каже: „Слава Богу, предоволен съм, сега вече свободно мога да си замина от Земята“. А ако искате да живеете още 120 години, могат да ви се дадат и ако искате и още 120, пак могат да ви се дадат – така че можете да живеете 999 години. А ако не сте се наситили на живота, могат да ви оставят да живеете и 9 999 години. Ако и тогава не сте доволни, могат да ви дадат и 99 999 години, но аз мисля, че като дойдете до милион, ще кажете: „Достатъчно е вече“, защото дотяга на човека да живее на Земята даже и 120 години. Има и други земи, където може да живее, има неща, по-красиви от тия на Земята. Въпросът обаче е, че ние сме в това училище, не сме влезли в Шестата раса.

Казвам: ние трябва да придобием качеството на светлината – безкористие – и качеството на водата, която плакала отвън прозорците – мекотата. Това, ко-

ето е направила водата отвън – измила този палат – и вие направете. Това, което направила светлината – осветила целия палат – и вие направете! После направете с вашите очи това, което ви казах по-горе. Аз наричам щедрия човек вода, а човек, който дава знания на хората, светлина.

Бих желал вие да бъдете щедри и да давате знания на хората и тъй да се образуват тези прекрасни хубави връзки, които ще ви направят за в бъдеще братя на Земята и братя на Небето.

14. 03. 1926 г., София

Закон на съпоставяне

Бягай в Египет!

Иди в земята Израилева!

Матей 2:13

Законът на съпоставянето – това е зазоряването на съзнателния, на разумния живот. Това е проявление на великото съзнание не на самия живот, но на онези граници, откъдето започва проявата на разумния живот. По нямаване на онези точни думи, които да изразяват този вътрешен подтик на живота, той не може да се изложи на книга. Изразните думи са форми, в които всяка мисъл трябва да се излее, да се оформи, да се изяви. Значи законът на съпоставянето – това е зазоряването на живота и всеки от вас трябва да знае как да съпоставя своя живот. Например бягането – това са скърбите на живота.

Стани, вземи детето! Страхът кара човека да бяга. Сърцето ти трепери от страх дали ще се спасиш, или не.

Стани, вземи детето и бягай в Израилевата земя! Това е връщане в Отечеството ти, където ще се видиш със свои приятели, със свои близки. Това вече е веселие, радост. Онези, които не са запознати със закона на съпоставянето, казват: „Не може ли да не бъде така?“. Когато разглеждаме проявите на самата Природа, по някой път критикуваме нейните постъпки и казваме: „Не може ли това да стане по друг начин?“. Ако може, ти направи своя живот по друг, по-умен начин! Бъди ти по-умен от самата Природа! Вие казвате: „Животът не може ли без скърби?“. Може, но кога? Когато си разумен, когато не правиш грешки в живота си, когато спазваш всички закони – тогава няма да

имаш никакви скърби и радости. Природата ще върви винаги по твоите стъпки, тя ще те признава. Но щом правиш много грешки, скръбта ще върви по твоите стъпки.

Казват за някого: „Той е праведен човек“. Да, той е праведен, но баща му не беше праведен. – „Ами и баща му беше праведен човек.“ Да, тогава дядо му не беше праведен, има си крушка опашка. Не е въпросът само края на въжето да бъде здрав, цялото въже трябва да бъде здраво. – „Ама половината въже е здраво.“ Не трябва само половината да е здраво, цялото трябва да бъде здраво. То трябва да бъде здраво и в началото, и в средата, и в края. Между частиците му трябва да има силно сцепление, за да бъде пригодно за работа. От това вие изваждайте своите изводи, защото духовните работи могат да се обяснят само чрез закона на съпоставянето.

Вие не трябва да разглеждате живота от ваше гледище, защото сега живеете със старите предразсъдъци на вашите деди и прадеди. Във вас още няма един широк жест да се откажете от себе си. Вие още треперите. Като ви хване някоя треска, цял се разтрепервате и казвате: „Опасно ли е положението ми?“. Казвам: не, не е опасно, имате малко бацили в носа. Вие сте малко уплашен и казвате: „Треска имам, пулсът ми се увеличи с 5 – 6 удара, температурата ми се увеличава, става 38, 39 дори 40 градуса. Положението ми се влошава. Скоро викайте лекар!“. Болният трепери, треперят и майката и бащата – казват: „Температурата му се увеличава!“. Какво от това? Колко градуса температура има? 39 – 40 градуса. Че какво опасно има в повишаването на температурата до 39 – 40 градуса? Този страх се дължи на неразбиране на великия закон на съпоставяне. Щом температурата ти се увеличи на 39 градуса, ако разбираш закона на числото 39, ще събереш числата 3 и 9 и ще получиш числото 12. После ще събереш 1 и 2 и ще получиш 3. Числото 3 изразява закона на равновесието.

Сега аз правя едно съпоставяне. Когато човек има температура 39 градуса, разбирам, че той, както и неговите баща и деца, цял живот са яли кокошки и агнета, пили са и са гуляли и сега в организма му, поради натрупването на излишни утайки, става едно горене, при което всичко това трябва да се пречисти. В този организъм наставя един химически процес и затова казвам на този болен: „Ти ще пазиш строга диета: 1-2-3-4-5-6-7 дни няма да ядеш нищо. После прозорците на стаята ти ще бъдат отворени, за да влезе повече светлина. Няма да спиш много. Умът ти ще бъде всякога буден, ще се молиш, ще поправиш всичките си грешки и ще видиш как температурата ти ще спадне“. И всичко това е много естествено.

Казвате: „Но днешната наука не е доказала още това“. Това, което хората на Земята наричат наука, на Небето не е наука; това са играчки, забавления за малките деца. Аз не ви говоря за някаква наука на хората, които живеят по софийските улици. Не, аз ви говоря за такива учени, от които едва ли ще намерите един или двама. Такива учени едва ли ще има в Лондон и Париж, а тук, в България, има само един такъв и аз го зная – учена глава е той. Когато посетих един ден този учен, той ми каза: „На този народ главата му е много дебела, но все ще поумнее някога“. Като казва, че главата му е дебела, не говори с присмех, но факт е това – че този народ още не разбира закона на съпоставянето. Този народ има изблик на енергия. Той иска да живее, ала не може да разбере как да съпостави страданията т.е. не може да намери начин как да анализира своята енергия, но ще се научи. Често съвременните хора правят силни бетонни крепости, както при Вердюн²³, и казват: „Е, крепост е това“, но българинът е много дълбок в своите тълкувания. Когато французите обсадиха Вердюн, един българин пророк, който е фелдшер, казва: „Твоето пророчество и моето пророчество трябва да се подчинят на факти“.

Противоречията в живота ни най-малко не трябва да ни изненадат, защото противоречия съществуват само за неразумните хора. За разумните всичко, което става в света, е една симфония. Противоречия в света няма. Това, което за някого е противоречие, за разумния човек е благоприятно условие за работа – за него то е едно условие. Ако вие сложите един килограм тежест на една мравка, тя ще се смачка под нея, но ако сложите тази тежест на гърба на един юнак, той няма да усети нищо. Мравката казва: „Ужасно нещо! Знаете ли каква тежест нося на гърба си?“. Каква тежест – един килограм. От един килограм гърбът на една мравка става на пихтия, а един юнак с килограм тежест на гърба си става герой – защо? Защото мравката не е разумна. Тя обича да бута там, където не ѝ е мястото, затова е мравка, това значи мравка. И пчелата по някой път обича да събира мед оттам, откъдето не трябва. Тя е много трудолюбива, много чистичка, но понякога събира мед откъдето не трябва. Казват: „Пчелите са трудолюбиви и чисти“. Да, трудолюбиви са, чистички са, но се случва да влизат там, където не трябва, и се опиват. Когато влязоха в нашия свят, те започнаха като хората да пият, станаха пияни. Казвам: пчелата е влязла да учи в някой човешки университет. Да, влязла е при някой винар, влязла е в неговите джобури.

Така понякога и ние слизаме в джобурите на дявола, да събираме мед, и после ставаме въртоглави, започваме да философстваме. Докато в твоето сърце не дойде мир, не настане тишина, не изчезнат противоречията и докато мислиш, че светът е лош, че животът не е добре организиран, а само ти си умен и добър, ти не си на права посока. Аз казвам: всички онези философи, писатели, които имат противоречиви възгледи за живота или за природата, са под един знаменател – те са от школата на мравките, от школата на пчелите. А всички философи, които казват, че започваме от сега нататък науката, са хората на

истинската наука, това са хората на бъдещето, хората на съзнателния живот.

Стани, вземи жена си и детето и бягай в Египет – каза ангелът на Йосиф.

Ангелът се яви на Йосиф в сънно състояние, а не наяве, защото той не беше готов да издържи присъствието на един ангел. Само на Авраам се явиха в будно състояние ангели и той говореше с тях, угощаваше ги. А на Йосиф насън се яви един ангел и му каза: „Стани, вземи жената и детето и бягай в Египет!“ – защо? Това дете трябва да отиде в Египет и там да научи египетската мъдрост. Че излиза от едно място и отива на друго – това не е нещастие. Египет представлява земният живот. Всеки от вас е един изгнаник. Ангелът е казал на майките и на бащите, на всеки един от вас: „Вземи това дете и бягай в Египет!“ – законът е такъв. Ако искаш да се избавиш от голяма напаст, така трябва да постъпиш; трябва да бягаш в най-голямата тъга, за да се избавиш. Дори най-големите разбойници и апаша не бягат ли? И те бягат.

Но да се върна сега на закона на съпоставянето. Ангелът се яви втори път на Йосиф и му каза: „Стани, вземи детето и бягай в Израилевата земя!“. Какво са мислили баща ви и майка ви, какво е мислил и дядо ви, какви са вашите възгледи – това оставете за себе си. Какво мислите в този момент – и това задръжте за себе си, но какво подразбира законът за съпоставяне на нещата – него учете сега. Дойдете ли до този закон в живота, намерите ли в себе си закона за съпоставяне, първото нещо, което ще почувствате в себе си, ще е придобиване на един вътрешен мир, на едно вътрешно просветление на вашето съзнание, деятелност на вашия ум и ще забележите, че това, което досега ви е тревожило – беднотия, болести, лошите думи на хората – всичко това ни най-малко вече няма да ви смущава, ни най-малко няма да ви засяга. Преди това състояние обаче всяка лоша дума, казана за вас, ще ви

размъти, ще създаде една вътрешна енергия във вас, ще почувствате вътрешно преливане на тази енергия. Защо е така? Понеже в разумния живот колкото повече се увеличава злото, толкова повече се увеличават и положителните низходящи енергии към центъра на Земята. И в центъра на Земята има разумност, така говори окултната наука. Тя казва, че центърът на нашата Земя е едно разумно място и този център привлича всичко. Това разумно начало сцелява хората.

Законът на сцеплението не е физически, а духовен. Кой е вързал онзи вол в обора с въже? Някое разумно същество. Капанът, в който е уловена една мишка, пак е поставен от някое разумно същество. Следователно всички ограничения в света в един или друг смисъл се дължат на разни видове енергии, и то разумни енергии. Значи тия енергии, които ограничават, аз наричам *положителни енергии в низходяща степен*. Има обаче и *положителни енергии във възходяща степен*, които отиват към Слънцето. В тези два вида енергии законите са обратнопропорционални. Тогава, ако искате да знаете къде е вашият център, трябва да знаете, че вашият център на Земята е вашият стомах. Помнете, че аз съпоставям нещата. Центърът на Земята съответства на вашия стомах. Там се намира нашата симпатична нервна система, нашият стомашен мозък. И докато всичката ваша енергия е съсредоточена към стомаха, имате една положителна енергия в низходяща степен и следователно вие ще се ограничавате. Щом всичко е съсредоточено към вашия стомах, няма да имате никаква наука. Следователно и рибите, и месоядните, и тревопасните животни, и птиците, както и всички хора – майки, бащи и свещеници, дори и всички хора с най-възвишени пориви, ще имат един и същ общ център.

Не е лошо, че този център съществува, но според закона на съпоставянето трябва да има известна хармония. Колкото енергии слизат към стомаха, толкова

трябва да възлизат и към мозъка. Казвам: вземете за пример малкото дете, което майка му взе и избяга с него в Египет. Казвам: след като си боледувал дълго време, ще пиеш всяка сутрин половин литър прясно мляко от някоя здрава крава или някоя здрава биволица, или някоя коза. Добре ще гледаш твоето малко детенце. Защо? Защото твоят стомах е твоето малко детенце. И ти ще го храниш с хубаво прясно мляко. Млякото може да е от каквото и да е животно, но трябва да е здраво.

Сега всички от вас, които са вегетарианци, нека ме разберат добре, да не стават фанатици. Майката как отхранва своето малко дете? С мляко. Птичките как отхранват своите малки? С мушички. Някои от вас мислят, че и мляко не трябва да ядем. Не, можем да ядем и мляко. Казвате: „Храната ни трябва да бъде чиста“. Да, вярно е, че ние трябва да намерим онази храна, която е съответна за нашия организъм. Трябва да определим коя храна се нарича вегетарианска. Под *вегетарианска храна* аз не разбирам непременно чисто растителна или строго плодоядната храна, но вегетарианска бих нарекъл храната на съпоставянето, храната на разумния живот. Вегетарианска храна наричам онази, чиито трептения пълно съответстват на трептенията на нашите мускули, т.е. на органичната материя. Следователно между клетките на храната и клетките на нашия организъм трябва да има пълно съответствие, или пълно изтичане на енергиите към Слънцето – именно тази храна е вегетарианска. Тя е и плодна, тя е и храната, която прави хората светии. Има такива храни обаче, на които трептенията на клетките отиват към центъра на Земята – те носят отрова в себе си. Такива храни могат да бъдат и растителни, и вегетариански.

Най-голямата отрова, която съдържа месото и за която учените даже и не подозират, седи в това, че се посяга върху живота на онези млекопитаещи, каквито са например овцете, козите и други, в които има

силно желание за живот. Съзнанието в тия животни е будно, те искат да живеят, вследствие на което всичката им енергия е съсредоточена в центъра на Земята. Те мислят само за живот, т.е. само върху това как да се размножават повече и да се нахранят, не мислят нищо за Рая, нито за спасението на душите си. Всичкият им живот е съсредоточен само към мисълта за хранене и като си доставят храната, заспиват. За тях може да се приложи поговорката: „И целият свят да изгори, това не е важно, стига чергата ми да е здрава“. Забележете – тези животни, щом се нахранят, закриват главата си и заспиват, като казват: „По-нататък каквото Господ даде“.

Та казвам: понеже в тези животни се заражда ужасен страх, ужасна омраза и отвращение към всички, които искат да отнемат живота им, всичко това се възприема като отрова от тия, които ядат месото им. Това учените трябва да го знаят. Онези учени в Америка, Англия, Париж, за които ви казвам, че съществуват, знаят това. И онзи учен в България, който има събрана цяла библиотека по този въпрос, също знае това. Този учен е най-благородният човек. Той представлява тип, какъвто трябва да бъдат българите. Аз бих желал българите да бъдат като него.

Та казвам: вие трябва да знаете как да постъпвате с всяка ваша мисъл и с всяко ваше желание. Трябва да знаете как да съпоставяте вашите желания, как да съпоставяте вашите мисли. Между мисли и желания непременно трябва да има едно съпоставяне. Между мозъка и стомаха ви трябва да има едно пълно определение, едно пълно съответствие. Мозъкът и стомахът са двата полюса на живота ви. Ако ви боли главата, трябва да знаете, че и стомахът ви е в безпорядък. Ако ви боли стомахът, трябва да знаете, че и главата ви не е в порядък. За да бъде здрав в пълния смисъл на думата, човек не трябва да има нито главоболие, нито стомах да го боли. Боли ли го нещо, той не е напълно здрав.

Ако имате главоболие, има начин за лекуването му. Ако имате разстроен стомах, пак има начин за лекуването му. Методите за лекуване са тъй прости, че всеки от вас може да ги приложи. Имайте предвид, че след като сте живели 20 години безпорядъчен живот, не ще можете за 1 седмица или за 1 месец да се изправите, да подобрите вашия организъм. Поне в това не вярвам. За да изправиш живота си, трябва ти поне 20 години, да започнеш оттам, където си направил грешка. Ти ще се намираш под действието на един кръгообразен закон на движение. Ще станеш, ще се подемеш отново и като се върнеш на същото място, ще започнеш с голяма бързина. Ще ти трябва 20 години, за да се върнеш назад и да изправиш грешката си, не трябва много време. Можеш и в един ден да я изправиш, стига да си разумен. И тогава, стига да има съзнание в теб, ще се върнеш на същото място.

Сега във всички ви има съзнанието, че познавате Истината. Велико нещо е да познаваш Истината! Аз бих желал да я познавате. Да я познава човек значи да бъде свободен – познанието подразбира свобода. Онзи, който е свободен, той е и разумен човек. Свободата, светлината и разумният живот са възходящи сили, които отиват към центъра на Слънцето, отиват и към друг един център на Вселената, която ние наричаме Божественото.

Най-първо ние трябва да се освободим от своите минали предубеждения. Всеки земеделец знае, че ако сложи силен тор на някое крехко растение, то ще изгори, т.е. това цветенце няма да изгори, но ще се отрови и затова всички земеделци казват, че за растенията трябва такъв тор, който е стоял известно време на Слънце и се е преобразил под действието на неговите лъчи. От този тор, през който са проникнали слънчевите лъчи, става нещо, а от този, през който не проникват, никакъв тор не става. Та казвам: ти трябва да се попечеш на тия Божествени лъчи не само един ден, но много години наред.

Чудни са хората! Някой се развесели един ден и казва: „Е, намерих най-после живота“. Казвам: не, приятелю, прозорците на твоя живот трябва да бъдат постоянно отворени и между Бога и теб трябва да съществува едно постоянно преливане на сили. Някои хора казват: „Щом мислим за Бога, нашият живот свършва“. Не, щом намериш Бога, или, както аз го наричам, щом намериш закона на съпоставянето, или закона на Любовта, в теб ще се вложи тази Божествена енергия и всички дарби и способности ще се развиват правилно. Тогава каквото и да пипнеш, всичко ще ти се удава, защото никой в света не работи сам. Ако всеки работи сам, нищо няма да излезе. За теб работят майка ти и баща ти. Онзи, който казва, че може да работи всичко сам, ние ще сложим на един остров и ще видим какво може да направи сам – ще видите, че нищо няма да излезе. Но сложете при него една от тези сестри, които го съблазняват в света, нека работят заедно – ще видите как ще превърнат това място в рай. Значи същото това място понякога може да се превърне в остров на страданиято и наистина, хората го превръщат в място на страданията.

Законът на съпоставянето гласи: не изисквай в дадения случай това, което е невъзможно! Има неща в света, които са невъзможни. Ще кажете: „Кои са те?“. Ще ви кажа една невъзможна работа. Комарът не може да изпие цял океан. Може ли? Не, не е възможно. Колкото и да ме убеждавате, ще ви кажа, че това е невъзможно. Има неща невъзможни. Някои ще ми доказват сега, че за Бога всичко е възможно. Не петнете Името Божие! Когато Бог създаде комара, Той написа за него така: комарът не може да изпие океан – това чета на комара. И понеже Божиите думи нямат обратно решение, то няма сила в света, която да може да накара комара да изпие водата на океана. Когато Господ създаде вола, написа на рогата му следното: „Волът никога не може да бъде в положението на човека“. И ако ти искаш да ни доказваш, че този

вол със своите рога може да стане член на обществото и да влезе в Софийския университет като професор по естествени науки, ще ти кажа, че това е невъзможно. Защо? Понеже тъй е писал Господ на рогата на вола. Това са две от невъзможните работи.

Кои са възможните работи? Върху лицата на хората е написано какво е възможно да стане от тях днес. Има много хора, които са далеч от разумния живот. Кривата линия на лицето показва, че мнозина едва са излезли от животинското състояние. Аз няма да се спирам да обяснявам този въпрос, но казвам, че кривата линия на лицето показва кой кога е започнал своето движение към разумния живот. Този учен българин има много научни данни върху кривата линия на лицето. Следователно по тази крива линия ние определяме точно кой откога е започнал да се движи към разумния живот и с каква бързина се движи. Някои и от вас са едва до границата на разумния живот. Някои са на 100 километра разстояние, други – на 200 километра, а трети – на повече от 200, но един ден ще дойдат в самия разумен живот, но не всички ще се движат с еднаква бързина.

Някои казват: „От нас нищо няма да излезе“. Какво се подразбира под тия думи? Аз подразбирам следното: ако се държите за това разбиране, което сега имате, от вас нищо няма да стане. – „Тогава какво трябва да направим?“ Ще измените своето състояние, ще изявите своите разбирания. Ти седиш при баща си, който всеки ден те изпраща да пасеш овце, говеда, свини, и казваш: „От мен нищо няма да стане“. Духът ти казва: „Ти ще напуснеш овцете, говедата, свинете на баща си и ще отидеш в града при един благороден човек. Ще му слугуваш 2 – 3 години, докато намериш Учителя си“. Ти ще кажеш: „Ама с това ще огорча баща си“. Нищо, огорчи този баща, който те праща да пасеш свинете му!

Ще ви приведа един пример за онзи блуден син, когото бащата изпратил да пасе свинете. Доколкото си

спомням тази история, разказана ми един българин, от очите на бащата капнали няколко сълзи, когато изпращал сина си, и когато при него дошъл младият му син, той въздъхнал и си казал: „Дано поне се върне разумен!“. Ако ви се паднат само няколко рошкови, вие не обвинявайте Невидимия свят, не обвинявайте Провидението, Духа, а обвинявайте себе си – причината за вашето нещастие сте вие, сложете тази мисъл в ума си!

Всеки, който иска да се спаси, никога не трябва да счита другите хора за причина за своето падение, за своето нещастие. Има причини отвън, но има причини и отвътре, в самия теб. Главната причина си ти и щом е така, можеш да се обуздаеш, всякога можеш да измениш своето лошо положение. Тогава всички сили, които действат отвън, могат да се премахнат. За да се роди едно съгласие, една хармония в самия ви живот, аз ви проповядвам закона на щастieto. Искам да бъдете щастливи! За страданията съм ви говорил много пъти. Как трябва да ги понасяте също съм ви говорил, но трябва да знаете, че законът на щастieto започва със закона за съпоставянето на нещата.

Вземи детето и бягай в Египет! – това значи: иди при лошите хора, не ги осъждай, изучавай живота им и ще видиш, че във всички тях има едно въздишане. Вечер, като се върнат, те си казват: „Не вършим добро, не живеем както трябва, но такива са условията на живота!“. Има едно малко разкаяние в тях, а в религиозните има по-голямо разкаяние. Но не е само в разкаянието, а трябва искрено да пожелаем да подобрим живота си. Разкаянието не е само в раздаване на имота ни. Онзи, който не разбира закона на съпоставянето и раздаде имота си по-рано, отколкото е готов за това, ще се спъне сам. Ако пиленцето в яйцето е толкова щедро, че който дойде при него, то му каже, че може да вземе яйцето му, питам: какво ще излезе от това пиленце? Нищо. От него няма да се излюпи

пиле, неговото богатство ще отиде напразно. Не, ти ще разчупиш яйцето сам, ще се излюпиш и каквото остане, него дай.

Следователно богатството, което ни е дадено в света, е дадено за нашето развитие. Сегашните богати хора не използват своето богатство разумно. Колко време яйцето трябва да седи здраво, докато се излюпи? След като снесе яйцето си, кокошката трябва да го мъти 21 дни и след това се излюпва. Ако го оставите да седи под нея повече от 21 дни, то става запъртък. Значи Природата не търпи никакво богатство в банката си. Ако времето е повече, отколкото трябва, запъртък ще стане. Ти трябва да сложиш своето богатство в живота си. Може ли богатството да влезе в твоята мисъл, в твоето чувство, в твоята воля, ти си богат човек. Има само едно истинско богатство в света – то са тия учени, за които ви говоря. Това богатство съществува в света. Тази енергия, от която житното зърно черпи тия сладки сокове, от които ябълките, крушите и другите плодове черпят, съществува в света.

Ако вие разбирате закона на съпоставянето, можете, като отивате на Витоша например, да не носите никаква храна със себе си – необходимата за вас храна сама ще си дойде. Как? Като разгънете кърпата си, тази храна ще напада отгоре върху кърпата ви като манна и ще имате един прекрасен обяд. И към която и чешма да се отправите, ще отворите ръцете си, ще концентрирате мисълта си към Бога и веднага ръцете ви ще се напълнят с вода. От тази чешма ще потече чиста, бистра вода; ще пиете и ще благодарите на Бога.

Някои казват: „Как ще преживеем в този свят?“. Приятели, аз съм преживял в този свят по този начин, който ви казвам. Отличен свят е той, прекрасен и разумен свят! Казвате: „Де да имаме и ние този живот!“. Вие го искате, но без да бягате в Египет, без да се върнете в Израилевата земя. Не, ще бягате – ти, детето и майка

му! В Египет ще отидете. След това ще се яви ангелът втори път и ще каже на Йосиф: „Ще бягате – ти, детето и майка му, ще се върнете сега в Израилевата земя, понеже лошите условия на живота вече се измениха“. Бягството в Египет е излизане от бащиния дом, отиване в странство да се учим, а връщането в Израилевата земя е възвръщане към Бога, връщане в бащиния дом. Господ иска да учим, затова е създал света.

Казвам: ако вие имате онова дълбоко разбиране за Великото Битие, за Великата интелигентност в света, за онази Велика душа (подразбирам Бога), която трепти с такава нежност, с такава Любов за всички, и в която се заражда дълбокото желание да се притече на помощ на всяка форма, колкото и малка да е, за да дойде един ден и тя в съзнание, да се развие, вие ще разберете и великия закон на съпоставянето.

Казва Христос: „Ако Господ се грижи така за малките тревици, за малките мушици, колко повече за вас!“. Питам ви: когато казвате: „Дали Господ мисли за мен, или не, дали се занимава с мен?“, това не е ли едно ограничение, това не е ли едно престъпление? Никога не се съмнявайте в Бога! Всички нещастия в света започват със съмнение в Бога. Не ме разбирайте криво, аз не говоря за официалния Бог. Аз говоря за Този Бог, от Когото излиза съзнателният живот; говоря за Този Бог, Който влиза в сърцето ти, отваря го и тогава ти си готов да се жертваш за всички хора и да направиш всичко за тях. Защото законът на жертвата е атрибут само на Бога и всеки човек, който иска да се пожертва за Бога, прилича на Него, в него работи Божественото. И всеки човек, който иска да стане учен, непременно трябва да има ума на Бога.

Откъде идват кривите схващания в света? Аз още не съм се изказал, още много има да ви говоря. Сега ще ви приведа 1 – 2 примера за обяснение на кривите съпоставяния в живота. Граф Амен, това е псевдонимът му, се влюбва в една млада мома, но от много

беден произход и бил готов да се пожертва, да даде всичко за нея, само и само да я издигне. Графът имал сестра, която заминала в странство няколко години преди той да се влюби в бедната мома. Тя решила да навести брат си инкогнито, без да му се обади, и пристигнала един ден, но тъй преоблечена и изменена, че той не могъл да я познае. Дошла при него и той веднага бързал да ѝ представи своята годеница: „Тази е моята годеница, моята бъдеща другарка в живота“. Сестра му отговорила: „Много добре, тази мома е отлична, добра мома си избрал“. Ала неговата годеница, като вижда тази приятелка аристократка, го запитва:

– Коя е тази госпожица?

– Тя е една моя приятелка.

– А, ти имаш нещо с нея! Не знам, не ми харесва тази мома, тя има нещо отвратително в себе си.

Ето как действа законът на съпоставянето. Сестрата препоръчва годеницата, а годеницата казва: „Не искам да дружиш с тази мома, има нещо отвратително в нея“. Това сме ние, хората. На тези, които искат нашето щастие, ние казваме: „Надалеч да сте от нас“. Тъй е, духовните хора пред външните минават за извезани. Не, приятели, има ли духовност във вълците, в псета-та? Духовното, възвишеното във вас, Бог го е създал. Възвишеното в нас е създало нашата глава. То е издигнало Божественото в нас и е причина за нашето развитие. Божественото в нас създаде ръката, Божественото в нас създаде краката. Ние сме двоен човек – от пъпа надолу сме животни, а от пъпа нагоре сме човеци. Вие ще кажете: „Как е възможно аз да съм животното?“. Да, има животинско в теб. Свързани сме ние. Аз не вземам това в лош смисъл, но казвам, че животинското, човешкото и Божественото в нас са преплетени в едно и всичко това работи в човека.

Ще ви представя друг пример на закона на съпоставянето. Вземам го от една евангелска църква. Връща се един благочестив евангелист от църква и казва на жена си:

– Много ми е мъчно, че днес не можах да се помоля както трябваше.

Жена му го пита:

– Защо не можа да се молиш?

– Не зная дали да ти кажа, или не, но видях, че има много хора, които могат да се молят по-хубаво от мен. Като гледах как се молеха днес пред мен двама млади, отиде ми сърцето!

– Кажи да видим!

– Двама млади, мома и момък, около 21-годишни, стояха пред мен и се молиха. Той ѝ казваше: „Миличка, ти си моето божество, аз без теб не мога да живея“ – и тя слуша. Слушам ги и аз и си казвам: „Ето на, този момък познава божеството си, казва, че не може да живее без него, а аз никога не съм се молил така на Бога, никога не съм признал в себе си, че без Него не мога. Аз не познавам Бога така, както този момък познава своето божество, което седи до него“.

Казвам: закон на съпоставяне е това.

Втори пример. Връща се един стар евангелист от духовно събрание и казва на жена си:

– Знаеш ли, сега съм много доволен. Никога в живота си не съм се молил на Бога тъй, както днес. Благодаря на Бога, че ми даде възможност да Го позная, да излея душата си към Него!

– Какво има? – запитва жена му.

И той попаднал при двамата млади и разправя на жена си:

– Научиха ме тия млади как да се моля на Бога.

– Как?

– Младият момък разправя на своята възлюбена: „Ние тъй ще живеем, иначе ще живеем, ще се разбираме добре, ще се обичаме и т.н.“. Като ги слушах, обърнах очите си нагоре към Бога и казах: „Господи, благослови тия двамата! И аз се присъединявам към тяхната радост“.

Каква е разликата между двамата евангелисти? Първият се върнал у дома си обезсърчен, че не може

да се моли като тия млади, той си казвал: „Боже, благослови ги, но на мен ми липсва нещо“. Вторият разбрал смисъла на молитвата – тяхната радост и тяхното веселие били и негови радост и веселие; той си казал: „Господи, и аз прибавям своя живот към техния. Благослови ги!“. Значи тук се вижда законът на съпоставянето.

Питам: какъв е смисълът на живота при разбирания като тия на първия евангелист? На този човек липсва нещо. Значи ти не можеш да се радваш на радостите на другите хора, не можеш и да изнесеш страданията и скърбите на другите. Когато хората плачат, плачете и вие с тях! Какво значи да плачеш с хората? Означава да можеш да им помагаш. Какъв смисъл има, ако аз постоянно роня сълзи върху ръцете на някой човек? Но ако пророня само две сълзи и взема след това два или повече хляба и отида заедно с този човек в дома му да го утеша, това плачене има смисъл.

Ангелът казва на Йосиф: *Вземи детето и майка му и се върни в Израилевата земя!*

И в живота на всички ни също има един вътрешен, разумен закон, един подтик към добро, затова Бог иска да ни направи щастливи и да Го познаваме. Щом Го познаем, ще видим, че в Него няма никакви тъги, никакви скърби, никакво лицеприятие. В Него има всичкото желание да ни направи весели, радостни и щастливи. Той е вложил всичкото Си богатство за нас и всеки ден всички по-напреднали от нас Братя идват да ни донесат това благо. И ако вие разбирате закона на съпоставянето, ще видите, че те всеки ден ви говорят тия неща.

За разумния човек всичко говори. Разправяше ми един българин от Варненско следният случай. Връщал се той един ден от работа и решил да си полегне малко следобед. Легнал си, но по едно време чул, че сякаш нещо му говори: „Стани от леглото си и бягай навън!“. Не се минават и 15 минути, целият таван се съблява върху леглото му. Така се спасил.

Говори ли ти този глас, не питай защо трябва да излезеш навън – излез навън и не питай! Ако ние слушахме този вътрешен закон, много нещастия щяха да се избегнат. Търговец си, искаш да вършиш някакво предприятие с някой човек, но този вътрешен глас ти казва: „Не предприемай нищо!“ – „Ами защо?“ – „Не върши никаква работа с този човек, нищо няма да излезе от това!“ Искаш да отидеш в Америка, но този вътрешен глас ти казва: „Не бързай, не е време сега!“ Неразумните хора всякога бързат, те са като някоя муха. Като кацне на 20 места, какво става, какво е направила? Като кацне на няколко места, все ще остави по нещичко. Жените знаят какво оставят мухите, често трябва да перат своите перденца. По същия начин дойде някой нерелигиозен човек при теб и ти казва: „Нищо няма в религията!“ и току видиш – оставил нещо на перденцето ти. Ще дойде някой, ще каже: „Този брат не върви както трябва“ – и той оставя нещо на перденцето. Ще дойде някой свещеник, някой проповедник, ще каже: „Каква е тази нова философия, която се е явила?“ – и той оставя нещо на перденцето. Ами твоята философия каква е?

Мислите ли, че онзи нож, който реже книгите, и онзи нож, който реже главите на овцете и на говедата, вършат някаква работа? Нищо не вършат, те само се изтриват. Какво върши точилото? Изтрива се. Такова нещо представляват страданията, които произлизат от неразбиране на закона за съпоставяне на нещата.

Най-после, ти искаш да бъдеш щастлив. В какво седи законът на щастието? Ще обикнеш един човек, не той да те обича, но ти да го обичаш, и тъй да вложиш енергията си в него, че никаква сила в света да не е в състояние да те разедини. Да обичаш така, както Бог обича. После тия двама да намерят други двама, които се обичат. Тия четирима сега да намерят други четирима, които се обичат, и т.н. Бог е поставил Своята енергия в нас и щом обичаме Него, ще обичаме и

другите хора. Щом срещнете двама, които се обичат, ще им кажете: „Братко, елате сега при нас!“.

И тъй, законът за съпоставянето е един преходен етап в развитието на човека. Щом се разбере и научи този закон, тогава Знанието и Мъдростта ще се увеличат. В какво седи музиката например? За кого свирят хората? Всички онези велики композитори, всички велики писатели, всички велики поети, всички велики майки и бащи, които са създали нещо велико, са го създали за някого, когото обичат. Аз не съм срещнал никъде в анализите на целия човешкия род или в науката да е станало някакво добро или благородно дело, без да е имало някакво разумно същество зад него, за което да е извършен този акт. Без Любов не може да стане никакъв разумен акт. Без Любов никой не може да се повдигне. Все трябва да има някой в света, когото да обичате.

Герои трябва сега, а не страхливци! Много страхливци има в света. Животът не се състои от страхливци. Казвате: „Ние познаваме Бога“. Хубаво, щом познавате Бога, аз ще дойда утре при вас, да видя колко Го познавате. Ще проверя това нещо на опит, не само на думи. Като запаля своята свещ и тя дими, аз познавам колко голяма е моята любов и моята сила. Ако свещта свети, без да дими, пак познавам своята любов и сила. Свещ, която дими, знам колко струва. Свещ, която не дими, и нея познавам. Храна, която, като приемеш в уста, ти е сладка, а в стомаха ти се вкиселява, аз я познавам. Храна, която, като приемеш, дава смисъл на живота ти, дава ти възможност да мислиш и да чувстваш правилно, и нея познавам.

Следователно по този закон на съпоставяне ще ядем сладко, ще спим сладко, ще мислим сладко, ще чувстваме сладко, ще пеем сладко. И когато светът навсякъде се изпълни само със сладост, ще дойде и Красотата в живота. Да бъдеш красив – това е истинският човек, това е човекът, в когото чувствата, мислите и де-

лата са тъй хармонично съпоставени, че като го видиш, неговият образ представлява Божествен образ. Като видиш такъв човек, ти си казваш: „Колко е красив!“.

Ако един обикновен човек види някоя напудрена жена, веднага в него се събуждат всички нисши страсти. Ако възвишен човек види една такава жена, макар и да е най-падналата, вижда в нея душа, от която блика живот. Той не я гледа като обикновена форма. Така е с всяка жена, с всеки мъж, с всяка сестра или с всеки брат. Така ще бъде, когато дойдем до положението да разбираме онзи закон на съпоставянето, в който се заключава и законът на нашето щастие. И тогава, като се заемем да изучаваме всички науки, те ще придобият за нас дълбок смисъл.

Когато един зоолог изучава животните, той трябва да разбира качествата на всички животни и приложението на зоологията в живота. Онзи българин, на когото не смея да кажа името, другояче разглежда животните. Вие съпоставяли ли сте всички животни, които изучавате: вълци, мечки, лисици и други, за да знаете защо ги изучавате? Изучавате ябълките, крушите, сливите, но знаете ли защо ги изучавате? Изучавате тревите и разните растения, но защо ги изучавате? Те имат известни съотношения към нас. Вълците имат известни съотношения към нас, овцете имат известни съотношения към нас, изворите и разните планински върхове също имат известни съотношения към нас. Мусала има известно влияние върху нас, Витоша оказва друго влияние. Разните реки упражняват различни влияния върху нас, при това тия от тях, които текат на изток, имат едно влияние, а тия, които текат на запад, север или юг, имат съвсем друго влияние. Всички тия неща трябва да се съпоставят. И като погледнете бреговете на тия реки, ще знаете какви са и хората. Ако погледнете бреговете и видите, че те са ронливи и отвесни, това не препоръчва много хората покрай тия реки.

Тия изводи са мои, но аз ви питам: как можете да обясните научно защо бреговете на едни реки са от един вид, а на други – от друг вид? Вземете Дунав например, той е текъл едно време зад Букурещ и цялата тази равнина е все негова. Кой са причините, че той е изменил своето движение и постоянно подронва бреговете? Всички реки в България са с ронливи брегове. Защо? Това не казвам аз, Дунав го казва. Дунав пита: „Какво ще ми даде за в бъдеще България?“.

В България е силно развито качеството да се руши. Българинът трябва да превърне тази разрушителна сила в творческа. Той трябва да смекчи разрушителната сила и да я превърне в съграждаща и ако успее да я смекчи, от него ще стане велик човек. Защото киселините, които има българинът, могат да се използват само при благоприятни условия. Казвам това, но то е само едната страна. Българинът е поставен при известни условия и той трябва да ги разбира: трябва да разбира тия динамични сили, които минават през него, трябва да разбира всички течения, които минават през България. Българите още не знаят, че под тях живеят множество същества.

Но да оставим тия въпроси. Нека разгледаме някои от отличителните черти на българина и англичанина. Като се срещнат двама англичани, които са огорчени един от друг, ще ги видиш, че единият удря с юмрук лицето на другия и той му отвърща със същото. Няколко минути *трака-трука, трака-трука* и видиш, че са се задоволили. Като се удрят в носа, с това искат да си кажат един на друг: „Ти ще мислиш добре, разбираш ли!“ – и работата свършва. Българите пък, като се огорчат един друг, другояче се разправят: единият вземе един кол и другият вземе кол и се набиват хубаво, кой където завърне. Българинът казва: „Ако не ме разбираш, ще видиш кола“. Питам: какво искате от един човек, който се бие с колове, с цепеници? Англичанинът, като те срещне, казва: „Ти трябва

да мислиш добре!“. Той удря меко. Българите се разправят със сопи, както по Радославовото време²⁴, това е характерната им черта. Това българинът не го иска, но трябва да знае как да разполага със силите си.

Когато понякога искам да обясня правилно тия неща, да им дам научно обяснение, започват да пишат за мен във вестниците това-онова – мислят, че аз съм някой попарко. Не, не съм попарко, но трябва да знаете, че онова, което ви давам, е за самите вас. Аз нямам никакъв интерес от това. То е за доброто на българския народ. Вие сте българи, искате да повдигнете вашия народ, вашите жени, братя и сестри. Ето, аз ви казвам: желая вашето щастие и ще ви дам един метод, само го приложете! Опитайте дали е верен и тогава говорете. Защо ще говорите предварително това или онова за мен? Казвам: ако искате да пишете нещо лошо за мен, аз сам ще ви кажа как да пишете, защото и за това се изисква наука. Бих желал да имам един неприятел, но поне да е разумен! Казва Писанието: „Един разумен неприятел струва повече, отколкото 10 глупави приятели, а 100 глупави неприятели не струват и колкото един глупав приятел“. Следователно най-глупавият приятел струва повече, отколкото 100 глупави неприятели.

Казвам: изисква се разумно прилагане на закона на съпоставянето. Изобщо, разумност се изисква – и тогава от всички ни се изисква да бъдем благодарни за това, което сега се крие в нас. В дадения случай в нас има скрито толкова богатство, че дори е грешно и престъпно да се спираме върху малките неща. Ако ти търсиш Любов, аз ще ти кажа как да я намериш. Ако търсиш някого, аз ще ти кажа как да го намериш. Ако някоя майка иска да роди дете, аз ще ѝ кажа как трябва да го роди. Ако искаш да градиш една къща, аз ще ти кажа как да я съградиш. Ако искаш да градиш една църква, аз ще ти кажа как да я градиш. Ако искаш да учиш, не бързай, аз ще ти кажа как да учиш. Аз ще ти дам методи как да учиш, че сам да бъдеш доволен.

Ние можем да създадем живота си по най-разумен начин, за което има ред правила. Не мислете, че искам да ви залъгвам, но ако във вас има желание да прилагате закона на жертвата, трябва да бъдете герои, а не да мислите, че днес ви говоря едно, а утре ще ви говоря друго; така правят само глупавите хора. От единия край на живота си до другия аз съзнавам, че в живота има разумност. Не само аз работя в света, има безброй разумни същества, цяла градация съществува, по лицата на които се чете благородство и велика красота. Навсякъде между тях има надпреварване във вършенето на добро. Като се намерите между тях, ще се въодушевите. Богати са те, но всеки от тях жертва своето богатство разумно. Ти си отчаян, обезсърчен, искаш да се самоубиеш, но ако срещнеш една жена красива, възвишена в пълния смисъл на думата, и тя дойде да те целуне, а ти след това станеш разумен човек, какво ти дава тази целувка? Целувката е постигнала целта си. Аз считам тази целувка за чиста и свята.

Вие казвате: „Този човек говори за целувки“. Да, за такива целувки говоря – за целувки на щастието, които могат да повдигнат, да възкресят човека. Говоря за целувки, които събуждат разумния живот в човека, които събуждат разумното сърце – това е истинската целувка. Аз наричам правилно ръкуване да се ръкуваш с един човек така, че да прелееш всичката си енергия в него, той да запомни завинаги това и да каже: „Ръкувах се с един човек, но никога няма да забравя този момент“ – това е истинската целувка, това е истинското ръкуване. И оттам нататък каквото вършиш, всичко да бъде велико благословение за теб. Този е великият закон на съпоставяне.

И ангелът казва сега на някои от вас, които не сте ходили в Египет: „Вземи детето и бягай в Египет!“. Аз ви казвам сега в будно състояние: ти, детето и майката, идете в Египет! А на тия, които са ходили вече там, казвам: ти, детето и майка му, върнете се вече в Изра-

илевата земя, там вашите братя ще ви посрещнат. От там, където се кръстосват енергиите в човека, започва този кръстопът. Това е законът на великото съпоставяне на нещата.

Не трябва да чакаме утрешния ден. Днешният ден е най-хубавият. Той е една нова епоха в живота ви. Това, което е скрито в нас, е нещо велико; за него не трябва да чакаме утрешния ден. Утрешният ден ще се погрижи за себе си. Днешният ден е ден на щастие, той е денят на Слънцето. Утрешният ден е денят на Луната, той е денят на постоянните промени. Днес си богат, а утре си сиромах. Днешният ден е денят на богатството.

Кажете ни, кои бяха причините господин Нептун се отдели от Слънцето? След него се отделиха Уран, Сатурн, после и нашата майка Земя, както я наричате. Защо се отделиха всички от Слънцето? След тях се отделиха Венера и Меркурий. Питам: защо се отделиха всички тия планети от своите майка и баща? Защо ги напуснаха и излязоха от този дом, не можеха ли да живеят на едно място? Можеха, но те излязоха и после пак ще се върнат. И ако ме попитате след колко милиони години ще се върнат, ще ви кажа, че ще се върнат след толкова милиона години, колкото употребиха да излязат. Един ден, когато се върнат, ще живеят всички заедно.

Сега трябва да научите закона на съпоставянето и да живеете съобразно него. Щом разбирате нещата чисто материално, вие казвате: „Ние си съградихме къща“. Защо я съградихте? Да я давате под наем ли? Най-първо ти съгради къщата за себе си и ако тя е благоприятна за теб, след като ти живееш първо в нея, тогава я давай под наем на другите! Вие сега минавате за благородни хора и казвате: „Аз направих къща, за да се ползват от нея другите“. Не, най-първо ще градиш къща за себе си, това е законът на съпоставяне на нещата. Най-първо човек трябва да съгради най-

благородното, най-възвишеното в себе си. Да съгради най-възвишени мисли, чувства, да стъпи на краката си, да стане морален човек. Само тогава всички, които живеят в закона на съпоставянето, ще могат да се хванат за ръка и да си помагат. Само така ще можете да развивате всичко възвишено и благородно, което се крие във всеки от вас, и тогава няма да постъпвате като онзи евангелист, който, като чул ония млади в църквата, се върнал в дома си обезсърчен, отчаян, изгубил всичко. Не, ще отвориш душата, сърцето и ума си за тях и ще се молиш Бог да ги благослови.

Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога“. Ако и вие разсъждавате така, тогава ви питам: как изпъкна злото в света? Знаете, че в Абсолютния, в Божествения свят злото не съществува. В света злото е само една десета, а Доброто е девет десети. Следователно, когато кажем, че светът лежи в лукаваго, ние разбираме един много малък свят. Злото е отрицателната страна на живота, а Доброто е положителната страна. Във всеки от вас има Добро, има нещо Божествено.

Сега не си създавайте илюзии. Знайте, че сте в едно преходно състояние, не сте напълно самостоятелни. Онази малка черупка лодка и онзи велик гигант параход, които минават океана, не са в едно и също състояние – гигантът ще мине свободно, а ти с черупката ще се люшкаш; затова ще се качиш на гиганта и така ще минеш през океана. Писанието казва: „Вие, силните, помагайте на вашите по-слаби братя!“ Слабите казват: „Ние можем и без силните“. Не, това са горделивците. Ще се смириш, защото само разумният човек може да бъде смирен.

Някои мислят, че смиреният човек е слаб. Не, смиреният човек е много силен. Всички хора на добродетелите са смирени, те са най-великите, най-силните. Чудни сте вие! Човек с добродетели е най-силният, тъй разбирам аз. Онези пък, които в света минават за най-велики гиганти, стига да имат един малък порок,

са най-слабите хора, тях червеят ги яде и ние знаем, че рано или късно те ще отидат там, където трябва. Ние разбираме закона.

Казва ангелът на Йосиф: *Вземи майката и детето и иди с тях заедно при великите условия на живота.*

И сега бих желал всички вие да сте такива българи, че да направите бреговете на Дунав неронливи. Кога ще стане това? Аз ви казвам: когато българският народ, когато всички учени в България изменят своя живот, и бреговете на Дунав ще се изменят.

И тъй, започвам с този велик закон за съпоставяне на нещата. Съпоставяйте нещата намясто! Вярвайте в своя вътрешен глас, който ви говори, вярвайте на Божественото в себе си! Вярвайте на това, което не се колебае във вас, което никога не ви лъже! Колко пъти сте казвали: „Ако бях послушал този вътрешен глас, който ми говореше, нямаше да сгреша!“! Бъдете верни на Божественото в себе си! Вземете детето и мислете върху него.

За в бъдеще аз пак ще се спра и ще говоря върху тази беседа, върху закона на щастието, как да се съгради този велик живот, за да бъдете всички богати, щастливи и здрави. Всички да имате сестри и братя и нито един от вас да не бъде болен или нещастен, та да мисли кому да остави завещанието си. Аз искам онези от вас, които ще пасат говедата на баща си, да хвърлят тоягата си, да вземат торбата си и хайде при баща си – нищо повече.

21. 03. 1926 г., София

Петте разумни

*А от тях пет бяха разумни
и пет – безумни.*

Матей 25:1-2

Обикновените хора имат смътни понятия и разбирания за наредбите на Живата природа. Законите, които господстват в Природата, или методите, с които тя си служи, се различават от методите, с които обикновените хора или даже съвременните учени се сплитат. Често съвременните учени се сплитат. Те казват за някого: „Той е в забавачница“, но, както виждам аз, Природата има една забавачница, не виждам никакви университети в нея. В забавачницата на Природата и най-високоучените хора, и най-най-малките, най-дребните същества са заедно. Често и най-учените се качват и слизат тъй, както и най-малките. Ученият човек представлява една от най-малките буболечици по отношение на Великата природа, макар да се казва за него, че като човек има два крака и две ръце.

Ние мислим, че имаме най-красивата форма, че имаме образ и подобие Божие, но човекът на Земята днес няма образ и подобие Божие, какъвто трябва да има. Един човек, който може да те обере, който може да те окраде, който може да те изнасили, какъв човек е? Един човек, който отначало ти е бил добър приятел, а после може да злослови против теб, какъв приятел ти е, какъв човек може да бъде? Никакъв човек не е той, никакъв приятел не е. Даваш ли му хляб – доволен е; не му ли даваш хляб, не е доволен. И след всичко това казват, че това са хора, но те са злопаметни като животните – удари някое куче с един камък, то ще те помни с години! Значи и кучето иска да се отнесе човешки с него.

П Е Т Т Е Р А З У М Н И

Аз не казвам, че хората не трябва да бъдат злопаметни, нека бъдат, но да са справедливи. Ако злословиш за един човек, злослови, но както трябва, според законите на справедливостта. Трябва да има правда в света. Човек не трябва да бъде мек, но трябва да бъде справедлив. От меката каша нищо не става. Разумният живот е живот на щастието. Всеки човек, който иска да бъде щастлив, трябва да бъде разумен. Аз искам да ви обясня какво разбирам под думата *разумен*. Разумният разбира своето минало във всички детайли тъй, както математикът разбира всички правила, по които се работи в математиката. Ако не разбира всички правила, когато почне да работи, той ще се натъкне на известни проблеми, които не ще може да реши.

Сега религиозните хора искат да влязат лесно в Царството Божие, но в него не можеш да влезеш, ако не разбираш геометрия, в Царството Божие не можеш да влезеш, ако не разбираш математика; в Царството Божие не можеш да влезеш, ако не разбираш музика; в Царството Божие не можеш да влезеш, ако не разбираш пеене, ако не си честен човек; в Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си справедлив; в Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си истинолюбив; в Царството Божие не можеш да влезеш, ако не любиш; в Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си разумен – нищо повече! Там глупави хора не се приемат.

Сега някои казват: „Ние сме умни хора“. Да, умни трябва да бъдете, но не при един случай, а при всички случаи. Не е достатъчно да бъдеш само добър при един случай, защото така всички хора са добри; при всички случаи трябва да бъдеш абсолютно добър. Често хората поставят тезата, че само Господ е добър, а ние можем и да грешим. Аз не зная от кой кодекс извадиха това заключение, този закон – че хората могат да грешат. Значи учениците, които учат музика например, могат да свирят криво, могат неправилно да вземат тонове-

те. Учениците, които смятат, могат и криво да смятат. Не, не е така. Ученикът трябва да бъде като учителя си, синът трябва да бъде като баща си, дъщерята трябва да бъде като майка си – нищо повече.

Казвам: тази забавачница е най-добрата. Широка е тя. И учението в света е забавление, едно развлечение и да не мислим, че като учим, ще научим нещо ново. Питам ви: когато слушате един концерт, какво придобивате, ставате ли музиканти? Не, ще придобиете само едно приятно настроение на духа. След като сте смятали ред години, станали ли сте най-добрият математик? Какво сте придобили? Придобили сте навика да решавате мъчните задачи и затова, като се изпречат известни мъчнотии в живота ви, ще можете да си послужите с математиката или с геометрията.

В съвременния живот има две крайности. Набожните хора казват: „Господ всичко ще направи“. Това е вярно, но питам ви: Господ досега нищо ли не е направил? Други пък казват: „Ние трябва да направим всичко сами“. И това е вярно, и тия хора са прави. Питам последните, които казват, че ние ще направим всичко: световите ние ли направихме? Тия слънца ние ли направихме? Земята ние ли направихме? Най-после аз запитвам тези, които не знаят, и тия, които знаят: откъде и как дойдохте вие на Земята?

Понякога се спирате върху това какво е казал Мойсей. Трябва да знаете обаче, че всичко това е една голяма алегория. Аз ви питам: на кое пристанище спря Земята, та вие дойдохте тук? Знаете как параходите спират на някои пристанища и после пак продължават пътя си – в това отношение Земята е един голяма параход, който пътува непрекъснато. От кое пристанище дойде човекът? Вие ще кажете: „Тия въпроси са лесни – човек е излязъл от Божията уста“. Питам тогава: Господ има ли уста като хората? Какво трябва да се подразбира под думата *уста*? Казва се в Писанието: „Очите Господни са върху праведните“. Питам ви още: Господ има ли очи като хората?

Ще оставя тия въпроси вие да ги разрешите. В старо време пророкът е казал: „Онзи, който направи очите, не вижда ли?“. Вижда, но Господ вижда, без да има очи, и говори, без да има уста. Защо? Ще кажете: „Нашите уста се развалят“. След като умрете, къде отиват вашите уста, я ми кажете? След като умрете, къде отиват вашите очи? По някой път ние сме смешни в своите заключения. Някога отправяме тръби към звездите и наблюдаваме, но питам: без тръба не можеш ли да виждаш? Ще кажете, че без тръба не може. Да, не могат да се виждат звезди от величина десетпетнадесета степен, но могат да се виждат звездите от величина седма-осма степен. Добре, но ако пред тази тръба поставите един сляп човек, той ще може ли да вижда? Не може. Значи човек без тръба и с очи не може да вижда, но и слепият пред тръбата не може да вижда. Как ще разрешите тогава въпроса? Сега казваме, че без тръба звездите не могат да се виждат, ала ние говорим, че и електричеството без жици не може да се предава. Всъщност виждаме, че електричеството се предава и без жици през пространството – самите вълни служат като жици. Съвременните учени астрономи правят изчисления, че за в бъдеще, за да се види най-близката вселена, трябвало да се направи един телескоп, дълъг 25 километра. Можете ли да си представите какъв трябва да бъде този обект, за да се види през този телескоп? Това са човешки чисто материалистични заключения. Човек може да вижда и без телескоп. Той може да си направи един телескоп с 1 см дължина и 1 мм ширина и с този телескоп да вижда не една вселена, а 10. Какво ще кажете за това?

Христос казва: „Петте девиги били разумни, а петте били глупави“. Глупави хора са ония, които са така свързани с материалния живот, че мислят, че целият живот е само тук, на Земята. Те смятат, че всичкото щастие е само на Земята. Вярно е. Те казват: „Без къщи не може“. Вярно е, че без къщи не може. – „Без хляб не може.“ Вярно е, че без хляб не може. – „Без вода не

може.“ Вярно е, че без вода не може. — „Без обувки не може.“ Вярно е, че не може. Аз приемам всичко това, но казвам: при всички тия верни неща онези, които имат къщи, не умират ли? Умират. Онези, които ядат, не умират ли? Умират. Онези, които имат парички, не умират ли? Умират. Онези, които имат шапки, не умират ли? Всички умират. Но и онези, които нямат къщи, и те умират. Онези, които ходят боси, и те умират. Всички буболечки, барбазуни, мушички също умират. Техните облекла са по-съвършени от нашите. Един барбазуник, като си сложи веднъж една дреха, с нея умира, тя никога не овехтява, а човекът всяка година трябва да си прави по един костюм. Тогава каква е разликата? Всички същества, малки и големи, умират. Хората казват: „Ние поне, като ядем и пием, това ще ни остане“. Как ще ви остане?

Ще ви приведа един разказ от източните народи, на един от източните езици. В този разказ се говори за турския султан Махмуд²⁵, който бил един от умните царе в турската държава. Понякога той обичал да се разхожда инкогнито из града, да обикаля навсякъде, да се вслушва в страданията и нуждите на хората, за да подобри положението им. Един ден, както се разхождал из града, спрял пред дюкяна на един търговец, който продавал вехтории на дребно. Той седял пред мангала си, греел се и си казвал: „Запушено и запушено, не върви!“. Почудил се Махмуд какво говори този човек, кое е запушено. Запитал го: „Какво има?“. Търговецът отговорил: „Слушай, виждам те, че си учен и благороден човек, моля те изслушай ме, дано ми дадеш някои наставления как да поправам живота си“. И му разказал: „Преди две вечери сънувах, че отивам на Небето. Като влязох там, видях всичката слава и величие на Рая. По едно време виждам една чешма, направена от мрамор, с километри дълга и с хиляди курни. Наблюдавам курните, виждам, че от някои тече изобилно вода, от някои едва капе, я някои са съвършено

пресъхнали, никаква вода не се излива“. Запитал го Махмуд: „Какво означават тия курни?“. – „Пророкът, който ме развеждаше, ми каза, че това е животът на Земята. Всяка от тия курни съответства на живота на всеки човек и според това колкото един човек е умен, толкова вода тече от неговата курна. Тия курни, които съвсем не текат, са на хора съвършено неразумни. – „Тогава искам да видя каква е моята курна!“ Пророкът ме заведе. Поглеждам – моята курна едва тече. Искам да я отпуша, взимам една пръчка, пъхам я в гърлото на чучура и бъркам, но както бърках, пръчицата се счупи и остана в чучура, вследствие на което водата съвсем престана да тече. Идва след това пророкът и ми каза: „Който е недоволен от малкото, остава и без него“ – и изчезва. Събуждам се сутринта, отивам на работа. Какво забелязвам? До този ден все идваха хора в дюкяна ми, но от днес нататък никой вече не влиза, съвсем се запуши. Кажи ми как да си помогна, че децата ми ще умрат от глад!“

Намислил Махмуд да му помогне по някакъв начин. Изпратил му с един от слугите си печена гъска, която напъгнил отвътре с жълтици, та като я изядат, да намерят жълтиците. Като я получил, търговецът си рекъл: „Тази гъска не отива на нашето положение, ами я да я продам, та да взема поне малко парици от нея“. Продал я. След известно време Махмуд минаал покрай дюкяна му и го видял пак беден, пак запушен. Казал си: „Изпратих гъската, но го намирам на същото положение. Нищо, пак ще му помогна“. Изпратил му един плик банкноти. Той ги сложил в старото си палто и там ги забравил. По едно време жена му взела старото палто и го продала на една циганка за едно сито. Минал втори път Махмуд покрай него и го вижда пак в същото положение. Казал му: „Слушай, виждам, че ти обичаш да лъжеш! Два пъти ти се притекох в помощ, а ти си все в същото положение“. Тогава търговецът му разправил цялата история: как първият път продал

гъската, как вторият път по незнание жената продала старото палто, в което били парите. Махмуд пожелал и трети път да му помогне. Той му дал своята тояга и му казал: „Ще захвърлиш тоягата така, че всичко, което закачи, е твое. Докъдето стигне тоягата, всички дюкяни са твои“. Той взел тоягата и така се засилил, че да обхване повече дюкяни, но тоягата се отплеснала от ръката му и се закачила на едно дърво. Тогава Махмуд му казал: „Когато Господ не помага, тогава и царят не може да помогне“.

Колкото и да помагаш на един неразумен човек, все не можеш да внесеш истината в неговия ум. Най-първо ние съзнаваме, че нашият живот е запушен, че не ни върви, но защо не ни върви – не си задаваме въпроса. Ние сме недоволни от малкото.

Всичко в света започва все от тези малки величини. Всички търсят великите величини, всички искат да бъдат велики, богати хора, музиканти, писатели, да блеснат в света. Питам: колко царе могат да царуват при днешните условия на Земята? Казвам: днес на Земята има място най-много за 10 – 15 – 20 царе. За колко първи писатели има място? За колко първи хора има място? Значи болшинството от хората са онези, които трябва да преминат през обикновения живот. Всички не могат да бъдат царе. Защо? Защото царете са най-умните хора на Земята. Под думата *цар* аз разбирам най-умния човек, който никога не греши, който трябва да знае своето минало, своето настояще и своето бъдеще, който разбира всички закони и ги прилага най-правилно. Тъй се е разбирала още от най-старо време думата *цар*, тъй трябва да се разбира днес, тъй трябва да се разбира и за в бъдеще. Царят трябва да бъде колективен човек, който да живее за доброто на своите ближни. Той трябва да бъде като машинист, който да дава директива, направление в живота на всички хора. Животът на всички пътници е в дръжката, която той държи. Ако този машинист е пияница,

човек, който всеки момент може да се напие, не знай колко пътници могат да достигнат до своето местоназначение, или по-право, до своето предназначение.

Казвам: сега ние се намираме в тази велика забавачница на живота и всекиму е дадено по нещо. Всеки трябва да е благодарен от своите малки дарби, които Бог му е дал, за да ги разработи. Всеки ден си има своя определена програма, която човек трябва да изпълни.

Ние искаме да бъдем щастливи. Не сме дошли на Земята да служим на себе си и да се удоволстваме. Няма да мине дълго време и всички вие ще бъдете викани. Не само вие, но и всички млекопитаещи, всички мушици, дори и най-малките същества, всички ще се викат по същия закон, да дадат отчет за делата си. Сега някои, които не разбират Божия закон казват: „Човек може да върши каквото си иска“. Не, престъпленията и на един паяк се записват, престъпленията и кражбите на една мравка или на една пчела също се записват; престъпленията на птиците, на всички същества в света се записват. Няма престъпление в света, последствията на което да могат да се избягват. Даже престъпленията и на растенията, на онези паразити, които се качват по другите растения, за да изсмукват соковете им, се записват – такъв е великият Божи закон. Вие ще кажете: „Възможно ли е този закон да е толкова строг?“. Питам: прокопсали ли са всички ония, които са злоупотребили с Божия закон? Някои от тях така са се изродили, че са станали блъхи, въшки и други паразити. Че действително е така, виждаме от това, че всяко същество, което не върви по Божиите закони, или по законите на Природата, постепенно се изражда, изменя своята форма. В света над паразитите живеят други паразити.

Онези, които изучават законите на Природата, виждат, че има паразити, които живеят на гърба на други същества; над тях пък живеят други паразити и т.н. Питам: ние, които сме дошли сега на Земята,

към кои спадаме? Ако човек не живее един възвишен Божествен живот, той е паразит на кожата на Земята. Един ден тя ще се отвори, ще привлече този човек и ще му каже: „Слушай, понеже твоят господар не е доволен от теб, ела при мен и аз ще ти дам първия урок, да знаеш, че не трябва да бъдеш паразит“. Защото казано е в Писанието, че всички грешници ще изчезнат от лицето на Земята. Това трябва да знаете – всяка форма, която живее на гърба на другите, няма да остане. И всяка душа, която не се развива правилно, ще спъне своята еволюция; всеки ум, който не се развива правилно, ще спъне своята еволюция; всяко сърце, което не се развива правилно, ще спъне своята еволюция.

Като ви говоря така, някои от вас ще се уплашат и ще кажат: „Страшна работа било това!“. Не е въпросът да се страхуваме, страхът не разрешава въпросите. Всичко седи в изпълнението на Волята Божия. Младоженецът ще дойде. Под думата *младоженец* ние разбираме новият живот. При всяка сватба, която хората правят, винаги се отпразнува начеване на нов живот във фигуративен смисъл. Следователно животът започва с онова вътрешно подмладяване, а не с онези стари възгледи за нещата.

Питам: ако в душата ви се зароди омраза, тя нещо ново ли е? Не, омразата е един остарял живот. Съмнението също е един остарял живот. Безверието е един остарял живот, неправдата е един остарял живот, лъжата е един остарял живот. Всички престъпления, с които съвременното общество се кичи, са останки от един стар живот, в който даже и една лукова глава не може да се отгледа. Онези, които крепят съвременното общество, които крепят държавата, са честните, справедливите и благородните хора, които жертват своя живот за благото на другите. Това произлиза от изблика на онзи вътрешен Божествен живот, който се таи в дълбочината на техните души.

Миналата седмица ви говорих за щастието. Само разумният човек познава щастието. За да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш в хармония с Бога, трябва да Го познаваш. Ако затвориш очите си и изложиш гърба си на Слънце, как ще го познаеш? По неговата топлина. Значи дали виждаш Слънцето, или не, ти веднага ще възприемеш известна вътрешна сила от него, която ще измени твоето настроение. Ако отвориш очи, ти ще възприемеш най-прекрасните изгледи и твоето настроение ще се измени. Вън от това ти възприемаш други лъчи, други сили, които внасят в теб нов живот. Ако твоите крака са били схванати от ред години и започнеш да се печеш на Слънце няколко дни наред, веднага ще започнеш да ставаш по-бодър, а разположението ти ще стане по-радостно. Такова е състоянието на всеки човек, когато се обърне към Бога.

Вие, които казвате, че познавате Бога, как ще ми отговорите на следния факт: възможно ли е да размътиш бистрата вода, която може да кара 20 воденични камъка? Не е възможно. Ако тази вода се размъти, какво означава това? Че не е вода, която може да кара 20 камъка, а една малка вадичка, през която само мухите могат да преминават. Така хората си въобразяват, че са много нещо. Дайте си отчет на колко души сте направили добро, на колко души сте подобрили живота, колко души сте възкресили? Някой казва за някого: „Ама аз го научих“. На какво сте го научили? Аз бих желал съвременното общество да ми покаже своите резултати, но не привидните, а истинските резултати.

Ще ви разкажа сега един митичен разказ от времето на Бен-Адет, за когото съм ви разправял и друг път. В негово време за пръв път се явило злото в света. Този разумен цар, който същевременно бил и адепт, приложил в своето царство Божествените закони, според които кой каквото престъпление направи, престъплението ще му се изяви навън. Например, ако

един човек мине край някоя градина и без позволение прескочи оградата да краде ябълки, тази ябълка ще израсне в устата му. Кой какъвто плод открадне, същият плод ще израсне в устата му. И започнали в устата на хората да растат ябълки, круши, сливи, лози, смокини. Той видял всички хора в своето царство с отворени уста, а в устата им израснали разни плодни дървета.

Питам: ако този закон се приложеше днес навсякъде в света, колко българи щеше да има, на които устата да са свободни от някое дърво? В това е нещастиято на сегашния свят. Ние сме хора, които никога не благодарим и не сме доволни от това, което имаме. Аз не зная, може да има хора, които са доволни и благодарни, но често ние забравяме да благодарим, а това произлиза от прекъсване на съзнанието в човека. Съзнанието на всеки трябва да бъде много будно. Онзи, който иска да стане добър писател, трябва да има будно съзнание. Онзи, който иска да стане добър музикант, трябва да има будно съзнание. Онзи, който иска да стане добър баща или добра майка, трябва да има будно съзнание. На всички ви съзнанието трябва да бъде будно.

Казвам: сега има ред ясновидци, които знаят например кога някой човек ще умре, но само това знаят. Има други, които знаят кога ще се роди някой. Трети пък знаят кога ще се разболееш някой, а не знаят кога ще оздравееш. Други знаят кога ще се излекуваш и как ще се излекуваш. Някои знаят кога човек ще изгуби ума си, кога ще полудее, а други знаят кога умът му ще се върне на мястото си. Питам: кое изкуство е по-хубаво – да знаеш кога ще се разболееш и ще умреш, кога ще изгубиш ума си или как ще се излекуваш, кога умът ти ще се възстанови и т.н.? Разбира се, че второто изкуство е по-хубаво. Сега всички хора са все гадатели от първата категория. Те казват: „Сега съм религиозен, но след време няма да бъда такъв“. И действително,

така става. Виждам някой, който се е молил на Бога цели 10 години и после поставя точка на всичко това – казва: „Не си струва да се моля повече, всичко е празна работа, съжалявам, че изгубих тези 10 години“.

Аз слушах изповедта на един свещеник, който служил цели 50 години в една църква и най-после казваше: „Съжалявам, че изразходих цели 50 години за това служене в църквата. Само повторения и преповторения на едни и същи неща, все кадене с кадилницата и нищо ново не научих. Втори път, като ме прати Господ на Земята, поп не ставам“. Ами какъв искаш да станеш? – „Искам да стана учител, да помагам на хората и да ги просвещавам, а и аз сам да се просветя.“ Сега всички хора казват: „Не прави това, не прави онова, не лъжи, не кради“ – на това нещо всички сме майстори. В това да проповядваш да не се краде, да не се лъже няма никаква философия. Да не крадеш – това е старият живот, да не лъжеш – това е старият живот, да не мразиш – това е старият живот. С това всички започваме.

Христос казва: *Петте девизи били разумни.*

Разумният човек не дава маслото си назаем. И аз се чужда на добродетелите на съвременните хора, които казват: „Ние помагаме на бедните“. Не, това е лъжа. Ще дам аз съдраните си дрехи някому и ще мисля, че съм направил добро за Господа. Ще ви приведа един пример, който ми разказваше един стар православен българин. Той не вярваше в това, в което аз вярвам, но ето какво ми разправяше.

„Отидох в един български манастир, където прекарах известно време. Докато стоях там, цървулите ми се скъсаха. Игуменът на манастира ми подари едни нови дрехи и едни нови цървули. Като се видях с нови цървули, подарих старите на един беден човек. След една неделя сънувам следния сън. Отивам на Небето и виждам там сложена една голяма богата трапеза и пред всеки един седи хубава нова чиния. Сядам и аз

на трапезата и веднага пред мен вместо чиния се слагат моите стари цървули, които подарих на бедния човек. На всички насипаха в чиниите ядене, но при мен никой не се доближава. Запитвам един от тях, които сипват яденето, защо не даде и на мен чиния – и аз съм гладен, нищо не съм ял. Той ми отговори: „Тук, на Небето, не даваме чинии; каквото си пратил от Земята, в това ти сипваме“.

Ще кажете, че този разказ не е верен. Колкото се отнася до примера за Бен-Адет, аз отговарям. За примера с цар Махмуд също отговарям, но що се отнася до този последен разказ, той е цяла истина, факт е това. Казвам обаче: ако българите отидат на онзи свят, не знам в какво ще ядат. И тогава срещам хора, които казват: „Да бъдем морални!“. Аз съм срещал православни, които се отказват от православието, срещал съм теософи, които се отказват от теософията, срещал съм евангелисти, които се отказват от евангелизма, срещал съм окултисти, които се отказват от окултизма, но въпросът не седи в това. Питам: ти можеш ли да се откажеш от Любавта?

Ние не проповядваме едно учение на имане. Ние проповядваме едно Учение на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. И като говорим за Божията Истина, не говорим напразно – факт е, че с нас е Бог, нищо повече. Ние ще посеем семето, а Господ ще се заеме за това семе, Той ще определи какво ще стане с него. Всички народи са като тесто в ръката на това Разумно същество. Господ може да направи от всеки народ каквото гърне иска. Българите мислят, че всички народи имат велики стремежи и могат да направят каквото искат. Извадете тази идея от главата си и знайте, че всеки човек на Земята, колкото и да е красноречив, какъвто и философ да е, сам не може да направи нищо. В света само Бог е всесилен да направи онова, което ние искаме. И ако ние правим избор кой човек говори Истината и кой не говори Истината,

ще бъдем на крив път. В разрешението на този въпрос няма противоречие. Всеки човек, на когото умът е запалена свещ, няма какво да се съмняваме – той говори Истината.

Аз съм готов да отстъпя своята катедра на когото и да е, стига той да говори Истината. Не държа за тази катедра, всеки може да се качи на нея и да говори. Всеки може да отвори гостилница, но да не готви с кокосово масло от преди 4 – 5 години или със слънчогледово масло, изстискано преди няколко месеца, от което, като ядете, да повръщате! Не, всеки трябва да готви с чисто, прясно масло. Семето на слънчогледа трябва да се мели най-много един месец преди употреба, да не се образуват в него утайки, които биха разстройвали стомаха. Всички хора днес говорят все за моралния живот.

Казано е в Писанието: „Идете да си купите!“. От кого? Това се отнася до петте неразумни девизи, които са изостанали в своя живот. От какво са изостанали? От новия живот. Първите пет девизи са влезли вече, а последните пет са изостанали, но и те могат да поумнеят. Който е в положението на тия глупави девизи, трябва да се запретне да работи, за да поумнее. И в този човек има вложени способности, но трябва да работи за тяхното развитие. Не трябва да се проповядва учението, че всички сме добри. Не е така, не всички сме добри, но всички можем да бъдем добри, от нашата воля зависи.

Някои казват: „Всички сме умни“. Не, не всички сме умни, но всички можем да бъдем умни. Ти си умен, но само при дадени условия, а трябва да бъдеш умен при всички условия. – „Всички сме музиканти.“ Не, не всички сме музиканти, но можем да бъдем музиканти. Аз мога да проявя за себе си хубавото в музиката, стига да имам Любов към нея.

Питам: днес изкуството не се ли продава? Онова, което стимулира музикантите, не са ли парите? Дойде

някой знаменит музикант да даде концерт с благотворителна цел, но му плащат скъпо и прескъпо. Казват, че този музикант направил нещо за бедните. Похвално е това, но този човек аз не наричам още музикант. Красноречивият проповедник в Америка или в Англия не наричам още истински проповедник, защото и на него пребогатото заплащат. Питам: онези хора, които продават Божественото слово с пари, могат ли да служат на Бога както трябва? Такъв човек не се ли ограничава? Отива той да проповядва в някоя църква и там му казват: „Ние ти плащаме, затова ще проповядваш съобразно законите на Църквата“. Прави са тия хора. Някой, обаче, не му казва: „Ти ще проповядваш съобразно законите на Бога!“.

Христос казва: *Син Человечески ще дойде на Земята.*

Когато дойде Син Человечески, Той ще бъде справедлив. Неговото идване няма да бъде физическо, но ще бъде каквото е идването на светлината, която прониква отвътре. То ще бъде идване, каквото е това на топлината, чиято магнетична сила прониква отвътре. Аз съм ви казал, че един от признаците, по които ще се познае, че тази вълна приижда, е увеличението на страданията – по това ще се познае, че новият живот иде.

Това, което днес наричате живот, още не е живот. Когато ви говоря да имате търпение да чакате, подразбирам да чакате Живият Христос, Който иде да ви освободи. Всички връзки, които днес държат вързани вашите сърца и умове, ще изгорят, ще се развържат и вие ще се освободите. Как ще ми обясните следния факт, който съвременните учени не могат да разрешат?

В Америка някой си млад, богат американец се оженва и тръгва със своята възлюбена да прекара своето сватбено пътешествие. Но с трена, с който пътуват, става катастрофа и младоженецът полудява. Завеждат

го в лудница, където прекарва цели 16 години, а неговата възлюбена се връща сама у дома си.

Един ден той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бяга. Слугите от лудницата тичат след него да го гонят, но той пристига на гарата и там успява да се качи на един заминаващ трен. Този трен обаче също се сблъсква с друг и от това сблъскване умът на този човек се намества. Значи една и съща причина произвежда два различни резултата – едното сблъскване измества ума от главата му, а другото го намества.

Мога да ви приведа ред такива факти, но казвам изобщо: ако ти не можеш да употребиш навреме добродетелите, които Бог ти дава, непременно ще полудееш.

В София имаше един евангелист, който полудя. Защо? Самите евангелисти го подлудиха. Как? Този човек се занимаваше със спиритизъм и докато вярваше в него, той беше весел и радостен. Един ден някой от евангелистите се заема да го разубеждава в неговото верую и успява да го стори, но от момента, в който той се разочарова от своето верую, изгубва ума си и полудява. Питам: този евангелист намести ли ума на човека? Не, размести го. Ние благодарим за такова разместване.

Такива случаи има навсякъде в живота. Ще вземеш да разубеждаваш един теософ от неговите разбирания. Не го разубеждавай, но приложи нещо ново към тях! Няма какво да разубеждаваш един православен, но приложи нещо ново към неговите разбирания. Няма какво да разубеждаваш и един евангелист, приложи нещо ново към неговия евангелизъм. Не се старай също да разубеждаваш онези, които вярват в обществения живот, но съгради нещо ново в техния живот. Целият съвременен живот, тъй както е създаден, не е лош, но трябва да се съгради нещо ново върху него. Смисълът не е в това да съсипваш, да събаряш и

после да градиш. Природата не върши такова нещо. Тя не съсипва, не разрушава изведнъж, но постепенно гради новото, а старото само по себе си пада.

И тъй, петте разумни девизи, които очакваха новия живот – младоженеца, влязоха в него. Питам сега: какъв е новият живот? В новия живот съмнението изчезва. Дотогава, докато човек се съмнява, докато се оплаква от другите, той е в стария живот. Не си правите илюзии! Вие имате неща размесени и трябва да изчистите живота си, само тогава ще дойде щастието.

Как започват живота си двама млади? Вземете например какво казва младият човек на своята възлюбена преди да се оженят: „Не мога без теб, умирам!“ – и започват те живота си. Първият ден започват добре, вторият ден – също, но един ден тя поглежда друго, веднага идва съмнението и щастието изчезва. Питам: умен ли е този неин другар? Не е. Същият закон можем да приложим и за друг случай: ако ти се съмняваш в своя приятел, щастието изчезва; ако ученикът се усъмни в своя учител и ако учителят се усъмни в своя ученик, щастието също изчезва; ако майката се усъмни в своя син, щастието изчезва; ако свещеникът се усъмни в своето паство, на какво ще прилича този народ? На какво ще прилича това общество? Най-после, ние се усъмняваме и в Бога и тогава идват всичките нещастия, всички полудявания в живота ни.

Аз мога да ви кажа само едно: обърнете живота си към Любовта! Живейте само един ден в Любовта! Ако не можете един ден, живеете само един час! Ако не можете един час, поживейте поне една минута с Бога! Поживейте само една минута с Любовта, отворете сърцата си! Поживейте с всички разумни същества в света, за да видите какво нещо е Божествената светлина, да видите какво нещо е Божествената Любов. Това е само един момент и всеки може да го направи, но затова се изисква доблест. Ако решим да направим този опит, ще дойдат разни хора и ред окултисти и

ще започват да ни казват: „Този опит не може да се направи без учител, ще полудеете“. Казвам: именно сега ти си луд, сега си в лудницата и ако не излезеш от тази лудница и не се качиш на трена, за да избягаш, никога няма да се поправиш. Сега е времето. Излез от лудницата и се качи на този трен! Онези от вас, които имате нужното просветление, казвам ви: приложете това!

Не мислете, че искам да руша вашите възгледи! Дръжте Божествените възгледи и направете първия опит! Нима България не се нуждае от жители, на които да възложи живота си? Нима не се нуждае от добри патриоти? Аз наричам патриоти тия, които служат на народа си без пари. Тия, които служат с пари, не са патриоти. Турчинът казва: „С пари и в джендема влизам“. Това е безморалие. И казвам: ако днес дойде Христос, колко души ще влязат с него в Царството Божие? Половината от десетте ще влязат – петте разумни девици, петте неразумни няма да влязат. Питам: колко от обикновените граждани ще излязат от Царството Божие? На колко хора в България душите са девствени? Девствен човек аз наричам този, за душата на когото няма никаква съблазън. Когато минаваш край отворените каси, нищо да не те привлича; когато минаваш край жените, твоите сестри, нищо да не те привлича. Това е въпрос на време.

Дойде при мен една сестра, българка, оженила се за един благороден човек, учен, интелигентен, красив по външност и с богато на чувства сърце, от което блика живот и енергия, но породило се нещо в неговата душа, което тя не харесва, та иска съвет. От известно време той много се заглеждал в жените. Когато чуел някоя жена да приказва на пътя, той веднага отивал към прозореца. И така направил живота си нещастен. Питам тази сестра: ти можеш ли да избавиш мъжа си от тия жени? Половината свят е само жени. И ако един мъж иска да избави жена си от съблазън, ще

може ли? Половината свят е пълен с мъже. Казвам ѝ: ето какъв съвет ще ти дам. Ти не обръщай внимание на това негово поведение, а си мисли, че когато той гледа някоя жена, това си ти. Зарадвай се, нали живееш за Господа? А от това, което вършиш, какво ще излезе? Ще направиш живота си още по-нешастен. Ти ще припишеш на мъжа си ред грехове, които може да се верни, а може и да не са. Тя ме запита: „Да го напусна ли?“. Какво ще спечелиш, ако го напуснеш? Ще започнеш да го следиш като някой детектив и какво ще спечелиш от това следене?

Социално ние сме поставени на известни големи изпити в живота. Всеки дом се нуждае от нещо. Аз не зная колко домове има в България или само в София, които да живеят в мир. Някой път, като отправя вниманието си към хората, навсякъде чувствам само страдания и страдания, общи страдания, и си мисля как да помогна на тия хора. Ще ви приведа един пример. Минава един господин по улицата и вижда малко момиченце сираче – трепери от студ, изгъдено, никъде никого няма. Той го взема в къщата си като хранениче, но след една година това дете започва да бие неговото. Питам: защо това дете не е благодарно, защо иска да бие другото? Нали този господин го взе от улицата? Този закон виждам навсякъде в света. Всички хора си откъщават, но казвам: от тия лоши мисли, желания и чувства ще израснат от устата ви дървета. Най-последно мозъкът, сърцето, стомахът, белите дробове, нервите ви – всичко това ще атрофира и ще придобие артериосклероза. Това са все резултати от нечисти мисли. Човек, който иска да живее чист живот, трябва да изхвърли от ума си всяка скверна мисъл, от сърцето си – всяко скверно чувство и да положи като основа на живота си Любовта. При един богат извор всеки ще може да пие, но ти си едно изворче, което едва тече. Ако ти си един чучур, който не пуска никаква вода, кой ще дойде при теб?

Сега онези от вас, които искат да продължат живота си, трябва да живеят в закона на Любовта, а някои казват: „Ние да умрем, та да се освободим от тежките условия на живота“. Няма отървяване. Ако влезете в земята, там е още по-опасно. На онези, които не разбират законите, казвам: не се лъжете да желаете смъртта, няма по-лошо от нея. Вие умирали ли сте, за да знаете какво е смъртта? Знаеш ли какво нещо е да влезеш в земята? Съзнанието ти да е свързано с тялото и там да преседиш най-малко 4 – 5 години, да присъстваш на целия процес на разлагане, докато най-после се отвори този затвор и душата ти излезе свободна да продължи живота си при по-добри условия? Не е лесно да се прекара в този гроб!

Теософите казват, че като умре човек, със смъртта се скъсвала нишката на живота. Не се скъсва. За праведните се скъсва, но за грешните – не. Запишете си това, та като влезете един ден при тия условия на живота, ще си припомните моите думи. Ако сте добри, ще дойдат посланици, ангели ще ви вземат; ако ли не, ще останете вътре в затвора. Вие не можете да разберете основния закон – че ако човек има нечисти мисли и желания, те ще го задържат на Земята. И засега всяко морално учение, всяка религия има за цел да освободи човечеството от настоящото и бъдещото робство. А ние чакаме след като умрем, да бъдем свободни. Не трябва да бъдете мъртви за доброто, а мъртви за греха.

Казвам: тия десет девиси се готвеха да посрещнат младоженеца. И сега Христос чака девисите. След като умрете, и вие ще бъдете една от тия девиси и тогава или ще влезете с младоженеца, или ще останете навън. И като дойдете да хлопате, Той ще ви каже: „Не ви позволявам!“. Какво ще бъде положението ви тогава? Всеки човек, който отива за другия свят, или е приет, или е отхвърлен. Няма по-страшно от това да бъде изоставен от Бога. Ще кажете: „Това не е ли жес-

токо?“. А ако ние се съмняваме в Божественото, тогава къде е животът?

Ние, добрите хора, трябва да работим и да дадем пример на целия свят. Добрият човек не трябва да бъде мързелив. Във всички области на живота той трябва да бъде образец: и в дома си, и в училището, и в обществото неговото съзнание всякога трябва да бъде будно. Той трябва да служи на Великата Любов, той трябва да служи на своята възлюбена или на своя възлюбен. Аз не считам, че тия възлюбени са на Земята, те са вътре във всеки един. Някой път виждате, че в някой човек се проявява Божественото, а на другия ден го няма – значи този възлюбен идва и си отива.

Благородното, възвишеното в човека се проявява, но в един съзнателен човек то трябва всякога да присъства, да не го напуска. Гледате, че днес един ваш приятел се отнася с вас благородно, внимателно, а на другия ден ви обръща гръб – значи възлюбеният не живее на физическото поле. Той никога няма да си изцапа краката на Земята, да дойде да живее тук. Той не се подкупва с малко; често вашите възлюбени се съблазняват от парите, друг път – от лицата на хората. Тях всичко може да ги съблазни, но истинският ваш възлюбен само едно може да съблазни – вашето сърце, вашият ум, вашата душа и вашият дух.

28.03.1926 г., София

П Е Т Т Е Р А З У М Н И

Дава плод

*Ако житното зърно
не падне на земята
и не умре,
то не дава плод.*

Йоан 12:24

Ще говоря върху стиха: *Ако житното зърно не падне*, или, казано на съвременен език, *ако житното зърно не се посее*.

Условията на живота са велик подтик за реализиране на разумния живот. Майката, която ражда, има идея. Бащата, който съгражда дома, има идея. Писателят, който пише, има идея. Държавникът, който управлява, има идея. Воинът, който воюва, има идея. Каквато и постъпка и в каквото и направление да се извърши, зад нея всякога седи един малък подтик. Следователно човек трябва да има подтик и не само подтик, но трябва да разбира основните закони, върху които се гради разумният живот.

Човек не трябва да има повърхностно разбиране за нещата. В това отношение, ако вземем за пример как индусите изучават човешкото естество, те имат по-правилна философия от европейците. Наистина, не са изучили толкова физическото тяло на човека, но са изучили духовните му тела, т.е. неговите потънки тела; за тях имат една вътрешна физиология и съобразно тази физиология могат да извършат неща, които европейците не могат. Те се занимават от хиляди години с тия въпроси, докато в нашата съвременна наука едва сега започват да изучават строежа на човешкото тяло по-подробно, отколкото досега.

Христос прави едно сравнение, казва: *Ако житното зърно не падне на земята, не може да се раз-*

множава. Размножаването е закон за разумния живот. *Плодето се и се множете*, казва Писанието. Само разумният може да се размножава, а неразумният се дроби. Да дробиш попара – това не е разумен живот. Да чупиш камъни – това не е разумен живот. Да градиш – това е друго нещо.

Ако житното зърно не падне. На какво? На добра почва – подразбира Христос. То само остава и не дава плод. Следователно всеки живот има свои специални условия за развитие. Забележете – всеки индус може да ви разправя за седемте тела, които човек има, но индусите очакват някой велик учител да дойде и да им говори – значи това знание нищо не ги ползва. Човешките тела прогресират епохално. В тях има известни творчески вълни, които ги подтикват, тъй както силите в Природата подтикват пролетта да се прояви. Има вълни на физическото тяло, има вълни на астралното тяло, има вълни на умственото тяло, има вълни на причинното тяло. Значи човек може да знае строежа на своето тяло, но това тяло има нужда от хранене; ако не го храниш, това знание е наполовина знание. Същото се отнася и за умственото тяло, както и за другите тела. Човек не всякога може да се развива умствено. Този закон е верен и по отношение на индивидите, и по отношение на народите и по отношение на цялото човечество.

Следователно, когато говорим за цялата епоха, разбираме, че в света иде нещо велико, което не е било досега. Ето защо човек трябва да се стреми да схване Божественото, а не трябва да се спира върху формите. Мнозина се спират върху това през коя чешма минавала водата. Не е въпросът в това през коя чешма минава водата. Не е въпросът и в това чрез коя Църква, чрез кой народ ще дойде спасението на света. Всеки народ, който мисли, че е изпратен с мисия да спаси света, е една чешма, но това, което спасява света, не са народите. Спасението иде от Божественото начало,

ДАВА ПЛОД

Бог спасява хората. Божественият Дух спасява хората, Любовта ги повдига, Мъдростта ги огражда, а Истина-та ги освобождава – така разбирам аз въпроса.

Всички съвременни хора се бият само за свобода, цялото съвременно общество иска свобода. Нали всички сте българи? Едно време българите се оплакваха от турците, които ги управляваха, че ги направили роби. Добре, българите сега сами се управляват и са няколко сантиметра по-горе, но все още не са доволни. Ако отидете в Англия, ще видите, че англичаните не са доволни от английското управление. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците не са доволни от американското управление. Може да кажете, че англичаните са виновни. Не, само донякъде са виновни, защото и те не разбират напълно Божествените закони, по които трябва да се управлява един народ. Когато някой народ иска свобода, знае ли защо я иска? Когато някой човек иска знания, знае ли защо ги иска? Когато някоя мома иска красота, знае ли защо я иска? За едно разумно общество красотата е благословение, но за едно неразумно общество тя е опасно нещо. Красотата на един момък е опасно нещо за харема – чрез нея той може да подмами жените.

Казвам: ние, разумните хора, трябва да разрешим въпроса за живота правилно. Всеки за себе си трябва да разреши правилно този важен въпрос, защото освен него имаме материални въпроси, които засягат личността, имаме и обществени отношения, които засягат нашите чувства, имаме и общочовешки отношения, които засягат нашия ум. И най-после имаме отношения към един Възвишен свят, т.е. отношения, които се отнасят до Бога. Това са ред степени, ред йерархии нагоре в нашия живот. В този смисъл никой в света не може да бъде абсолютно свободен, да прави каквото иска. Ти, който в този момент можеш да движиш ръката си нагоре, знаеш ли през колко процеси е минало това разрешение, докато най-после реали-

зираш това движение във физическия свят? Най-първо заповедта за движение на твоята ръка трябва да е излязла от Слънцето. Някой ще каже: „Смешно е да се говори, че за движението на ръката трябва да вземе участие и самото Слънце!“. Да, трябва да знаете, че за движението на ръката се дава заповед от Горе, от главната квартира, от Слънцето. Когато аз искам да вдигна ръката си, трябва да запитам Слънцето мога ли да я вдигна и когато ми отговорят, че мога, я вдигам. Искам да изляза от вкъщи, питам мога ли да изляза и веднага ми отговарят: „Можеш“. Получа ли отговор, само тогава вземам шапката, бастуна си и излизам. Ако нямам разрешение от главната квартира, от Слънцето, не излизам. Ще кажат, че някоя жена не може да излиза от града, понеже мъжът ѝ не разрешава. Не, Слънцето не ѝ разрешава.

Питам: можем ли да изразим всичко онова, което става в нас? Защото домът и животът трябва да бъдат съградени на разумни начала. Ако искам да живея като човек, трябва да зная за какво и защо живея. Ако живея в едно общество, трябва да зная защо живея, трябва да имам разумни отношения към него. И ако вярвам в Бога, трябва да имам разумни отношения към Него.

Някои хора имат правилни понятия, правилни схващания за Бога. Тази велика идея прониква в основата на живота и ние понякога я наричаме човешки дух или човешка душа, или човешки ум, или човешко сърце, или човешка воля. Някой път я кръщават с името *обществен морал* или *държава*. Хиляди имена ѝ дават, с хиляди имена я кръщават, но тя е една и съща сила, която действа в света. Тази сила е еднакво важна както когато създава едно малко бръмбарче, така и когато създава човек. А ние според нашите схващания мислим, че когато Природата създава едно малко бръмбарче, върши малка работа. Не, Природата е същата и когато създава малко бръмбарче, и когато

създава човек, само че бръмбарчето е предговор към създаването на човека. Някои питат: „Защо бръмбарът бръмчи?“. Като хвърчи покрай ухото ти, той бръмчи и казва: „Слушай, за да живееш един щастлив живот, трябва да мислиш, а моят живот се обуславя само в моето бръмчене. Аз съм създаден да бръмча“.

Христос казва: *Ако житното зрънце не падне.*

Да, това житно зърно трябва да се посее. Някой път Любовта може да бъде като почва. Вие изучавали ли сте какво нещо е почвата на Любовта, от какви елементи е съставена тя? Някои градинари изучават каква трябва да бъде почвата, в която ще виреят известни растения. Например те изучават на каква почва вирея лозите, на каква – ябълките, крушите, лимоните, портокалите, бананите и ред други плодни дървета и растения. Те проучват почвата, както и климатичните условия, при които виреят разните растения. Казвам: пред нас седи една широка област за проучване. Ние трябва да изучаваме условията, които съществуват в двата полюса на Земята – екваториалните условия, както и условията при студените северни места; между тях ще изучаваме и условията при умерените пояси. Такива три вида условия има и в обикновения живот.

Мнозина поддържат, че ние трябва да вярваме в Бога и да Му се молим. Добре. Да допуснем, че всички се молим на Бога, а не работим. Какво ще бъде положението на Земята? Ако разберем в буквален смисъл, че трябва постоянно да сме в молитва, и решим всички, мъже и жени, където и да сме, било по улиците или по домовете си, да отправим погледа си нагоре към Бога и съзерцаваме, какъв смисъл щеше да има нашият живот? Да допуснем и другото положение – че по цели 12 часа на ден не се спираме, а само се движим от едно място на друго. Знаете ли какъв хаос, каква бъркотия щеше да има в света?

Някой казва: „Само с молитва не става“. Казвам: но и само с движение не става. Философията седи в

това да разбирате какво значи движение и какво значи молитва. Когато разумният човек разбере великия закон на молитвата, той ще стане истински човек, ще стане един от великите адепти. И когато разбере какво нещо е разумното движение, той пак ще стане един велик адепт. Да се мести човек от едно място на друго – това не е движение. Молитвата пък не подразбира, че ти трябва да се спреш на едно място и по цели часове да се молиш. Ти можеш да се движиш и пак да се молиш, както можеш да работиш, а едновременно и да се молиш. Работата не изключва молитвата. Можеш да копаеш и едновременно да се молиш.

Някой казва: „Аз трябва да отида на църква“. По-добра църква от отвореното небе няма. Най-хубавото кандило в света е Слънцето. Има ли по-хубаво нещо от това да излезеш вечер и да погледнеш към всички запалени Божии кандила? Ти се молиш и чувстваш навсякъде Божието присъствие. И какъв по-добър свещеник от Божия Дух, Който започва да ти говори и да събужда в теб онова свещено чувство към Бога? И какво по-хубаво нещо от това да виждаш Бога горе на планината, както Мойсей Го е видял? Някой казва: „Бог никой никога не е видял“. Казвам: слепите никога не са виждали Бога, но които имат очи, те са Го видели. Казвате: „Писанието казва, че Бог никой никога не е видял“. Да, вярно казва Писанието, че слепите хора не са виждали Бога, но всички, на които духовните очи са отворени, са видели Бога. И затова Христос е казал: *Чистосърдечните ще видят Бога*. Виждането подразбира дълбоко знание.

Ето защо ние трябва да изучаваме Бога в Неговото проявление, да се съгласяваме с Неговата Воля, с Неговото Съзнание и с Неговата Мъдрост. Ние трябва да изучаваме Бога чрез един свят живот, чрез едно Царство, чрез един народ. Но освен едно обикновено общество или един обикновен народ, или едно обикновено царство, има и едно Божествено общество, един

Божествен народ, в които се събират всички общества, всички народи и всички царства. Така седи въпросът. Следователно, за да може дадено царство на Земята да благоденства, трябва да има законите на Божествено-то царство в себе си. Същото нещо се отнася за всеки народ, както и за всяка религия.

И в Божествения свят има религия, и там се служи на Бога. Аз питам всички правоверни, които казват, че знаят как да вярват: знаят ли как трябва да се молят? Виждали ли сте някой ангел как се моли? Аз съм виждал картините на някои художници, които представят как се моли някой ангел. Те го представят паднал на колене, тъй както едно време учителите са слагали своите ученици на колене, когато не си знаят урока. Това обаче не е истинско художество, това не е молитва. Не всеки, който рисува, е истински художник.

Под *молитва* в Духовния свят ние разбираме изучаване на Божествения език. Молитвата е първият метод, чрез който започваме да изучаваме Божествения език. Щом започнеш да се молиш, ти изучаваш буквите, а после и първите му слогове. Ако не се молиш, никога няма да изучиш този език. Някой казва: „Защо трябва да се молиш?“. Защото само чрез молитвата ще научиш Божествения език. Ако учителят ти те постави в положение да изучаваш този език, какво лошо има в това? Някой казва: „Ние знаем да се молим“. Добре, кажете тогава какъв е първият слог на думата *любов*? – „Не зная.“ Значи още не си започнал да учиш. Някой те бие и ти казваш: „Братко, моля те, не ме бий!“. Той не обръща внимание и продължава да те бие. Сложиш му в ръката 4000 – 5000 лева и той престава да те бие. Като сложиш злато в ръцете на хората, те вече не те бият.

Питам: мъжът бие ли онази домакиня, която знае да точи хубави баници, която знае да готви хубаво, добре да нарежда и чисти къщата, да услужва на мъжа си

по най-модерен начин. Кога той бие жена си? Когато по цели дни ходи из махалата, не готви, не се прибира вкъщи – затова, когато се върне в дома си, той я кръщава. Това е особен начин на кръщение, който не е много приятен. С добрата домакиня не се постъпва така. Кой е добрият домакин? Който може да направи хубава къща на жена си и като влезе вкъщи, събува обувките си още отвън или ги изчиства, за да не внася кал и прах в стаите. Този домакин зачита труда на жена си. Той сваля още отвън прашното си палто и влиза вътре чист. В ръцете си носи зюмбюл, пълен с провизии, и около него се събират всичките му деца, радостни и весели. Не е добър онзи домакин, който се връща в дома си с празен зюмбюл и още от вратата започва да вдига шум, да вика, да се кара, защото няма нищо наготовено.

Казвам: ако обществения строй днес е такъв, това не е никакво разбиране на живота. В Божествения свят не може да се живее така, но в човешкия може. В човешкия живот може да се бием, да се охулваме, да се одумваме, както виждаме това да става от хиляди години насам. Какви ли не побоища, горения, затваряния и какво ли не виждаме, но с това светът оправи ли се? Колко бой са изяли досега жените в света, но с това внесе ли се подобрение? Пък и мъжете колко бой са яли по бойните полета, но поправиха ли се? Мъжът е биел, но и той е бит. Жената е дъщеря на Бога и на онзи мъж, който си позволи да бие дъщерята на Бога, Господ отнема краката, ръцете и т.н. Господ не позволява да бъдат дъщерите му. Сега аз поддържам жените, наричам ги дъщери на Бога и затова те ще кажат: „Така е това!“. Да, но има и синове Божии. Ето защо онези дъщери, които си позволяват да бъдат синовете Божии, да му мислят, ще видят те как се бият синовете Божии! Еднакво трябва да почитате и дъщерята Божия, и синът Божи. Ще почиташ тези два принципа, ще ги считааш за свой идеал, защото те са свещени.

Следователно, ако житното зърно не падне на земята т.е. в Любовта, и не разбере тези два велики принципа – че в света идват две вълни, то ще остане само. Когато Христос дойде, Той носеше една вълна и онези народи, които приеха тази вълна, се повдигнаха и благословиха. Всички народи, които не приеха вълната, сега бедстват. Тази вълна е накрая си вече. Приемете я и тя ще ви приеме. В света няма повторение на нещата. Всеки момент, всяка минута носи нещо ново. В Божественото се крие вечната красота, вечното разнообразие, а в човешкото е вечното еднообразие, вечният недоимък и глад. В Божественото има изобилие, в него няма гладни хора. Божественото подразбира ред и порядък на нещата.

И сега Христос се обръща към обкръжаващите Го, към Своите ученици, които Го разбират, и казва: *Ако житното зърно не падне, само ще остане, но ако падне, ще даде плод. Ако падне, ще даде плод* – това подразбира: когато Аз се кача Горе, при Отца, ще привлеча всички хора към Себе Си. Когато ние имаме в себе си принципа на Любовта, ще привлечем всички хора към нас. Този принцип е един и същ навсякъде, той действа еднакво в и ангелите, и в човека.

Не смесвайте Любовта с това, което хората наричат страсти. Някой казва: „Гори ми сърцето!“. Че сърцето ти гори – това не е Любов. Някой казва: „От много любов главата ми се замая, шашардисах се“. Че главата ти се замаяла – това не е Любов. Някой момък видял на улицата една мома, той се шашардисал и тя се шашардисала. Не, когато Любовта влезе в сърцето ти, тя ще те научи да говориш много хубаво. Умът ти ще се отвори и ти няма да се шашардисаш. Когато искаш да поздравиш онзи, когото обичаш, няма да наведеш глава до земята, а ще му отправиш един нежен поглед, за да познае, че носиш за него най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и пожелания.

Сега бих ви запитал: как са у вас синовете Божии и дъщерите Божии? Писанието казва: *Не огорчавайте в себе си Духът Божи, с Който сте запечатани.* Какво трябва да подразбираме от този стих? Щом човешкото влезе в нас, ние веднага огорчаваме Божественото. Умен човек ли е този, който заради човешкото жертва Божественото? Не е умен. Любовта на Бога и човешката любов се различават по следното: Божията Любов включва в себе си всичко. За да бъде Любовта ти съвършена, трябва едновременно да обичаш всички – не само своите близни, не само себе си, но всички същества по целия свят, за което съзнанието ти всеки момент трябва да бъде будно; само тогава ти ще чувстваш една вътрешна радост. Съзнанието на всички същества ще образува едно цяло и ти ще разговаряш с това общо съзнание. Чрез това съзнание Бог ще ти проговори.

И тъй, щом се слеем в едно общо съзнание, Бог ще проговори на всички. Бог ще говори само в една частца, а всички ще приемат говора Му. Това Бог може да направи, а човекът не може. Това значи съзнание. Ако любовта ти е човешка, ти ще се влюбиш в една жена и ще я обичаш ден до пладне. След това твоята любов ще се измени – защо? Ти ще я любиш само докато е млада и красива, но щом изгуби младостта и красотата си, няма да я любиш повече. Някой казва: „Аз ще те любя до гроба“. Казвам: дайте ми една статистика, да видя колко от тия обещания са запазени! Как ще ги опазиш? Аз уподобявам човешката любов на една малка вадичка, която и от най-слабото Слънце изчезва. Някой казва: „Моята вадичка ще остане и при най-горещото Слънце“. Да, но като изгрее и припече, казвам: виж, от твоята вадичка вече и помен няма. Божията Любов е велика река, която тече навсякъде, пои всички хора и всички живи същества. Тя е едновременно изобилна и при най-горещото Слънце, както и при най-слабото. Слънцето разбира тази вода.

Казвам: сега ние ще изучаваме човека. Ще кажете: „Ама аз имам особени разбирания за света“. Радвам се на вашите особени разбирания, но казвам: аз пък имам Божествени разбирания за света. Искам да разбера какви са моите отношения в даден случай не само към Бога, но и към всички същества. Онзи, който живее Божествен живот, като мине през някоя гора, ще знае какво да прави: той ще полее най-малко 40 – 50 дървета, ще изчисти най-малко 10 запушени извора, на някои реки пък ще направи бродове – това е разумният човек. Знаете ли какво нещо представляват тия извори? Това са изворите на всеки човек в света. Ако ти изчистиш един запушен, прашасал извор, откъде знаеш, може би този извор съответства на живота на някой държавник в обществото. Този човек, като не знае начин да си помогне, чувства живота си запушен, затруднен. Ако ти изчистиш извора му, ще помогнеш да се просвети умът му. Нему не дохожда наум да отиде в планината да изчисти извора си. Къде е този извор? Може да е на Витоша, може да е на Мусала, а може и да е на друга планина.

Аз бих желал българите да чистят тия извори. Ако всяка година биха ходили да изчистват Горното езеро на Мусала, знаете ли какво щеше да стане с тях? Няма да кажа, какво биха придобили те. Вие ще кажете: „Малко ли работи има да чистим, че ще трябва да се занимаваме и с тия неща?“. Доколкото виждам, работите на българите се оправят само наполовина. Доколкото е изчистено онова езеро на Мусала, дотолкова са изчистени и техните работи. Това може да е някакво съвпадение, но доколкото съм наблюдавал, така седи работата. Колкото повече се стопяват ледовете на това езеро, толкова ще се оправят и работите на българския народ. Казвам: обръщайте внимание на малките работи в живота!

Друго нещо, което забелязвам между духовните, между религиозните хора, е, че те бързо се обиждат,

поради това, че стават много чувствителни. Но духовният човек трябва да седи на своята висота и да знае, че думите *омраза* и *обида* в Небето не съществуват. Думата *куче* в Ангелския свят не съществува. Аз правя превод на тази дума – *куче* в Ангелския свят означава *приятел*. Когато някой ти каже, че си куче, в Ангелския свят значи *ти си ми приятел*. Думите *куче* и *приятел* са синоними. Ти можеш да биеш кучето по 20 пъти на ден, но то има една слабост – лесно прощава. Ти го биеш, то се прислонява при теб и казва: „При теб ще дойда, няма къде другаде да отида“. То не носи никаква омраза и никаква обида към домашните си, към приятелите си и това е негова отличителна черта. Заради тази любов към господарите си понякога се хвърля на външните хора. Питам ви сега: как ще преведете думата *куче* в Божествения свят? Аз няма да ви я превеждам. Казват за някого: „Той е цяло куче“. Казвам: не, той е един добър приятел. Ако разбираме живота така, ние ще можем да приложим в него своето индивидуално разбиране.

Всеки трябва да възприеме тази вълна, която иде сега в света. Някой иска да бъде писател и взема перото. Пише ли, пише, но този ден не му върви, никакви рими не идват в ума му. Погледне написаното, сам не е доволен, нищо не излиза. Някой цигулар вземе цигулката си да свири, но нищо не излиза. Казвам: този цигулар няма вдъхновение. Някой път жената шие, но нищо не излиза от това. Друг път готви вкъщи, но и от това нищо не излиза. Някой път и работите на учителя не вървят. Соломон е казал: „За всяко нещо в света има определено време“; това означава: за всеки човек има една Божествена вълна, която го подема. За това трябва да чакаш тази Божествена вълна да те подеме и тогава ще свършиш работата си. Станеш ли сутрин, не бързай да отидеш веднага на нивата си. Спри се, за да видиш дошла ли е тази Божествена вълна, която ще те подеме и ще ти даде подтик за нивата.

ДАВА ПЛОД

Някои казват: „Как е възможно да чакам да дойде някаква си вълна, когато толкова много работа ме чака!“. Казвам: представете си, че сте в някоя местност в Америка, която обикновено е суха, но понякога, когато дойдат приливи и отливи на водите, случва се да се залива с вода, която достига височина около 20 – 30 метра. Как ще пътувате през тази област? Нали ще трябва да изчакате прилива на водата или да настане отлив? Можете ли да вървите през времето, когато има голям прилив? Ако има прилив, няма да минаваш със своята кола, ще чакаш отлива – тогава ще впрегнеш колата си и ще минеш на другата страна.

Такива приливи и отливи стават и в човешката душа, в човешкия живот. Ако ти си човек, ще чакаш да настъпи отливът и тогава ще пътуваш. Ако си птица, има ли нужда да чакаш? Не, ще прелетиш и ще отидеш на другата страна. Значи човек, който е ограничен на Земята и се занимава само с материални работи, ще чака отлива и тогава ще мине на другия бряг, а човек, който живее в Божествения свят, прилича на птица, която може да мине на другия бряг и при най-неблагоприятните условия на живота.

Другата страна на житното зърно е тази, че то трябва да излезе от хамбара, да напусне своето спокойствие, да мине през процеса на разрушението, през процеса на страданията и след това вече да влезе в новия живот. Днес хората не разбират страданията. Страданията са предисловие за един вечен хармоничен живот. Ако ти разбираш, че в тях се крие едно Божествено благо и че Божият Дух ти говори чрез тях, няма да мине много време и за теб ще дойде такова благо, което никой не може да ти отнеме. В теб ще се развие една дарба, един талант. Ти може да си бил и най-простият човек, някакъв орач или говедар, но посети ли те Божественият Дух, от теб все ще стане нещо. Това срещаме и в Писанието, където се разказва за Давид, който, посетен от Духа, от обикновен гове-

дар станал пророк. Той сам казва: „Прост говедар ме взе Господ и пророк ме направи“. Какво се подразбира в дадения случай под думата *говедар*? Говедар е най-простият човек, който се занимава с неразумни неща в света.

Питам ви сега: кое е по-хубаво – да съграждаш къщи на хората, да възпитаваш децата им или да им покажеш правия път? Аз зная един предприемач в София, който поел направата на почти половината къщи в града. Но какво от това? От коя работа трябва да започнем? Трябва да започнем в живота си от закона на Любовта, от него да изхождаме за всяка своя работа. Под думата *Бог* аз не разбирам, че трябва да вярваш в нещо. Да вярваш в нещо е процес на мисълта. Под думите *закон на Любовта* аз разбирам среда, в която да можеш да растеш и да се развиваш. Любовта е почва, в която ти можеш да живееш и да използваш всички нейни сокове – само така ще разбереш първата степен на Любовта, която се проявява във физическия свят. Като дойде Мъдростта, Любовта ще се прояви във втората фраза и ти ще започнеш да изучаваш външните отношения на света.

Питам: колко от вас знаят дали има хора на Марс, дали изобщо има живот там, или не? Астрономите са изчислили, че оста на нашата Земя е наклонена с 23 градуса към Слънцето, а оста на Марс е наклонена на 24 градуса и според този закон условията на Марс са два пъти по-лоши от тия на Земята. Там хората са много войнствени. На Земята всеки мъж бие жена си един път в годината, а на Марс всеки мъж бие жена си 10 пъти в годината. Там стават много войни, най-малко хиляда войни на година. Аз изваждам тия заключения въз основа на наклона на оста на 24 градуса. Не ви говоря тия неща със сигурност. Още не съм ходил на Марс, за да видя как живеят хората там, но предполагам, че е така. Може да има нещо вярно, а може да има и някои преувеличени неща, това са вероятности.

И действително, тия неща не са само предположения, но всички астролози доказват, че Марс оказва едно ужасяващо влияние върху хората на Земята. Това влияние само по себе си е зло, но във връзка с другите влияния в света е благо.

Астрологията е съществувала като наука още от древността, откогато е била добре разработена и математически, и геометрически. Всеки астролог може математически да изчисли какъв ще бъде животът на една мома или на един момък, за кого ще се оженят, на каква служба ще бъде мъжът например, колко деца ще родят, щастлив или нещастен живот ще прекарат, какъв приход ще имат през годината, колко пъти през годината ще боледуват, кой лекар ще ги лекува, каква операция ще им прави, към какво верую ще принадлежат, какви науки ще завършат и т.н. – всички тия подробности и ред други един астролог може да изчисли по математически начин. Питам: този астролог откъде знае всичко това? Той черпи от Невидимия свят. Невидимият свят е затворен за нашия ум, за нашите схващания, но за един ум, който е организиран по-добре, който вижда малко по-далеч, нищо не е скрито.

На Земята има същества, телата на които са по-ефирни, по-светещи от другите. Забелязвали ли сте как някой път сте много по-леки, отколкото обикновено, и изведнъж се търкулвате на земята. Казвате: „Изгубих равновесие“. Не, това е, защото някое от тия по-ефирни от теб същества е нахълтало в теб и ти създава това състояние. Понякога отиваш на едно планинско място или на хубава поляна, но някое същество от Невидимия свят е седнало на същото място и се занимава. Ти се разположиш на това място, извадиш своята торба с хляба и лука и се готвиш да ядеш. Не минава много време и те хваща главоболие или друго нещо – заболи те кръст, корем. Българите казват: „Уроки го хванали“. Не, ти трябва да разбираш законите. Като седнеш някъде, най-първо ще запиташ позволено ли е да седнеш

на това място, или не. Някой казва: „Мога да седна където искам“. Не, ти можеш да седнеш само там, където има празно място. Чудни сте вие! Като отивате на театър, къде седате? Седате ли върху на някой лорд или друг господин, който вече е заел своето място? Можеш ли да седнеш на място, което е заето от някого? Не, квесторът на театъра веднага ще те изхвърли навън. Някой път казвате: „Ние можем да вършим в Природата каквото искаме“. Не, квестор има Природата и ако ти си позволиш да правиш каквото искаш, тя ще те пипне за ухото и ще ти даде първия урок – къде трябва да сядаш. Като се върнеш у дома си, или кракът ще те заболи, или кръстът, или главата и т.н. Ти си седнал без позволение на едно свещено място и стъпил там, където не трябва. Някой казва: „Това е заблуждение“. Нека бъде така! Но когато влизате в някоя кръчма или в някое кафене да пиете кафе или чай, каква наука има в това? Това не е ли заблуждение?

Ще ви приведа един пример за млада госпожица, Зандавеска, както я наричам. Тя отива един ден при чичо си, богат banker, и още при влизането си вади кърпичка и плаче, разказва му: „Чичо, аз и майка ми сега се намираме в голяма беднотия, моля те да ни помогнеш с колкото ти е възможно!“. Той изважда една сума от 10000 лева и ѝ ги дава. Тя взима парите, благодарил му и си излиза. След това намира приятелите си и отива с тях в една сладкарница, вече засмяна, весела. Защо сега е весела и засмяна? Защото има богат чичо. Приятелите ѝ казват: „Ти забогатя вече“. – „Да, забогатях.“ Всички се радват, а тя си казва: „Със сълзи изкупих това нещо“.

Питам: защо при чичо си плачеше, а тук се смее? При чичо си плаче, за да произведе ефект върху неговото сърце, да го умилистави, а тук трябва да се радва, защото е богата. Според мен две женски сълзи струват милион, а чичото се е отървал с малко, той е платил само 10000 лева.

Често някой идва при мен и плаче. Казвам: чакай, недей плака, нямам толкова пари, ще ми направиш някоя беля. Аз чета сълзите: една, две, три... Чакай, не плачи, не мога да откупя тия сълзи! – „Ама да си поплача малко!“ Не, опасно е да си поплачеш в моята къща.

В Шестата раса ще трябва да се създаде един свещен храм за сълзите и когато някой иска да си поплаче, нека отиде в това свещено място и там да се изплаче. А сега хората плачат там, където трябва и не трябва, сеят там, където трябва и не трябва. Ние изтощихме земята с това безразборно сеене. От Невидимия свят е определено колко трябва да се сее и колко – не. Не може да се насади цялата земя едновременно. Законът е следния: трябва да се насажда половината земя, а другата половина да бъде в почивка. И американците, които минават за умен народ, като не разбират този закон, изсякоха богати, хубави борови гори, за да засеят тия места, и с това изтощиха земята.

Питам: коя е причината днес за тази голяма неврастения в Америка? Няма друга страна в света, където неврастенията да е толкова разпространена. Причината е именно изсичането на боровите гори. Казвам на американците: в някои отношения сте умен народ, но в други отношения не сте. Например що се отнася до чистотата и други неща – те са на първо място, но за друго те не са умни. Например един американец ще отиде в някое кафене, ще изпие едно горещо кафе и веднага след него едно ледено. Какви са резултатите от тази постъпка? Зъбите са изпадали. От тези резки промени зъбите са развалени. Какво добро ще донесе свиването и разширяването на емайла на зъбите? Няма американец със здрави зъби.

Природата не обича резките промени. Сега всички учени американци са започнали да следят за тия работи и да упътват хората в правия път. Днес и в България изсичат горите безразборно. Това, което вършат

не е добро. Те искат да превърнат всички места в ниви. Оставете някои полета за пасбища, това е разумното в света. Лакомията е един недъг за обществения, за разумния живот. Да ядем толкова, колкото трябва! Да градим толкова, колкото трябва! Ядем ли повече, отколкото трябва, градим ли повече, отколкото трябва, това е нещастие за съвременния свят.

Казва Христос: *Ако житното зърно не падне на почвата.*

Казвам: ако сме като това житно зърно, трябва да излезем от обикновения живот и да се посеем в условията на бъдещата нива – това е животът на Шестата раса. И тъй, ние трябва да излезем от обикновените условия на живота и да работим. Някои чакат да умрат и като дойдат отново, тогава да работят. Човек може да умре във всеки момент, в който пожелае. Тази промяна може да стане съзнателно в него и той да я почувства.

Следователно Христовите думи имат смисъл само за онези, които са разумни. Колко работи има, които трябва да проучим! Например трябва да проучим строжежа на нашето тяло, външно и вътрешно, като едно общество, да проучим отношенията на нашите дробове към другите органи, да проучим разумните отношения на сърцето, понеже и то има разумни отношения, да проучим разумните отношения на стомаха, защото и той има разумни отношения, и т.н. Вие считате, че стомахът ви не е разумен. Не, лъжете се, след като дадете сдъвканата храна на стомаха, вижте какво отлично нещо приготвя! Такова нещо и най-вещият химик не може да направи. Стомахът върши отлична работа.

Вие ще ми цитирате Писанието, където се казва, че Бог ще унищожи човешкия търбух. Под *търбух* се разбира онова неразумно желание, което живее в човека и го кара само да яде и да пие, когато стомахът, разумното в човека, казва: „Слушай, аз работя за теб, а ти ще работиш за Бога“. Стомахът е бръмбарът, кой-

то бръмчи около теб и ти казва: „Слушай, аз свърших своята работа, а ти ще свършиш разумната“. Следователно какво трябва да направим след всяко ядене? Какво трябва да направим след всяко заспиване? Какво трябва да направим след всяко ставане? След всяко отиване и връщане от университета? Не трябва ли да се замислим защо учим?

Защо ходим в църква? – „Да се молим на Бога.“ Хубаво, съгласен съм с вас, трябва да се молим на Бога, но кажете ми каква е първата дума от Учението на Любовта според Божествения език? Нали се молите на Бога, кажете ми първата дума на Любовта! Който патриарх, владика или свещеник иска да каже първия слог на Любовта, нека излезе да го каже, Бог ще го изслуша. Казва се в Писанието: „Ако пътищата на един човек са богоугодни, Бог ще го слуша“. Аз не говоря само за пътя на владиката. Ако мислим така, ние сме в друго заблуждение. Всеки от нас трябва да бъде владика – на какво? Да владее себе си. Всеки от нас трябва да бъде свещеник – да свети, да служи безкористно на Бога. И когато всеки от нас стане свещеник в пълния смисъл на думата, тогава и светът ще се оправи. А до тогава, докато ние имаме свещеници и проповедници и очакваме само на тях, светът няма да се оправи.

Докато вие чакате само да ви проповядвам, а не работите, нищо няма да постигнете, това са само временни отношения. Например един цигулар ще дойде да ви свири, но онези, които разбират неговата музика, трябва да дадат нещо от себе си. Поет, който иска да пише, трябва да има среда, в която да се прояви. Сегашните лекари се занимават само с болните хора, но не в това е смисълът на лекуването. Майката се занимава с децата си, но не само това е предназначението на майката, тя има по-висша служба – трябва да се занимава и със своята душа; тази е нейната по-висока служба и предназначение. Тя трябва да внесе в душата си такива качества, че при всички изпитания в живота

си да знае как да се справя – това наричам геройство; като дойдат ред изпитания върху теб, да не се помръднеш, не само привидно, външно, но и вътрешно. Аз мога да ви посоча ред английски дипломати, които външно имат отлично самообладание, но вътрешно нямат. Онзи дипломат, който има вътрешно самообладание, трябва да бъде окултист, но не само по име, а да разбира и прилага законите на Живата природа, да разбира причините и последствията на нещата и да постъпва съобразно тях.

Казвам: всеки от нас трябва да бъде посят в земята като житното зърно. Вие може да бъдете посетени на пътя и тогава вашата участ е зла – птици ще ви изкълват. Може да паднете между тръните, но те ще ви задушат. Може да паднете между камъните, където ще израснете, но корените ви ще изсъхнат – няма откъде да черпите сокове. Само житното зърно, което падне при благоприятни условия – на добрата почва, може да даде плод 30, 60 и 100. Това са трите условия на живота.

Като съберем числата 3, 6 и 1, получава се 10, един цикъл в живота. Следователно всеки от вас трябва да знае на кое място да бъде посят. Всеки, който не е посят върху почвата на Любовта, ще бъде или на пътя, или между тръните, или на камъните. А всеки, който е посят на почвата на Любовта, ще даде или 30 и ще бъде велик човек, или 60 и пак ще бъде велик човек, или 100 и ще бъде трети велик човек. И тия хора ще имат правилни разбирания за живота.

Ако ние можем да се разберем и да се споразумеем така, по този начин ще може да се образува бъдещото общество. Нови училища трябва да се създадат и на сцената трябва да излязат само най-разумните хора. Нека излезе един астролог да изчисли и определи какво ще е бъдещето на България – той може точно математически да изчисли през какви перипетии ще мине тя. Това, което досега е минало, не е още нищо

пред това, което има да минава. Този астролог може да определи какво ще бъде тогавашното влияние върху Земята на Марс, Слънцето, Венера, Юпитер и другите по-отдалечени планети.

Някои ще кажат тогава, че всичко това е играчка. Да, всичко, което не разбираме, е все играчка. В миналото хората си играеха с пясъка, от който днес правят стъклото, но дойдоха разумните хора и го използваха за добро – направиха от него стъклото. Хората на миналото си играеха със златния пясък, но дойдоха разумните и извлякоха от него златото. Направиха парите, които днес се търкалят из целия свят. Онези, които не разбират цената на парите, ги сложиха в касите си, други пък разбиваха касите, но тия, които разбраха цената на парите, отвориха касите и поставиха парите в действие. Онези, които не разбират какво може да донесе знанието, напечатаха книги и ги сложиха в библиотеките, а онези, които разбират цената на знанието, извадиха тия книги от библиотеките и с тях учат хората. Това знание трябва да се напише в нашите умове, в нашите сърца, в нашите души и по този начин ще се приложат Божиите закони.

Казвам: човешки, приятелски отношения ни трябва сега на Земята, но не само към себе си да бъдем внимателни, а и към всички останали. Приятелски, братски трябва да се отнасяме според онзи велик Божествен живот – това е искал да каже Христос с думите: *Ако житното зърно не падне на земята, само остава, но ако падне, то се размножава и дава блага на света.* Казва се още: *Когато грешниците в света се увеличават, светът страда; когато праведниците се увеличават, светът благува.* Ние искаме житното зърно в света да се увеличава, а щом се увеличи, това са праведните хора. Ние искаме, като дойде тази вълна в света, всеки от вас да вземе толкова, колкото му трябва. Да не мислите, че вълната ще дойде втори път! Не, тя няма да дойде. Тази вълна ще повдигне не

само вас на една по-висока степен, но и всички животни, всички растения и минерали. Ония, които не подемe, ще останат за в бъдеще.

Помнете: втора вълна няма да дойде, защото Природата няма повторение на нещата. Ако останете за бъдещето, тогава условията ще бъдат по-тежки.

И тъй, аз ви желая да бъдете посадени в почвата на Любовта като житното зърно и едни от вас да принесат плод 30, други – 60, а трети – 100.

4. 04. 1926 г., София

ДАВА ПЛОД

И Земята ще се изпълни със знание

Ще прочета глава 6 от Първо послание към Тимотей. Това послание е писано при изключителни времена, при изключителни условия на Римската империя.

Ако бих говорил върху някое положение на съвременния живот, бих го озаглавил *Пробуждане на човешкото съзнание*. Същата идея е прокарана и в Стария завет. Пророкът казва: „И Земята ще бъде изпълнена със знание за Господа“. В Евангелието на Йоан Христос казва: „Аз дойдох, за да им дам живот, и да го имат преизобилно“.

Съзнателният живот започва със съзнанието на човека. Да живее човек – това е изкуство, това е велика наука. Цялото творение, от единия до другия край, представлява методи, чрез които се преподава тази велика наука – как да се живее. Бог учи хората как да живеят. Всички науки преподават и на най-малките животни как да живеят. Аз започвам от най-малките буболечици, а и преди тях буболечици, и след тях буболечици, до човека и до ангелите във всяка наука Бог учи хората как трябва да живеят. Под думата *ангели* не разбирам *служители* в обикновения смисъл на думата, но разбирам същества, в които съзнанието тъй се е разширило, че светят като слънце. Тяхното разбиране за живота е особено, техният обществен строй е особен. Ако бихте посетили едно ангелско общество, ще намерите при тях друг ред и порядък, различен от този на Земята.

Съвременните хора, или съвременната култура, имат за ангелите такова понятие, каквото имат моралите за нас. Както и да си представяме ангелите, ние ги считаме за подобни на нас с тази разлика, че имат някакви крилца. Крилцата обаче не са нещо особено,

те са човешко изобретение. Ние си представяме ангелите като хора, но сме им махнали мустаците и брадата, сложили сме им хубави лица, пълнички, добре охранени, нежнички – като царски дъщери, на които служат 10 слугини и те нищо не пипат с ръцете си. Ръцете им са бели, чистички, сякаш не ги е виждало нашето Слънце, което хапе и гори.

Това палецо Слънце хапе, то одира кожата на лицето и на ръцете, то прилича на нас. Като се излагаш от 2 до 10 дни направо на Слънцето, почерняваш. То дава нещо, но и взема нещо. Днес за Слънцето се говори по друг начин. То може да има друго разположение към нас, да е приветливо във всички случаи, но понеже ние още не сме склонни да го разбираме, нашето естество е такова, че още не знаем как да възприемаме слънчевите лъчи, затова то ни хапе и гори. Причината е, че около нашата Земя се образува един черен пояс от изпаренията на нашите мисли, на нашите чувства и на нашите желания и вследствие на това се образуват тия палеци лъчи на Слънцето; ние възприемаме слънчевите лъчи чрез отражение.

Казвам: човешкият живот започва с пробуждането на съзнанието. Не всички хора мислят еднакво. Това е вярно както по отношение на индивидите, така и по отношение на видовете животни – не всички мислят еднакво. Вярно е и по отношение на обществата – не всички общества мислят еднакво. Вярно е и по отношение на народите – не всички народи мислят еднакво. Вярно е и по отношение на всички същества изобщо – не всички същества мислят еднакво. Вземете пример с най-простото наблюдение. Вие виждате един мъж и една жена, но какво можете да кажете за тях? Ако един физиогномист погледне някой човек, той ще види това, което вие не виждате – ще може да опише миналото на този човек, ще види майка му, баща му, дядо му или прадядо му, ще може да каже как е живял този човек в миналото и т.н. А вие какво

ще видите? Един човек с хубаво лице, със сини очи, с хубави устни, добре угоен и т.н. Но това не е човекът. Физиогномистът, като го види, ще може да опише какви са основните му качества, какво се крие в него и т.н.

После вземете един френолог – той ще опише човека по друг начин. Ти можеш да кажеш за този човек, че има валчеста или продълговата глава, но един френолог ще види това, което не виждаш. Като дойдем до учените, които гледат под микроскоп, и вие, които също можете да погледнете под микроскопа, каква ще бъде разликата между вашето виждане и това на учения? Вие ще кажете: „Тук виждам една малка животинка“. Ученият, като погледне под микроскопа, ще каже: „Много неща има тук“; той ще види това, което ти не можеш и да си помислиш. Вземете онзи астроном, който гледа през някоя тръба. И ти можеш да погледнеш през тази тръба, но ще виждаш обикновени неща, а като погледне той, ще види движението на някоя планета и ще направи своите изчисления – ще види това, което ти не виждаш. И схващанията ви за живота също се различават.

Трябва да се пробуди съзнанието на човека, за да се разбере какво нещо е животът. Вземете например думата *любов*, за която говорим толкова години. Макар че Любовта се е явила най-рано, тя е една сила, още непозната на човеците. Това, което сега наричат *любов*, аз наричам *проявление на човешките чувства*. Човешките чувства имат специфични качества. Онова, което майката чувства към детето си, обикновеният човек никога не може да го чувства – то е специфично. Това, което приятелят чувства към приятеля си, обикновеният човек никога не може да почувства – то е специфично. Онова чувство, което слугата изпитва към господаря си, обикновеният човек не може да почувства – то е специфично. Онова чувство, което ученикът изпитва към учителя си, и онова чувство, ко-

ето учителят изпитва към ученика си, обикновеният човек не може да почувства – то е специфично. Специфичност има в чувствата. И ние мислим, че е лесно да се обичаме. Не, това е една наука.

Който знае тази наука, може да се постави в съответстващи условия. Ако вие искате да посадите каквото и да е семе, ако искате да отгледате някое благородно растение, трябва най-първо да проучите неговата почва – на каква почва расте и се развива, да проучите специфичната топлина, при която то се развива, специфичната светлина, при която расте, и тогава да се отглежда това растение. Ако не спазите съответните условия, можете да повредите целия зародиш. Чудни сме ние, съвременните хора, като говорим за Любовта и мислим, че тя може да влезе в нас тъй, както когато отваряме прозореца, за да влезе слънчева топлина и светлина. Да, действително Любовта влиза, но има особен начин за влизане, свой специфичен начин. Питам тогава: кои са причините, поради които изгубваме Любовта? Защо изчезва тя? Защо животът изчезва?

Днес виждаме един човек, който живее, но утре или след няколко дни той изчезва. Къде е отишъл? Казваме: „Той е отишъл в другия свят, при други, специфични условия“. Това са предположения още, но казваме: ние тук засягаме нисшия живот. Онези от вас, които от толкова години се занимават с духовния живот, с онази велика наука за Бога, които са достигнали до известни познания за Бога, трябва ли да се спрат до там? Вие трябва да имате онзи вечен импулс на малките деца. Трябва във вас да дойде онова разширение, което ще внесе истинска светлина.

Това, което се казва в стиха – че Земята ще бъде пълна със знания за Господа, тази Земя сме ние. Под думата *Земя* в първоначалния език се разбирало всеки човек, който е роден на Земята и на когото е дадена земя. Всеки човек е родена, проявена Земя и в неговото съзнание трябва да се прояви знанието за Господа.

Във всички негови мисли и чувства трябва да проникват Божиите закони.

Съвременните хора говорят, че какъвто е малкият свят, такъв е и големият, какъвто е микрокосмосът, такъв е и макрокосмосът. Макрокосмосът е външния свят, микрокосмосът е вътрешния. Малкият свят не е отражение, но има нещо подобно на големия. От неразбиране на живота, от непробуденото съзнание на хората се раждат всички противоречия в света. И малките неща в нашия живот могат да станат причина за раждане на една вътрешна дисхармония.

В съвременното общество, във всички учени, във всички общественици, във всички религиозни хора има желание да се подобри светът. Всички желаят това и от хиляди години правят опити – един, два, три и повече, и всички тия опити са допринесли нещо за културата – приготовление е това. И преди Христа, до идването Му, имало такива приготовления, но когато Христос дойде, хората не бяха готови да възприемат този изобилен живот. Когато Той дойде, хората можаха да издържат едва три години такъв живот и казаха: „Доста е вече!“.

Питам сега: след толкова хиляди години очакване на Христа, ако дойде, колко време ще Го търпят хората? Казват: „Нека някой математик направи едно изчисление, да види колко време хората биха могли да изтърпят Христос да живее между тях“. Всеки от вас, който се занимава с висша математика, може да направи едно изчисление според закона на вероятностите. Пък и за себе си можете да направите едно изчисление. Ако Христос дойде, ще можете ли да Го познаете изведнъж, или не? Трябва да знаете, че всяко познание изисква наука. Вие може да кажете: „Този прилича на Христа“ и да започнете да доказвате това с аргументи. Онова, което се доказва чрез аргументи, е по закона на вероятностите. За да познаеш Христос, трябва да Го познаеш като Петър – Христос го запитва:

- Ти какво мислиш за Мен?
- Ти Си Син Божи – отговори Му Петър.
- Христос му каза:
- Това плът и кръв не са ти открили.

Значи – това не си открил по пътя на човешкото знание. И Христос му каза: „Ти сега ще мълчиш, никому няма да казваш за това, докато Аз Си замина. След като Си замина, можеш да говориш за твоята опитност“. Знаете ли защо Петър е трябвало да мълчи?

Аз ще ви приведа един пример за разяснение на мисълта си. Представете си, че сте син на много богат баща. По едно съчетание на обстоятелствата баща ви е станал гарант на една фирма и така се е оплел, че след време цялото му имущество е отишло след фирмата. И синът се е оплел, за да покрие всички дългове, за които бащата е станал гарант. Така е, щом познават сина на този богат човек, и той ще се оплете. Затова се казва: „Мълчете, не казвайте, че баща ви е богат“.

Когато ние изгубим това, което очакваме, всякога можем да се разочароваме в своите идеи. Разочарованието иде от чисто физическия свят. Казваме: в това време даже и Христовите ученици не можах да се повдигнат, да разберат смисъла на Христовото учение. Те Го разбраха след смъртта Му, след страданията Христови – тогава дойде пробуждане на съзнанието им. След Христа са изминали 2000 години. 2000 години са два Божествени дни. От гледището на хората 2000 години са много, но от становището на Бога това са два Божествени дни. На третия ден Христос ще се върне. По какво ще се отличава сега идването на Христа в света? Или, казано на друг език: по какво ще се отличава идването, проявлението на Бога при сегашните условия? Специфично е сегашното Му проявление. То ще бъде прославянето на Синовете Божии на Земята, или, казано на съвременен език, то ще бъде побратимяването на всички хора. Това е едно от качествата.

И ЗЕМЯТА ЩЕ СЕ ИЗПЪЛНИ СЪС ЗНАНИЕ

Всички хора искат побратимяване в икономическо отношение, уравновесяване на всички условия. Всички искат да се задоволят, всички искат да имат своя къща, да имат къде да живеят, а не както сега – да те хока този и онзи хазяин. Така е и с птиците. Чудни сме ние, съвременните хора! Птиците са разрешили този въпрос – всяка птица има свое гнездо. Тя първо ще го направи и тогава ще снесе в него яйцата си, докато хората снасят яйцата си, без да имат къща. И ако ние приложим в живота си закона на птиците, ще кажем: първо си направи къща, а после се жени! Сега хората се женят, без да имат къща. Ти нямаш никаква дупка и ще ходиш от къща в къща, та ще харосаш. Не е въпросът да се плодят хората, но въпросът е да се раждат хора в света. Не е въпросът да раждаме синове и дъщери, които да дойдат да се удоволстват в света, но да се раждат синове и дъщери, които да изпълняват Волята Божия, да почитат баща си и майка си и да работят разумно.

Казва се в Писанието, че Земята ще бъде изпълнена със знание за Господа. Значи нашият съвременен живот е засегнат от друга култура, по-висша от нашата, с която ние сме дошли в съприкосновение, и тази висша култура вече действа в нашето съзнание. Първото, което доказва, че сме под влиянието на тази висша култура, е това, че има увеличение на страданията. В известна зона на бялата раса страданията са увеличени 100%. По времето на Христа страданията са били 50%, а в наше време са 100%. Тогава хората не са били тъй чувствителни, а сега страдат повече.

Истинското страдание е моралното страдание, когато душата страда с един свещен трепет, а не като страдаш, да се ожесточаваш. Ожесточението не носи живот. Мъчението също не носи живот, то не е страдание, а е разрушение. И аз изваждам следното заключение: от 2000 години насам животът се е увеличил с 50% в страданията. Страданията са повдигане на валутата

на живота. Когато страданията се увеличат 100%, ние ще дойдем в онази област, която сега търсим – щастие и радости, и Мирът Божи ще дойде на Земята.

Христос казва: *Аз дойдох, за да имат живот.* Това е обикновеното съзнание, което сега хората имат. *Да го имат преизобилно* – това е събуждане на съзнанието. Защото, когато човек има преизобилно, започва да мисли какво да прави. Всякога в преизобилието се ражда мисълта. И в Любовта се ражда мисълта. Аз не говоря за обикновената любов. Всички хора имат обикновена любов, т.е. специфични чувства, но Любовта се отличава с едно качество – когато Божествената Любов засегне човека, когато той я почувства, в него се заражда желание да се помири с всички хора и казва: „Няма нужда да се мразим, да се сърдим“. Но после, когато Любовта изчезне, това качество изчезва и той казва: „Няма защо да се помирявам, няма защо да бъда тъй малодушен!“. Когато в човека се прояви чувството на примирение, Любовта е дошла в него и тогава той ще разбере какво значи да се примириш с всички хора. Не е лесно да се примириш с всички, помирението е цяла наука.

Не е достатъчно да кажеш на някого, когото си обидил: „Извинете, аз ви обидих“. Допуснете, че при вас дойде някой беден, чувствителен човек, който дълго време се е молил на Бога и най-после се решава да попроси нещо отнякъде, да дойде при вас, а вие веднага започвате да му четете морал и да му казвате: „Ти трябва да работиш, да не си мързелив“ и т.н. Този човек си излиза от вас огорчен, наскърбен и вие чувствате скръбта му, разбирате, че не сте постъпили добре. Какво ще правите? Ще го настигнете и ще започнете да му се извинявате? Не, това е по човешки. Вие ще постъпите по Божественому: ще отидете при него, ще му занесете една кола дърва, един чувал с брашно, малко масълце, други неща – това е примирение. Това ще направите не само един път, а девет пъти. При това

не само един път през годината, а девет години наред. И той ще каже: „Да, имало душа в този човек. Наистина, той ме нахока, но в него имало и добра страна“.

Това се отнася до външния начин, но в съзнанието въпросът стои другоаче. Онова, което Христос е имал предвид за нашето съзнание, е изрекъл в изречението: „Това, което не искате да правят вам, не правете и вие на другите“. Или: „Това, което искате да направят вам, правете го и вие!“. Всеки отива при Господа и се моли: „Господи, това да ми дадеш, онова да ми дадеш, да ме благословиш“ и т.н. Хората започват все с материални работи, всички молитви започват все с материалното – първоначално никой не отива да се моли за нещо духовно. Например, ако душата ти е пълна с Любов и умът ти – със знания, и ако си богат, ти няма да се молиш. Ще си кажеш: „За какво да се моля на Господа?“. Но щом осиромашееш, щом децата ти се разболеят, щом дойдат страданията, ти веднага ще отидеш да се молиш: за децата си, за пари, за да можеш да им дадеш образование, или пък ще се молиш да се подобри обкръжаващата среда. С това започва човек.

Това състояние, в което човек се намира, аз наричам аномално. Ние още не се намираме в същинските условия на живота. Намираме се при условия, които според източната философия се наричат закон на кармата. Значи от хилядите години, които човек е прекарал на Земята, почвата, на която е живял, толкова се е покварила, че ние сега трябва да употребим големи усилия, за да я подобрим. Тази почва се е видоизменила.

Как е започнал човек живота си преди хиляди години? Първо той е живял в една висока сфера в етера и тогава неговото тяло е било друго. След години е живял във въздуха. След още много години е живял във водата – най-благоприятните условия, докато най-после го срещаме на твърда почва. В разните среди човек придобива различни качества: в етера едно

качество, във въздуха – друго, във водата – трето, и в твърдата почва – четвърто качество. По този начин изминава един кръг. След това наново ще живее във водата. Къде ще бъде тази вода вече? Няма да бъде тук, в твърдата почва. Човек ще се превърне в риба и ще живее в Астралния свят. Той ще живее там хиляди години, докато в Астралния свят тази вода се оформи и превърне в твърда почва. Тогава отново ще започне да живее на твърда почва, но вече в Астралния свят, а не на Земята.

Под думата вода разбирам добрите условия. Човек не е запознат с тия по-добри условия, които се намират във водата. Питам: този, който твърди тия неща, как ще ги докаже днес на съвременните учени? Съвременните учени искат да ни докажат, че човек някога е живял във водата и някои вярват в това, а някои не вярват. Някои казват: „Така, както Бог е направил човека, той не може да живее във водата. Човекът живее в Бога“. Хубаво, приемаме това. Окултистите, които слушат твърденията на съвременните хора, запитват: „Ако това, че човек живее в Бога, е вярно, а Бог е една свършена среда, как е възможно тогава този същият човек да живее такъв изопачен живот? Значи, тяхното твърдение не е вярно“. И Павел казва: „Всички ние се движим и живеем в Бога“. Кои ние? Когато апостол Павел е казвал това, под *ние* е подразбирал, че всички ония, в които съзнанието е пробудено, живеят и се движат в Бога. Да, но и онези, в които съзнанието не е пробудено, също живеят в Бога. Ако кажем, че и животните живеят и се движат в Бога така, както и ние, тогава и резултатите трябва да бъдат еднакви.

Сега, така, както започва Живата природа, в нея има друг закон. С какво започва Божественият живот? Аз ще направя едно сравнение, една аналогия, като си послужи с някои примери от растителното царство. Ако вземете едно обикновено растение, ще видите, че коренчетата в него се развиват съразмер-

но, и то според тяхната големина. Ако вземете едно малко коренче, което е израснало 25 см, и го сравните с друго, което е израснало повече, какво ще видите? Ще забележите, че между тях има една съразмерност. Изобщо, има една математическа съразмерност в растенето на коренчетата и клончетата на което и да е растение. Едно малко клонче може да израсне до 5 – 10 – 15 см например. Добре, но ако това клонче се намира на едно дърво, което е расло 10 – 15 – 20 години, колко голямо може да стане? При обикновения живот може да израсне много малко, но ако вземете клончето и го присадите на някое голямо дърво, то ще стане много голямо и ще може вече да се развива правилно и самостоятелно.

Следователно, ако вземем когото и да е и го присадим при Божествените условия, той ще може да се развива добре – разширение става в него. Така че сега в живота става едно такова присаждане. Христос е казал, че който не напусне баща си и майка си и не тръгне след Него, няма живот в себе си – Той е разбираал именно закона на присаждането и за него е говорил. Онези, които не разбират присаждането, ще кажат: „Ние не разбираме тия неща“. Когато дойде Онзи, Който присажда, ще те пита: „Ти искаш ли да се откажеш от майка си и от баща си, от брата си и от сестра си и да те присадя на тази дивачка?“. И ако кажеш, че си готов, Той ще те клъцне и ще изпиташ една малка болка. Той ще те сложи на тази присадка и дълго време ще боледуваш, но ще се свържеш с този живот, който не се диференцира, живот, който дава условия. Аз наричам дивачките непроявен Божествен живот, който трябва да се прояви чрез нас и който има условия за проявяване.

Следователно в това отношение всеки трябва да се присади. И тук действа същият биологичен закон, както в растенията – ти ще седиш на тази дивачка, докато твоето естество се измени. Павел казва на едно

място: „Ти си едно маслинено дърво“. Трябва да седиш на тази дивачка ред поколения и като минава Божественият живот през теб, след време сам ще станеш подобен на Бога, ще заприличаш на Него. Един ден ще дойдеш при условия, при които, като падат, плодовете ще могат да израстват отново. Тогава и корените, и присадката няма да имат нужда от ново присаждаване. Докато хората дойдат до тези условия, дълго време ще трябва да се присаждат. Тези страдания в света произтичат от този закон – че човешкото съзнание се присажда. И когато усетиш в себе си едно голямо страдание, това показва, че нещо ново се внася в твоята душа. Иначе страданието няма смисъл.

При всяко страдание се внася, или се присажда, едно ново качество – тази е философската страна на страданието. Щом то дойде, ти трябва да си радостен и да кажеш: „Доволен съм от страданието, защото внася нещо в мен“. Ще бъдеш разумен да не вдигаш много шум, иначе ще счупиш присадката. Като почувстваш тази скръб, това страдание, ще зараснеш отгоре на дивачката. Тогава ще дойдат дъжд и бури – условия, при които страданието започва да расте.

Казвате: „Всички ние очакваме Христа“. Да очакваме Христос е тъй естествено, както е естествено да очакваме Слънцето всяка сутрин. След като залезе, какво настава? Имате ли ясна представа за движението на Слънцето? Как се движи то? Всички вие, или поне повечето от вас, сте учили астрономия. Как се движи Слънцето? Струва ми се, че сякаш прави своите обръщания от изток към запад. Но ако вие сте горе, в пространството над Земята, ще видите, че обикаля от север към юг, от Северния полюс към Южния. В нашето полушарие цялото движение става около половината Земя и всички звезди и Слънцето, се въртят все около една хоризонтална плоскост на движение.

От гледището на Земята на нас ни се струва, че Слънцето се движи около нея. Учените казват обаче,

че Земята се върти. На какво се дължи това въртене? Окултистите обясняват, че Земята е жива и в нея има едно живо съзнание, както в хората, и тя обръща ту едната, ту другата си страна към Слънцето. Тя не се движи механично, а с едно вътрешно условие. Значи процесът на движение става съзнателно, но понякога изгубваме неговия такт и щом изгубим този такт, в нас се заражда вътрешна дисхармония.

Съвременните учени забелязват това по цялата земна повърхност. Че става едно движение на твърдата почва на около 25 – 30 см дълбочина – това и окултистите знаят. Цялата почва се вдига и спада, става тъй нареченото дишане на земната повърхност. Ето защо в духовния живот ние трябва да дойдем във връзка с това специфично движение на Земята, със специфичното движение на Слънцето, със специфичното движение на слънчевите лъчи, да имаме предвид какво влияние упражняват човешките мисли изобщо.

Онези, които се упражняват в окултната наука, които я прилагат, имат особен начин, по който могат да се обновяват. Сега те развиват духовното си тяло – вечер оставят физическото си тяло на Земята, а с духовното излизат извън земната зона, на планинска разходка; там се обновяват и после се връщат отново в тялото си. Това обновяване става и с хора, които нямат ясновидство; за тях този процес става несъзнателно. Такива хора стават сутрин доволни и разположени духом и казват: „Много добре спях тази вечер“ – това показва, че този човек е направил тази разходка. Някой казва: „Снощи не спях добре, цяла нощ ме гониха“ – значи той е останал под тази зона. В това седи истинската хигиена.

Казвам: като си лягаш вечер, ще се освободиш от всички земни тревоги, които си имал през деня, и тогава ще отидеш на разходка. Там ще подишаш чист въздух, ще се обновиш и като се върнеш в тази рудница, ще бъдеш бодър и весел, готов да работиш. Зе-

мята е рудница. Аз наричам тази разходка излизане от рудницата, отиване Горе, на повърхността, и после връщане отново. И тъй, ние имаме едно постоянно излизане и връщане. В този случай спането представлява един метод за почивка, един обикновен метод.

Като казвам, че нашето съзнание трябва да бъде будно, да живеем хармоничен живот, това ще ни помогне да отиваме за 10 – 15 минутки на такава разходка и да се обновим, за да продължим успешно дневната си работа. Хората отиват на курорт, на разходки, но ако биха знаели този начин за обновяване, биха го използвали. Как? Ще отидеш под някое дърво, ще се облегнеш на него, ще излезеш извън тялото си и след като направиш разходката си, ще се върнеш пак назад, но вече обновен, с пресни сили и здраве. А сега какво правят хората? Ще отидат на курорт, ще ядат, ще пият, ще се простудят и най-после, ще кажат: „Не можахме да използваме курорта както трябваше“. В какво седи техния курорт – само в ядене и пиене. Да, това е само едната страна на курорта.

За всеки човек, за всеки индивид има специфична храна, определена от самата Природа, и ако ние пазим своето съзнание будно и ако сме свързани с това съзнание, за всеки ден ще ни се дава специфична храна, която аз наричам царска, идеална. Добийте това съзнание, за което ви говоря, и ще видите, че законът е много верен. Вие ще имате тази специфична храна.

После направете опит, за да видите до какви размери са достигнали вашите мисли и чувства и изобщо вашето развитие. Може да направите следния опит, за да видите, докъде е достигнала будността на вашето съзнание: насадете някое деликатно растение и вижте как ще се развива под вашите грижи и внимание. Какво става обикновено? Вие насаждате едно цветенце във вашата градина, но не се минава много време и то изсъхва. Защо? Аурата ви е груба, то не може да издържи на тази среда. Има ред такива факти. Някои хора

насаждат круши, ябълки и грозде, но всичко измира, не може да вирее в техния дом.

Защо се яви филоксерата в Европа? Още когато в човечеството се роди идеята за война (което стана в 54-а година²⁶), филоксерата се яви за пръв път и зарази всички лозя в Европа. Оттогава лозата започна да чезне. Тя е емблема на човешкия живот, а филоксерата показва, че ще дойде една такава филоксера и в света, между хората, и ще ги поразява – това са убийствени-те мисли, които пресушават хората.

Сега у нас присаждат лозите на особени подложки. Важният въпрос днес е, че ние изучаваме Живата природа, учим как да присаждаме лозите, как да обработваме крушите и ябълките, как да орем нивите си, а най-важното е как да орем и обработваме себе си – този въпрос е изоставен. Като гледам съвременните методи на възпитание, намирам ги много примитивни. Като наблюдавам как се прилагат тия методи, чудя се как тия деца са останали живи, но си казвам: „Благодарение на природните методи, които Живата природа противопоставя на човешките, има едно примирение в резултатите“.

В цялото човешко съзнание има такива пертурбации. Днес не може да намериш двама души, които да са в унисон. Те са в хармония само привидно, а като се срещнат, наблюдават се един друг, разглеждат се от главата до петите, единият заема позиция, обратна на другия, няма преливане помежду им. Какво особено има в тази сериозна позиция? Не приличат ли на онези неприятели, всеки от които взема пушката си и се изправя срещу неприятеля си? Ти виждаш дулото на пушката и казваш: „Господине, ако не постъпиш добре, ще знаеш – и аз съм въоръжен“. Питам: при такова въоръжение какъв живот ще имате?

И във всеки дом има такова въоръжение. Например, когато говорим Истината или когато проповядваме в обществото, ние нямаме желание да кажем

самата Истина, а си служим с нея дотолкова, доколкото нашият свещен егоизъм позволява. Не си правете илюзии, знайте, че свещеният егоизъм още царува в съвременното общество. Той е фаза, която хората трябва да преживеят, докато дойдат до онова висше съзнание у тях да се пробуди чувството, което ние наричаме алтруизъм – пробуждане на свръхсъзнанието, или проявление на Божественото съзнание. Човек, у когото е пробудено това съзнание, трябва да преобрази и своя ближен. Двама души могат да живеят в хармония само тогава, когато тяхното съзнание е в унисон. Донякъде разногласието съществува само между хората. Между животните има по-пълна хармония, а дисхармония помежду им се ражда само от нуждата за храна. Когато вълкът търси своята прехрана, може да нападне някоя овца.

Ще ви приведа един анекдот. Оплакала се овцата на кучето и му казала:

– Много съм ти благодарна, че ни пазиш. Ние служим на хората даром, даваме вълната и млякото си даром, но децата ни, нашите роднини, нашите близки всяка година изчезват и не се връщат.

Кучето ѝ отговорило:

– Какво да правя – аз ви пазя, но понякога господарят повиква някого от вас и го праща да се учи в странство.

– Не зная, но досега нито един от нашите не се е върнал!

– Както виждате, аз ви пазя, но има някакъв закон.

Кучето е закон. То пази от вълците, но от господаря не може да пази.

Казва пророкът: *Земята ще бъде пълна със знания за Господа.*

Божественото е във всички вас, само дайте условия, за да се прояви. Направете усилие да учите Божествената наука. Тя трябва да се постави като осно-

ва в живота ви. Всеки човек трябва да направи едно усилие. И къде ще се яви Христос? Христос ще се яви там, където условията са най-добри. Трябва да знаете, че Той ще посети първо най-добрите хора в света, няма изключение в това, а най-после ще посети и най-лошите хора – защото след смъртта Си Христос посети първо Небето, добрите хора, а после посети и ада. Адът е най-долното място на Земята, то е непробуденото съзнание на хората.

Аз дойдох, казва Христос, за да имат живот.

Ние казваме: ако Христос дойде днес, какво ще донесе? Той няма да дойде с празни ръце, няма да дойде сам. Едно време, преди да дойде на Земята, дойдоха ангелите, съобщиха, че Христос ще се роди, и се върнаха на Небето. Когато Христос дойде сега, заедно с Него ще дойдат и ангелите и ще работят. Питам тогава: Христос ще дойде ли на Земята? Ще бъде ли разпнат втори път? Аз ви казвам: Христос няма да дойде на Земята. Той ще дойде на Земя, в която съзнанието у хората е пробудено.

Днес някои казват, че Христос ще дойде, други казват, че е дошъл вече. Да, за всички онези, на които съзнанието е пробудено, Христос ще дойде, ще говори с тях и те ще слушат беседите и проповедите Му; а за онези, на които съзнанието не е пробудено, Христос може би друг път ще дойде. За ония, които Го чакаха 2000 години, за тях дойде; за онези, които не го очакваха тогава, Той ще дойде след други 2000 години. Те са пак същите, ония преродени хора, които са живели преди 2000 години. Идването на Христа така, както го очакват мнозина, подразбира физическата страна. Под *идването на Христа*, ние подразбираме проявлението на Любовта, на Божествения принцип, което ще стане условие за развиване на човечеството. В човека има енергии, набрани от 2000 години, които предизвикват известни подпушвания, и ако не им се даде изход, ако човек не заеме своето място, ако тази

фаза не мине, то ще стане такъв разгром, какъвто хората не са виждали досега; но казва се, че в Божия път разгром не става.

И казва апостол Павел: „Ще бъдат грабнати във въздуха“. Под *грабнати във въздуха* той подразбира процес на пропукване на съзнанието – тогава всички учени ще си подадат ръка и ще създадат условия за проявяване на Божествения принцип. И когато Христос дойде, всички трябва да Го видят; ако Го видят само няколко души, ще има същия спор, както и сега. Идването на Христа е вътрешно отношение – каквото е отношението на Слънцето към нас, това е същият закон; и тогава между Бога и нас ще се образуват правилни отношения.

Сега великата наука, която трябва да изучавате, седи в това как трябва да се пробуди съзнанието, или как трябва да се култивира това съзнание – ето въпроса, който предстои за разрешение от всички. И затова религиозните хора, като присъстват на някоя духовна проповед, като не разбират, заспиват. Станат веднъж да се молят, станат втори път и най-последно, като не издържат, казват: „Не си струва да се моли човек!“. Не, вие трябва да разбирате защо се молите. Ако човек чете Писанието и го преповтаря по няколко пъти, той трябва да намери в него методи и начини, чрез които да работи. Мозъкът е почвата, чрез която той трябва да работи. Какво е развил всеки от вас? Любовта развил ли е? Чувствата си развил ли е? Своята интелигентност развил ли е? Музиката развил ли е? Изкуствата развил ли е? Има много работи, които човек трябва да развие в себе си.

Сега ние, съвременните хора, се плашим за здравето си и търсим лекари. Това, което знаем, е следното: в човешкото тяло им специфични клетки, които изпълняват длъжността на лекари. Те са най-добри лекари и от най-отличните лекари на Земята. Ако ние се разболеем и се оставим на тия клетки, те могат отлично да

И ЗЕМЯТА ЩЕ СЕ ИЗПЪЛНИ СЪС ЗНАНИЕ

ни излекуват. Те си имат лаборатория, където приготвят своите медикаменти и с тях отлично заздравяват всяка рана – това е закон. Ако човек има една рана и я предостави на тия клетки, те ще се съберат, ще направят своя превръзка и по този начин ще я излекуват.

После, има специфични клетки и за музиката. От двете страни на черепа има два органа, в които се крият тези клетки. Те съставляват тия органи. Някой иска да стане музикант – нека се остави на тия клетки. После, искаш да помниш, да развиваш паметта си – остави се на клетките на паметта, те ще свършат тази работа. Помоли им се и им кажи: „Моля ви се, съберете всички данни, необходими за усилване на паметта ми, и създайте всички условия за работа“. Започнеш ли ти да се грижиш, всичко ще стане на каша. Също и за математиката има специфични клетки, за изкуствата има специфични клетки, за милосърдието има специфични клетки, за зрението има специфични клетки, за говора има специфични клетки. Човек е господар, заобиколен с такива разумни клетки, които седят около него и казват: „Господарю, ти само ни дай твоите мнения и разпореждания! Каквото искаш, ние ще направим. Но ако се бъркаш в нашите работи, ще направиш една каша, за която ще плащаш“. А сега – събират се редица хора и казват някому: „Ти ще помниш добре, ще развиваш правилно паметта си“. Не се помни така.

Ще се върнем към Божественото. Бог, Който е създал човека, го е създал добре. И тогава, като изучаваме математиката, ще я изучаваме по друг начин; като изучаваме астрономията, ще я изучаваме по друг начин; като изучаваме биологията, физиологията и анатомията, ще ги изучаваме по друг начин. Всички науки ще изучаваме по начина, по който е устроен нашият мозък, и по начина, по който нашите клетки схващат. Тогава казвате: „Бог ще ни научи“. Как, сега ли ще ви научи? Отдавна Бог е сложил идеята да ни

научи. Засега ние сме деца и още хиляди години ще минат, докато ни научат. Тия малки клетки аз наричам *ангелчета на смиренieto* – те напускат своята благодат на Небето и идват на Земята, за да учат хората. После се връщат на Небето и казват: „Ние живяхме еди-къде си, помагахме“. Ако един романист се заеме да опише човека, той ще напише най-хубавия роман за него.

Някой ще каже: „Това са недоказани неща“. Единствените неща, които са доказани в света, са човешките престъпления – навсякъде се доказват само човешките престъпления и разрушения, никакви други доказателства нямаме. Някой казва: „Докажи това!“. Само престъпленията са доказани досега. Как ще докажете добродетелта? Паметник на добродетелта няма. Има храмове на разрушенията, има училища, има обществени здания. И от миналата култура, и от сегашната култура – навсякъде срещаме паметници на разрушенията, навсякъде срещаме недоволство. Това не е модерен строй, това е едно преходно състояние, но Божественото работи в цялата култура. Сега Божественото работи в света.

Светът няма да пропадне, навсякъде има добри хора. Не гледайте само на лошата страна в света. По целия свят, навсякъде има добри хора, в които съзнанието е пробудено. И на Земята, и в другия свят съзнанието на хората се буди. Пробужда се съзнанието на всички и когато вие се обезсърчите, нещо отвътре ви казва: „Не бойте се, има добри хора на Земята, има добри хора и на Небето“.

Та казвам: някои от вас сега седят на кръстопът и мислят кое учение в света е право. Учението, което дава разширение на твоята душа, разширение на твоя ум и разширение на твоето сърце, то е Божественото учение. Учението, което внася всеки ден този Божествен нектар на живота, Учението, което внася в теб този импулс – да преодоляваш всички мъчно-

тии и да растеш, то е Божественото учение. Учението, при което не остаряваш, не губиш смисъла на живота, а всеки ден се подмладяваш, забогатяваш и растеш, това е Божественото учение.

Някой път, когато някои от вас се безпокоят дали ще видят своите заминали, аз казвам: те живеят, живи са, но вие не ги познавате, не знаете какви са горе на Небето. Ще дойдат времена, когато хората ще живеят най-малко 120 години. В Писанието се казва, че хората, които се обичат, Господ ще ги сложи да живеят на Земята най-малко 120 години и когато се наситят на този живот, целокупно ще напуснат Земята и ще се преселят горе, на Небето. Докато са на Земята, ще си направят една колиба, ще ходят, ще обикалят света, накъдето си искат, докато се наситят. Това е животът.

Смъртта за нас е само една възможност да се освободим от своите ограничаващи условия. Понякога човек трябва да умре, за да се освободи от лошите условия, в които се намира. Да се освободи от своето хилаво тяло, от своя хилав ум, за да може Божественото в него да му създаде за в бъдеще един отличен организъм, с който да служи на Бога.

Казвам: сега е време да служим на Бога. Кога друг път можем да Му служим? Сега е най-благоприятното време. Задавали ли сте си въпроса кога можем да служим на Бога? Истинската философия седи в това, като станеш сутрин, да отправиш ума си към Него, към този Велик принцип, и да си кажеш: „Днес ще обичам всичко заради Бога“. Бог ще бъде за теб един обект и изобилието на живота ще се разлее около теб. Направете този опит и ще видите, че ако Бог живее във вас, във вашия дом, вие ще имате Любов. Няма ли Бога във вашия дом, Любов няма да имате. Ако Бог живее в един народ, мир ще има в него; ако Бог не живее в този народ, мир няма да има. И ако сега в България стават размирици, какво показва това? Че

Бог не живее в този народ. Българският народ трябва да стане мек. Този народ, с тази си грубост, не може да се повдигне. Под думата *мек* не разбирам мекушав, но народ с едно благородно и отзивчиво сърце. Ако Бог поеме българския народ, това малко клонче, и го присади на една дивачка, той народ ще стане, но ако Бог не го присади, от него нищо няма да стане.

А сега, че трябвало да се решават социални въпроси, че трябвали пари – това са второстепенни въпроси. Вие можете да вземете пари откъдето искате, но парата не повдига народа. Размножението не повдига народа. Един народ може да се размножава или намалява, но ако не дойде разширение в съзнанието на хората, ако не дойде тази висша култура в него, от този народ нищо няма да стане. Но ако дойде това разширение в съзнанието, тази висша култура, както в един народ, така и в един индивид, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателен, на разумен живот.

Питам сега: откъде ще дойде спасението на България? Всички казват: „Ако се свали това правителство, България ще тръгне по-добре“. Казвам: 50 години, от както България се е освободила, и през тези години са се сменяли толкова правителства – България спасили се досега? Положението ѝ от ден на ден се влошава. И във Франция, и навсякъде стават смени на управляващите. Смяната означава снемане превръзката на един болен, но не означава още онова лекуване, което иде отвътре. Превръзката е само едно условие. Новите управляващи, които идват, трябва да имат пробудено съзнание и такава широта, че каквото предприемат за народа си, да е продиктувано от следния девиз: *Днес ще извършвам тази работа за Бога*. Ако всички служещи, ако всички управляващи биха казвали, че всичко, което вършат днес, ще бъде за Бога, знаете ли какво щеше да бъде положението на България? Тя щеше да бъде най-малко 99 пъти по-добре, отколко-

то е сега. А сега какво готви българският народ? Те цял ден мислят срещу кого как да постъпят – „Тези и онези секти да избием, да ги изчистим, че да остане само Православната църква“. Като изчезнат всички сектанти, България ще благува ли? Когато изчезнат всички сектанти, и България ще изчезне, това да знаят всички! Когато разгониха богомилите от България, българският народ падна под турско робство за цели 500 години. Едно време евреите разпънаха Христа, но какво ги постигна след това? Две хиляди години робуваха. И Христос, Който иде днес, казва на съвременния свят: „Вложете Любовта в света и секти няма да има“. Щом вложите Любовта в света, сектантството ще изчезне.

Вложете Любовта, вложете Светлината, дайте изобилие! Откъде се раждат кражбите? Откъде се ражда развратът? Чудни са съвременните хора! Ще избият 50 милиона човека и после ще кажат, че имало разврат. Как да няма разврат! Толкова мъже се избиват, а остават толкова хиляди жени, на които енергиите остават неизползвани. След всичко това разбира се, че ще има разврат, и то полов разврат! Не само в Америка, но това зло е във всички страни. И после социалистите ще казват: „Сектантите внесоха това зло в света“. Не, приятели, така не се разсъждава!

Вие искате да подобрите този народ? Трябва да знаете как да сложите ножа в корените, там е злото. Ама сектантите имали грехове. Може да имат грехове, това не е чудно, но другаде лежи злото. Кое е хубавото сега в света? Един народ, който има Любов, ще може да се развива правилно, ще се увеличава; народ, който няма Любов, ще се смаява – такъв е законът. Къде е най-богатото растително царство? Там, където има светлина и топлина. Където има извори, там има дървета. Където няма тези условия, няма тази растителност.

Коя е причината, че в Сахара, където има толкова топлина и светлина, няма живот? Вода няма там. Било е време, когато в Сахара е царувала култура. Един ден, когато европейците започнат да разкопават Сахара, ще видят, че там са заровени цели градове. Как е пропаднала тази култура? Няма да разглеждам тези неща, но казвам: в миналото Египет извърши едно престъпление, с което плати с унищожението си. Онези, които създадоха египетската култура, унищожиха Сахара. Кармически Божественият закон работи – с каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери. Ние знаем, че величието на който и да е народ, величието и на която и да е култура може да се запази само тогава, когато този народ или тази култура се съобразява със законите на Живата природа, когато вървят в унисон с Божиите заповеди и повеления. Само тогава религията ще бъде религия, само тогава науката ще бъде наука, само тогава ще има истински обществен строй. Справедливост трябва да има навсякъде! Но ако един човек седи вкъщи и се страхува, не зная какъв обществен строй е този.

Внесете Любовта навсякъде, още сега при сегашните условия трябва да се внесе Любовта. Всеки от вас може да се свърже с Невидимия свят и да стане един фактор, да внесе Любовта в света, да внесе подобрения в човечеството. Все може да направи един опит и да види, че може да подобри живота си. Ако можете да проповядвате така, това е най-доброто. Ние искаме да се проучат методите за превъзпитание на всеки човек поотделно и по този начин да се подобри положението и на народа.

Аз гледам, че в мнозина има много дарби, но те се ограничават в старото. Тъй ще си умрат от скука и от недоволство. Цялото човечеството представлява едно условие на Божественото дърво, на което може да расте. Ти не можеш да растеш, без да обичаш човечеството. Божественото в света се крепи на човешкото, тъй

както човешката глава е символ на цялото тяло и се крепи на него. Човешката глава, която е символ на Божественото, се крепи на човешкото. Аз говоря за едно здраво, а не за едно хилаво тяло. Здравата глава се крепи на здраво тяло. Казвам: Божественото се крепи на човешкото. И когато ние имаме една клетка, която може да извърши Волята Божия, имаме всички те блага, на които се крепи цялото човечество. И тогава всеки болен, който се разболее, но върши Волята Божия, няма защо да търси лекари, щом е в унисон с Божиите закони. Ще отпрати своята мисъл в Америка или другаде, ще се свърже с всички добри по лицето на Земята и Горе на Небето и ще оздравее.

Да кажем, че някой човек е в лошо финансово положение. Тогава той ще отпрати мисълта си към всички добри хора в България. Те ще възприемат мисълта му и ще му се притекат на помощ – ще кажат: „Да се отпуснат на еди-кого си тия пари“. Ако вие сте чиновник без работа, тия братя, като разберат положението ви, ще кажат: „Назначете този брат“. Тия хора действат навсякъде по света. Това са сили, които действат. А сега, когато някой види, че друг страда, казва: „Тъй трябва да бъде“. Не, ще се подчините на тия сили, които действат за добро.

Някой казва: „Няма какво, ще се приспособим към условията на живота“. Не, смешно е това. Каквато и да е твоята длъжност, приспособи се към условията на Любовта и тогава ще можеш едновременно със своята работа да се отзовеш и на онези хора, на които искаш да слугуваш – по този начин ще изпълниш Волята Божия и ще имаш Божието благословение.

Сега има едно изопачаване на нещата, което седи в неразбиране на дълбокия смисъл на живота. Казва Христос: *Дойдох да им дам живот преизобилен* – това значи да ги научи как да живеят. И за бедни, и за богати има условия. Благочестието е една придобивка. Аз се обръщам към онези от вас, които сте нещастни,

които сте бедни, които имате малко знания, и според това Учение ви облажавам. И тия от вас, които нямат това Учение, нека се съединят със своите братя, които са завършили развитието си, за да се подобри и техният живот. Те ще видят едно учение, което има първо физическо приложение, после – духовно и най-после – Божествено. Най-първо ще опитам Истината във физическия свят, после – в Духовния и най-после – в Божествения; това са три положения, в които човек може да провери Истината. И тогава според принципите на хиромантията, на френологията и на физиогномиката, когато един знак съществува на три места в човека, а именно – на ръката, на лицето и на главата, този знак има важно значение за него. Когато съществува само на ръката, а другаде отсъства, той съставлява $1/3$ от Истината; когато се намира на ръката и на лицето, представлява $2/3$ от Истината; и най-после, когато се намира на ръката, лицето и на главата, той представлява $3/3$ от Истината, или цялата Истина. И в Природата е същото. Когато нещата са реални във физическия, в Духовния и в Божествения свят, тогава има тясна връзка между тях. Такава връзка съществува между дробовете, стомаха и главата т.е. такава връзка съществува между физическия, Духовния и Божествения свят. Това е философия.

Когато говорим за физическото, ние разбираме ред условия, които Природата доказва. Всички минерали, извори, дървета и камъни представляват методи, чрез които трябва да работим. Съвременната наука още не ги е приложила, а и съвременните религиозни хора не са ги приложили. Съвременните религиозни хора разглеждат въпросите в колко лица е Бог, колко хиляди години са изминали откакто Христос е дошъл на Земята, колко души са се обърнали към Христа и т.н. Съвременните християни са отлични, много добре се бият – много хубави аероплани имат, много отровни газове са открили и т.н. Не зная дали тия хора

могат да се нарекат християни. Христос е употребил всички тия сили в друго направление. За в бъдеше ще има други начини за воюване. Знаете ли хората от Шестата раса, които ще дойдат след вас, с какви средства ще си служат? Те ще приспиват хората. Цяла армия да се яви пред тях, ще могат да я приспят. Те ще могат да приспят и цял народ. Какво могат да направят против тях? Не е ли по-добре да дойдат те при нас, да работим заедно с тях, преди да ни приспят? Ще бъде смешно, когато неприятелите ни заобиколят и ни питат: „Ще се предадете ли, или да ви заобиколим с картечен огън? Трябва да се предадете, защото иначе целият град ще отиде“. Приспиването означава процес на съзнанието.

Казвам: Христос, Който иде сега в света, носи Мир, Светлина, Свобода и разбирателство. Той иде да възкреси всички, които от памтивека са паднали, и да даде нови условия на живота – това е Божественото. Всички вие, които слушате, трябва да бъдете готови за новото и да учите другите.

Сега всеки пита в какво вярвате и вас ще питат в какво вярвате. Аз ще ви оставя с този въпрос – вие да го разрешите сами за себе си. В какво вярвате, какво обичате, какво желаете, какво искате да учите и каква свобода искате – тези въпроси всеки от нас трябва да разреши правилно. Разреши ли ги правилно, той ще има вътрешен мир и ще добие Божественото.

Няма нищо по-хубаво от това човек да чувства своето положение като човек, да чувства своето достойнство като човек – това е състояние, което всеки може да има. Първото, което ще разбере, то е, че като човек е едно мислещо същество, че има правилни схващания за живота и изпълнява Волята Божия така, както е писано в Живата Свещена книга.

11. 04. 1926 г., София

Зазоряване

Днес ще ви говоря на два езика – на един старовременен и на един съвременен. Според съвременния език бих озаглавил днешната си беседа *Зазоряване*, а според стария език бих я озаглавил *Да се любим, да се обичаме*.

Светът е един университет, *universum*. Не зная как съвременните коментатори определят в своите речници думата *университет*. *Unī* значи *един*, *versum* значи *същински живот* – тъй че думата *университет* означава *проявление на същинския живот*.

Сега ние не говорим за нашата Земя, не говорим за нашия малък свят, който е толкова тесен, че хората в него не могат да живеят в мир, а ние говорим за широкия свят, за цялата Вселена. Щом хората не могат да живеят в мир, това показва, че светът е тесен. Ако има много грехове, това показва, че хората са се събрали натясно, в един обширен свят не може да има разногласие между тях. Следователно светът – това е нашият свят, а Вселената е Божественият свят, великото, идеалното в човечеството, към което всяка душа се стреми.

Аз не взимам думата *душа* в такъв смисъл, в какъвто я разбират всички. Не, аз говоря за онази душа, за която учените днес доказват и за която спорят дали съществува, или не, дали човек има душа, или не. Такава душа и животните имат. Думата *душа* произлиза от *дишане* и означава *работа*. Тази душа, за която говоря, нито се мъчи, нито страда, нито работи – тя създава, тя е един вечен извор. Тази душа е идейното, Божественото в човека и всеки от вас я усеща, всеки от вас чувства нейното вътрешно влияние. Нейното вътрешно влияние са онези красиви моменти, при ко-

ито чувствате, че в душата ви нещо блясва и вие сте готови да се примирите с целия свят, но после, като премине моментът, казвате: „Дали е действителност, дали е реалност, дали не съм спал и само почувствал това?“. Според вас реален живот е този на страдания, на мъчения, на загуби, на скърби и на смърт, но това реален живот ли е? Това е живот на промени, на измъчвания, това е някакъв далечен живот. Следователно от това гледище как трябва да обясним сегашния живот? Всички промени, които стават сега в света, не са нищо друго, освен фази на този вътрешен живот, който постоянно се мени, развива, както картините в един кинематограф.

Не зная колцина от вас сте чели Библията не като историческа книга, защото, ако я подложите на критика като историческа книга, тя не издържа. Не казвам да я четете и като научна, понеже и в това отношение тя не издържа критика. Библията е книга само на символи. В нея човек се уподобява на овца, но в действителност овца ли е? Там често държавата се уподобява на звяр – държавата звяр ли е? Често един народ се уподобява на планина – народът планина ли е? Често животът се уподобява на река или море, или извор – животът река ли е, извор ли е, море ли е? И тъй, онези, които не са запознати с този стар език, ни казват: „Да се любим!“ и действително, ние се любим; „Да се обичаме!“ и действително, ние се обичаме. Как? Както разбираме – нищо повече.

Казвам: думата *зазоряване* в живота означава внасяне на нещо ново в човешкото съзнание. Спирали ли сте се понякога да мислите каква роля като човек, като елемент в живота можете да изпълните? Съвременните учени казват, че светът е създаден от около 70 – 80 – 100 елемента. Всеки от вас може да отвори химията и там, в периодичната система на елементите от Менделеев²⁷, ще види, че има още празни места, които отговарят на неоткрити засега елементи. Може би

за в бъдеще друг Менделеев ще открие някои от тях, но все пак може да останат и още празни места, защото наистина във Вселената има доста празни места.

Какъв елемент обаче сте сам по себе си? Вие казвате, че имате душа. Ако някой ви попита какво представлявате като душа, какво обяснение ще дадете? Как ще определите понятието *душа*? Ще кажете: „Аз съм човек, мисля“. Не, определете се добре! Да мислиш още не означава, че си човек. Като казваме *Да любим*, това още не означава, че любим. *Да се обичаме* още не означава, че се обичаме. Да си учен човек – това още не значи, че си учен. Може да си изучил теорията, това са хубави, красиви неща, но в общия живот има две положения: човек може да бъде и вътре в битието, може да бъде извън живота, а може да бъде и вътре в живота. Когато страда, той е извън живота и когато се радва, той е пак извън живота. Значи от едната страна, извън живота, отляво, има страдания, мъчения, ад, от другата страна на живота, отдясно, има радост, веселие, блаженство, рай. Питам тогава: какво е същинското положение на живота? Онзи, който не знае къде да се постави в живота, ако се постави вляво, ще го опита по един начин, а ако се постави отдясно, ще го опита по друг начин.

Сега вие искате да бъдете щастливи. Освободете умовете си от всички заблуждения и знайте, че всички сте щастливи. Можете да бъдете щастливи – как? Вземете дясната страна на живота и всеки от вас ще бъде щастлив. Ако някой от вас се е наситил на щастие и блаженство и иска за малко да се освободи от него, казвам му: лявата страна на живота! И сега аз виждам как едни хора вървят вляво, други – вдясно, едни отиват в ада, други – в Рая. Едните казват на другите: „Какво ви трябва да проповядвате, елате тук, има ядене, пиене, блаженство“ – значи те са лявата страна, това е животът в ада. Другите им казват: „Защо ви трябва ядене, пиене? Елате тук да проповядвате!“ – те са вдясно, това е Раят.

Следователно има два вида проповеди. И едните, и другите обаче имат кадилници и одежди. Гледам – някой кади със своята кадилница и го питам: колко ти плащат за това кадене? Все трябва да му плащат нещо. А на онзи кръчмар, който ти проповядва за своето винце, т.е. който кади със своята кадилница, колко ще платиш за това кадене – колко ще му платиш за това винце? Това не е упрек, но казвам, че все трябва да се плати за проповядването. Кръчмарят казва: „Аз съм проповедник. Който иска да слуша моето учение, да дойде при мен, а който не иска да го слуша, нека излезе вън от кръчмата“. Защо? Държавата е узаконила неговото право да продава, дала му е патент и седи човекът, продава на законно основание, с патент. Някои казват: „Това не е морално“. Хубаво, ако не е морално, как държавата му е дала патент? Значи е морално. Държавата е узаконила неговите права, тя го е признала за морален проповедник, който кади в кръчмата си и изпраща хората в ада. Учение е това сега, няма какво да се прави. Някои ще кажат: „Това е заблуждение“. Как е заблуждение? Патент има човекът! Има обаче някои неща, които не са патентовани. И онези, които вървят вдясно, имат църкви, и те са патентовани. Тия църкви също са държавни. Такива църкви има навсякъде: и в Англия, и в Германия, и в Русия, и в Сърбия, и в България, навсякъде. Отлични проповеди се държат там.

И тъй, сега ще ви говоря за двата езика. Ние трябва да разберем живота. Питам: кога хората бяха поучени – в началото или в края на живота си? Ще ви задам друг въпрос: кога крушата дава по-добри плодове – в началото или в края на своя живот? Когато казваме, че съвременната наука се развива, ние ще се намерим в една нова обстановка, не такава, каквата е била преди хиляди или милиони години. Сегашната обстановка се различава от предишната. Каква е сегашната? Вие все говорите за българския народ. Какво липсва на българския народ? Щом страда, значи му

липсва нещо. Какво му трябва? Запитват онзи орач, който отива на нивата и се връща, без да е работил нещо: „Защо не пося нивата?“. „Има много буци, не мога да я посея“ – значи той чака благоприятно време за сеене. Какво липсва на нивата? Дъжд, влага. Той посява нивата, но гледа, че зърното не никне. Какво се изисква, за да поникне? Топлина, влага и светлина.

Аз говоря принципно. Всеки народ на Земята, който и да е той, трябва да придобие нещо. Българският народ, английският народ, американският народ и всички останали народи по целия свят все трябва да придобият нещо. Не само народите, но и всеки човек в един народ все трябва да придобие нещо и наистина придобива нещо. Какво трябва да придобиете в този си живот? Ще кажете: „Да придобием Любовта!“. Знаете ли откъде да вземете и как да приложите законите на Любовта? Аз зная, че топлината и светлината трябва да придобиете от Слънцето, но откъде ще вземете Любовта? Все трябва да я вземете отнякъде. Намерили ли сте този метод? Учените ходят, търсят начини и методи как да намерят светлината, за което можем да ги похвалим, но питам онези от вас, в които съзнанието вече е пробудено, как и откъде са намерили начини да внесат Любовта в живота си.

Сега вие казвате: „Да се любим!“. Не може да любиш човек, на когото душата не трепти като твоята, не можеш да любиш човек, умът на когото не е в същия път като твоя, или който не мисли като теб. Не казвам, че той трябва да мисли точно като теб, но неговият ум, неговата мисъл трябва да бъдат на същия терен, на същата площ като твоята, а въпреки това в мислите може да има голямо разнообразие – има хиляди начини, по които човек може да се прояви. Следователно човекът, когото обичаш, трябва да мисли така, както ти мислиш, трябва да чувства така, както ти чувстваш, и да действа така, както ти действаш. Това не значи, че той трябва да мисли, чувства и действа точно като

теб, но трябва да има едно съгласие, една хармония между твоите и неговите мисли, чувства и действия. Ти можеш да обичаш само такъв човек.

Казва се в Писанието, че можем да обичаме Бога. Кога? Когато вършим Неговата Воля. А изявление-то на Божията Любов ще бъде само тогава, когато ти вървиш в съгласие с Бога. Следователно, ако ние сме съгласни с Неговия път, с Неговия живот, с Неговата истина, Той всякога ни слуша. В света има много християни, много верующи, които казват: „Има една Велика сила, която е направила всичко, която е създала целия свят“. Това са само твърдения. В един смисъл е вярно, а в друг – не е. Ако посея едно житно зърно и кажа, че аз съм направил това зърно, вярно ли е? Не, това е погрешно схващане. Ако казвам, че съм направил тази къща, то е все едно да мисля, че съм направил това зърно. Да, но когато кажа, че съм посадил това житно зърно, вече има смисъл. След като го посея, аз мога да го поливам и да го наглеждам. Когато кажа, че възпитавам и морализирам един човек, какво придобивам от това?

Някой иска да му покажа начин как да вярва в Бога. Не поставяйте човека в заблуждение да мисли, че Бог е извън него, не поставяйте Бога вън от човека – означава, че поставяш Бога вдясно или вляво. Щом го поставиш вдясно или вляво, вече имаш криво схващане за Него. Нима онези, които са в ада, нямат Бог? Имат, как не! Онези, които са вляво, имат Бог така, както и онези, които са вдясно. Когато искаме да възпитаваме хората, когато искаме да вдъхнем в тях онова истинско възпитание, онова истинско понятие за Бога и за религията, подразбираме, че трябва да събудим в тях онова, което от паметивека живее дълбоко скрито в душите им. Бог е вложил нещо хубаво във всяка душа, във всяка душа има сили, които трябва да се развият – това трябва да се вдъхне във всеки обезсърчен човек. Всеки болен, всеки отчаян човек е спъ-

нат, следователно няма какво да го морализираш, а иди при него и премахни препятствието.

Виждаме един учен, който изучава тиквите на пример, и намира един род тикви, които са малко притиснати през средата. Чуди се – защо са така притиснати, коя е била причината за това? Когато един селянин садил тикви в градината си, една от тиквите израснала до един доста голям прът и като расла, този прът останал през средата ѝ и по този начин тя се притиснала, станало едно вдлъбване, така че тя израснала от двете страни на пръта. След този селянин ред поколения сажали все такива и разказвали на децата си, че се раждат особен род тикви, притиснати през средата.

Това е един недостатък, който се предава по наследство. Така се предава и пианството – прадядото пил, дядото пил, бащата пил, всички пили по една и по две, и по няколко чашки, докато най-последните проявят същите недостатъци и след това хората казват, че това е наследство от рода му. Откога? Още от времето, когато дядото садил тикви и един прът влязъл в средата на една тиква, та по този начин се създала тази черта, която учените наричат наследствена.

Има ред други черти, които се наследяват, но последното не е реално – то може да се прояви и след това да изчезне. Например някои хора се раждат с шест пръста, други – със седем, а някои – с осем. И сега някои философстват и казват: „Човек е създаден с пет пръста, с две ръце и с два крака“ и т.н. Питам учените: каква нужда имаше Природата да създаде човека с два крака, млекопитаещите – с четири крака, а стоножката – със сто крака? Сега да оставим настрана стоножката, защото, ако се занимаваме с нея, тя ще стане толкова голяма, тъй много ще се проточи в ума ви, че ще достигне размерите си от едно време и като се върнете у дома си, няма да можете да спите

и в резултат нищо няма да придобиете. Тази стоножка е дяволът – за да върви бързо, той има сто крака. Всички го познавали по тия сто крака. Как е влязъл в Рая? За да не го познаят, се скрил в змията, която била без крака, по този начин искал да мине за светия и казвал: „Ето, аз нямам никакви крака“. Някои питат: „Защо дяволът се е преобразил в змия?“. За да не го познаят, да мине скрито, инкогнито – ето една нова мисъл, която богословите могат да вземат в своето богословие и да обясняват на хората защо дяволът се е преобразил в змия.

И тъй, днес ние имаме крака. Защо ни са те? Много е естествено е да имаме крака. Аз ще ви обясня защо човек има крака. Той има два крака, за да бъде във връзка със Земята, защото тя е негова майка. Човек е свързан с положителните и отрицателните сили на Земята. Аз вземам положителните и отрицателните сили на Земята в низходяща и във възходяща степен. Краката на човека представляват най-красивото нещо в земния му живот, по-красиво нещо от краката на човека няма. Като се отрежат, той представлява нещо грозно, труп. Краката се нещо ценно в Божествения живот. И за да балансира силите в човека, Бог е създал ръцете. Някой казва: „Не зная къде е Господ“. Казвам му: вдигни дясната си ръка нагоре и тя ще ти покаже накъде е Господ; ако и тогава не знаеш накъде е, вдигни и лявата си ръка нагоре, тя ще ти покаже; ако и тогава не знаеш, вдигни и двете си ръце нагоре, те ще ти покажат накъде е Господ. Щом вдигнеш ръце, ти вече си във връзка със Слънцето, с онзи велик свят.

Дали ти познаваш Бога, или не, дали Го съзнаваш, или не – това е друг въпрос, но Бог от Себе Си не може да се отрече, Той всякога ще те поддържа. Бог казва: „Дали това малко дете Ме познава, или не, това нищо не значи“. Той е много благ и казва: „Поспи още малко!“. Така постъпват и майките, които имат мал-

ки деца – отиват при тях, погледнат ги, погалият ги и казват: „Поспете още малко, моите деца! Спете хубаво, за да си починете, че като се събудите, велика работа има пред вас“. Това е красивото в света, тъй трябва да разглеждаме реалния живот.

Някой път ние употребяваме методи, чрез които сплашваме хората и казваме: „Ти ще отидеш в ада“ или, когато искаме да окуражим някого, казваме: „Ти ще отидеш в Рая“. Това е подкуп. Ако Раят може да ме подкупи със своята външност, това не е Рай. Турците си представят Рая като една голяма планина от ориз, варен със захар и отгоре полят с масълце. Седне турчинът пред тази планина, вземе златна лъжица в ръка и там с години яде от този ориз. Не само това, но около него ще бъдат наредени най-красивите момичета, нимфите, каквито светът не може да си представи. Той ще яде и ще блаженства, а те ще играят около него със своите зурли и тъпани. Питам: това Рай ли е? Рай е, но турски рай. Всеки си има по един такъв рай.

Да се върнем сега към мисълта си. На всеки народ липсват известни качества. И на всеки човек в света липсва нещо, т.е. не му липсва, а има нещо недоразвито – например понякога ни липсва справедливостта. Някой път вие сте несправедливи спрямо себе си, някой път спрямо домашните си, някой път спрямо своите приятели, някой път спрямо своите слуги, някой път спрямо държавата, някой път спрямо своите убеждения – навсякъде може да се яви несправедливостта. Днес човекът е несправедлив, а трябва да бъде справедлив. Вие искате всички хора да бъдат справедливи към вас, да ви обичат. Отлично е това, идеално е да ви обичат, да ви любят. То е реалното в живота, но вие поставяли ли сте се сами на такъв изпит? Любова е положителната, дясната страна на живота; това е силата, която твори. Обичта пък е лявата страна на живота. Любов има и долу в краката – десният крак има Любов.

Ако вие говорите за семейната любов, за тия приятни представления, които стават по някой път, това е друг въпрос. Понякога се водят приятни разговори между баща и син. Такива разговори се водят и между десния и левия крак. Някой път бащата, като влезе въщи, мълчи, неразположен е духом. Вземе стола, седне на една страна в стаята, мисли. Майката е седнала на друга страна, и тя е неразположена, мисли. Обърнала е гръб на мъжа си, недоволна е нещо. Синът е седнал на друго място в стаята, и той мисли. Дъщерята на трето място, и тя мисли. Всички мислят, мълчат, имат едно квакерско събрание на мълчание. Не минават и 1 – 2 часа, току-виж бащата се обажда: „Няма ли тук хора, какво сте замълчали всички?“. Обажда се от другия край неговата другарка: „Какво искаш да кажеш с това?“. След нея се обажда дъщерята, после – синът и виждаш – започнал един приятен разговор. Ние можем да се увлечем от това положение, а онзи, който не е опитал тия неща, може да се смее, но това не е за смях работа, това е сериозно. Вие трябва да знаете, че всеки ще мине през това гърне. Всеки, който е дошъл в живота, трябва да знае, че ще мине през всички положения. Това е една фаза на живота – ще те поставят и в мълчание, ще те поставят и в разговор.

Питам: какво ни липсва в живота? Положителна Вярa липсва на хората. В живота на едни хора вярват повече, на други – по-малко. Защо? Когато обичаш, вярваш му повече, а когато не обичаш, не му вярваш или изобщо – вярваш му по-малко. Ако на някого Любовта е на дясната му ръка, тогава можеш да имаш пълно упование в думите му. И действително, този човек може да ти каже Истината. Но ако Любовта на този, който ти говори, е в десния крак, той 50% няма да ти каже Истината. Значи Любовта на Земята не говори всякога Истината. Там именно е заблуждението – че когато хората се обикнат, мислят, че всичко ще им върви идеално. Какво излиза обаче? Щом се обик-

нат, те започват да се лъжат. Така е и с младите. То не показва, че Любовта е сама по себе си лъжа, но понеже онова, което ще придобият от нея, е много хубаво, то, за да го запазят и за да задържат Любовта в себе си, прибегват до лъжата. Хората прибегват до лъжата, защото имат известни слабости в себе си.

Понякога и ние принасяме жертви на Бога, молим Му се, дано го излъжем, но не се лъже Бог. Ще ви дам сега един пример, който и друг път съм ви привеждал. Оженват се двама млади. Мъжът бил с черни очи, а жената – със сини. Мъжът имал едно изкуствено око и жената имала едно изкуствено око, но и двамата старателно криели недостатъка си един от друг. Така прекарвали заедно цели десет години, без да се открият – всеки от тях мислел, че и двете очи на другия са здрави. Но една вечер те отиват на представление и оттам се отбиват при един свой приятел, където пийнали малко, поразвеселили се и се върнали доста щастливи. Като си легнали, мъжът си свалил изкуственото око и го оставил някъде на масата. Жената направила същото – свалила изкуственото око и също го оставила някъде на масата. Сутринта става той, бърза да си сложи окото, но по погрешка взел синьото на жена си – забравил, че не е сложил своето на това място. Същата грешка направила и жена му – и тя забравила къде е оставила окото си. Поглежда мъжа си и го запитва: „Защо едното ти око е синьо?“. Той запитва нея: „А защо твоето е черно?“. Едва сега те открили, че и единият, и другият имат по едно изкуствено око.

По този начин ние, съвременните хора, се пазим. Има известни дефекти в нас, които заместваме с изкуствени очи. Някой път си представяме, че сме любещи, че сме щедри, но животът, този велик университет, ни заставя да изнесем Великата истина и когато я изнесем, ние се разочароваме.

И тъй, важно за вас е да знаете, че всеки човек представлява един елемент в Природата. Явяването

на толкова милиарди хора в света не е случаен акт – всеки човек е точно на мястото си, той играе известна роля в Природата и без него Вселената не може. Без твоя ум, без твоето сърце и без твоята душа Вселената не може да се прояви в своята хармония. Аз говоря за онези първични типове във формата на първия човек. Вие ще кажете: „И да умра, пак може без мен“. Това не е философия. Ти, като един елемент в живота, никога не трябва да желаеш да умреш. Някой казва: „Аз не искам да живея“. Казвам: та ти още не си живял! Ти си се мъчил, скърбил си, отсега нататък настава време да живееш и да се радваш на живота.

Чудни са хората със своето лековерие! Като се мъчат и скърбят тук, мислят, че като отидат на онзи свят, ще благуват. Цитират известни стихове от Писанието и казват: „Лазар се мъчи на Земята, затова на Небето благуваше“. Не, вие не знаете истината. Лазар никога не се мъчил, той беше един възвишен дух, който седеше зад вратата на богатия ред години, за да види дали той ще го познае, или не. Лазар беше едно предметно обучение за богатия. Онзи, който се мъчи, е недоволен. Завижда на хората и казва: „Като отида на другия свят, няма да завиждам“. Не, какъвто си тук, на Земята, такъв ще бъдеш и Горе, на Небето. Може да кажеш, че ще бъдеш друго нещо, но не е така. Ако съберете яйцата на всички птици, на всички змии, на всички животни, ще има ли някакъв спор между тях? Не, всички яйца са морални, духовни, между тях има мир и пълно съгласие. Оставете обаче тия яйца да се излюпят и ще видите какво ще стане с този мир и с това съгласие. Оставете например да се излюпят яйцата на змията, на всички птици – на орела, на сокола, на кукумявката, и ще видите след това какви отношения ще съществуват между тях. Защо яйцата живеят в мир и съгласие помежду си, а излюпените не живеят?

И сега гледаш – духовни хора, събрани заедно и вместо да живеят в мир и съгласие, те казват: „Чудно

нещо, едно време живеехме в мир и съгласие и бяхме добри хора, а сега какво стана помежду ни, че не се разбираме? Сега, след като повярвахме в Бога, не живеем в мир и съгласие“. Казвам: едно време вие бяхте яйца. Сега се излюпихте и като познахте своето естество, не се разбирате. Именно сега, след като познахте вашето естество, вие трябва да работите върху себе си, да го измените, защото вълкът е едно отклонение от тоя тип. Вълкът и овцата – това са два противоположни типа. Вълкът е гъсеницата, а овцата е пеперудата – това са две фази на един и същ живот. Вълкът много обича овцата, но и той сам може да се превърне в овца – кога? Може да се изчисли математически след изяждането на колко листа една гъсеница може да стане пеперуда.

Следователно, докато вълкът живее при условия да се храни с листа, ще ги яде, а като се превърне в пеперуда, той ще измени своя живот. Значи вълкът е едно отклонение на овцата и дотогава, докато съществува това отклонение, той ще бъде вълк, а после, след като се върне от отклонението, ще стане овца, т.е. от гъсеница ще се превърне в пеперуда. Този биологически закон съществува и между хората. Ако ти имаш в себе си едно лошо желание, не трябва да го изкореняваш, но ще му противопоставиш някое добро. Някой казва: „Да унищожим вълка!“. Ако унищожил вълка, ще унищожил и овцата. Ако унищожил гъсениците, ще има ли пеперуди? Няма.

Аз вземам тези неща като символи за разясняване на нещата. Това са само научни данни, от които за в бъдеще съвременната наука ще се възползва, за да обуслови произхода на видовете. Казват някои: „Всичко е наредено така, защото Бог е казал да бъде така“. Всичко, което виждаме днес в света, е преходно състояние. Енергиите на вълка са енергии, които отиват към центъра на Земята, той е в десния кръг и е силен в това направление. Енергиите на овцата произтичат от

левия кръг, от лявата ѝ страна, следователно те отиват нагоре. Значи енергиите на вълка отиват към центъра на Земята, а тия на овцата отиват нагоре. Трябва да мине много време, докато вълкът се превърне в овца.

Аз вземам тия два типа, за да обясня вътрешното състояние. Ако имате една мисъл, каквато и да е, която ви безпокои, не се стремете да я изхвърлите от себе си по механичен начин, защото тя ще ви създаде някаква пакост, т.е. сами на себе си ще си причините пакост. Загнезди ли се във вашия ум някоя мисъл, която ви безпокои, трябва да намерите точно противоположна на нея, която да я замести – по този начин ще се излекувате. За да се излекуваш, трябва да съединиш центъра на Земята с центъра на Слънцето.

Сега за обяснение на мисълта си ще ви приведа един пример. Един млад богат американец се оженил за млада и красива американка. Тръгват на своето сватбено пътешествие, но за нещастие става сблъсък на треновете и от силната уплаха младият американец полудява. Завеждат го в една лудница и там прекарва цели 16 години. Един ден той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бяга. Служещите от лудницата тръгват да го гонят. Той отива на гарата, намира един трен, готов за заминаване, бързо се качва в него и заминава. Пътува около 15 километра с този трен и става едно ново сблъскване. При това сблъскване обаче той се излекува – умът му се намества. Питам: как е станало полудяването?

Съвременните психолози обясняват това заболяване по следния начин: в човека има друго тяло, наречено двойник на човека, което служи като проводник между същинския човек и физическия човек. Когато човек е в щастливо или радостно състояние, този двойник излиза извън неговото тяло и в това състояние той не трябва да се стряска – защо? Двойникът на всеки човек е свързан с много нишки и когато човек излиза и влиза в тялото си, трябва да се внимава да

не стане някакво силно сътресение, за да може двойникът да се намести правилно. Ако стане такова след като излезе двойникът, той не може да влезе на мястото си и затова става преплитане с нишките от двойника на някой друг човек. В случая двойниците на тези млади хора били преплетени и затова, когато станало сблъскване на треновете, двойникът на момата, която била по-силна, веднага влязъл в тялото си, но двойникът на младоженеца се преплел с този на момата. При второто сблъскване на треновете умът му се наместил и той се върнал в дома си вече здрав и подобрен. Жена му казала: „Цели 16 години аз усещах голяма тежест на сърцето си, но от този момент тежестта ми се отне“ – значи при второто сблъскване двойникът влязъл в тялото си, затова е олекнало на жената.

Такова обяснение дава съвременната окултна наука, но ако това обяснение се даде на съвременните учени, те ще кажат: „Докажи това!“. Доказателството може да се даде само чрез ред примери, от които да се види, че действително става преплитане в двойниците на хората. Простият народ, който разбира този закон, като събужда някого от сън, никога не го стряска изведнъж, а го събужда постепенно. Ето защо в живота си ние трябва да действаме всякога благо – благостта трябва да бъде метод в нашето възпитание. В чувствата си трябва да бъдем благи! Когато отиваш при един човек с цел да поправиш грешката му, трябва да бъдеш към него внимателен, благ, защото, ако го стреснеш изведнъж, ще му причиниш най-голямото зло. До този момент твой приятел не е съзнавал грешката си и ако ти изведнъж му я посочиш, той може да се уплаши, да се обезсърчи, да се отчае и да каже: „Аз не знаех досега, че съм бил такъв развален човек“.

Всички съвременни хора казват, че трябва да се проповядва на света. Аз бих желал всички съвременни религиозни хора, всички съвременни учени хора да проповядват, но да знаят как се проповядва. Как

трябва да се проповядва? Истината трябва да се проповядва с голяма мекота и с пълно съзнание. Когато аз отивам при някой човек да му проповядвам, най-първо трябва да го обичам, да имам всичкото съзнание в себе си, че трябва да бъда в негова услуга, и да го свържа с живите сили на Природата, т.е. да го свържа с Живата природа – само тогава ще мога да му помогна. Не е нужно да се говори много на един човек, кажи му само две думи, но тъй ги кажи, че каквото и да му говориш после, да ти повярва. Остане ли в душата му едно малко противоречие, ти ще влезеш в противоречие със себе си и с хората.

Казвам: при това състояние, в което сега се намирате, има известни идеи, за които още не сте готови – например мнозина търсят Любовта. Че нали я опитвате! Младите опитват Любовта, но не могат да я задържат. Старите опитват Любовта, но също не могат да я задържат. Не е въпросът само да се опитва, тя трябва да се задържи. Като дойде Любовта, човек се пропуква и не може да я задържи. Всички вие сте я опитали, но колко от вас сте я задържали? Колко от тази Любов сте задържали за себе си? Всички сте чувствали нещо хубаво, но това още не е Любов.

Аз наричам Любов онази сила, която е непреривна във всички свои действия и каквато е била от началото, такава си остава до края. Тази сила никога не намалява, тя е единствената мощна сила в човека. Кога човек я изгубва? Когато нишката на Любовта се огъне, соковете ѝ се пресичат, престават да текат. Същото нещо е и в растенията – докато коренчетата им са здрави, не са огънати, те могат да черпят соковете, които отиват да хранят растението. Престанат ли тия сокове, растението умира.

Ние учим, докато любим. Престанем ли да любим, преставаме да учим. Бащата и майката са мощни, докато има за кого да работят. Учителят е мощен, докато има ученици. Адвокатът е мощен, докато има

да защитава дела. Войникът е мощен, докато се бие. Държавникът е мощен, докато има кого да управлява. Писателят е мощен, докато има кой да чете произведенията му. Свещеникът, проповедникът е мощен, докато има на кого да проповядва. Всички хора си имат свое определено поле на действие. И сега при този живот, в който се намираме, всеки трябва да знае какво представлява той. Всеки човек представлява един важен елемент в живота и в това трябва да се убеди. Да вярваме в Бога – това още не е нашата задача. Най-първо човек трябва да вярва в това какво е неговото предназначение като човек. Не е важно какъв е той в обществото – държавник или адвокат, но е важно каква е неговата работа като елемент във Вселената. Съзнаеш ли това, ти ще бъдеш в хармония с всичко, което те обкръжава, и ще бъдеш силен.

И тъй, казвам: зазоряване може да дойде само в тия от вас, в които съзнанието се е пробудило и в които прониква идеята за тяхното предназначение и кажат: „Ето, от толкова години вече се молим, какво сме придобили? От толкова години вече живеем за народа си, какво сме придобили?“. Не, в живота ви има една по-висока степен – вие трябва да живеете за цялото човечество, вие трябва да живеете за Вселената. Следователно има идеал в живота ви по-висок от този, с който сега живеете.

Така, както живеете сега, какво ще мислите, след като прекарате на Земята 90 – 100 – 120 години? Какво ще ви занимава, когато зъбите ви окапят? Когато останете в живота си сам като кукувица и не го разбирате както трябва, ще кажете: „Да умра по-скоро, че да отида в другия свят“. Не, само един реален свят има за мен, няма два свята. Този малък свят, в който сега живеете, е един малък остров, една малка проекция от великия свят, но ние, като сме го разделили, казваме: „Има друг свят, има задгробен живот“. Казвате: „Онзи свят и този свят“. Не, ние не разбираме света така, не

го делим на онзи и този свят. Има само един – Божествен свят, с лява и дясна страна. Като кажа *този свят*, разбирам вляво, а като кажа *онзи свят* разбирам вдясно. Значи, като кажа *онзи свят, задгробния, духовния*, разбирам дясна посока, нищо повече – или на краката, или на ръцете, вляво или вдясно.

Ако вие изучавате четвъртото измерение, трябва да имате една основна идея, да знаете в каква посока се движите. Съвременните учени изучават например в каква посока се движи нашето Слънце. Те имат известни теории, известни правила, и макар че още не са установили посоката на движението, са близо до истината. Вярно е, че Слънцето се движи нанякъде. И всеки от вас по същия начин се движи нанякъде. Накъде е вашата посока? Ще кажете: „Към Бога“. Да, но това е много неопределено. Накъде е Бог? Слънцето се движи към известна посока във Вселената и всеки от вас се движи в известна посока, която трябва да знае. Всеки трябва да излезе извън Земята. Някои от вас, като излязат от Земята, ще се спрат във Венера, други – в Юпитер, трети – в Сатурн, четвърти – в Меркурий, пети – в Уран и т.н. Някои от вас пък ще отидат в друга слънчева система и там ще се установят. Казвам ви сега: ако влезете в някоя слънчева система, за която не сте готови, ще се намерите в още по-големи пертурбации от тия, които тук преживявате.

Този голям хаос, който чувствате, е защото временно се съединявате с някои други светове, които ви въздействат. Някои ще кажат: „Как е възможно да ни въздействат тия светове?“. Ако Луната може да повдигне водата в моретата на височина около 20 метра, това не е ли нейно въздействие? Такова въздействие тя оказва и върху някои хора, наречени лунатици, и по този начин изменя състоянието им. Не само Луната, но и други небесни светила и планети произвеждат известно влияние върху някои хора. За в бъдеще онези, които искат да възпитават младото поколение,

трябва да основат възпитанието му върху тия научни данни. При такова възпитание ние ще имаме гениални деца, понеже ще бъдат поставени при най-добрата обстановка.

Засега човешкият мозък още не е готов да възприеме тия нови мисли. В нашия мозък постоянно се произвеждат известни сътресения, които ни изкарват от нормалното състояние. Вземете вестниците, които всеки ден се четат. В тях няма да срещнете нищо друго, освен ред сензации, които изкарват хората от релсите на техния живот. Там ще срещнете само катастрофи: този се убил, онзи се убил, там се сблъскали два трена, много пътници убити, ранени и т.н. Ти ще се върнеш у дома си и всички тия образи възкръсват в ума ти. Как ще можеш да бъдеш спокоен?

И тогава казваме: „Да създадем едно поколение, което да люби народа си“. Не може да се създава така лесно общество, ако не познаваме законите на Любовта. Не, ние трябва да дойдем до положение, като прострем лявата си ръка например, да знаем, че чрез нея изразяваме законите на Любовта. Но ако днес ти простреш ръката си и някой те види, ще каже: „Слушай, там, Михале, какво правиш?“. Простреш крака си, пак те питат: „Какво правиш там, какво искаш да кажеш?“. Човек трябва да знае как да простре крака или ръката си. В Земята има сили, които ще можеш да отнемеш с простирането на крака си, и по този начин ще трансформираш състоянието си.

Аз ви давам закони, които можете да използвате. Ти си тъжен, в отчаяние си, но ако знаеш как да простреш лявата си ръка и левия си крак, Земята ще привлече всичката тежест от краката ти и ще почувстваш едно облекчение, една радост. После, ще простреш дясната си ръка или крак и пак ще почувстваш една радост. Няма да простираш изведнъж двете си ръце и двата си крака. Но това е въпрос на вярване. Ти трябва да вярваш в това. Ако не вярваш, някой трябва да ти го

доказва с ред доказателства, с ред аргументи. По този въпрос има писани доста книги: на английски, на френски и по-малко на други езици. Следователно майката, която иска да възпита своето дете, приятелят, който иска да задържи своя приятел, господари и слуги, учители и ученици, свещеници – всички трябва да знаят в какво седи Божественото и да могат да го проявят.

Казва се в прочетената глава: *Който люби братаси*. Най-първо човек трябва да вярва, че Бог живее във всеки. Божественият живот минава като велика струя през всички. Казвам: величието на нашия живот, величието на нашето сърце, величието на нашия ум, величието на нашата воля зависи от нашите бъдещи вярвания и убеждения, да имаме една положителна наука. Аз не искам да ме разберете криво, да изнесете мисълта, че сега няма наука. Не, съвременните учени правят големи усилия, което е за похвала. Те изучават микробите и ред други научни въпроси, но казвам: натрупването на микробите в известен орган от човешкото тяло се дължи на ред причини. Когато човек употребява неестествена храна, в него се събират много утайки, които привличат тези отрицателни бактерии, и от това се зараждат ред болести: холера, чума, петнист тиф и др. Но не всички хора умират от холера, от чума, от петнист тиф и други подобни – защо? Защото кръвта им е чиста. Чистият човек нищо го не хваща. Човек, който е погълнат с Вира, може да ходи между холерични и нищо да не го хване. Той трябва не само да проповядва това, но и да го опита. Трябва да е направил опит, да е минал между хора, заразени от различни болести, и нищо да не го е хванало. Ако е влизал между десетина болни от различни болести и нищо не го е хванало, само тогава ще може да говори и на хората – трябва да е опитал това. Аз съм срещал много чисти натури, но в тях има знания.

Някой казва: „Защо съм дошъл в света?“. Ти си един елемент в света и трябва да живееш за Славата

Божия. Извършил ли си работата си като елемент? Сутрин, като ставаш, колко добри мисли минават през ума ти? Изпълнил ли си поне една от тях мисли? През деня ти се предоставиха хиляди случаи да направиш добро – поне едно добро направи ли? Не е достатъчно само да говориш, но направи това, което казваш. Например някой иска да се хареса някому. Хубаво, това е отлична черта, но аз мисля, че най-отлична черта е да желаем да се харесаме на Бога. Всеки трябва да има едно огледало, в което да се оглежда, и да знае, че ако Бог го хареса, и хората ще го харесат. И като се оглеждам, моите очи не трябва да бъдат нито като очите на орела, нито като очите на сокола, нито като очите на кукумявката, нито като очите на кокошката, нито като очите на гълъба; те трябва да бъдат като очите на ангела и от погледа им да лъха Любав. Като срещнеш такива очи, ти ще съживяваш, възкресяваш. Аз казвам: има такива очи в света, от които се съживяваш, и като ги срещнеш, не трябва само да се съживиш, а да станеш радостен и да кажеш: „Има защо да се живее“. И този човек, като те погледне, да бъде за теб зазоряване и да ти каже: „Дерзай, братко, стани! Аз съм първият лъч. Кой си ти? Аз съм първият лъч, изпратен от Бога за теб и за теб ще ходя навсякъде“.

Станете сега, иде това Слънце! Зазоряване е това. Не трябва само да се афектирате, но да знаете, че всичко хубаво, красиво, което е посято във вас, ще израсне. Вложете обаче повече Вяра! Всеки от нас, когато дойде този пръв лъч, трябва да стане и да благодари на Бога. Това е вечният ден, в който човек става и благодари на Бога. Един млад момък писал нещо за вечния ден. Всеки от нас трябва да бъде един лъч от този Божествен ден. Тези лъчи идват вече в света, те са проникнали и във вашите души.

Имайте Вяра в Божественото, което е вложено във вас! Всички вие сте важни елементи, без които не

може. За да образуваш една мисъл, трябва няколко елемента. За да образуваш една киселина, също трябва няколко елемента. За да се образува една ябълка или круша, или слива, също трябва няколко елемента. Тези елементи носят сладките сокове. Следователно ние сме елементи, носещи хубавото, красивото за един идеален свят. Тези Божествени лъчи идват във вас, за да ви събудят, и нека сега вашият хоризонт бъде широк!

Вие искате да знаете защо живеете. Казвам: за Бога живеете. Казвате: „Аз не съм почувствал Неговата Любов“. Казвам: излез да посрещнеш първия лъч и ще почувстваш Божията Любов. Прочети първата дума на писмото, което Бог ти е написал тази сутрин! Вие как пишете на майка си, как пишете на баща си – „Любезна мамо“ или „Любезни татко, любезни татенко“. И когато майка ви пише, тя се обръща към вас със следните думи: „Любезни миличък синко или миличка дъще!“ – такива са и писмата ви, които идват от Невидимия свят. Прочетете, за да видите каква е първата дума, която е написала майка ви от Невидимия свят. Аз видях щемпела на писмата ви, видях, че всички имате писма от Невидимия свят.

Днес за пръв път в България е дошла поща от Невидимия свят, прочетохте ли я? Ако не сте я прочели, след като се върнете от беседата, прочетете я и вижте какво ви пишат. Втори път пак ще ви питам какво ви пишат майка ви и баща ви. Ще ви питам само каква е първата дума на писмото – повече не искам. Аз се интересувам само от първата дума, а съдържанието е нещо свещено, то се отнася до вас. Искам да го прочетете. Като го прочетете, ще имате ангелски очи и когото погледнете с вашите очи, той ще оживее, ще възкръсне. На стар език ви казвам, че той ще възкръсне, а на нов език – че в живота му ще има едно вечно зазоряване. Вие ще видите, че вашият живот започва от сега нататък.

Учените хора казват: „Сега започваме“. По това се отличава Новата култура – че сега започва новото в нея. Новата фаза иде сега, а Новата култура сега започва. Желая всички да имате очите на ангелите. Желая всички да имате тази светлина, тази вътрешна интелигентност, която те проявяват в живота си, и тази воля, с която те извършват своята служба – само така можем да носим името *чада Божии*, както е писано в Свещената книга. Вие казвате: „Ние сме чада Божии“. Казвам: не се е явил още този, който казва това, но като се яви, ще бъдем подобни нему.

25.04.1926 г., София

ЗАЗОРЯВАНЕ

Сам изтъпках жлеба

Аз Сам изтъпках жлеба.

Исая 63:3

Това се отнася до онази първична сила, която действа разумно в света. Аз наричам това *закон за превръщане на енергиите*. Всяка енергия в света, която не може да се преобразува, която не може да влезе в полза на живота, действа вредно. Когато жлебът се стъпче, какво излиза? Излиза сладък сок, който после ферментира и се превръща във вино. От този сладък сок хората правят вино, понеже не знаят как да го превърнат в нещо по-красиво, отколкото е бил по-рано.

Ферментирането на виното е символ. Самата лоза символично представлява човечеството и затова каквото е състоянието на сегашното човечество, такова е състоянието на лозата. Следователно гроздовият сок не може да остане за дълго време сладък. В него попадат едни малки бактерии, малки микроорганизми, наречени ферменти, които превръщат плодовата захар в алкохол, а после – в киселина.

Това, което е вярно за лозата, е вярно за самото човечество – първоначално, когато хората се раждат, са сладки като гроздето, но като ги сложат в жлеба и ги стъпчат, стават кисели. Първоначално всички хора започват много добре. Децата са сладки, но щом влязат в живота, и те се вкисват. Има известни хора, които при всички условия на живота си остават сладки, но то е при особен специалитет, при особени духовни усилия от тяхна страна. И вие често се усещате тъй вкиснати, че не можете да се търпите.

Сега онези, които не разбират закона за превръщането на енергията, се смушават от противоречията,

които съществуват в света. За кого съществуват противоречията? По какво ще се познае умният човек? Умният човек ще се познае по мъчните задачи, които му предстоят за разрешение в живота. Ако някой създаде параход, това показва, че е умен. Ако някой напише велика книга, това показва, че е умен. Ако някой направи аероплан, това показва, че е умен. Свиренето, отглеждането на разни растения от хората показва, че те са умни. Така че когато разглеждаме целия органичен свят, според преодоляващите мъкотии можем да съдим за интелигентността, която е вложена във всяка форма. Формите определят границите на Божествената интелигентност. Следователно всички хора по същество произхождат от един същ принцип, но по проява те не си приличат, а коренно се различават.

Някои от съвременните химици искат да докажат, че всички елементи са произлезли от един и същ елемент. Какво ще докажат с това? Нищо. Какво от това като докажат, че всички елементи произлизат от един и същ първичен елемент? Та и религиозните искат да докажат, че всички хора произлизат от Бога. Това още нищо не значи. Не, хората не произлизат от Бога. Учените пък искат да докажат, че хората са произлезли от някакви си буболечици. Това вярно ли е? В този случай и всички елементи не произтичат от един първичен елемент, а се явяват проява на един и същ елемент. Следователно Бог е една Същина на вечното разнообразие. Той е единство по Своето проявление, но разнообразие по Своята същина и там е красивото.

Да бъдеш разнообразен по своята същина – това е великата добродетел в света. И когато хората искат да бъдат добри, да създадат Доброто в себе си, вместо това създават злото. Например някои искат да бъдат кротки. Кроткият човек нищо не струва. Кроткият е онзи, който може да укроти вълните на морето. Кроткият е онзи, който може да изгаси пламъците на някоя къща. Не е достатъчно само да си мислиш, че си

кротък човек, а нищо да не можеш да направиш, не зная каква кротост е тази.

Някой минава за много благороден човек и казва: „Аз съм от висок произход. Майка ми беше благородна жена, баща ми също беше благороден човек“. Питам: за какво благородство говори този човек? Че той още не е започнал с кротостта. Само кроткият човек може да бъде благороден. Ако ти се намираш в онова бурно развълнувано море, то е защото си поставен от онази Първа причина, за да опиташ своята кротост. Всички вълни в това море говорят на един разумен език, понеже са съставени от разумни частици. Частиците, от които е съставена водата, са интелигентни, но за да разбереш техния специален език, трябва да слезеш на техния уровень. Техният език от гледището на съвременните учени представлява нещо глупаво и затова те се отнасят с недоверие към моите думи – казват: „Възможно ли е елементите да говорят?“. А да казвате, че човешката душа произлиза от човешкия мозък – това било велика мъдрост! Отворете тогава човешкия мозък и вижте къде се намира душата! Как е възможно от неразумното да се образува разумното? Ако така разбираме въпроса, тогава аз мога от всеки камък да изкарам по една душа – защо едното твърдение да е вярно, а другото да не е? Нито едното е вярно, нито другото. Когато казваме, че сме подобни на Бога, че сме направени по Образ и подобие Божие, какво трябва да подразбираме? Аз няма да разрешавам тия задачи, но ги поставям пред вас като задачи в живота ви, да мислите какво нещо е Божият Образ.

И тъй, законът за превръщане на енергиите е свързан с формите – не можеш да превърнеш една сила в друга, без да знаеш закона за превръщането на въздухообразните тела в течни, на течните – в твърди, а твърдите, най-после, в какво могат да се превърнат? В едно още по-твърдо състояние, при което частиците се отделят една от друга. В твърдите тела първо

има едно силно сцепление между всички частички, вследствие на което те представляват едно цяло, но щом това състояние премине, се идва до едни толкова твърди частици, че сцеплението не може да действа между тях, те се разединяват една от друга и не могат да влязат в полза на живота. Ето защо казват, че от студ хората измират. Защо измират? Няма да ви отговоря на това, понеже за смъртта ние имаме малко по особени схващания.

При смъртта става разглобяване на формите. Под *умиране* ние разбираме, че човек от раждането си докато остарее всеки ден умира. Всяко страдание е умиране. Умирането подразбира смрад, която произтича от това, че човек постоянно се разлага. Той постепенно се смалява, докато най-после се усмърди. Смрадта първоначално подразбирала превръщане на едно състояние в друго, но понеже този процес не става по някои благовидни причини, затова Господ казва: „Този човек трябва да премине от едно състояние в друго, затова го сложете в една реторта, а вие стойте далеч от него“ – защо? Защото усмърдяването всякога предполага оставане на един излишък, който е причина за миризмата. Това е за обяснение.

Трябва да знаете, че във всеки човек, който иска да стане добър или учен във всяко отношение, всякога ще остане един малък излишък, с който трябва да знае как да се справи и ако не може да се справи, той ще му създаде най-големите страдания. Представете си един човек, който обича да яде много, има отличен апетит, но по невнимание и небрежност към своя стомах е задръстил каналите на червата си и ги е направил много тесни. Какво ще бъде неговото състояние, ако не може да изкара този излишък? Ще изживее едно тежко състояние. Същото е и с чувствата – когато човек работи със законите на Любовта, винаги в него остава един малък излишък, с който той трябва да умее да се справи. Когато в Природата остава тор, тя знае за-

коните как да се справи с нея, как да я използва. И в Умствения свят остават такива излишъци.

Съвременните възпитатели, съвременните моралисти още не са докоснали този закон за излишъците. Всички очакват от другите така, както онази млада мома, която се омъжва и мечтае да се облече с бяла рокля, да излезе от дома на баща си и майка си и да отиде при своя възлюбен, а той да я посрещне с венци, с гайди и свирни, като ѝ обещае, че ще живее само с песни и свирни, без да работи. Такъв живот, такъв морал препоръчват и на нас, но няма такъв живот в света, друго ни очаква.

Казват ни: „Ти ще вярваш в Бога и когато трябва да заминеш за онзи свят, ще дойдат ангели да те поемат и там, на Небето, ще свириш на китара, песни ще пееш и само ще се веселиш“. Хубаво, аз съм съгласен с това, че на Небето ще има свирене на китари, но питам: ако ти не знаеш да свириш на Земята, как ще можеш да свириш на небесните китари? Турците имат една поговорка за случая – „Ако всичко това е истина, тогава то е голяма лъжа“. В живота има една последователност за превръщане на енергиите. Това, което не можеш да направиш на Земята, и на Небето не можеш да направиш и това, което можеш да направиш на Земята, и на Небето ще можеш да направиш, защото ако не можеш да направиш нещо при най-хубавите условия на живота, както и на Небето, къде ще можеш да го направиш? За нас Небето е нашата глава и в такъв случай казвам: ако ти не можеш да мислиш правилно с своята глава, то ако излезеш от главата си навън, в света, какво ще можеш да направиш?

Следователно законът за превръщане на енергиите е закон, който съвременните общественици трябва да изучават. Например съвременното общество не може да разбере, че нито една форма в света не е постоянна. Едно управление, което съществува днес, след време ще се измени. Религиозните форми, които съществу-

ват днес, след време, след векове ще се изменят. Вярванията на хората също ще се изменят. Аз не говоря за общия принцип, но за формите на нещата. Вземете например формите, по които се развиват домовете, обществата, Църквите, народите, държавите, и ще видите, че всички подлежат на изменение. Представете си сега една канализация, направена преди много години. От дългата употреба нейните канали са задръстени с пясък, с ред нечистотии и нищо не може да мине през тях. Какво трябва да се прави с тази канализация? Всички я поглеждат и казват: „Отлична беше, тя се направи преди 50 години и толкова време служеше добре, но не знаем какво ѝ стана сега. Хубава вода течеше през нея“. И какво ще направят в този случай? Събират се тия хора, разискват, ходят при извора да намерят причината, но нищо не помага. Изворот горее хубав. Нови тръби ще сложите, защото старите са вече задръстени. – „Ама хубаво бяха направени!“ Да, хубаво бяха направени, но тези тръби вече са изтрити. Те са задръстени, запушени. – „Ама да ги отпушим!“ Не, нови тръби, нова канализация трябва! Всеки човек знае, че кола, която е карана 20 – 30 години, трябва да се смени. А и нови коне трябва да се впрегнат и най-после – и конярят трябва да се смени. Но съвременните хора казват, че в религиозно отношение формите не могат да се изменят. Хубостта на живота седи именно в това, че според вътрешното развитие на духа и ние ще се изменяме постоянно, защото, както виждаме, създаването на Вселената е процес, поставен в постепенно развитие, в който и Бог постоянно Се изявява. Тъй се изявява в живота и хубавото и красивото и в това изявяване ние живеем.

Казва се в стиха: „Аз Сам изтъпках жлеба“. Пророкът говори от името на Бога. Значи, като нямало кой да го стъпче, Господ се заел Сам да го стъпче. Той се зачуди, че няма кой да Му помага, затова се зае Сам за работа и показа на хората нов начин на действие. А

ние, които не разбираме този стар език, казваме: „Как, Господ може ли да стъпкава жлеб?“. Питам ви тогава: на Господ може ли да се принасят агнета като жертвоприношения? Подаръци, къщи може ли да правим на Господ? Господ има ли нужда да Му завещаваме това или онова? Често казваме: „Аз ще направя това или онова за Господ“. Не, това е едно детинско разбиране. Господ не се нуждае от нашите подаръци, но ние започваме да се учим от материалните неща как трябва да се служи на Бога. И когато се научим да Му служим, ще знаем как да служим и на своите ближни.

Сега трябва да прилагате закона за превръщане на енергиите. Щом у вас дойде едно състояние на тъга, вие трябва да знаете защо ви е мъчно. Задайте си въпроса защо ви е мъчно! Синът на някоя майка е заминал в странство – мъчно ѝ е. Нека си зададе въпроса защо ѝ е мъчно. Търговец изгубил 10 – 15 – 20 хиляди лева, мъчно му е. Трябва да си зададе въпроса защо му е мъчно. Писателят написал някое съчинение, което не може да се пласира или не го признават хората – мъчно му е. Нека се запита защо му е мъчно! Някой проповедник държал някоя проповед, но слушателите му не го разбрали – мъчно му е. Изобщо, няма човек в света, който да не е усетил в себе си известна мъка, но никой не се спира да намери причината за тази мъка и да я премахне, или по-право – да я трансформира по закона за превръщане на енергиите. Всеки търси този или онзи като причина за неговата мъка. Не, всяка мъка произтича от онзи излишък, който остава неизползван в човека. Следователно ще се заемеш да изучаваш закона за превръщане на енергиите.

По кой начин ще ги трансформирате? Аз ще ви приведа един пример за един богат американец, комуто името няма да кажа, само псевдонима – Шмид. Той бил много богат, но през целия си живот не направил никому нито едно добро дело. Постепенно започнал да се парализира – най-напред се парализирал левият

му крак, после лявата ръка, след това и лявото око. Здрави останали само дясното му око и дясната ръка, която слабо се движела. Лежи той и си размишлява: „Какво ми остава сега? Остава ми само едно око и една слабо движеща се ръка. Сега разбрах смисъла на живота. Цял живот живях, ядох, пих и никому добро не направих. Чакай поне сега, докато още мога да движа дясната си ръка, да направя едно добро дело“. Извикал човека, който го гледал, и му казал: „Дай ми един чек!“. Донесъл му се един чек и той със слаба, трепереща ръка написва на него сума от 20 милиона долара, помолвайки: „Моля те, понеже аз не мога да стана от леглото, бъди тъй добър, извади тия пари от банката и скрито, без да те види някой, ги раздай на някои бедни свои приятели“. И какво става с него – постепенно започват да се раздвижват краката и ръцете на този болен.

Това е начин за трансформиране на енергиите. Сегашните хора не разбират това. Дойде им някоя болест и те не знаят как да я лекуват. Какво означава болестта? Като ви дойде някоя болест, веднага тичате при лекарите и след това казвате: „Много ни оскубаха тия лекари“. Казвам: чакайте, вие много лесно се освободихте. Трябваше да дадете на тия лекари най-малко 10 – 20 хиляди лева, че тогава да се оплаквате. Само по този начин ще разберете защо е дошла болестта. Вие трябва да разберете защо идват болестите.

Ние, съвременните хора, имаме едно криво понятие за щедростта. Щедростта е едно благородно качество, което, като проявим, трябва да се радваме. Значи едната ръка на болния, която е останала здрава, е направила първото добро – тя подписала един чек. Така трябва да постъпвате и вие – имането ви да се раздава не след смъртта ви, а още приживе. Питам: колко от вас, на които краката и ръцете са здрави, са направили едно добро? Или колко от нас, на които ръцете и краката са здрави, сме направили едно добро?

И след всичко това някои питат: „Какъв е животът на Слънцето?“. Те разбират, че там има отличен живот. Някои питат: „Какво има на Венера?“. Отлични работи има там. — „Какво има на Марс?“. Там хората са доста силни. — „А на Меркурий?“. Там хората са много по-хитри, отколкото тия на Земята. Един меркурианец ще те сметне 10 пъти по-хитро, отколкото човек от Земята. — „А какво има на Юпитер?“. Там хората са благородни. Те имат такава религия, каквато вие тук не сте сънували. — „А на Сатурн?“. Там има такава философия, такава наука, толкова реторти, в които разлагат света, че който иска да философства, да отиде там. В главите на онези, които изучават философията тук, на Земята, остават много утайки, които създават един вътрешен песимизъм в човека. Философите са най-големите песимисти. Те разрешават философски въпроси, но като няма кой да ги разбере, в главите им се събират много утайки и като нямат слуги, които да ги изхвърлят навън, около тях се натрупват цели бунища и най-послед казват: „Светът не струва нищо!“. Казвам на тези философи: изчистете бунището си!

Сега и ние по същия начин казваме: „Всички хора са лоши“. Това е едно бунище. Ако всички хора са лоши, а ти си един от тях, значи и ти си лош. Какво заключение можем да извадим от това? Хората се различават едни от други по степента на своето развитие. Ние трябва да се радваме на учените, на благородните хора. Всеки от вас все ще попадне под влиянието на някой учен, на някой благороден човек. Някои хора казват: „Ние трябва да се пазим от сегашните учени, да не се повлияем от тях“. Ти си чуден! Твоите майка и баща ти повлияха, твоите братя и сестри ти повлияха, твоите учители ти повлияха, а сега казваш: „Да се пазя, да не се повлияя“. Но ти яде свинско месо, ти се повлия вече! Ти яде кокоше месо, ти се повлия вече! Всяка храна оказва известно влияние върху хората. Най-послед казваш: „Да не се повлияя“. Щом ядеш, ти ще се влияеш; щом не ядеш, няма да се влияеш.

Питам: какво общество може да се образува от такова учение? Какъв морал може да има в такова учение? Казват сега: „Нека има повече детективи, да хващат лошите хора!“. Хубаво, съгласен съм, нека има много детективи, но питам: ако в България има един милион детективи, какво ще стане с този народ? Най-лошите хора са детективите. Срещне те някой човек и в качеството си на детектив те пита: „Какво имаш в кесията си? Я извади парите! Дай ги тук!“; обере те и след това ти казва: „Върви си сега и никому нищо да не казваш, ще си мълчиш“. Няма какво да прави човекът, ще си мълчи, детектив е това. И най-после, детективите, като няма какво да правят, сами ще създадат някоя афера, за да си отворят работа. На детективи нямайте вяра! И наистина, сега всички държави имат детективи, но ако те надминават няколко хиляди, това вече може да провали държавата. Този не е моралният въпрос, който разрешаваме.

Не е въпросът дали трябва да има детективи, или не, но всеки трябва да знае закона за трансформиране на енергиите и да бъде детектив сам за себе си. И като разбираме този закон, ние ще създадем едно красиво положение и за себе си, и за другите. Като създадем този закон, няма да одираме кожата си, защото ще знаем, че всяко одиране е носене на товар върху самите нас. И трябва да знаете, че не сте вие хората, които спасяват народите – Бог спасява всички. В това отношение ние сме за всички Божествени закони. Ние сме само против онова, което носи вреда, защото вредата засяга народите, засяга и личния живот, понеже всички искат да живеят. Ако е добре на един народ, добре ще бъде и на личността; ако е зле на един народ, зле ще бъде и на личността. Следователно всички управляващи, всички свещеници, всички майки и бащи, всички учители трябва да имат желание да действат целокупно за общото благо.

Казвам: когато хората започнат да вярват в едно учение и да мислят, че то е единственото, те изпадат в заблуждение. Лекарите помагат на света, учителите помагат на света, свещениците помагат на света, майките и бащите помагат на света – всички хора помагат, но ако мислим, че само бащите и майките ще спасят света, изпадаме в другата крайност. Ако това учение беше вярно, тогава питам: онези майки, които родиха своите деца, спасиха ли ги от смърт; онези учители, които учиха своите ученици, спасиха ли ги от смърт; онези държавници, които ръководиха съдбините на своите народи, каквито бяха старите римляни и персийци, спасиха ли ги от смърт? Историята ни служи като указател как трябва да живеем.

Като ме слушат, някои може да кажат: „Ето едно учение, което руши съвременния обществен строй!“. Съвременният обществен строй е задръстен отвътре. Казвам: в тези тръби има пясък и корени, затова направете нова канализация! Нека старата вода изтече и да дойде в изобилие чиста прясна вода, за да могат всички хора да пият. Следователно при сегашните условия всички хора трябва да желаят да дойдат умни управници – умни хора трябва да управляват. Някои ще каже: „Аз да дойда на власт!“. Не, оставете да дойде на власт най-умният човек, който знае как да трансформира обществените енергии. Има хора, родени за това, те знаят как да трансформират разните енергии – например има учени, които знаят как да трансформират научните енергии. Дали ще бъдеш майка или баща, лекар и какъвто е да е друг, това са работи, разпределени от самата Природа. Природата е поставила всекиго на своето място, но когато поставите държавниците за учители, а учителите – за държавници, вие разваляте общия ред на нещата – то е все едно да поставите ръката на мястото на крака и крак на мястото на ръката, да ги разместите. Питам: какво може

да стане тогава? Вие можете да обърнете живота си с главата надолу.

Казва стихът: „Аз Сам изтъпках жлеба“. При изтъпкването ние всякога имаме за цел да възстановим хубавото и възвишеното у нас, да изхвърлим всички излишни джибри от себе си и да оставим само сладкия сок. Аз уподобявам сладкия сок на знанието. Действително, на съвременно човечество трябва знание, но не като сегашното. Ако вие се задоволявате с една проста, чиста и доброкачествена храна, каквато трябва да бъде същинската храна, или пък се задоволявате с месна храна, вие ще имате два различни резултата. Ако се задоволявате с опиващи питиета или с чиста хубава вода, пак ще имате два различни резултата. Следователно истинското знание е само онова, което ще внесе във вас безсмъртието.

Онзи, който иска да се запознае със закона за превръщане на енергиите, трябва да потърси три неща, с които да се запознае: най-първо Божията Любов, от която произтича вечният живот на безсмъртието; Божията Мъдрост, която носи истинското Знание, разширение и усилване на Светлината; Божията Истина, от която произтича Свободата и повдигането на човешкия ум. Оттам трябва да се започне, защото Свободата се гради върху Истината, Знанието се гради върху Светлината, а животът се гради върху Любовта. Ние не трябва да ги разместваме, да мислим, че като намерим Светлината, ще намерим и Живота. Не, всяко нещо е на своето място – Любовта носи Живота, Мъдростта носи Светлината, а Истината носи Свободата. Свободата пък води към закона на разширението и трансформирането на енергиите.

Ако един народ не е свободен, как може да живее? Ако българите имаха това знание, не биха ли могли да живеят заедно? И богати, и сиромаси щяха да живеят много добър живот и да бъдат образци. При сегашните условия те не могат да живеят заедно – защо?

Защото всеки търси щастие само за себе си, а това не е Божествено. Божествено е, когато нашето съзнание се прелива изцяло в Бога.

Аз разделям живота на материален, духовен и Божествен. Човек, който обича само себе си, се движи в материалния живот – това е животът на крайния материализъм. Майката, която ражда дете, живее по закона на задължителността. В този случай има нещо по-морално да обича само себе си. Ние наричаме майчиното чувство обществена добродетел. В този морал обаче има известно ограничение, дълг, но свобода още няма. Божествен живот е този, когато нашето съзнание се прелее в Бога и ние живеем в Цялото и за Цялото – тогава знаем, че има и друг начин, чрез който животът може да се прояви. Когато първоначалната клетка се прояви в света, нямаше нужда да се ражда както човека – тя се размножава по друг начин. Птиците намериха един начин, по който да се размножават, рибите намериха втори начин, по който да се размножават, а човекът намери трети, по-съвършен начин, по който да се размножава.

И тъй, излишъците създават лошите хора. Тогава какво е необходимо днес на Бялата раса? Не ѝ трябва морал, но ѝ трябва Божествен начин на живеене, чрез който да се трансформират енергиите. Затова апостол Павел казва: „Ние, силните, трябва да носим слабите“. Но по какъв начин силният трябва да носи слабия? Аз мога да нося слабия на гърба си, а мога да го возя и в количка. Съвременните деца и на гръб са носени, и в количка са возени. Аз наблюдавам всички съвременни майки – по-богатите от тях возят децата си с колички, а бащите ги носят на гръб. И двата метода обаче още не са оправили света. Кой метод тогава е за препоръчване? Дете, което иска майка му да го вози с количка или да го носи на гръб, всякога ще живее или по закона на необходимостта, или по закона на ограничението, или по закона на задължението, но Сво-

бода няма да има. По този начин ще ви изнеса онзи закон, който обяснява защо със създаването на жената дойде злото в света.

Най-първо Бог създаде мъжа и жената в една плът и им каза: „Живейте и двамата в една плът и използвайте всички блага на Рая!“, но мъжът излязъл толкова умен, че пожелал да обсеби цялата къща за себе си. Той искал да бъде господарят и казал на Господа: „Господи, нека излезе жената от тази къща, направи ѝ отделна, сама да си живее и ще си ходим на гости“. Ала и жената пожелала да си направи своя къща, да бъде собственичка. И оттогава досега се води спор между двете страни дали всеки да си остане в своята къща, или жената да се върне в къщата на мъжа. Засега мъжът все взема жената в къщата си, но щом влезе тя, веднага го запитва: „Ще припишеш ли къщата си на мое име?“. Не е ли така? Така е. Това е атавизъм, който изопачава Божествения живот в нас. Това изопачаване пък създава тия кървави разбирания в живота. Хората трябва да се върнат към първия закон, когато живееха заедно, и да си кажат: „Ето тук можем да живеем заедно“. Те първоначално живееха в едно тяло, в един ум, в едно сърце – значи и сега могат да живеят така, да се разбират и да си служат. Какво подразбира да живеят в един ум? Единият ум подразбира разнообразие, а многото умове разбират еднообразие.

Сега някои ще кажат: „Как може да бъде това?“. Ще ви го представя нагледно. Имам едно хубаво, красиво шише. То е еднообразно, нали? Но после го взема, удрям го в земята и то се строшава на хиляди парченца. Сега вече имате разнообразие. Да, но за какво може да служи всяко от тия парченца? Всеки може да си вземе по една малка частица от това шишенце и да я държи като нещо свещено, като някаква светиня. Какво ви ползват тия малки частици? Не е ли по-хубаво те да са в цялото шише и всички заедно да си служим с него, като всеки вложи своето разнообразие в това видимо

еднообразие? Разнообразието, за което вие говорите, аз считам за разнообразието на тия малки частици от счупеното шише. И всеки казва: „Ти знаеш ли от какво шише съм аз?“. Казвам: да, от много голямо шише си. Сега трябва да дойде онзи велик, голям майстор, да събере тия малки частици и да ги сложи в онази първоначална фурна – да живеят всички заедно в едно тяло.

И тъй, казва апостолът: „В Исуса Христа ще се образува един общ организъм и тогава ще се създаде онова истинско разнообразие“. В Стария завет имаме примери, които ни показват какви ще бъдат последствията от едно голямо разединение и какви – от един общ живот. Имаме примера с тримата момци: Анани, Мисаил и Азарий, които сложиха в огнената пещ поради това, че не изпълниха закона на царя, а изпълниха закона на Бога и Нему се поклониха. Запалиха пещта и ги пъгнаха вътре, но те не изгоряха; но като сложиха в пещта техните неприятели, те изгоряха. Имаме и друг пример – с Данаил, когото сложиха в рова при лъвовете, но те не го изядоха; когато обаче сложиха неговите неприятели, лъвовете ги изядоха. Ако ти живееш Божествен живот, по Бога, лъв няма да те изяде и огън няма да те гори, но ако не живееш по Бога, да му мислиш! Аз ви казвам какъв е законът. Ако жената сложи мъжа си в рова при лъвовете, той ще излезе невредим, но тя да му мисли – влезе ли в рова при лъвовете, нищо няма да остане от роклята ѝ. Ако пък мъжът сложи жена си в рова при лъвовете, тя ще излезе невредима, роклята ѝ ще остане цяла, но ако той влезе при лъвовете, нищо няма да остане от неговите дрехи.

Ето защо сега в света вие гледате само драми: следиш – тук героят, там героинята се отровили, самоубили. Вие казвате: „Това е най-хубава трагедия!“. Казвам: не, това е най-хубавата комедия, която може да се разиграе в света. Ако един човек, който е съз-

даден по Образ и подобие Божие, който е надарен от Бога, от самата Природа с толкова много блага, вземе всички тия блага и да ги захвърли, той ще прилича на онзи блуден син, който почти цял живот яде и пие и като изяде всичкото богатство, което беше взел от баща си, видя, че на свинете сложиха да ядат рошкови, а за него нямаше; той извлече един добър урок и си каза: „На свинете дават да ядат рошкови, а аз, човек от такъв богат род, нямам даже и рошкови“. Той отиде при баща си разкаян, с пробудено съзнание и му каза: „Сгреших, изядох и изпих всичко, направи ме сега последен роб при себе си. Ще ти работя с всичкото съзнание, което имам в душата си“.

Казвам: вие трябва да разбирате закона за превръщането на енергиите. Всеки от вас индивидуално има някакво нещастие, но докато ръката му още държи, нека подпише един чек за 10 милиона лева и ги раздаде на бедните! Не след смъртта си, още приживе подпиши един чек и го раздай на бедните! Направиш ли това, ти ще възкръснеш. Възкресението е закон за превръщане на енергиите и когато една по-нисша енергия се превърне в по-висша, човек се спасява. И учените сега се занимават с този закон.

Ако лекарят разбира закона, лесно ще помогне на болния. Има известни утайки, известни излишъци в човека, както във физическо, тъй и в морално, тъй и в умствено и в сърдечно отношение и именно тия утайки създават страданията на съвременното човечество. Трябва да се знае обаче как да се използват всички Божествени сили в организма на човека. Поставиш ли в ума си мисълта да живееш само за себе си, ти си сложил началото на своята смърт. Поставиш ли в ума си мисълта да се прославиш, ти си сложил началото на своята смърт или началото на своето нещастие. Поставиш ли в ума си мисълта да бъдеш силен, ти си сложил началото на всички смущения. Няма какво да се стремя аз да бъда силен. Човек, който живее в Бога,

е силен; човек, който живее в Бога ще бъде разумен – това сега е логическо схващане.

Някой казва: „Ние трябва да бъдем обществени хора“. В това отношение можем да бъдем такива хора и нека бъдем, но казвам, че един държавник най-първо трябва да служи на Бога. Владиката трябва да служи на Бога, свещеникът трябва да служи на Бога. Ще ви представя една фигуративна картина, да видите как дяволът и тъмните сили изобщо изопачават умовете на хората. Дяволът е интелигентен, човек с маниери и похвати. Той дойде при някой българин, който е завършил четири факултета, и започва да му говори: „България има нужда от хора като теб, тя разчита на теб, ти си този, който ще я спасиш. А и толкова хора още все на теб разчитат, знаеш ли това? Само ти можеш да свършиш тази работа“. После отива при другите хора и им казва: „Знаете ли, там онзи нехранимайко се готви за пръв министър на България. Искане да създаде много строги закони, каквито не сте сънували, затова се пазете от него!“. Настрои хората против него и отново се връща да му говори: „Онези там те чакат, те са ти напълно предани, с най-голяма готовност ти се предават – ти ще им бъдеш спасител“. И най-после, като го убеди да стане министър, се оттегля. Този човек става министър, но скоро започва да се проваля, докато изнесат всичките му кирливи ризи навън – че майка му била такава, че баща му бил такъв и т.н. Като изнесат всичките му кирливи дрипи, най-после го слагат в затвора и след като излезе оттам, вижда, че нищо не е направил и не е спасил България. Ние виждаме, че все такива държавници спасяват България, но още не са я спасили. Защо? Защото не дойдоха по Божествен начин да я спасят, а гледаха повече за себе си. Не е въпросът да осъждаме, но аз изнасям фактите така, както са.

Сега някои хора ще кажат, че българския цар е виновен. Не е виновен. Ами при другите народи все

царете ли са виновни? Хубаво, а при теб, който живееш в своя дом без цар, защо няма мир между децата ти и теб? Въпросът не седи така. Ние трябва да знаем да обръщаме злото в добро. Трябва да имаме Вяра, без никакво съмнение и колебание.

Ще ви дам пример да видите как работи съмнението. Върви един брат с мен и иска да му направя една услуга. Казвам му: тази услуга не мога да я направя сега. Нямам нито минута свободно време, ангажиран съм. „Поне малко време не можеш ли да ми отделиш?“ – той не вярва. Казвам му: от днес нататък около един месец всичкото ми време е абсолютно ангажирано. – „Отдели малко от това време, което си определил за други!“ Казвам: това вече е изкушение. Този брат трябваше да каже: „Учителю, аз нямам много работа, имам доста свободно време; ще дойда да поработя с теб, за да си свършиш по-скоро работата“, но той не повдига даже и пръстта си за работа, а иска от моето време. Ако дойде да работим заедно, работата ще се свърши по-скоро и ще остане много свободно време. Тогава за половин час ще можем да отидем няколко пъти до Слънцето и да се върнем. Та когато говорим за Божествената Любов, подрабзираме хора герои.

Сега, като ме слушате да ви говоря така, някои от вас ще кажат: „Ние знаем това“. Добре, като го знаете, като го разбирате, правете следните опити: имате например някъде по тялото подутина, цирей или каквото и да е друго – сложете ръка върху него и опитайте дали може да премине. Циреят е резултат на един излишък у вас, който трябва да се отправи в друго направление. Или имате някакво възпаление, температурата ви е около 39 – 40 градуса. Вземете само рициново масло и не викайте никакъв лекар. Опитайте сами да трансформирате това болезнено състояние. Аз не съм против лекарите, но казвам, че онези от вас, които са ученици, трябва да правят опити за трансформиране на енергиите – ученикът трябва да знае как да трансформира своите състояния.

Ако пък ви се случи да се залеете с вряла вода, направете следния опит: постарайте се веднага да се предпазите от образуването на каквото и да е възпаление или от образуването на някакъв мехур от изгорялото. Как бихте направили този опит? Аз давам следното обяснение. В тялото на човека се намира известна топлина, която аз наричам топлина на живота. Тази топлина е разпределена правилно из цялото тяло. Когато тя е нормална, ние сме здрави. Ако се случи да се залеем с вряла вода, да залеем например пръстите си, какво става в повечето случаи? Явява се мехур. Защо? Защото врялата вода всмуква естествената топлина на ръцете и се повдига мехур. Но ако в този случай имаш будно съзнание, топлината на ръцете ти, специално на пръстите, ще всмукне онази естествена топлина на врялата вода, наречена еликсир на живота, и ти ще усетиш върху ръката си една приятна хладинка. Тогава нито мехур ще се издигне, нито рана ще се образува. Има хора, които могат да направят този опит, но съзнанието им всякога трябва да бъде будно. Не е ли будно съзнанието им, това е вече захласване.

Ако ти искаш да станеш богат, да спечелиш 10 милиона лева – това е захласване. Ти искаш да бъдеш красив – захласване е това. Ти искаш да прочетеш всички книги в света – захласване е това. Ти искаш да напишеш най-хубавите стихове – захласване е това. Не е въпросът да пиша най-хубавите работи. Не е въпросът как ще ви проповядвам, но казвам: ако от моята проповед можете да задържите за себе си най-малкото зрънце, с което да се нахраните, аз ще се радвам. Това е проповед. Не задържите ли едно зрънце от нея, вие може да я хвалите, че е била отлична, че подобна на нея няма, но това нищо не значи – колкото може да е отлична, толкова може и да е глупава, важното е какви резултати произвежда.

В Писанието се казва: „Аз Сам изтърках жлеба“. Ако Господ Сам търче Своя жлеб, и ние сами трябва

да тъпчем своя. Това значи, че трябва сами да трансформираме своите енергии. Ние ще можем да стъпчем сами своя жлеб, понеже Господ живее в нас. Къде живее? В нашето съзнание. Щом имаме велико смирение на духа, ние ще можем сами да стъпчем своя жлеб.

Според мен най-великото качество, което човек може да има, е смирението. То не е слабост. Смиреният човек е най-еластичният, най-пластичният човек в света. Всичко, каквото му се сложи да носи, издържа. И беднотия може да дойде, и болести могат да дойдат, и смърт може да дойде, т.е. за смирения човек смърт няма, но казвам, че каквото и да дойде до главата на смирения, той всякога е тих и спокоен, всичко издържа. Това е истинският човек. Той казва: „Бог, Който живее в мен, не умира. Бог, Който живее в мен, сиромах не става. Бог, Който живее в мен, роб не може да стане. Бог, Който живее в мен, не може да се обезсили, не може да се обезсърчи, нито да се отчае. И десет пъти да ме връзват, и в затвор да ме слагат, като кажа: *Господи!*, всички тия въжета веднага ще паднат“.

И тъй, за всички онези, които разбират закона на смирението и закона за превръщане на енергиите и искат да ги прилагат, има известни методи, тъй както в химическите лаборатории има методи и начини за извършване на химическите реакции. Вие трябва да се заемете да трансформирате всичките ваши сегашни състояния, да трансформирате всичките ваши мисли – минали и настоящи, да видите каква светлина ще прозре в ума ви.

Ние, силните, сме длъжни да носим тегобите на слабите. Божественият човек трябва да управлява, а човекът на плътта трябва да се подчинява на Божествения човек. Ще си кажеш: „Слушай, ти ще живееш и ще ходиш по законите на Бога така, както Той е наредил! Ако Го слушаш, ти ще можеш да направиш всичко“.

С Бога всичко можем да направим. Като казвам, че с Бога можем да направим всичко, подразбирам: човекът, който е съединен с Бога, може да изправи живота си. При състоянието, в което се намираме днес, няма по-хубаво нещо от това да изправим живота си и да придобием вътрешен мир и знание. Имаме ли това истинско знание, и парите ще дойдат. Щом дойдат парите, и хлябът ще дойде. Какво са парите? Те са знание. Парите, златото и знанието са синоними.

Аз Сам изтърках жлеба си. Стъпчете вашия жлеб така, че виното ви да не ферментира, а да си остане сладък сок, който да употребите за вашето добро, за доброто на вашите ближни и за славата Божия!

И тъй, законът за превръщане на енергиите е велик закон в света.

18.04.1926 г., София

Избавената душа

Темата на днешната ми беседа ще бъде *Избавената душа* – така бих я озаглавил на съвременен език. Преди повече от три хиляди години Бог казал на Мойсей: „Аз Съм Бог ваш“. Евреите разбраха, че Бог е Бог само на евреите. Преди 2 000 години пък апостол Павел е казал: „Бог, Който ни говори в миналото по много начини, в последните дни ни говори чрез Своя Син“. За да може да разбере Божията мисъл, човек трябва да има един толкова широк ум, колкото е широка цялата Вселена, и толкова широко сърце, колкото е просторен Божественият свят.

Съвременните вярващи се ограничават в дребни работи, т.е. те се ограничават в една Църква, в една малка държава, в своята къща и считат тия неща за свети. Зданията не могат да бъдат свети, тялото не може да бъде свято, шишето не може да бъде свято, лампата не може да бъде свята. Лампата свети, но всъщност кое свети – друго свети в нея; щом престане това, което свети, и стъклото вече не свети. А светите неща винаги означават нещо, което свети.

Съвременните хора са в заблуждение, като считат костите на светията за свети. Чудни са, когато вярват в костите на умрелия светия, а не вярват в живия. Докато Христос живееше на Земята, гониха Го, какво ли не правиха с Него, а когато умря, започнаха да Му пеят песни, да го наричат Син Божи. Докато беше на Земята, спориха дали е Син Божи, или не и досега даже спорят по това.

Ние мислим, че тук, на Земята, представляваме нещо велико и отделно от другите хора. Не е така. Цялата Вселена, която Бог е направил, е пълна със същества, които стоят много по-високо от нас. Те са много

по-добре организирани от нас и по сърце, и по ум, и по дух, и по душа и ако решим да се сравняваме с тях, ще приличаме на съвременните бръмбазъци. Когато един човек на Земята започне да разсъждава, това значи, че той е един бръмбазък – нищо повече. Ако някой би отрекъл тази истина – че хората приличат на бръмбазъци, аз ще му докажа.

Вижте, цялата Земя е покрита с гробища, цялата е място на смърт. Навсякъде спорове, недоразумения, смърт. Цялата Земя е обляна само със създи и кръв. И всички тия хора, наречени бръмбазъци, се делят на православни, на протестанти, на католици и tutti quanti. Има православни на Земята, но кой човек може да се нарече православен? Православен е този, в сърцето на когото живее Божията Любов, в ума на когото преобладава Божията Светлина без никаква тъмнина. Православен е този, в душата на когото Истината владее и навсякъде е свободен – той не се управлява от закони, писани от хората, а се управлява от един велик неизменен закон, написан в неговата душа. Такъв човек право слави Бога. Ако вземете този смисъл на думата *православие*, това го разбирам, но ако някой мисли, че е православен само за това, че може да прочете *Веруюто*, така всеки може да бъде православен.

Ние, съвременните хора, приличаме на онзи стар философ Талес²⁸, който си дал задача да намери от какво е направен светът. Той толкова се задълбочил в идеята си, че слугинята му го считала за смахнат човек и постоянно ходела след него, да не би да му се случи нещо. Един ден, като вървяла след него, той паднал в един кладенец. Слугинята отишла и му казала: „Ето на, с твоята захласнатост ти падна в кладенеца“. Отдолу той ѝ казал: „Намерих, че светът е направен от вода“. В търсенето на своята идея той не мислел нищо друго и не обърнал внимание дори на това, че паднал в кладенеца – само една идея го занимавала. Слугинята отгоре му говори едно, а той отдолу ѝ казва друго.

Питам: какво трябва да разбираме, когато Бог казва: „Аз Съм във вас“? Писанието казва: *Бог е Любов*. Ако е истина, че Бог е Любов, и ние казваме, че Бог е Бог наш, това означава, че Любовта трябва да изпълни душата ни. В друг стих се казва: *Бог е Бог наш*, а ние знаем, че Бог е Светлина, Бог е Мъдрост. Следователно тази Мъдрост, тази Светлина трябва да бъдат в нашата душа. По какво се отличава мъдрият човек? Ако всички хора станеха мъдри, в света нямаше да има спорове, а ако се явяха, лесно щяха да се разрешат. По какво се познава Любовта? Едно качество има тя – където има Любов, има изобилие. Където няма Любов, има сиромашия, ограничение и смърт. Значи, когато ние умираме, когато страдаме и се отдалечаваме от Бога и ни нападне сиромашия, това е признак на безлюбие. Казва се в Стария завет: *Когато вие Ме любите, Аз ще ви изпращам и ранния Си дъжд навреме, и късния Си дъжд навреме. Тогава и добитъкът ви ще бъде добър, всичко ще бъде в изобилие, жито ще има изобилно. Не Ме ли любите, ще има беднотия*.

Сега съвременният свят казва да правим икономия. Добре, да правим икономия, но кой прави икономия – бедният. Богатият прави ли? Кое ще разреши въпроса? Икономията ли ще разреши въпроса, или изобилието? Един съвременен богаташ, който имал всяка година по няколко милиона разходи, търсел начин кои пера да съкрати през годината, но все не можел да ги намери. Когато обаче изгубил 10 милиона от своето богатство, веднага съкратил разходите с 10 хиляди лева годишно. Защо? Защото нямал откъде да харчи.

Сега всички спорят и разискват върху въпроса да не крадем. Аз не бих поставил въпроса така – да не се краде. В света има закон, който казва: да не се крадат пари, да не се краде хляб, да не се крадат плодове, но криво поставят въпроса там. Според мен няма нищо в това, че някой откраднал 10, 20 или 100 хиляди лева. Въпросът не е в парите, а в лъжата. Внесеш ли лъжата,

кражбата е узаконена. Не казваш ли истината, лъжеш ли, узаконена е лъжата, а в света няма по-голяма отрова от лъжата. И ако вие искате да проверите един закон, решете в себе си да говорите истината, не пред хората, но в съзнанието си. Съзнанието ви винаги трябва да бъде будно, никога да не си позволите да кажете една лъжа. Направете този опит за един месец и вижте каква промяна ще стане във вашия душевен живот. Ще видите как Небето ще започне да гледа на вас. Сега вие чакате да дойде Христос. Там, където има лъжа, Христовият крак няма да стъпи – това да знаете! Там, където има лъжа, Христовата светлина няма да влезе – това да знаете! Там, където има лъжа, Христовата свобода няма да дойде – това да знаете! Защо? Защото и да дойде Свободата, няма да ви ползва.

Ако ви се даде Свобода, вие ще приличате на онази жаба, която дошла при една кокошка и ѝ казала: „Хвани ме, прибери ме при себе си, аз искам да стана страж на твоите пилци, да ги пазя. Завържи ме за крака на едно от твоите пиленца, че като ме дръпва то, няма да ходя във водата“. И така станало, кокошката вързала жабата за крака на едно от своите пиленца, но дошъл сокол, хванал пиленцето, хванал и жабата. Задигнал пиленцето, задигнал и стражата. Така и ние, съвременните хора, казваме на другите хора греха, изобличаваме ги. Казваме за тях: „Чакай, да не би да дойде дяволът да ги вземе!“. Да, като дойде дяволът, и тях взима, и теб задига. Този дявол, с когото хората се борят, не е вчерашен. Едно нещо има, с което можеш да победим дявола – то е да не говорим лъжа, абсолютно никаква лъжа! И само онзи, който не лъже и който има Вяра, той ще бъде силен човек.

Съвременните хора си поставят някаква религия и казват, че религията е необходима за човека, докато се усъвършенства, докато се пречисти, докато повярва в този или онзи светия, и като минат хиляди години, тогава ще станат добри и святи хора. Проучете

обаче историята на великите хора и ще видите, че те са започнали с това правило – без никаква лъжа! И когато лъжата изчезне от нас или я извадим вън, ние ще усетим вътрешна свобода, а умът ни ще започне да работи по-добре.

Когато говорим за Истината, ние разбираме съвременната истинска наука. Лъжата е заблуждение, а Истината е една велика Божия наука. И Бог създаде света, за да познаем Неговата Истина, която носи великата Свобода на душата. Следователно Истината и лъжата са две неща несъвместими. Истината носи красота в себе си, носи богатство, носи сила, носи знание, носи мощ, носи безсмъртие, носи всички блага в света; тя обема целокупния живот. Аз засягам този въпрос, защото някои казват, че Истината не е за Земята. Да, ние живеем на Земята, но Истината е за вашите души. Ние можем да искаме Истината, можем да търсим Истината и можем да живеем с нея.

Ние, съвременните хора, мислим, че лошите хора на Земята са повече, отколкото добрите. Не е вярно. В света има само един лош човек и трима добри, това е математическа пропорция: един лош човек се пада на трима добри. В света има само един, който мрази, а трима, които любят, и затова злото в себе си остава всякога безплодно. Злото е осъдено на вечно безплодие. И когато Писанието казва, че грешните хора ще се изтрият от лицето на Земята, това подразбира, че всички безплодни неща ще изчезнат от Земята. Защо? Защото те се изтриват. И онези от вас, които сте стари, това е по причина, че не вярваме в Истината, а вярваме в лъжата.

Мислите, че без лъжа не може, и казвате: „Поне една бяла лъжа не може ли?“. Питайте която и да е жена на колко години е, тя ще ви каже: „Не зная, баща ми не е записал точно годините ми“. Попитайте един депутат на колко е години, той ще каже: „Аз съм на повече от 33 години“ – защо? Защото, ако каже, че е

на 29 години, ще го изхвърлят от Камарата. Питайте онова младо момиче, което иска да се жени, на колко години е – то ще каже, че е на 21 години, няма да ви каже, че е на 15 или 16, защото иска да се жени. Това число от 33 години нагоре е опасно за жените. Това са психологически, вътрешни настроения в човека.

Сега човек иска да разбере живота си. Той иска да живее щастливо на Земята. Някои разбират религията като една външна форма, но аз не я разглеждам като външно проявление. Религията не може да съществува на физическия свят, тя не може да се вложи в Църквата. Ако мислите, че зданието, Църквата, свещениците съставляват религията, вие сте на крив път. Не, всичко това е външно проявление на религията.

Религията е отношение на душата към Бога. Тя е един избор на душата, която слиза от Горе. Религията е отношение на човека към неговата същина, отношение на човека към Бога. Тя не е нещо, което хората могат да създават. Никой в света не може да те направи религиозен. Следователно, каквото е избрала всяка душа Горе, това и проявява. Баща ти и майка ти могат да бъдат много религиозни хора, но ти си свободен да се проявиш какъвто си. Религията е акт на човешката душа. Тя се проявява по рождение.

Някой казва: „Аз съм добър човек“. Добрият човек при всички условия си остава добър, нищо не е в състояние да измени неговите условия. Заблуждение е, когато мислят, че условията могат да го изменят. Човек сам може да измени себе си. Някой път си казвате: „Искаме да опитаме лъжата“. Може да я опитате. Някой път си казвате: „Искаме да опитаме омразата“. Може да я опитате. На човека е позволено да опита всичко, но щом опита, всяко нещо си има свои последствия.

Следователно правата философия на живота е следната: не съжалявайте за грешките, които сте направили, а ги изправете! Да изправи човек една своя

грешка – в това има велика сила. Ако нямате препятствия в живота, къде ще се покаже вашата сила? Ако допуснем, че всичко работи за вас, от какво ще се ползвате вие? Няма да се ползвате от нищо. Божията сила седи в изпълнението на великия Божи закон, който работи в душата ни. Само така ще придобием Божествено знание. Божественото знание седи в това да се опознаят хората на Земята.

Питам ви: вие, които живеете на Земята, познавате ли се? Не се познавате. Аз често виждам в домовете бащи и майки, които не познават своята дъщеря. Хокат я, викат ѝ, обвиняват я в едно или друго, карат я да стане слутия някъде, но ще се намери някой външен човек, който да я оцени. Баща ти и майка ти не те познават, но този външен човек те познава – той те люби. Не ви ли познава един човек, той не може да ви люби; познава ли ви, той ви люби. Казва се в Писанието: *Това е живот вечен – да познае Тебе, Единнаго Истиннаго Бога*. Казва се по-нататък: *Онези, които Бог познава, живеят, а онези, които Бог не познава, умират* – значи живот има и в непознаването. И като умира, човек пак живее. Нима мислите, че болният не живее? Живее, но всяка вечер най-малко 500 пъти ще си прибере краката, ще ги разпусне, ще се обръща на една, на друга страна, измъчва се. Това живот ли е? Ако една грешна душа влезе в задгробния живот и си припомни своите престъпления едно след друго, питам: какъв живот има в тия мъчения? Това е живот само на мъчения. Когато говорим за живота на Любовета, това е животът без никаква лъжа.

Като ме слушате, аз бих желал да има поне един човек, свободен от лъжата. Не зная, може да има някой от вас, който да е свободен от лъжата, бих се радвал на това, но нека поставим днешния Великден като ден на ново начало, от което да живеем без лъжа. Да направим този опит до идната година. Днешният Великден да бъде Великден без лъжа. Великден с как-

во? С Любов към Истината. Дойде ти някоя мъчнотия – спри се в съзнанието си! Не изучавай какво казват философите, дали има задгробен живот, или не – и сам можеш да провериш дали има, или няма. Не питай дали твоето съзнание е свързано със съзнанието на Бога – ти сам можеш да провериш. Някой от вас е болен – сам може да провери дали може да оздравее, или не. Вие сами може да намерите какъв е лекът за вашата болка и дали има лек, или не. Имате някаква мъчнотия в душата си. Сами можете да проверите дали можете да я премахнете, или не – как? Ако положите днешния Великден като ден на Истината.

Ще ми кажете сега: „Каква полза от това човек да говори Истината? Засега, като търгува с хората, все трябва да замотае малко работата“. Аз не казвам за замотаване. Вие, като продавате вашите портокали, можете да ги опаковате в хартия, но вътре те трябва да са здрави. Идеите ви вътре трябва да са здрави и ако давате скришом, ако давате по Господа, повече давайте. В Истината всякога трябва да има едно вътрешно изобилие, да се познае, че вършим всичко заради Божията Любов. Съзнанието ни всякога трябва да бъде будно и да поставим като вътрешно начало на своите постъпки мисълта, че вършим всичко заради Бога – с това да бъде заето винаги нашето съзнание.

Онези от вас, които изучават закона на Любовта, трябва да знаят, че този закон е несъвместим с любовта на съвременното човечество. Казва апостол Павел, че Бог от древността е говорил чрез пророците на хората, но те не вярваха. После им говори чрез Своя Син и те пак не вярваха, имаше едно разколебаване. Сега Бог иде да говори на хората по друг начин – на съвременните хора Той ще говори чрез Истината. Истината е най-високият връх, който ще бъде видян от всички. Законът за Истината е следният: онзи, който ще я възприеме, възкръсва, а онзи, който не я възприема, умира.

В Писанието се казва: *Бог говори на хората чрез Своя Син*. Защо именно чрез Своя Син, а не чрез другиги? Задавали ли сте си въпроса защо бащите и майките искат да имат деца? Най-първо вие живеете сами, но след това искате да имате син или дъщеря. Това е един много дълбок въпрос. Синът – това са новите условия на живота, това са условията, при които душата може да живее. В Сина е скрит вечният живот, там е скрита младостта, там е скрит Божественият живот, затова всяка майка иска да роди един син – да роди Божественото.

Какво означава Синът? Това е най-великото в човешката душа, а хората, които не разбират този закон, са го изопачили и казват: „Да родя едно дете, та да се забавлявам“. Но когато майката роди един син, тя ще бъде свързана с вечните условия на живота. Когато се раждат братята и сестрите, това са двете страни на вечната, великата Истина. И когато майката каже, че има син, тя всякога в душата си трябва да разбира Божественото. И сега се казва, че синът ще я спаси. Да, Божественото спасява. И когато ражда сина си, бащата ли е по-голям, или синът? Когато майката, ражда дъщерята, майката ли е по-голяма, или дъщерята? Това са човешките разсъждения.

Следователно, когато ние кажем, че сме чеда Божии, или деца Божии, подразбираме, че Вечното, или Божественото, е вече вложено в нас и ние представляваме този Божествен елемент. Божественото в света има за цел да уподоби всичко на Себе Си. Казвам: само в Божественото се крие истинското знание. Знанието е потребно за всички.

По какво се отличава добрият човек? Съвременната наука е достигнала до известни задачи, до известни данни по този въпрос. Добрият човек се отличава по известни белези, той има особен строеж. Любещият човек има особен строеж. Човекът на Мъдростта има особен строеж. Човекът на Истината също има особен

строеж. Не само това, но те се различават и по ръцете си, и по очите си, и т.н. Ако подложа кожата на един добър човек под моя микроскоп, който увеличава 3000 пъти, тя коренно ще се различава от кожата на един престъпник по геометричната си форма, по множеството на клетките си, по множеството на порите и т.н. Кожата на добрия човек има повече пори, повече клетки от кожата на престъпника. Нервната система на добрия човек има повече разклонения, повече образувания и е от по-фина материя. В лошия човек нервната система е първообразна и с по-малко разклонения. Същото е с артериалната и с венозната система, същото е и с гънките на неговата мозъчна система. В мозъка на добрия човек има повече клетки, отколкото в лошия. Пръстите на лошия човек са съвсем отънели. Той не е тъй чувствителен, както добрия. В клетките на неговия език, на неговия нос също става известно отгъпяване. Той не вижда нещата надалеч, вижда само близките работи – неговият ум е затъпен.

Ето защо под думите *добър човек* или *човек на Истината*, или *човек на Мъдростта*, или *човек на Любовта* разбирам хора със съвсем друг строеж от този на обикновения човек. На такива хора и носът е другояче устроен. Аз не говоря само за външната форма, но подразбирам съвършенството на носа. Ако отрежем носа на един такъв човек и го претеглим, специфичната му тежест се отличава от тази в обикновения човек. Носът на един лош човек тежи с най-малко 25 грама повече от носа на добрия. Ръката на лошия от лакътя надолу е два пъти повече, отколкото ръката на един добър, но ръката на добрия по сила е много по-силна, отколкото ръката и на най-силния пехливанин. Ако един добър човек хване в ръката си и най-силния пехливанин, който може да спре с ръката си един кон, ще може да го вдигне във въздуха. Някои от вас може да се чудят на тия неща и да мислят, че това са приказки от *1001 ноци*.

Преди 15 години в Америка имаше една млада, много красива и добра мома, в ръката на която се развиваше особена сила, и затова учените правеха с нея много научни опити. Например 8 мъже държаха в ръцете се едно дърво и тя, като поставяше ръката си отгоре, движеше това дърво, те не можеха да го задържат. После вземаха това дърво и го притискаха здраво в едно менгеме, но тя и от там свободно го движеше. Не е само този случай. Ще дойде време, когато всеки ще почувства добрите хора в света. Има ги вече. И когато тия добри хора дойдат в едно такова голямо събрание като нашето, достатъчно е само да махнат с ръката си, за да повалят всички на земята. А сега съвременните хора мислят, че добрите са баби, че са първите глупци, които търсят неща извън света. Не, не е така. Ние разбираме тия закони. Ние разбираме защо съвременният свят е така устроен: разбираме защо има съдии, разбираме защо един народ се е организирил, разбираме защо човечеството се стреми към Знанието, защо се стреми към Мъдростта, към Истината и към Любовта. Ние разбираме вътрешния смисъл на живота. Кои ние? Под *ние* разбирам всички онези, които схващат живота по този начин.

И тъй, този велик живот е за всички, не изолираме никого от живота. Всеки човек може да се изолира сам и хората се изолират по следната причина – те мислят, че като се откажат от Бога, като станат лоши, тогава ще бъдат свободни. Запитват някого: „Ти дъновист ли си?“. Няма да казваш дали си дъновист, или не, но ще кажеш: „Аз вярвам в Божията Любов, аз вярвам в Божията Мъдрост, аз вярвам в Божията Истина. Понеже всички хора са братя, затова аз вярвам във всеки човек, който говори или проповядва за Бога“. Ще кажете: „Но това е заблуждение“. А, заблуждение! Този човек е в заблуждение, а ти знаеш Истината.

Питам: ако стопите днес всички хора, ще направите ли от тях един Христос? Може да направите тялото

на Христа, но в него няма да има ума Христов, няма да има сърцето Христово. От това гледище съвременните хора са автомати, страхливци. На кого слугуват те? И когато се говори Истината, някои ще кажат: „Закон има в това!“. Не, никакъв закон няма за Истината, тя сама е закон. Всички закони са обосновани на Истината, всички закони съществуват по причина на Великата истина. Ако ти отнемеш Истината, законите вече не съществуват. Те са израз на Истината.

Истината се отличава по това, че тя не строи, но като влезе в един дом, ще го направи щастлив. Тя ще направи майката любеща, защото Любовта сама себе си не може да люби. Любовта може да възлюби Истината. Някой казва: „Направи ме да любя!“. Аз ще ти кажа как можеш да любиш – иди при Истината и тя ще те научи. Идете при Истината, възлюбете я и тя ще ви покаже как да любите. Като я възлюбите, вие ще приличате на един вечен извор, на една велика река, която, през каквито и местности да минава, все ще ги пои, ще бъде едно велико благословение за тях.

Питам тогава: изворите, които текат, мътни ли са? Всички извори са бистри. Всички реки, които текат, бистри ли са? Ти можеш да познаеш колко е дълга една река по следното: колкото е по-мътна, толкова е по-дълга и колкото е по-бистра, толкова е по-къса. Като срещна един човек, който обича да лъже, аз казвам: дълго време е минало, откакто този човек е излязъл от Бога, т.е. от извора си. А като срещна един човек, който всякога говори Истината, аз казвам: този човек скоро е излязъл от извора си. Съберат се майката и бащата днес и казват на сина си: „Синко, ти няма да бъдеш тъй глупав и да казваш Истината. Ще замотаваш работите по малко“. Не, тази година ще поставим в живота си началото – без лъжа!

Да говорим Истината не значи всякога да говорим с думи. Щом те видя, това значи, че аз вече ти говоря, защото Светлината се изявява с думи. Представете си,

че ви видя. Как ще изразя това, че съм ви видял – нали чрез езика на Истината? А ако чуя, че ти говориш, как ще оповестя това на света – нали чрез музиката? Чрез очите и чрез говора се изразява знанието. А когато човек слуша, той трябва да пее. И когато някой ме пита: „Ти чу ли еди-кого си?“, като отговор аз ще му запеем най-хубавата ария. И когато някой ме запита: „Ти видял ли си еди-кого си“, като отговор ще му цитирам един от най-хубавите стихове от философията на някой виден философ от древността. Това значи, че съм видял или че съм чул. И ако някой ме запита: „Ти помириса ли хубавото в Живата природа“, аз ще му кажа: я ми опечи една хубава баница! Следователно помирисването в живота може да се изяви чрез яденето, т.е. по обратен път.

И тъй, знанието се изразява чрез говора, слушането – чрез музиката, а процесът на помирисването – чрез яденето. Ние сега изучаваме първия закон – съвършенството на яденето. И ако ме питат защо хората ядат, ще им кажа: хората ядат, защото изучават великата наука на обонянieto. В стомаха при този случай се държат отлични речи. Най-голямото угощение е в стомаха, там присъстват около 10 милиона клетки. Там има голяма трапезария с много поканени гости, със своите вилици и лъжици; ядене, пиене, пеене има в тази велика трапезария. На това угощение присъстват графове, князе, царе, барони, но и свещеници. Държат се похвални речи. Всички говорят за великия готвач, който е сготвил хубавото ядене, и всички казват: „Отличен е този готвач“.

Казвам: ние сме дошли до положението да изучаваме обонянieto. Казва се в Писанието, че Бог е вдъхнал дихание в носа на човека и той станал жива душа. И му казал после Господ: *Ще ядеш и ще опитаеш всичко в света*. Дотам сме дошли днес. В света иде едно друго Писание, според което Господ ще създаде новия тип човек. Бог ще му вдъхне дихание чрез ушите и

този човек ще се научи да пее. Най-после ще дойде епоха, през която ще създаде най-новия човек, и тогава Бог ще му вдъхне дихание през очите – и този човек ще говори най-сладките и най-разумните слова.

Сега Господ ще вдъхне дихание на хората през ушите, затова те трябва да се научат да пеят. Всички хора трябва да се научат да пеят, затова аз говоря за музиката. Всеки човек, на когото гласът хъхри, не може да влезе в Царството Божие. Който не пее, това не говори добре за него. Аз не говоря за старата култура, говоря за Новата, в която пеенето е необходимо. Лягате ли, ставате ли, идеята за пеенето трябва да се втъпява в ума ви. Вие трябва да се приготвяте за певци, но не като онези европейски певци, които пеят само за пред сцената. Вие трябва да се приготвяте за един концерт пред ангелите, те да ви харесат. Някои казват: „Аз съм добър човек!“. Казвам: изпей ми една песен, да ти кажа какъв си! По пеенето ти ще позная дали си добър, или не. Той казва: „Гласът ми е малко развален“. Казвам: да, разбирам. Вижте онези груби хора, убийците, престъпниците – песента изчезна в тях, ръцете им се скъсяват, изобщо в тях става едно израждане. В човек, който е убил десетина души, всякаква песен изчезва. Когато змията направи най-голямото престъпление, ръцете ѝ изчезнаха и краката ѝ се изгубиха. Тя скри краката си и така, без ръце и без крака, можа да влезе в Рая.

Ужасно нещо е, когато човек започне да лъже – всички негови чувства, всички негови способности започват да се атрофират. Лицето му обрасва с косми, брадата му ляга назад, а носът му става къс. Челото му е малко, ушите му стават също малки, очите му изпъкват навън, докато най-после този човек съвсем се превръща в животно. Това наричаме закон за израждане. Когато човекът върви по закона на самоусъвършенстването, челото му става голямо и широко, брадата се издава напред, ушите се оформят. Всичко

това са външни признаци, външни промени, но ако погледнете онези промени, които стават в човешкия мозък, които стават в стомаха, както и в самите мускули, когато човек се самоусъвършенства, вие ще имате ясна представа за великия човешки организъм. Това наричам дело на Живата природа.

Ако ние можем да проектираме на платно човешкия организъм в своето развитие, щяхме да имаме една велика картина, щяхме да видим нещо много красиво. Ако можем да разгледаме човешкия мозък в неговото развитие, щяхме да имаме една от най-великите картини. Ако можем да проектираме човешкото око в процеса на неговото развитие, тъй, както то схваща светлината, щяхме да имаме една от най-красивите прояви в живота. И ако можем да видим човешкия гръклян или човешкия ларинкс тъй, както се проявява, щяхме да видим какво велико нещо се крие в неговите клетки, които са изпълнени от идеята да пеят. Това не се постига само с упражнения. Това се дължи и на онзи велик певец, който е изпълнен от идеята да пее. Като владее законите, чрез своята мисъл той внушава на всички тия клетки да пеят и те, като разумни същества, от своя страна казват: „Добре, и ние ще пеем заедно с теб“. И когато клетките на този човек започнат да пеят, всичко излиза много хубаво. Тия клетки ни учат да пеем. Аз ги наричам малките Божествени слуги. Някой казва: „Аз слушам пеенето“. Не, Господ слага тия малки душички на пеенето да те учат. Те са специалисти, затова ще те научат как да пееш и как да слушаш. По същия начин клетките на окото ще те научат как да гледаш.

Ние, съвременните хора, мислим, че ние сме, които мислим, които пеем, които слушаме. Не, не е така. Още сме деца, които имат голямо мнение за себе си, но всъщност малко знаем. Че сме деца – вижте на какво приличаме, като се родим. Майката трябва най-малко три години наред да мие, да разтвива детето си,

докато го събуди. Тя трябва поне до двадесет и първата му година да го разтърсва. И тя го разтърсва, и учителите го разтърсват, а след това и обществото, докато най-после стане човек, готов за работа – да напише някоя книга, да свърши някоя по-важна работа. Като дойде до старини, започва да се оплаква, че силите го напускат, че мозъкът му е започнал да отслабва. Не е така. Къде остана ученият човек? От новото гледище ученият всякога е учен. Той знае своето минало, знае своето бъдеще, а учи своето настояще, понеже настоящето е у Бога. Следователно ние, съвременните хора, изучаваме настоящия живот, както и това, което можем да направим през този живот. От Божествено гледище най-важният живот е днешният, а от човешко гледище – бъдещия.

И тъй, казвам: спасената душа, или избавената душа, е тази, която трябва да има Свобода. Това, което ви говоря, е, че трябва да имате основа. Вие имате вече поставена една Божествена основа, а сега ви давам начин как трябва да градите. Който няма основа, нека сложи за основа Истината и върху тази основа да гради. На онези от вас, които искат да станат ясновидци, да виждат право, казвам днес: престанете да лъжете и да се лъжете – никаква друга философия! А това дали ще можете, или не, дали обществото е готово, или не, оставете настрана. Ние не живеем за обществото, а живеем за Бога.

Казвате: „Дали мога да направя това, или не мога?“. Чудни сте вие! Ако една мома може да напусне бащиния си дом и да тръгне след един нехранимайко, защо вие да не можете да направите това заради Бога? Гледам – някой религиозен човек говори за Бога, а като го поставят на изпит, цял се разтреперва.

Откъде е влязъл страхът у хората? Страхът е сложен само като препятствие, да се опита вашия характер, да видите доколко сте силни. Без страх в света не може. Бог е вложил в страха една сила и ти трябва

да го хванеш, за да извадиш тази сила от него за своето самоусъвършенстване. Страхът ще ходи с теб, но ти няма да се страхуваш. В омразата Бог също е вложил една сила, която ти трябва да използваш, затова и омразата ще ходи с теб, но ти няма да мразиш. И в лъжата също има едно богатство, една сила, която е потребна. Ти ще използваш лъжата, без да лъжеш – само ще използваш нейната сила. Следователно, ако лъжата те побеждава и взема от теб нещо, ти губиш; ако пък ти вземеш от нея, печелиш.

Кажете ми сега кое е по-хубаво – търговецът да дава или да взема? Да взема, разбира се. Кое е по-хубаво за ученика – да придобива знания или да дава? Да придобива. Кое е по-хубаво за един велик писател – да придобива знания и да пише или само да дава? Да придобива. Ние трябва да придобием нещо в този свят, придобивката всякога носи едно благо. Тази придобивка е Истината. И наистина, през тази година ние трябва да придобием Истината в нейната нова форма. И когато всички хора казват, че ще възкръснем, какво разбираме под *възкресение*? Че ще придобием Истината.

Казва Христос: *Които чуят гласа на тази Истина, ще оживеят и ще възкръснат.*

И тъй, както Талес аз казвам: бъдещият свят ще е направен от Истината, затова всеки човек, който търси Истината, трябва да влезе в най-дълбоките места на Земята. Човекът на Истината е човек на съвършеното безстрашие, той не е страхлив. Това не значи, че страхът не се проявява в неговата душа, но като дойде, той го побеждава. Някой казва: „Да ме освободят от страха!“. Няма какво да те освобождават. Страхът ще ходи с теб, но ти няма да се страхуваш. А и от омразата няма какво да те е страх – ще ходиш с нея, без да мразиш.

Сега, ако Бог е наш Бог, какво трябва да направим? Какво каза Бог на Мойсей – *Чух въздишките на Моя*

народ, иди да им кажеш *Моята добра вест* – че *Аз Съм решил да ги избавя от фараона*. Какво каза Бог на Христа – *Аз чух въздишките на падналите духове*. Иди и им кажи, че *Аз Съм решил да ги избавя от страданията чрез Моята Любов*. От тях ще направя един нов свят и ще ги поставя граждани на това ново царство, което съграждам. Те ще бъдат избраните в това царство. Какво каза Христос на учениците Си, като дойде на Земята – *Идете и кажете и на другите, че Отец Ме прати да ви кажа, че Той ви е избавил чрез Своята Любов, че Той е възлюбил всички души и тия, които Му се надеят и упоават Нему, Той ще ги избави*. Това трябва да знаете! И ако Христос е дошъл да избави света, всички вие трябва да обичате Истината, защото тази Истина е свързана с вътрешната свобода на душата.

И в последните дни, казва се, Бог говори нам чрез Своя Син.

Знаете ли онази повест за осъдения на обесване, за когото присъдата трябвало да се приложи точно в 10 ч. сутринта, но майка му подала петиция за помилване пред царя, та чакали отговора. Часът бил девет и половина, всички очакват. Часът минава девет и половина, остава още една минута до десет часа, но ето – пристига вече адютантът, размахва една хартия, в която се съобщава, че осъденият е помилван. Казвам: последната минута е тази! Питам: последната минута не донесе ли радостната вест, че тази душа е вече избавена? Още една минута трябваше, за да увисне този човек на въжето. Каква е вестта, която е написана на хартията? Тази вест е Любовта, която казва: „Тия души вече са избавени, свободни са“.

Казвам: най-голямото благо е да бъдем свободни и да имаме Божията Любов в себе си. Всеки ден можем да направим най-малкия опит. И като живеем така, ще преобразим тялото си. Трябва да преобразим тялото си! И Павел казва: „Нашето смъртно тяло трябва

да се облече в безсмъртие“. Нашият ум трябва да се облече в Светлина, а сърцето ни трябва да се облече в Божествената Любов – само тогава ще настане безсмъртието в света.

Казвам: нека в днешния ден отпразнуваме не възкресението на Христос преди 2000 години, а възкресението на Христос като вечно възкресение в нашите души, което ще ни покаже пътя към Истината, а този път ще ни донесе Свобода и щастие не само за днес, а за вечни времена. И всеки, който приеме тези думи, ще бъде човекът, за когото иде хартията, на която пише: „Свободен е“.

Няма нищо по-хубаво в света от Божията Истина. Тя дава Свобода, Свободата е свързана със Знанието, Знанието е свързано със Светлината. Светлината сама по себе си дава всички условия за живот, а Божественият живот сам по себе си носи всички блага – а всички вие търсите тия блага. Като създадем тези условия, ще имаме новата наука за изучаване на нещата по новия начин, по особен начин. Тогава животът ни няма да бъде еднообразен, а разнообразен. Благата, способностите, които се крият у нас, могат да се развият само по този начин: да вдъхне Бог във вас, чрез вашите уши, новия живот. И които чуят, това са хората, които няма да се раждат, а ще възкръснат. Когато Бог вдъхна на хората дишане през носа, те станаха живи души, а тия на които Бог вдъхне дишане чрез ушите, ще възкръснат – това е възкресението. Нашите тела са гробищата, с които сме свързани, мъчим се и живеем в тях. Всеки от вас знае колко ужасен е този гроб.

И тъй, в последните дни Бог говори нам чрез Своя Син. И на Мойсей каза: *Аз Съм Бог ваш*. И сега Бог казва: *Аз ще проговоря на тези хора чрез Истината и всички ще познаят Светлината*.

2 май 1926 г., Великден, София

Ще бъде жив

*Праведният чрез Вярата
ще бъде жив.*

Апостол Павел казва: *Праведният чрез Вярата ще бъде жив.*

Мъчно е да се разбере как тъй праведният чрез Вярата може да бъде жив. Когато и да запитате днес има ли Вярa, казва: „Аз имам Вярa“. Да, всички хора имат Вярa, но не живеят, а умират: в Христос вярват, а умират; в народа си вярват, а умират; в баща си вярват, а умират; във всичко вярват и пак умират. За каква Вярa тогава говори апостол Павел? Аз наричам тази вярa *обикновена вярa*, от която всички хора умират. Кръщавам я с думата *вярвания*, защото Вярата е един процес, основан на опитности от миналите векове – тя е нещо преживяно, в което няма никакво съмнение; щом има съмнение, то не е Вярa.

Тогава аз поставям като максима в живота следните положения: чистота, която се опетнява, не е Чистота. Вярa, която се обезверява, не е Вярa. Казвам: ако най-малката спънка в живота може да те спъне и ти да се обезвериш, това не е Вярa. Чудни са хората, като казват, че имали Вярa. Ако Вярата се губи така лесно, тогава твоят конец е много тънък. Така и съвременните философи употребяват някои думи или термини в един смисъл, а други учени ги употребяват в друг смисъл. Някой учен употребява едно изречение в един смисъл, а друг го употребява в друг смисъл. Та съвременните учени хора говорят още на вавилонски език – между тях няма единомислие. Някои учени доказват едно, а други доказват друго. Вземете най-учените и ги запитайте от какво произтича животът.

Едни казват, че произтича от материята, други казват, че произтича от Духа, т.е. те считат думата *Дух* за религиозен термин и затова казват, че животът произтича от силата. Водят помежду си спор. Попитайте един учен какво е материята – ще схванете от него, че тази дума е полуопределена. Както и да е, но в края на краищата все ще дойдат до някакви заключения.

Сега ние казваме, че Слънцето изгрява от хоризонта. Питам: хоризонтът ли е причината за изгряването на Слънцето? Вие драсвате една кибритена клечка и запалвате огъня на огнището си. Клечката ли произвежда огъня в огнището? Ще кажете: „Този огън се накладе“. Вие ли сте причина да се накладе? Вие сте само една малка причина – драсвате клечката кибрит и дървата пламват; дърветата с хиляди години са събирали енергия и сега тя се проявява във вид на топлина. Някоя майка казва: „Аз родих това дете“. Такова раждане прилича като работата на онзи, който драсва клечицата и запалва огъня. Това семе е расло с години, като е създавало постепенно своите условия. И сега службата на майката е като на онзи, който само драсва кибритената клечка и казва: „Аз родих това дете“. Добре, ако ти си го родила, трябва да го задържиш, а ако не си го родила, не можеш да го задържиш. Чистота, която се опетнява, не е Чистота. Ти не знаеш какво нещо е Чистотата. И Знание, което се явява и изчезва, не е Знание.

Питам ви: кой е важният въпрос, който занимава съвременните учени? Съвременните учени се стремят, както се стремели и учените от миналите векове, да намерят оня жизнен еликсир, с който да продължат живота си. И може би десетки хиляди хора по целия свят се стремят да продължат живота. Всички религиозни хора проповядват безсмъртието на душата, като казват, че вече няма смърт, но какво проповядват те? Че след като умрат, хората пак ще бъдат богати и ще живеят. Значи, ако сега съм богат, след като ме обе-

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

рат разбойници, пак ще бъде богат. Как ще бъде това? Преди всичко смъртта е обир. Питам: имате ли съобщение от баща ви, който ви е обичал тук, на Земята, и е заминал за онзи свят? Пише ли ви какво има там? Пише ли ви и майка ви, която също е заминала за онзи свят? Като ви задавам тези въпроси, някои от вас, които ме слушат, ще кажат: „Виж, този човек отрича онзи свят“. Та вие още не сте намерили онзи свят!

Праведният чрез Вярата ще бъде жив.

Вярата е един процес на опитности – значи тя почива върху знанието на миналите векове, което е опитано, доказано и обосновано. Вярата почива само върху неща, които са опитани и проверени. Ти вярваш в един човек, понеже си го опитал веднъж и дважд. Не можеш да вярваш в неща, които не си опитал. Ти вярваш, че Слънцето ще изгрее. Защо? Защото майка ти, баща ти, дядо ти са опитали това нещо. И ти, на основание на тяхната опитност, вярваш, че Слънцето ще изгрее. В това отношение Вярата е една опитност на целокупното човечество и частична опитност на всеки индивидуално. Има неща, в които ние можем да вярваме, има и неща, в които не можем да вярваме. Не можем да вярваме в неща, за които човечеството не е говорило, и в неща, които не сме опитали. Вие казвате: „Но аз мога да летя във въздуха“. Как не! Ако птиците летят, защо и ти да не летиш? Някой казва: „Аз мога да живея и да плувам във водата“. Защо не? Ако рибите могат да плуват във водата, защо ти, човекът, да не можеш да плуваш? – „Ама аз мога да направя един тунел и да ходя под земята.“ Защо не? Това не е невъзможно. Ако търговете ходят под земята, защо и ти като човек да не можеш? Вярваш ли обаче, че можеш да носиш Слънцето на гърба си? Не е достатъчно само да кажеш, че можеш да го носиш на гърба си; трябва да го сложиш и свободно да се разхождаш с него из пространството и леко да го носиш. Ако допуснем, че аз мога да нося Слънцето на гърба си, това

е само едно предположение, едно допускане, но не и Вярата. Засега ние се занимаваме с по-близките неща, със самия живот.

И тъй, праведният чрез Вярата ще бъде жив. Вярата е една опитност, набрана от миналото, една мисъл, която е свързана със живата материя. Следователно всякога, когато човек повярва, се образува една обща възможност, чрез която живите сили на Природата протичат към него. Безверният човек е изолиран от самата Природа. Безверието говори за човек, който няма никакво съобщение с Божествения свят; човекът на Живата вяра пък е този, който има общение с Божествения живот.

Щом един човек изгуби Живата вяра, Вярата на външния свят, той е обсаден, той е в смущение. Същото е и с един град, когато го обсаждат – щом го обсаждат, всички се изпоплашват. Защо? Защото нямат общение с външния свят. Така и всеки човек, който изгубва Вярата си, се намира в някакво смущение. Вие не се спирате да разгледате въпроса защо сте смутени, а отдавате вашето смущение на някакви външни причини. В този смисъл ние не трябва да изолираме живите същества. Аз считам всеки съзнателен, всеки разумен човек за живо същество, което може да помогне в напредването на нашия живот. Следователно безсмъртието е колективна опитност на цялото човечество.

Когато ви се роди някое дете, вие не искате да се движат само краката и ръцете на това дете, а искате цялото му тяло да се движи, цялото дете да бъде живо. Всяка частица от тялото му трябва да бъде жива. Значи Вярата трябва да проникне в цялото ни вътрешно същество. Ако по този начин проникне в нас, ние ще имаме една хубава опитност, страхът ще излезе вън от живота и ние няма да се плашим от смъртта. Смъртта сама по себе си е процес, който показва нарушение на закона на Вярата или законите на разумния живот, или законите на Божествения живот.

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

Казвам: не е достатъчно само да вярваш, че има Бог. Някои казват: „Аз вярвам, че има един Господ в света“. Тази е обикновената вяра. Истинската Вяра всякога образува една вътрешна връзка между две разумни същества – това се нарича закон на Вярата, или закон на Разумния живот. Силата, която образува тази връзка, ние наричаме Любов; условията, които продължават този живот, наричаме разумност; пътят, по който този живот се развива, ние наричаме Истина. Следователно, ако вие не можете да намерите този път, ако не се развивате правилно в живота си, вие ще се раждате и ще умирате, ще се подмладявате и ще остарявате, но това не е живот.

Някой казва: „Аз вече остарях, много време живях на Земята“. Не, ни най-малко не си живял, но ти си едно точило, което само ножове точи. Ти си една наковалня, на която само гвоздеи се правят. Ако това наричаме живот, в този живот няма никакъв смисъл. Тогава в какво седи животът? Животът седи в онази вътрешна хармония с Бога, от Когото си излязъл. Вие ще ми възразите: „Но аз не познавам Бога“. Щом не Го познаваш, ти си от смъртните хора. Твоят живот ще важи дотолкова, доколкото важи животът на жабата или на кое да е друго млекопитаещо. Ама ние като хора имаме по-големи правдини. Някой казва: „Аз съм човек“. Чудни сте вие! Ако умираш, никакъв човек не си. Ако умираш, никакви права нямаш, никакви правдини нямаш. Чудни са хората, като търсят права, като търсят свобода. И от кого ги търсят? От хората. Събират се народи, събират се отделни общества, стачка ще правят. Ето на, в Англия сега има стачка. За какво – да се увеличи надницата на работника в мините с осем шилинга. Вие направете сметка колко струва една английска лира и оттам вижте колко са тия осем шилинга. Една английска лира струва 20 шилинга, а те съставляват около 650 лв. българска валута. Питам ви: може ли това да представлява някакъв идеал?

Има един вътрешен идеал във всеки човек, но съзнанието на хората още не се е събудило, за да могат да го разберат. Например в сегашното общество се явяват болести и страдания, но нито един философ, или по-право само някои, и нито един писател не са се спрели да разгледат кои са болезнените състояния в съвременното човечество. Причината за всичко това е, че нашите отношения към Живата природа, към Разумния живот не са такива, каквито трябва да бъдат.

Следователно ние търсим подобряването на живота чрез палиативни средства. Стачки е имало още по времето на египтяните, стачки има и в наше време. Всяка болест не е нищо друго, освен една велика стачка. Това, че стачкуват 3 милиона и 500 хиляди човека не е нищо, но когато нашият стомах или сърцето ни се разболеят, когато толкова милиарда клетки откажат да работят и обявят стачка, това разбирам като стачка. Като се разболее стомахът, 10 милиона клетки стачкуват – те казват: „Ние искаме от нашия господар да подобри положението ни. Ние искаме той да престане да ни дава биволско месо или изсушено свинско месо и подобни. Ние не можем да обработваме тази храна. Не искаме вече той да ни измъчва, да ни кара да вършим работи, които не са по нашето естество, нито са по нашите сили“. Господарят казва: „Не, аз ви заповядвам!“. – „Хубаво, тогава ние няма да работим.“ Работата вече се усложнява. Сега господарят започва да преговаря със своите работници слуги и ги пита какво искат.

– Ще ни даваш ли по малко варени картошки?

– После какво ще бъде второто меню?

– Малко варен ориз с вода и малко сол.

Господарят казва:

– Добре, съгласен съм.

– Третото меню?

– Варени сливи с малко масло.

– Добре, тъй ще направя.

- Никакво точено!
- Слушам.
- Никакво винце!
- А какво друго вместо вино?
- Прясна топла водица.

Това е резюмето на стачката. Господарят и работниците направят един протокол и отношенията се подобряват. Като се съгласят всички стачници на това нещо, отново започват работата си и господарят казва: „Най-после и моят стомах се подобри“. Като се подобри малко, не минава много време и господарят казва: „Чакай сега да си похапна и да си попийна малко“, но тогава се обявява още по-голяма стачка. Към стачниците на стомаха се присъединяват стачниците от белите дробове и тогава идва голямото зло.

И тъй, праведният човек ще живее според своите разумни разбирания на законите. Ние, съвременните хора, искаме да устроим живота си, но всеки се страхува от външните условия и казва: „Как ще прекараме живота си?“. Какво ще се страхувате? Това, което предстои да минете, е определено. Ще кажете: „Как, нима всичко е определено?“. Ето, в Америка и другаде по света има учени англичани и всякакви други, които могат да четат по лицето, по ръцете, по главата на хората какво е написано за техния живот. Някои от тия учени могат да четат и по звездите, астролози се наричат. Други учени, хироманти, физиогномисти, могат с най-големи подробности да предскажат всичко, което може да ви се случи в живота: дали ще станеш професор, доктор или какъвто и да е друг; дали ще се ожениш, или не; ако се ожениш, могат да ти кажат какви ще бъдат очите на жена ти, сини или черни, колко деца ще имаш, ще живеят ли, или не, ще имаш ли свекърва, как ще живеете с жена ти и т.н. Всичко това може да ви се предскаже с точност почти 90%.

Един богат американец, дъщерята на когото се влюбва в млад богат търговец, отива при един аме-

рикански френолог и му казва: „Господине, в името на вашата наука определете по този портрет може ли дъщеря ми да се омъжи за този човек, или не“. Френологът разглежда портрета и казва на бащата: „Дъщеря ви не трябва да се омъжи за този човек, защото след две години той ще я убие“. И дъщерята послушва, не се омъжва, а друга жена, за която този човек се оженва, след две години пострадава от него, той я убива. Казвате: „Това е съвпадение“. Не е съвпадение, а е наука. Тази наука познава всичко, пред нея са открити ония потайни качества, които се крият дълбоко в човешкия характер. Вие не гледайте, че някой човек се моли, че плаче, разкайва се като светия. Не, тази наука не се лъже. Това още не показва, че този човек може да бъде добър.

Ще ви разкажа един анекдот за такъв, привидно набожен турчин. Това станало във Варненско, още в турско време. Евреин отивал за едно село и трябвало да мине през една гора. Той носел в чантата си много злато и се боял да не го срещнат разбойници. По едно време видял пред себе си един турчин, хвърлил встрани от себе си халата си и молещ се. Евреинът си помислил: „Ето този човек е мой спасител, той ще ми помогне, набожен човек е“. Като свършила молитвата, евреинът се приближил при него и му казал:

– Ефенди, виждам, че си набожен човек.

– Да, набожен съм.

– Ще ми направиш една услуга: в тази чанта имам много злато, искам да ме придружиш, да минем заедно с теб през гората, да не ме срещнат разбойници. Колкото струва трудът ти, ще ти платя.

Турчинът взел чантата в ръката си, но същевременно насочил пушката си към евреина и му казал:

– Дай парите и веднага си върви! Ако не, ще те убия.

– Как, ти нали си набожен човек? Нали се молиш на Бога?

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

– Да се моля на Бога – това е моя длъжност, а да те оберя – това е моят занаят.

Това са схващания, това се разбирания на живота, това е морал.

Ние, съвременните хора, мислим, че в изобилието, което имаме, седи животът. Не, външните условия, в които сме потопени, съдържат богатството на нашия живот. Човек може да бъде богат и да живее един нещастен живот, а може да бъде и последен сиромас и пак да живее един благочестив живот. Ще кажете: „Как така човек да е сиромас и да живее един щастлив живот?“. Да, някакво изкуство има този човек. Той е лекар или някой виден художник, или някой виден цигулар и в което и село отиде с това изкуство, може да се нахрани. Отиде в едно село, огладнее, отбие се при някой гостилничар и започва да свири. Гостилничарят остава доволен от неговата музика и му казва: „Ела да се нахраниш!“. Друг път остане без дрехи, отиде при някой шивач, започва да му свири и той казва: „Ела, за това изкуство ще ти подаря един чифт нови дрехи!“.

Вие казвате: „Да, но съвременният живот не е така устроен!“. Питам ви какво ще кажете за онзи голям скъперник, който никому пет пари не дава, но като срещне някоя красива, хубава мома, сърцето му трепва, разширява се и той отваря кесията си, с хиляди дава. Ще кажете: „Това е една слабост“. Не, не е слабост, но този човек обича красотата и всичко жертва за нея. Тази красива мома не е глупава, очите ѝ играят, а той разбира движенията ѝ. Вие, които ме слушате, ще кажете: „Това не е набожно“. Кое е набожното в света? Аз наричам набожен човек този, който никога в живота си не е казал лъжа; аз наричам набожен човек този, в ума на когото никога не е проникнала една изменчива мисъл и който е бил всякога чистосърдечен, не като някоя баба, но като човек с будно съзнание; аз наричам набожен човек този, който, каквото е

казал, изпълнил го е – той е човекът, който никога не е изменил на своите вътрешни убеждения. Само такъв човек аз мога да нарека истински набожен, истински религиозен. И тъй, религиозните хора не се създават, такива се раждат. Те идват готови със своята религиозност.

Чувството за справедливост се среща даже и в най-нисшите животни. Ако вие обикнете едно нисше животно, в него ще се пробуди чувство на признателност. В Индия има много опасни отровни змии, които човек може да привлече към себе си и те да станат безопасни за него. Аз срещнах един американец, който беше приближил при себе си една малка катеричка, която, като го видеше, качваше се на гърба му, скачаше по него, скриваше се в палтото му и после слизаше долу на земята – радваше му се. Как е успял да я привърже към себе си?

Преди 15 – 20 години един американец среща професор Бъкли и професорът го пита:

– Откъде идеш?

– Ходих да гледам как маршируват бълхите.

– Защо се шегуваш?

– Да, вярно е това, бълхите маршируват, и то по всички правила на военната дисциплина. Хайде да отидем двамата, да видиш не е ли тъй, както ти казвам.

Отиват те и наистина професор Бъкли вижда как този господин заповядвал на бълхите и те под неговите заповеди се строили на взводове, на полкове, разпределили се по чинове: ефрейтори, офицери и други. Това става в една културна Америка.

Казвам: ако бълхите могат да разбират езика на човека, как да не можете вие, разумните хора, да разбирате езика на Небето, на Духовния свят! Някой казва: „Не мога да разбера този език“. В човека има една вътрешна разумност, която може да се пробуди при специални условия.

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

Когато говорим, че праведният ще бъде жив чрез Вярата, ние разбираме сегашния живот. Ние не говорим за миналото, а говорим за настоящето, за сегашните условия, при които се намираме, защото именно при тия условия животът ни може да се изправи най-добре.

Ще ви приведа един пример, да видите откъде иде злото в света. Дядо Цоко, един български гражданин, който живял в един провинциален град, изпраща един ден своето 15-годишно момче до бакалина със следната поръчка: „Ще отидеш до бакалницата *Бяла риба*, където има четири качества дървено масло – от 40, от 50, от 60 и от 70 лв. Ти ще вземеш един килограм от най-хубавото масло, което струва 70 лв.“. Синът отива до бакалницата, взима килограм масло от 60 лв., а 10-те лева задържа за себе си, като ги скрива в джоба си. Връща се при баща си и му подава маслото. Бащата го пита:

- Взе ли, синко?
- Взах.
- От кое масло?
- От 70 лева.

Питам: защо синът лъже баща си? Защо не му каже: „Татко, дай ми 10 лева, трябват ми за нещо“? Кой са вътрешните причини, които карат това дете, едва 15-годишно, да не поиска от баща си 10 лева, а да ги скрива? Той търгува с баща си. Кой от вас обаче не е взимал скришом от баща си пари? Няма нито един, който да не е взимал нещо скришом от джоба на баща си. Това чувство у децата – да пооткраднат нещо от баща си, аз наричам невъзпитаност. Такова дете няма Любов към баща си, няма Любов и към майка си. С тази кражба то е внесло първата отрова в себе си. Ако това дете не се изповяда, не може да изправи живота си. Така човек спира своята еволюция. Много народи, като са лъгали, са спрели своята еволюция и по този начин са изчезнали.

Когато Бог въведе евреите в Хананската земя, каза им как трябва да живеят, как трябва да служат на Единия Бог. Единият Бог е Бог на Любовта. Под *да повярваш в Единия Бог* ние разбираме да повярваш в Бога на Любовта, в Бога на Светлината, в Бога на Свободата и в Бога на Истината. В Единия Бог се крият условията на безсмъртния живот.

Днес се проповядва на хората: „Вярвайте в Бога, макар че ще умрете!“. Не е така. Да повярваш в Бога значи да придобиеш живота и по този начин да намериш Бога в пълния смисъл на думата. Този, който вярва в Бога в пълния смисъл на думата, ако страда от някоя епидемична болест, от чума или от холера, или от петнист тиф, с тази Вярa ще може да унищожи болестта. Петнистият тиф се предизвиква от бацили, които се размножават много бързо. Ако Вярата на даден човек е силна, тя ще бъде в състояние да унищожи тия бацили. Вярата е процес, който спира размножаването на всички бацили и човек чрез нея се лекува. Заразните бацили предизвикват отравяне на кръвта, което, като се разнася из целия организъм, предизвиква смърт, но Вярата може да предизвиква обратни процеси – тя предизвиква силно изпотяване, чрез което отровните вещества се изхвърлят извън тялото.

Някои питат: „Как можем да се лекуваме чрез Вярата?“. Ние трябва да правим ред такива опити – да се лекуваме чрез Вярa. Например можем да направим следния опит – да лекуваме скарлатина с топла вода, но приготвена по особен начин, и да правим инжекции с тая вода. Има един особен начин, по който може да се вари водата. Няма по-хубаво лекарство в света от топлата вода, но трябва да знаеш как да я сваряваш, как да я топлиш. Най-сигурно лекарство, което аз зная за днес, е топлата вода. Някой казва: „Хининът е добро лечебно средство“. Не, хининът не струва нищо пред топлата вода. Опитали ли сте силата на това лекарство? Аз не говоря за студената вода от някой из-

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

вор. Не, ще вземете чиста изворна вода, ще я сложите не върху някой пушлив огън, не в обикновен гюм или тенджера, както вие правите, а върху силен огън и в съд от най-чисто злато. Следователно вие ще сварите тази вода в златен съд, и при това не при залез слънце, защото тогава тази вода няма да ви ползва, а когато Слънцето изгрява, когато е на зенита. Ще кажете: „Това е суеверие!“. Да, суеверие, но според вас. Това е наука, която старите, вещите хора са знаели, но днес, след като са я изгубили, след като са я забравили, я считат за суеверие, затова казват: „Хининът е едно сигурно лекарство“. Да, сигурно лекарство е, но само временно, колкото да спре болестта т.е. да я подпуши. Казвам: най-мощното лекарство в света е горещата вода. И ако ние знаем къде се намират най-хубавите извори, трябва да я донасяме оттам, даже и ако те са на разстояние 5 – 10 км. В селата трябва да има най-хубава вода.

Съвременните хора не знаят каква сила се съдържа във водата. Има известни земни пластове, които са отровни, затова и водата, която минава през тях, е отровна. Хората трябва да знаят, че водата е първият елемент на живота и винаги трябва да пият чиста вода.

Праведният чрез Вярата ще бъде жив.

Господ желае хората да живеят и затова е създал толкова много вода в света. Това показва, че всичият живот е скрит във водата. Водата е най-добрият проводник на живота и когато тя започва да изчезва от организма ви, той изсъхва, а след като внесете малко вода, в него настава омекчаване. И онези, които по характер, по темперамент са кисели, имат малко вода в тялото си, а онези, които са съвсем флегматични, имат застояла вода в тялото си. Водата в организма трябва да се намира в течащо състояние т.е. тя трябва да бъде в обращение.

Христос казва: „Вие ще бъдете живата вода и тази вода ще извира от вас“. Съвременните верующи искат

да им се даде вечният живот. Те мислят, че вечният живот ще бъде като парите или като житото, тъй ще се сипе в хамбарите на хората. Не, вечният живот ще дойде, когато човек придобие истинското вечно знание. Някой запитва: „Ти вярваш ли в свети Никола?“. Русите не вярваха ли в свети Никола? И колко милиони риби му опекоха, но спаси ли ги той? Това е езичество. Когато ние спазваме Божиите закони, няма да има робство в света. И когато повярваме в Живия Господ, съвременният егоизъм няма да съществува.

Господ е толкова великодушен, че само слуша какви са нашите възгледи за живота. Той се интересува, когато някои спорят дали има Господ, или няма. Някой учен казва, че има Господ, а друг казва, че няма. Тогава Бог хваща за космите този философ, който Го отрича, поразмърдва го малко и казва: „Моего философче!“. Другаде пък някой държавник спори. Господ го хваща за космите, поразтърсва го малко и казва: „Моят държавник!“. Свалят този държавник от власт и казват: „Нека дойде друг на негово място!“. Кой създава кризите в света? Господ. Някоя жена философства, не вярва в Бога. Господ казва на мъжа ѝ: „Я стегни малко гема ѝ, да видим колко знае!“. Някъде мъжът философства, Господ казва на жената: „Я му стегни малко гема, да видим колко знае!“.

Сега навред, където погледнеш, и жени, и мъже, и деца все плачат. Някой човек не върви в Бога, казва: „Сърцето ми се строши!“. Някоя жена казва: „Сърцето ми се строши!“. Как може сърцето ти да се строши? Чудни са хората, които вярват, че сърцето може да се троши, да се чупи! Някой казва: „Умът ми се забърка!“. Как може да се забърка умът? За учения, за верующия човек сърцето не може да се чупи, нито умът може да се забърква, но щом вярва в 100-те хиляди лева, и умът може да се забърка, и сърцето може да се чупи. Парите са сила за тях, които вярват в тях, а не вярват в Бога.

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

Вярва по улицата един ден, гледам – човек плаче. Защо? Парите си изгубил. Показвам му една златна монета, подавам му я и той се усмихва. Казва ми: „Вярно ли е това, че ми я даваш?“. Вярно е, давам ти я. Взима я той и се усмихва. Този човек вярва в парите, а в мен, в думите ми не вярва. И като взе парите, не остана повече при мен, но ми каза: „Господине, имам работа вкъщи, нямам време да седя тук“. Питам: каква сила имат тия хора, които вярват в златото? Златото може да им се вземе, може и да им се даде.

Казвам: когато ние вложим живота си в знанието, да вярваме в него, а не в парите, те ще изгубят за нас силата си. Сега хората са вложили живота си в парите, те имат цена за тях и понеже се подчиняват на този закон, станали са идолопоклонници. Ние вярваме във всичко, но в Бога не вярваме. Срещнете когото и да е, който вярва в Бога, и му кажете: „Моля те в Името на Бога, дай ми 100 или 1000 лева назаем!“ и вижте колко такива хора ще намерите. Пък и вас да опитат. И едни-те, и другите сте такива. Защо ще опитвате хората? Аз няма да опитвам в какво вярват хората, това не ме интересува. В какво вярвам аз – това ме интересува. Често се проверявам, казвам си: може ли моята Вяра да издържи на всичките мъчности, които срещам в живота? Аз вярвам в едно нещо – че цялото човечество не може да се обърне против мен. Половината може да се обърне против мен, но останалата половина няма да се обърне. Половината от човечеството ще ме обича, другата половина ще ме мрази. Омразата и обичта са двете страни на Любовта – това е закон на поляризиране. Любовта не може да се прояви по един и същи начин.

Сега аз предавам думите на апостол Павел, който е казал: „Праведният чрез Вярата ще бъде жив“. Можем ли ние, съвременните хора, да приложим тази Вяра в икономическия живот? Можем. Тя може да

се приложи и в държавата. Свещениците, учителите също могат да я приложат. Тази Жива вяра може да се приложи навсякъде и тогава учителите и учениците ще застанат на почвата на взаимно уважение. Учителите ще имат уважение към учениците си, както и към себе си. Свещеникът ще има уважението на своите пасоми, но и той ще ги уважава. Държавникът ще бъде уважаван от гражданите, но и той ще ги уважава, без да прави разлика между богати и бедни. Всички хора трябва да имат еднаква почит като души. Казват: пред закона всички хора трябва да бъдат еднакви. Да, в съзнанието на държавника, в съзнанието на свещеника трябва да живее свещеният закон на Бога: всички хора трябва да бъдат еднакво почитани пред Господа. И всеки съдия, всеки държавник не трябва да прави разлика между хората. Казва Писанието, че Бог не гледа на лице, но на сърце. Следователно онези, които изпълняват Волята Божия, които служат на закона на Любовта, винаги трябва да имат на своята страна Божията подкрепа.

Праведният чрез Вратата ще бъде жив.

За онзи, който има семейство, не е ли добре да има Божието благоволение в дома си и жена му да е здрава, разумна, да го обича и да бъде в мир с него? За онези семейства, които имат деца, синове, дъщери, не е ли добре да имат Божието благоволение, децата им да ги обичат и почитат и да им върви всичко по мед и масло? Щом се смущавате, това показва, че живеете в една гъста материя, че имате някакви слабости. Всяко съмнение, всяко разтревожване показва слаба вяра. Всяко безверие пък показва, че имате някаква слабост. Вие казвате: „Може да ме срещне някоя мечка, може някой да ме нападне и да ме убие“. Това са само предположения.

Вратата изключва всякакви противоположности в живота. Не е достатъчно само да вярвам, но като тръг-

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

на на екскурзия, аз ще взема в чантата си най-малко три ризи, два чифта чорапи, едно самунче хляб, десет ореха, три ябълки – това ми е достатъчно. После, като стигна на определеното място, сам ще си наклада огън, сам ще си стопля вода, ще сваля ризата от гърба си и сам ще я изпера, няма да чакам помощта на никого. Най-добрият майстор съм аз. Най-после ще пия и от еликсира на новия живот – топлата вода.

Попитали вълка защо вратът му е дебел. – „Защото сам си върша работата.“ Някои са изопачили тази поговорка. Дебелият врат подразбира разумно организиран врат, който здраво държи главата. Казват за някого: „Дебел му е вратът“. Дебел му е вратът, но утре чуеш, че умрял от апоплексия. Казвам: не, вратът му не е дебел, напротив, много е слаб и тънък. Хора, които не умират, имат дебел врат, а такива, които умират, имат тънък врат. Всички трябва сами да си вършим работата.

Ние трябва да имаме свещени възгледи за Истината. Знаете ли какво нещо е Истината? Някой казва: „Не може без лъжа в живота“. Как да не може? Че лъжата е най-голямата отрова в света! Някой казва: „Да се обичаме!“. Всякога можем да се обичаме. Като обичаш, ти правиш добро на себе си. И като се стремиш към Истината, ти пак повдигаш себе си, а като повдигаш себе си, ставаш стълб на човечеството. Сега няма да се занимаваме с това, да говорим, че трябва да се обичаме, но всеки трябва да даде пример на другите. Мнозина от вас, като слушате, казвате: „До тези неща още не сме дорасли“. Тогава докъде сме дорасли ние, съвременните хора? Израсли сме до мястото на съмнението. Никога не е имало век с толкова големи съмнения, какъвто е сегашният – каквото и да говориш на хората, всеки ще те погледне със съмнение и ще си каже: „Дали говориш Истината, или не?“. Ако отидеш при някой търговец да купиш нещо, и той никога няма да ти каже Истината.

Преди Великден влизам в дюкяна на един евреин да купя чинии. Избрах едни, питам го:

– Колко струват тия чинии?

– 20 лева едната.

– Не, скъпи са – казвам му, – не струват толкова. Виж колко трябва да платим, направи си точна сметка, ние не сме богати хора.

Той отстъпи по 2 лева, значи по 18 лева едната. Казвам му:

– Слушай, аз виждам фактурата на стоките ти, зная колко струва всяка паница. Те не ти струват повече от 7 лева. Аз ти давам по 12 лева на чиния, значи печелиш по пет лева – това ти е достатъчно.

В това време, докато пазарувахме, еврейният бутна една от своите чаши, тя падна на земята и се счупи. Казвам му:

– Виждаш ли, това, че чашата се счупи, показва, че ти не говориш Истината. Ако дадеш чиниите по 12 лева, ние ще ти платим и счупената чаша.

Така и ние, съвременните хора, като решим да излъжем, веднага счупваме една чаша. Лъжем ли, ще се чупят нашите чаши. Какво нещо са чашите? Кажеш ли една лъжа, щом се върнеш у дома си, или чаша си счупил, или жена ти се е разболяла, или детето ти заболява и умира и т.н. Внесете ли истинската Жива вяра в света, ще внесете и истинските хигиенични условия. Първите хигиенисти трябва да внесат Живата вяра в Бога без никаква лъжа! Отвикнеш ли един човек от лъжата, той ще вярва в Бога. Човек, който иска да учи, ще вярва в Бога, ще живее без никаква лъжа. Трябва да направите един опит. Как ще опитат един българин например? Най-първо ще му дадат 10000 лева, за да отиде до едно място и да се върне назад. После ще му дадат 100000 лева, да видят дали ще бъде честен във всичките си отношения, да не каже нито една бяла лъжа.

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

Казвам: при една Жива вяра може да се вложи друга култура, различна от сегашната, само така може да се възпита бъдещото поколение. За да се възпита новото поколение, изискват се други условия, различни от тия, които засега съществуват, но затова трябва и съответни учители и свещеници. Какви са те? Трябват ни учители, свещеници, военни, родени за своята работа. Нека имаме военни, но такива, които да носят Любовта, Мъдростта и Истината в себе си. И нека воюват, но без да убиват. Нека свещеникът проповядва, но по всички правила на Любовта, Мъдростта и Истината! Това значи Вяра.

И тъй, праведният, т.е. разумният човек, чрез Вярата ще бъде жив. Следователно Вярата има практическо приложение в живота. Ако работите са забъркани, ако си болен, хилав, ако си фалирал като търговец и всичко ти върви назад, приложи Живата вяра в живота си и виж как работите ще тръгнат напред.

Разказваше ми един приятел следното: „По едно време всичко ми беше тръгнало назад – каквото предприемех, все не ми върви. Най-после ми дойде почти до самоубийство. Реших обаче да живея по друг начин – да се обърна към Бога. И когато измених възгледите си за живота, когато реших да живея по Бога, всички спънки, всички мъчнотии в живота ми се измениха, взеха друг характер“. Затова казвам: Разумната вяра е нова посока на живота. Когато тази Вяра дойде, тя ще внесе стабилност в умовете ни, стабилност в чувствата ни и стабилност в нашите постъпки. Не казвам, че съвременният строй е лош, но и най-лошият строй при идеалните хора ще се смекчи, а и най-добрите условия при неразумните хора ще се развалят. Сега трябва да излязат налице най-разумните хора и да учат човечеството на този нов път.

Всички трябва да бъдем мощни, в това трябва да се вярва. Сега у нас някои професори разискват по въпроса за душата. Едни казват, че има душа, а други казват,

че няма – води се спор. Казвам: душата се отличава по това, че тя ще внесе смъртта в живота, тя е виновница за смъртта. Духът пък е внесъл живота. Следователно, щом има смърт, има и душа, щом има живот, има и дух. И понеже хората не вярват в душата, тя всеки ден ги души. От мое гледище питам: има ли човек в света, който да не умира? Няма. Защо? Защото душата го души. Понеже хората не вярват в душата, смъртта всеки ден ги души. Значи те умират, защото има душа. Като не вярват в нея, тя, по закона на духа, ги души. Седнали сега професорите да спорят има ли душа, или няма. Има, как не! Защо? Защото хората се удушават. Има ли живот? Има. Защо? Защото хората се раждат. Когато хората умират, те живеят по закона на душата, а когато живеят, то е по закона на духа.

Аз би трябвало да ви говоря по новите биологични закони защо човек умира. Умират само клетките, а живее целият организъм. И когато човек умира, умират само влоговете на фирмата, не и самата фирма, т.е. не и самите членове от фирмата. Следователно, щом се занимаваме с въпроса има ли душа, или не, трябва да знаем, че душа има, защото има смърт. Живот има, защото има и дух. Човек трябва да умре, за да отвори пътя на новия живот. Когато едни умират, други се раждат.

И тъй, в едно отношение смъртта е условие за живот и животът в едно отношение е условие за смъртта – това са промени, които стават в живота. В моите очи душата ражда смъртта, а духът ражда живота. Можете ли да приемете това? Когато Бог направи Адам, остави го сам в Рая; Той вложи жива душа в него, но Адам, като не можа да задържи тази душа в себе си, я извади навън – жената е тази жива душа, която извади извън себе си и с това създаде смъртта. Жените са проводници на смъртта. Някои казват: „Жената е носителка на културата“. Да, тъй е казано само – че жената внесе културата, но всъщност тя внесе смъртта.

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

Какво нещо е смъртта? В смъртта човек научава велики неща. Когато дойде смъртта, човек започва да мисли за Бога, за живота, за хиляди работи, а щом дойде животът, хората започват да мислят за по-леки работи. Следователно всеки ден душата мени формите си, а тази смяна ние наричаме смърт. Душата още не е дошла до една постоянна форма, тя не е завършила своето развитие – предстои ѝ да мине през милиони форми и когато дойде до своята последна форма, тя ще приеме безсмъртието и ще се слее с духа. Тогава вече няма да има душа и дух. Какво ще има? Вечният живот ще излезе на сцената.

Праведният чрез Вярата ще бъде жив.

И тъй, постарайте се да внесете тази Жива вяра в себе си, защото само тогава вашият живот ще се осмисли.

9 май 1926 г., София

Ще ми изявиш

Ще ми изявиш пътя на живота.

Ще ви прочета псалом 16 – един от красивите псалми. Аз наричам красиви неща тия, които не умират, които във всички времена имат една и съща стойност.

Ще ми изявиш пътя на живота.

Аз бих направил малък превод на този стих. Той е бил изказан преди 3000 години, когато псалмопевецът е очаквал да му се изяви животът. Сега можем да преведем стиха по следния начин: *Изявил Си ми пътя на живота.* За да имаме правилно разбиране на човека и да не се самозаблуждаваме, трябва да имаме предвид три идеи, те са следните. Първо, ние имаме физически живот. Обект на физическия живот е тялото, то е видимото, за което сега се грижим. До известна степен физическият живот е съществен и необходим за Земята. Следователно без тяло човек не може да живее на физическия свят. Когато някой каже, че човек може да живее духовен живот на Земята без физически живот, това е несъвместимо. Както е невъзможно да живееш физически живот без тяло, така е невъзможно да живееш духовен живот без физически. Тия, които не разбират тази идея, казват, че само духовното е важно. Това е неразбиране на основната идея.

И тъй, обект на физическия живот е тялото. Това представлява 1/3 от Истината. Но животът не седи само във физическото. Има още и тъй нареченият духовен живот – това е втората идея. Обект на духовния живот е душата. Спорният въпрос засега е има ли душа, или няма. Тези, които имат духовни очи, виждат душата, а които нямат духовни очи, т.е. на които очите още

ЩЕ МИ ИЗЯВИШ

не са отворени, не виждат душата и я отричат. Значи обект на духовния живот е душата, а онези вътрешни сили, които работят в душата, които осмислят живота, са Любовта.

Някои хора казват, че нямат душа. И действително, право е, че някои хора нямат душа. Съвременният свят е пълен с физически, с интелигентни автомати и аз виждам много хора в света без души. Те са като тренове без машинисти. Често в Америка пускат някои тренове без машинисти, правят експерименти с тях. Сега са направили и аероплани, които пускат в пространството без пилоти, те са приспособени автоматично; вътре в тях има някаква сила, която ги управлява.

Най-после, третата идея е, че съществува и Божествен живот. Обект на Божествения живот е човешкият дух. Така че духът, от гледището на физическия свят, е невидим, но от гледището на Божествения свят той е тъй обективен, както тялото във физическия свят и както душата в Духовния свят. Вие можете да пипате тялото, но така обективни са и духът, и душата на човека.

Тези са три идеи, които трябва да имате в ума си. Дали ще ги възприемете – това е друг въпрос. Вие имате много теории за светлината, много теории за енергиите, за живота и т.н. Тогава имайте и тази теория, която ви давам сега, тя няма да ви попречи. Ще знаете, че обект на физическия живот е тялото, обект на духовния живот е душата и обект на Божествения живот е духът.

Сега ние ще се спрем върху физическия живот. Той е основата, откъдето трябва да започнем. Онзи, който не е разбрал смисъла на физическия живот, не може да разбере и смисъла на духовния – така вървят нещата. Ако има хора, които мислят, че без да разберат физическия живот, ще могат да разберат духовния, те се лъжат. Човек трябва да разбере физическия живот основно: и биологично, и геометрично, и астрологич-

но, и математически, и психологически. Като казвам, че човек трябва да разбере физическия живот, аз разбирам, че той трябва да владее всички негови елементи – това значи разбиране. Той трябва да знае как да манипулира с елементите на този живот.

Един човек разбира физическия живот само тогава, когато може да управлява своето физическо тяло – очите, ушите, стомаха, дробовете си и т.н. Човек, който не може да управлява своите органи, не разбира физическия живот. Има хора, които не могат още да управляват дробовете си, затова и дробовете им заболяват; има хора, които не могат да управляват стомаха си, затова стомахът им заболява; има хора, които не могат да управляват краката си, затова краката им заболяват; има хора, които не могат да управляват гърба си, затова гърбът им заболява; има хора, които не могат да управляват очите, ушите и носа си, затова тези органи ги заболяват. И тогава вече имате лекарската наука, която идва да ви научи как трябва да се справяте със себе си.

Всички лекари са асистенти на Живата природа. Те учат хората как трябва да се живее. Понякога тия асистенти имат големи губерки, с които правят инжекции на хората – те впръсват някакъв серум в кръвта на някой от учениците и той веднага се свестява. И тогава асистентите му казват: „Ако не се научиш да живееш съобразно законите на Живата природа и да ѝ служиш, ние ще дойдем при теб със своите губерки“. Сега съвременните хора постоянно питат защо идват болестите. Това е един духовен въпрос. То е все едно да ме питате защо са сложени камъни по релсите на железницата – те са едно препятствие. Кой ги е сложил? Някой неразумен човек, а трябва да дойде някой разумен да ги отстрани. Ако имаме някакви препятствия, поставени в пътя на живота си, трябва да знаем, че това са камъни, сложени от някого. Ние, обаче, трябва да знаем защо са сложени и как да ги премахнем.

Следователно, ако човек, който не разбира законите на Природата, се наяде с мъчносмилаема, отровна храна, кой е причина за това? Или ако някой е живял дълго в стая, пълна със задушливи, отровни газове, вследствие на което гърдите му заболяват, кой е причина за това? Или ако някой е чел само песимистични книги, вследствие на което неговият мозък се е напълнил с все такива отровни мисли, та е изгубил смисъла на живота си, кой е причината за това? Всички тия автори, които определят смисъла на живота, разбрали ли са го всъщност? Знаят ли те самите какъв е смисълът на живота? Например често чувам някои да казват какво е писал Шопенхауер за смисъла на живота. Вие разбрали ли сте какво е знаел Шопенхауер? Толстой е писал донякъде под влиянието на Шопенхауер, но след като изменил своите възгледи и станал духовен, той сам разбрал смисъла на живота.

Казвам: засега всички хора придават важност главно на физическия живот. Той е важен, но не е и същественият. Ако физическият живот беше съществен, тогава не трябваше да умираме. Какво ще кажем, ако посветим целия си живот само на другите хора? Например какво щеше да бъде, ако майката посвети целия си живот само на дъщеря си, бащата – само на сина си, учителят – на учениците си и т.н.? Добре щеше да бъде, но в края на краищата всички тия хора умират. Какво ще кажем тогава? Казвате: „Природата е наредила така“. Я ми кажете, разговаряли ли сте с Природата? Ако влезете в къщата на един богат банкер, където слугите са изпочупили 20 – 30 паници, съдове и други потреби и после за свое оправдание казват: „Нашият господар е наредил така – да чупим паниците и съдовете“, питам ви: тази мисъл права ли е? Възможно ли е банкерът да нареди да се чупят съдовете му? Той, който е събирал оттук и оттам по 20 – 30 стотинки, ще издаде такива нареждания! Не, банкерът не може да нареди тия неща, ние сами правим тия

грешки и за свое оправдание казваме: „Природата е наредила така“. Създадем си един лош навик, служим му и после казваме, че Природата го е създала.

Казвам: Природата не е създала този лош навик, а са го създали твоите дядо и прадядо преди толкова хиляди години. Онова, което Природата е създала, е само по себе си вечно, безсмъртно. Тъй е писано в Божествената книга, тъй е писано и в Свещената книга, Библията, която, ако четете, ще видите, че това, което Бог създава, е вечно, а това, което хората създават, е смъртно. Това, което човек създава, е смъртно, това, което ангелите създават, е вечно, а това, което Бог създава, е вечно и безконечно. И ангелите създават много неща, но те са конечни. Кои неща са конечни? Ти следваш университет, ще прекараш там 4 – 5 години и ще излезеш. Конецът, краят създава делата.

И тъй, първо ние трябва да разберем физическия живот. Най-важна роля във физическия живот играе човешкият мозък. Изобщо, съвременните учени изучават мозъка само от анатомично и физиологично гледище. Те не го изучават като едно динамо, като съвкупност от динамични сили, а го изучават като акумулатор, в който Природата е складирала разнообразни сили. Досега френолозите са открили в човешкия мозък около 39 – 40 центъра, способности. Те са разграничили в тия центрове разните видове енергии на човешката душа и човешкия дух. Например те са намерили, че човешката разумност се проявява в челото и затова от устройството на челото зависи и разумността на човека, но в тази разумност се включват и ред други елементи. Не всички хора са еднакво разумни, еднакво паметливи, еднакво идеални. Когато говорим за идеален човек, разбираме разумен човек. И твърдостта не е еднакво развита у всички хора. Художническите способности, музикалните способности, са проявления на умствения живот в човека. Френолозите са разпределили способностите така, че като

погледнеш един човек, веднага можеш да познаеш дали той е поет, художник, инженер, правник, съдия, свещеник и т.н.

Челото на човека напълно показва какъв е той. Който може да чете по челото, ще каже кой какъв е. И действително, челата на всички свещеници са направени по един терк, челата на правниците, на художниците, на музикантите, на писателите са направени по специален за тях терк, тъй както са определени и моделите на парижката мода. Във всички тия теркове има голямо разнообразие. И в проявлението на човешката разсъдливост, като започнем от философите, виждаме, че тяхната философска мисъл е създала отпред на челото два центъра, които френологията нарича центрове на каузалност, на причинност, или, на български език, центрове на разсъдъчност. От тези центрове се отделя особена енергия, но същевременно излизат и различни цветове. Когато философът е зает с някаква важна материална мисъл, от тези центрове излиза една особена червена светлина и колкото по-интензивна, по-възвишена става мисълта, толкова и светлината става по-ясна, по-светла, по-мека, докато дойде до една мека виолетова, а понякога и жълта светлина. Значи цветовете на мисълта минават целия слънчев спектър.

Всички тия краски в цветовете показват степента на човешката разсъдливост. И следователно, когато казват за някой човек, че е отличен философ, аз питам: в коя краска се движи той? Ако живее в червения цвят, се движи в своя физически, материален живот; ако е в портокаления цвят, се движи в обществения, в политическия живот, той вдига и сваля правителства; ако е в зеления цвят, се движи в търговията, в банките и във всички осигурителни дружества. И най-после, когато започнете да виждате жълтия цвят, ще се натъкнете на хора, които влизат в Духовния свят – жълтият цвят ви показва, че вие имате вече духовни хора.

Казвам: за в бъдеще ние ще имаме една наука, която ще разполага с толкова чувствителни пластинки, че ще могат да се фотографират всички краски на мисълта в човека и тогава ще познаваме степената на човешката интелигентност. И действително, онези, които преждевременно заживеят духовен живот, се разстройват. Енергията от тяхното тяло започва да изтича много бързо и неправилно, без да спира, вследствие на което по някой път цялото тяло пожълтява. Лекарите наричат това болезнено състояние жълтеница. Този човек, вместо да води разумен духовен живот, става жълтеничав, черният му дроб се разстройва, кръвообращението му се покваря и тогава лекарите му казват: „Ти не си готов още за духовен живот, трябва да се върнеш малко назад“. И наистина, този човек трябва да се върне да повтори класа.

Сегашните хора имат особени схващания за живота и казват: „Човек трябва да се роди даровит!“. Да, всички хора са създадени даровити, потенциално състояние, но трябва да се развият. Аз разбирам, че те са даровити потенциално, но трябва да бъдат даровити кинетично. Някой казва: „Аз съм философ, даровит човек съм!“. Питам: писал ли си нещо? – „Не съм писал още, но мисля да пиша.“ Добре, като започнеш да пишеш, тогава ще станеш кинетичен философ. В това отношение за човека са важни две неща, с които ще си служи: неговият ум и неговата воля. Това са две най-висши сили, с които трябва да работи: волята, с която работи на физическия свят, и разумността, с която работи в Духовния свят. Ние можем да изразим тези две сили по геометричен начин. Те са равни на един ъгъл от 180 градуса. И тогава взимаме от геометрията следната теорема: сборът от вътрешните ъгли на триъгълника се равнява на два прави ъгъла или на ъгъл от 180 градуса. Значи тези сили са вътрешни и сумата им се равнява на два прави ъгъла. Те вървят под диагонал.

Ако вземете човека перпендикулярно, тогава лявата му страна, страната на ума, представлява разумната, духовната му страна, а дясната е волевата. Ето защо човек трябва да впрегне на работа и двете страни на своя мозък. Ако мозъкът не е правилно развит, т.е. ако не е симетричен, този човек и във физическия, и в Духовния свят ще загазва в големи мъчности. Например дойде му наум някаква идея, реши да я приложи, но веднага се поколебае – значи неговата цел не върви по определения диагонал. Този диагонал е целта към Бога, към Божествения свят. Извън физическия свят има само една цел, понеже според схващанията на Новото учение извън нас има други разумни същества, с които ние сме свързани още тук, на Земята. Преди нас са живели хиляди и милиони хора, които и досега живеят. Техните тела са изчезнали, но душите и духовете им живеят и днес. Като казвам, че живеят, подразбирам, че те ни въздействат от Невидимия свят.

Псалмопевецът казва: *Ще ми изявиш пътя на живота*. Как ще намерим този път в съвременната наука? Попитайте който и да е поет защо пише и вижте какво ще ви отговори той. Попитайте който и да е музикант защо свири, попитайте която и да е майка защо ражда, попитайте който и да е учител защо учи учениците, попитайте който и да е свещеник защо служи в църква – нали всички тия хора все имат служене на Великото, на Божественото в нас? То осмисля живота. Да служим на Бога значи да служим на безсмъртното, на вечното, на онова, което ще осмисли живота ни, което ще ни направи мощни, а силата – това е благо, към което ние се стремим. Някой ще каже: „И без сила можем“. Да, и без сила можем, но да бъде човек инвалид цели 10 – 15 години и другите хора да го вдигат от едно място на друго – аз мисля, че това не е някаква голяма слава. Да бъде човек умствен инвалид – и това не е голяма слава. Да бъде човек сърдечен инвалид – и това не е голяма слава. Не, сила се изисква

и в нашата воля, и в нашите чувства и мисли. Разумна сила се изисква и в нашата мисъл, която трябва да приложим, за да опитаме нейния плод.

Сега някои ще запитат: „Защо този човек е отворил пред себе си Свещената книга и чете от нея?“. Казвам: братя, тази Свещена книга е животът на всички заминали хора, живели преди нас. В нея е вложена силата и опитността на техния живот и ние трябва да се ползваме от тази опитност, както други ще се ползват от нашата опитност. Но между всички същества, които са живели и които сега живеят, има една тясна, непреривна връзка на чувства и на обичаи и именно тази връзка подтиква хората към дейност. Поетът пише не само за своя народ, не само за своето отечество, той пише и за един по-висок свят. Този поет пише и за дърветата, и за Слънцето, и за хората. Питам: ако мислим, че Слънцето наистина е неразумно, тогава какъв смисъл има да се пише за едно Слънце, което не струва и пет пари? Ако в Слънцето няма никаква идея, защо поетът го възпява?

Аз наричам истински поет този, който, ако възпее един умиращ кон, конят не умре, а душата му се възрадва и казва на поета: „Аз ти благодаря много, че ти, като поет, ме възпя и за в бъдеще по някакъв начин ще ти се отплатя. Докато всички хора ме хокаха и биеха, ти ме възпя“. Отворете Писанието, ще видите, че там взимат коня като емблема на просветения човешки ум.

Казва псалмопевецът: *Ще ми изявиш пътя на живота*. Казвам: в нашите времена Бог е показал пътя на живота. Колко от вас сега знаят за какво са родени? Това не е упрек, че не знаете, но у вас трябва да се събуди желание да знаете. Има много примери, които показват как се пробужда съзнанието в човека. Един от видните астрономи бил прост музикант на времето си, но после му дават идеята да се занимава с математика и той станал виден астроном. Ти може да си

прост човек, но един малък стимул се изисква от теб, за да се повдигнеш, и то не пред хората, а пред себе си, пред Бога, да знаеш, че си човек, който може да използва условията.

От ваше гледище ние сме изпратени от някъде да учим. Ако ви запитат откъде сте изпратени, вие ще кажете, че не знаете. А знаете ли кой е вашият господар? – „Господ.“ Да, но това е общо казано. Казвате: „Но аз вярвам в Бога“. Това е все едно да кажете, че вярвате в Слънцето. Слънцето занимава ли се с теб, говори ли с теб? – „Не е говорило, но виждам като изгрява и залязва.“ Слънцето не влиза специално в никоя къща, не разговаря специално с никого, но всеки, който излезе да се грее, все ще получи нещо от него. Колкото и да е малко едно същество, колкото и да е грешно, колкото и да е престъпно или най-последно, колкото и да е светия един човек, като излезе на Слънце, все ще получи нещо от него. То не прави никаква разлика, на всички дава. Някой казва: „Аз познавам Бога“. Не, да познаваш Бога ще рече да знаеш Неговото Свещено Име. И когато произнесеш това Име, ти няма да бъдеш вече смъртен човек. Никога един смъртен човек не може да произнесе Божието Име, само човекът, облечен в безсмъртието, може да го произнесе и когато го произнесе, в неговата душа ще стане такова разширение, ще се роди такова изобилие, че той ще влезе във връзка с всички живи разумни същества. Този човек ще бъде способен на всичко: той ще бъде и поет, и художник, и музикант, и първокласен юнак. Такъв човек може да сложи на гърба си цялата Земя и да я носи. Как? Като възприеме онази съвършена наука, към която се стреми всеки човек. Ако умът на човека стане толкова силен, че да се уравни със силите на Земята, той слага Земята на гърба си и всичкото противодействие, което тя би му оказала, изчезва. Защо? Когато две сили в противоположна посока, но с еднаква големина си противодействат, резултатът ще бъде

равен на нула. Щом тия две равни сили си противодействат, те ще изгубят теглото си, т.е. теглото им ще бъде равно на нула. Следователно, когато казвам, че човек може да носи Земята на гърба си, подразбирам, че силата на неговия ум е равна на противодействието на Земята. На онзи човек, на когото силата на ума не е толкова голяма, гърбът му ще се пречупи от тежестта на Земята.

Сега аз ви изяснявам тия неща, защото за в бъдеще това ще представлява наука, която ще докаже всичко това. Засега то е само блян, подтик за човешкия ум, за да има какво да работи в света. Онези от вас, които са изгубили смисъла в живота, ще кажат: „Какво от това, че ще придобия такива знания? Какво от това, че ще стана богат?“. Казвам: човек все трябва да намери един начин или една идея, с която да се повдигне в света. Някоя млада мома се обезсърчи и казва: „Ще стана учена“. Какво от това? – „Ще стана силна.“ Какво от това? – „Ще отида в другия свят.“ Какво от това? – „Всичко ми е все едно.“ Казвам: а лошо ли ще ти бъде, ако имаш една красива млада душа, с която Господ може да те постави до Себе Си? Момата казва: „Да, този живот сега има смисъл“. Следователно да живееш за Бога – в това има цел, има смисъл.

Има смисъл в живота, който засяга душата на човека. Момата казва: „Тук има нов идеал, за който аз още не съм разсъждавала – това е моята душа. Ако я намеря, моят живот ще има смисъл, но няма ли я, не съм го намерила още. Ако я намеря, готова съм да жертвам живота си за нея“. По същия начин и за нас идеята за Бога включва в себе си великата душа, която ние търсим и която ще осмисли живота ни. Когато ти си тъжен, скръбен, изоставен от всички в живота си, в пълно отчаяние, паднал духом, гладен, жаден, на умирание, ако се намери някой да ти донесе малко хлябец и водича, да ти послужи, казвам: това е онази идеална душа, която ти търсиш и очакваш. Питам: има ли сега смисъл животът? Има.

Писанието казва: *Никой не живее за себе си*. И най-голямото нещастие е, когато помислим, че живеем за себе си. Всеки, който е опитвал да живее за себе си, е свършвал катастрофално. Част извън цялото няма никакъв смисъл. Ние, като част от Цялото, сме лъчи, които са излезли от Великото. Какво е Цялото – за това не можем да говорим. Ние не можем да говорим за Великото, за Бога – това е светотатство, но аз казвам, ние сме лъчи, излезли от Бога. Тези лъчи вече са се оформили. Всеки човек има право да живее на Земята и затова съвременните хора се стараят да живеят смислен живот. Следователно ние страдаме, понеже спъваме своята еволюция.

Съвременните хора още не знаят как да живеят. Че ние още се избиваме, водим войни! Войната е проказа за човечеството. Да отрежеш крака на един човек – това не е наука; да извадиш очите на един човек – това не е наука; да отрежеш бъбрека на един човек – това не е наука. Някои казват: „Човек може да живее и с един бъбрек“. А защо Природата е сложила два? Природата е поставила толкова и толкова центрове в мозъка на човека, а учените след това ще казват, че човек може да живее и с по-малко. Те казват, че човек може да живее и без сляпо черво. Природата го сложила на своето място, а лекарите го режат, като казват, че и без него може да се живее. Най-после казват, че и без стомах може да се живее. Да, може и без стомах. Някои питат колко трябва да се яде. Казвам: на човек, за да живее един нормален физически живот, е потребен здрав и разумен стомах. Можеш да ядеш каквото обичаш, но по малко, никога няма да се пресищаш. Ще знаеш, че през целия си живот, около 70 – 80 години, ти ще можеш да ядеш и да пиеш. Защо тогава ще се пресищаш? Благодарни на Бога, че ще можеш да ядеш и да пиеш каквото пожелаеш: и ябълки, и череша, и готвено, а отгоре на това и винце ще пиеш, и всякакви други ликьори – всичко ще мо-

жеш да ядеш и да пиеш, но казвам: за всичко, каквото ядеш и пиеш, ще плащаш.

Отива един беден турчин в една кебапчийница, сядва на една маса и казва на гостилничаря: „Дай една пържола! Дай малко винце!“. Яде, пие, доволен е от всичко това. – „Дай още едно!“ Нахранва се добре, става, но няма с какво да плати. Гостилничарят започва да го налага, турчинът вика: *Вай-вай-вай!* Най-после излиза вън и си казва: „Поне сладичко беше, но и като ме налагаше, пак беше хубаво“.

Мнозина казват: „Да си поживеем“. Казвам: да, ти можеш да влезеш в тази гостилница, но Живата природа ще ти даде един добър урок – тя ще те наложи по всички правила и като излизаш, ще викаш: *Вай-вай-вай!* Някой казва: „Аз се разболях“. Не, това значи, че Природата иска да плащаш. Щом ти се яде, можеш да влезеш в тази гостилница, но ще бъдеш много честен и ще кажеш на гостилничаря: „Приятелю, искам да си хапна малко, но нямам в джоба си и пет пари. Бъди тъй добър да ми послужиш“. Честен трябва да бъдеш, да не лъжеш! Гостилничарят ще те погледне отгоре до долу, ще си помисли малко, но все ще ти даде нещо. Ако обаче влезеш в тази гостилница и се представиш за някой барон, ще те набият, както Природата знае да бие. Сегашните хора се представят за много честни, казват: „Аз съм честен човек“. Да, но като влезеш в гостилницата, честен ли си? Казвам: ако си честен, ще излезеш оттам честно и почтено, но ако не си честен, ще излезеш бит и без шапка на глава.

Ще ми изявиш пътя на живота.

Казвам: съвременната религия трябва да обърне младото поколение в правия път. Съвременната религия трябва да обърне науката в правия път. Понякога между хората се говори за патриотизъм. Да любиш своето отечество – разбирам, да любиш своята родина – разбирам, но да се вържеш за своето отечество – това не разбирам. Казвам: ако ние разбираме нещата

ЩЕ МИ ИЗЯВИШ

така, ще видим, че в света има и други сили, с които можем да разполагаме. Питам: как може да се разреши спорът между една овца и един вълк? Вълкът ще изяде овцата. А как ще се разреши спорът между две овце? Трябва да има по-голямо пространство, повече паша. Вълкът вълк не дави. Казвам: съвременните християни трябва да си определят ясно какво нещо е патриотизмът. Да любиш отечеството си – разбирам. Да пазиш свещените закони на държавата – разбирам, но кои закони? Онези, които включват физическия живот, духовния живот и Божествения живот. Държавата трябва да зачита задълженията на всеки човек. Казвате: знаете ли какви са задълженията към държавата? Да, зная ги, но държавата знае ли какви са задълженията ѝ към мен? Това е общонародно право. Следователно колкото право има държавата, толкова право имам и аз. Същите отношения ще съществуват и между две държави. Аз ще зачитам законите на държавата не така, както тя ги коментира, а така, както аз ги разбирам – защото законите на държавата са изобретени от хората. Ако нейните закони са Божествени, аз ги зачитам, но ако не са, още утре може някой да ме подкупи да извърша престъпление. Според законите на Бога аз мога да служа безкористно на своя народ, без да мисля, че утре отечеството трябва да ми направи паметник за моите услуги. Дали ще ми направи паметник, или няма – това за мен не важи. За мен като човек е важно да сложа в ума си идеята да бъда чист пред Бога и пред себе си.

Псалмопевецът казва: *Ще ми изявиш пътя на живота.*

Има един вътрешен закон, който определя нещата, той е следният: когато усещате в себе си голяма скръб или голяма тъга, или голяма тъмнина, това показва, че се движите в гъста материя, или в един неразумен свят. Вие сте попаднали в една неблагоприятна среда. Двама души спорят има ли Господ, или няма.

Ние ли ще разрешим този въпрос? Не е важно дали има Господ, или няма. Аз казвам: приятелю, ти имаш живот и аз имам живот, ти имаш ум и аз имам ум, ти имаш очи и аз имам очи, ти имаш уши и аз имам уши. Ти на какво свириш? – „На цигулка.“ Аз пък свиря на чело. Хайде да вземем инструментите! Като заиграем, тогава ще разберем, че това е Божественото, което се събужда – от свиренето зависи да се събуди Божественото в нас. Някой човек мисли, но преди да се е научил да мисли, трябва да се учи да пее и да свири вътрешно. И за в бъдеще, когато ще възпитават младото поколение, първата работа е да внесат, както във възпитателите, тъй и във възпитаниците, музика. Научете се да свирите на сцената, да получавате там букети, но като свирите, да се стимулират вътре във вас красиви чувства и желания.

Когато някой ученик се умори от несподобите на живота, нека вземе цигулката и си посвири или нека си попее, за да трансформира всички свои тежки състояния. В това отношение музиката е помагало в живота на хората. Когато пеем и свирим, ние сме във връзка с по-напреднали от нас същества. Ако искаме да бъдем духовни, ако искаме да бъдем религиозни, ние трябва да пеем и да свирим. Аз срещам много религиозни хора, които не пеят и казват: „Само свещеникът или само певците в църквата трябва да пеят“. Не е така, всеки духовен човек трябва да пее. Всеки духовен човек трябва да разбира музиката и науката много добре. Той трябва да разбира хубаво анатомия, физиология, математика, геометрия. Той трябва да е завършил поне осем класа. Ако сега не е така, за в бъдеще ще е така. Ние трябва да се учим!

Казва се: „Ние трябва да познаваме Бога“. Казвам: Бог е Светлина, Бог е Знание, Бог е Мъдрост, Бог е Истина, Бог е Любов. Като влезем в Бога, ние ще се намерим в една велика наука. Любовта е велика наука. Да любиш – това е цяла наука. Ти можеш да любиш всеки човек по специален начин и ако знаеш този метод,

ще можеш да образуваш връзка с този човек. Вижте как е в света – там не всички хора се обичат по един и същ начин. Среща се човек, когото никой не обича, но най-после се намира един човек, който го обиква – защо? Той е намерил метода, по който може да го обича. Цветята не се разтварят на Луната, а на Слънцето, понеже то ги разбира, плодовете също узряват на Слънцето – този е правият метод. Все трябва да дадем нещо от себе си. А сега хората какво изучават? Досега те са изучавали и изучават науката да вземат.

Питам: защо имаме джобове? Какво показват днес скритите джобове у хората? Че не сме от много културните. Сложете няколко банкноти в джобовете си и идете по треновете, да видите колко са културни софийнци. Това не е само в София, но и в Лондон, и в Париж, и в Берлин, и в Москва – навсякъде ще срещнете същото. Казвате: „Ние сме много културни хора“. Да, но не и за отворените джобове. Днес хората си правят повече вътрешни джобове. Питам: защо не ги слагате малко отзад или отпред, а точно под ръката? В това е спасението. Човек, като понатисне малко с ръката, сигурен е, че парите са на мястото си. И после казвате: „Ние сме културни“.

Казвам: да, вие сте хора на вътрешните джобове. Питам ви защо е така, вие казвате: „Защото мислим да уредим нашия вътрешен живот“. Не е така. Нашият вътрешен живот е уреден, условия за съществуване са ни дадени, но трябва да се сложи само ред и порядък в нещата. Ако общественият живот се остави така, както Бог го е наредил, ще видите какъв е той. Вземете сега Франция, Германия, Америка – навсякъде се издават закони. Питам: след като имате толкова американски закони, английски закони, германски закони, турски и ред други закони, от тия многобройни закони подобри ли се животът на хората? Те подобриха живота в едно отношение, а го влошиха в друго – спряха развитието на Божественото в хората. Всички тия закони,

всички съвременни вярвания ни отдалечиха от Бога, обезвериха ни, станахме крайни материалисти.

Когато се обявиха войните, всички казаха: „Да станем силни!“. Не е така. Силен е само този народ, който люби. Силен е само този народ, който е разумен, който може да владее силите на Природата. Вземете англичаните например – по какво се отличават те като народ? Англичаните се отличават по своята сила и разумност. Те имаха една стачка, в която взеха участие около 5 милиона човека. Същевременно стачниците и стражарите си играят на футбол. Питам: ако в България се появи такава стачка, стачниците и стражарите ще играят ли футбол? Това е култура! Тези хора си казаха: „Ние сме разумни. Трябва да разрешим този въпрос по един мирен начин. Нима, ако настроим държавата срещу нас и дойдем до положение да се избиваме, ще спечелим нещо повече – не. Е, тогава пет горе, пет долу – все е полза“. Те още не са разрешили въпроса окончателно, но дойдоха поне до едно практическо полуразрешение. Това показва, че английският ум е практичен. Това трябва да послужи за добър пример на българите и на всички останали народи. Нека всяка разумна постъпка на който и да е народ послужи за един добър пример! Нека вземем хубавото от англичанина, от американеца, от италианеца, от китаеца, от руснака, от животните, от растенията – във всички има по нещо хубаво. И в животните има хубави работи. По някакъв начин трябва да добием хубавото и красивото в живота. Как ще го добием?

Сега всички сме дошли до положението да съзнаваме, че в света има една Велика разумна сила, която обединява хората. Сегашната война ни показва, че тази Върховна сила следи за всичко – следи всички несправедливости, които вършат народите. Например на Германия наложиха един дълг от 120 милиарда лева контрибуция. Тя цяла да се продаде, няма да може да го изплати. В целия свят има едва 100 милиарда зла-

то, а от нея искат 120 милиарда. Но в победителите се зародиха други желания. Следователно и победените, и победителите губят еднакво. Въпросът не се разрешава така. На това, че един е победил, а друг остава победен, тази Велика разумна сила гледа съвсем иначе. Ние не гледаме на работите по един анархистичен начин. Тази Разумна сила дава право на всеки човек. Това, което Бог е създал, ние нямаме право да унищожаваме.

Казвам сега: Любовта е открита на християнските народи. Аз съжалявам, че днешната Църква, както и тази в България специално, още не е приложила Христовото учение. Духовенството днес може да го приложи и ако те сега не го приложат, ние ще го приложим. Младото поколение може да приложи Любовта. Младите са пълни със сила, с Любов, с разумност.

Сега ще ви приведа един пример, може да е анекдот, не зная доколко е верен, но това се е случило някъде из България. Един селски чорбаджия изпраща сина си да следва учението си в близкия град. Синът се влюбва в една ученичка от VIII клас, гимназистка. И той бил осмокласник. Казва веднъж на своята любима: „Баща ми е богат човек, изпраща ми доста пари, затова аз искам да ти направя един хубав подарък: ще дам да ти ушийт хубава рокля и ще ти купя една много хубава шапка“. Ученичката, неговата любима, му отговорила: „Слушай, от парите на баща ти аз не искам нищо; от теб, от твои пари и труд мога да приема нещо. Затова иди в някоя градина да работиш, копай и поливай цветята там, спечели и тогава ми направи какъвто подарък искаш. Такива са моите вътрешни убеждения“. Той постъпва като работник на едно здание, цял ден носи керемиди, пренася вар и цимент – иска да спечели пари за своята любима. Някои съселяни го виждат и казват на баща му: „Слушай, приятелю, ти си изпратил сина си да учи в града, а той ходи да работи по сградите, виждаме го прашен и

кирлив“. Вика го баща му в селото и го пита: „Синко, нали те пратих да учиш?“. Синът не казва на баща си, че се е влюбил, а му казва: „Татко, исках да направя един опит, да видя ще мога ли да си изкарвам прехраната сам, ако един ден остана без всякакви средства“. – „Добре, щом искаш да направиш такъв опит.“ По едно време го извиква директорът на гимназията, за да го пита защо работи. Преди 25 години в България е било срамно ученик да се заеме с такава груба работа. Директорът го пита: „Не те ли е срам да пренасяш тухли и керемиди по зданията? Баща ти няма ли средства да те издържа?“. Той казал същото и на директора си. И наистина, този ученик работил цялото лято и спечелил пари, с които направил подаръка на своята възлюбена. След това тя го пита: „Искаш ли и аз да ти направя един подарък?“. Той ѝ казва: „Ако е от баща ти, и аз не искам, но ако е от теб, ще го приема“. И тя била богаташка дъщеря, но отива при едно семейство да работи като слугиня. Баща ѝ я запитва: „Затова ли те изпращам на училище – да ходиш да слугуваш?“. – „Не, татко, аз искам да направя опит – един ден, когато вие с мама не сте между живите, ще мога ли сама да си изкарвам прехраната.“ Тя работила цяла година и направила подаръка на своя любим. Така се обличат и двамата. Това е разбиране на живота според един нов идеал. Ето една благородна черта, проявена от тия двама млади.

Аз бих желал всички българи да следват примера на тия двама млади, това трябва да бъде свещен идеал за всички. Ние трябва да внесем този идеал и в религията. Всичко трябва да мине през ума ни, всичко трябва да мине през сърцето ни, всичко трябва да мине през волята ни и всичко, което можем да изработим, да бъде за Бога. За Бога трябва да работим без пари. И ако аз идвам тук, за да дам нещо, за да оставя нещо в този дом, то трябва да излезе от моя ум, сам да опитам мъчнотиите в живота.

Не съжالياвайте, че върху вас идват мъчнотии! Колкото по-големи са мъчнотиите в света, толкова повече ще се изпита нашата сила, за да станем герои за Божествената Любов. И когато нашият благ Баща, тъй наричам аз Бога, види, че ние постъпваме така, Той ще благослови нашия път. Разправяше ми тия дни един млад момък следното: „Аз постъпих на работа в едно предприятие. Работих идейно, безкористно, за което не ми се плащаше нищо. Друг приятел управляваше работата, а аз бях работникът. Наистина, дрехите ми се изпокъсаха, но в тази идейна работа спечелих един занаят“. Този закон е верен навсякъде в Природата – когато ние работим идейно, Природата ще събуди в нас онези способности, чрез които ние ще можем да се повдигнем.

Когато говорим за Любовта, подразбирам този трояк живот в нас – физическия, духовния и Божествения. Първо трябва да разберем много добре физическия живот, да разберем добре всички физически сили и да ги впрегнем на работа. Тогава и духовният живот ще стане за нас тъй реален, тъй ясен и съществен, както и физическият, и няма да спорим има ли душа, или няма. Когато някой ме пита: „Имам ли душа“, ще му кажа: ела и пипни! Като работим по този начин, ще дойде ден, когато ще можем да пипаме и душата. Следователно засега ние трябва да работим по един разумен физически начин. И Павел казва: „Първо физическото, после духовното“.

И показал Си ни пътя.

Пътят ни вече е начертан. Сега всички трябва да се стремим към Великата Божествена наука, която ще ни даде правилно разбиране на нещата. Всяка сутрин, като ставате, ще се запитвате: „Какъв е моят ум днес? Каква светлина излиза от него?“. Аз гледам – от главата на някой религиозен човек излизат червени пламъци. Казвам: религията на този човек е още много физическа. Ако излиза портокален цвят, казвам: този

човек е голям търговец. Ако излиза зелен цвят, казвам: този човек е голям материалист. Но ако видя, че от главата на някого излизат жълти пламъци, казвам: този човек е добър. Вие, които ме слушате, като отидете у дома си, попитайте се: „Какъв цвят излиза от моята глава? Доколко е развито моето религиозно чувство?“. Когато човек се развива правилно, от лицето му излиза бяла, приятна светлина – това показва, че душата на този човек е пробудена и с него ще можеш лесно да се споразумяваш.

Първото нещо – обект на физическия живот е тялото и към него трябва да имаме всичкото почитание. Един ден нашето тяло ще се трансформира, ще се обнови. Обект на духовния живот е душата. Обект на Божествения живот е духът.

16.05.1926 г., София

Скритото имане

*Пак е подобно Царството Небесно
на имане, скрито в нива,
което, като го намери човек,
скри го и от радостта си отхожда
и продава все, що има,
и купува онази нива.*

Матей 13:44

Великите неща в Природата се крият в нейните дребни постъпки. Следователно има един вътрешен закон, който определя пътя на всеки разумен човек. Дръжте тази мисъл – речта е само за разумните хора. Може да се говори само на разумни хора, може да се учат само разумни хора. Някои говорят за гениалността. Разумността седи по-горе от гениалността. Разумният човек е по-горе от гениалния. Геният е начало на разумността. Разумният започва с гениалността. Някои казват: „Той е гениален“. Казвам: за да бъдеш разумен човек, трябва да започнеш от своята гениалност. Като разглеждат гениалните хора, съвременните забелязват в тях много дефекти. Казват за някого: „Той е гениален човек“. Ако наистина е гениален в правия смисъл на думата, той трябва да изключва всякакъв дефект от себе си – защо? Понеже разумността е начатък на гениалността, а гениалният човек изключва всякакъв дефект. В разумния няма слабости.

Сега ние говорим за онова съвършенство, което съществува в Разумната природа. Разумният взема всичко предвид, той винаги разсъждава. Как трябва да разглеждаме сегашния живот от гледището на разумния човек? Аз не говоря за живота на хилядите поколения, които са минали преди нас, не казвам да

се разглежда животът на Сократ²⁹, на Платон, на Христос, на апостолите, на пророците, какви са били те, но важен е сегашният живот. Има ли някаква връзка между сегашния ви живот и живота ви преди хиляди години? Някои ще кажат, че няма никаква връзка. Питам ви: каква връзка има сега между вас, които сте се събрали в този салон, и между онези, които са живели преди 2000 години и са седели в храмовете да учат? Сегашният ви живот има ли връзка с живота на онези млекопитаещи, които са живели преди 10 000 000 години? Най-после, сегашният ви живот има ли връзка и с живота на онези риби, които са живели преди 50 000 000 години? Всички ще кажете: „Това са риби, това са млекопитаещи, а ние сме хора, синове Божи, наша е културата сега“. Питам: съвременната култура разбрала ли е живота на всички дребни, микроскопични същества?

Ние мислим, че в дребните същества няма култура. Отлична култура има в тях. Съвременните гениални изследователи на естествените науки виждат, че в тия дребни същества има такива техники, каквито досега не е имало на Земята – отлични електротехники има. Между тях има и отлични математици, с които нашите съвременни математици не могат да се сравнят. Между тях има още и отлични геометрици, каквито нашата наука и не подозира. Между тия дребни същества има и анатоми, геолози, биолози – какви ли не специалности съществуват сред тях. Те са приготвили пътя за сегашната култура, пътя на сегашния човек. Питам тогава сегашните учени: по кой начин се създаде мозъкът? Човекът ли го създаде, или някой друг? Изучен ли е животът на онези пирамидални клетки, които седят на повърхността на мозъка и които са носители на човешката мисъл? Тази област е засегната едва сега. Забелязва се, че когато човек е в нормално състояние, т.е. когато мисли, тези пирамидални клетки са изправени, допират се в крачката

си една до друга и тогава човек мисли, а когато човек е в почивка, те се свиват. После, когато мисълта се прекъсва и след това пак се яви, или пък когато човек забравя нещо, забелязва се, че тези клетки ту свиват, ту разпускат крачката си. Изобщо, според това, което те правят, и човекът мисли.

И сега Христос се натъква на онова скрито богатство. Под *скрито богатство* аз разбирам онзи скрит разумен живот на човека. Той не се изучава колективно, всеки индивид или всяка душа го изучава сама за себе си. За онези от вас, които вярват в душата, казвам *всяка душа*, а за онези, които не приемат душата, казвам *всеки ум* или *всеки дух*. Може да употребите който термин искате, но разумното в човека, което го определя като човек, е умът. Ние вземаме него, защото всички хора са на едно мнение по този въпрос – всички признават, че в човека има ум. Следователно богатството в човека е скрито някъде. По кой начин може да се добие съвременната интелигентност? От нея зависи щастието на човека. Щастието на индивида, щастието на дома, щастието на обществото, щастието на народа, щастието на цялото човечество, а и на всички ангели се крепи на разумния живот. Следователно разумността се дели на степени.

Не е въпросът изведнъж да станем разумни. Вечността е възможност за проявлението на разумния живот – така я определям аз; само във вечността се крият възможностите за проявлението на нашата душа и дух. Казвате: „Вечният живот е важен“. Да, важен е, но няма какво да ни плаши вечността. Трябва да знаете, че тя е мястото, където се крият всички възможности. Като разберем живота така, от нас ще излезне онова учение, което често ни засенчва.

Ние мислим, че няма да постигнем някои неща. Ако е въпрос да разберем само нашето съществуване, тогава животът няма смисъл. Някои казва: „Аз искам да живея“. Добре, можеш да живееш, но твоят живот

представлява само един ден от целокупния живот, който трябва да преживееш през хилядите години на бъдещето. Представете си сега какво велико нещо е Земята в цялата Слънчева система! Тя е единица, в която е определена годината за мярка. Тя пък е разделена на 365 дни, или на 12 месеца, а те – на 52 седмици, всяка седмица – на 7 дни, денят – на 24 часа, часът – на 60 минути, а минутата – на 60 секунди. Ние мерим нещата според тази мярка и казваме: „Изтече цяла една земна година“. Значи нашето съзнание на Земята е наредено съобразно тази мярка, ние мислим според мярката на Земята. За нас големите работи се определят от нашата година на Земята, т.е. от земната година, но представете си, че живеете на Слънцето, където една година се равнява на 20 милиона земни години – каква ще бъде тогава вашата мисъл? Представете си какво богатство ще бъде за вас, ако ви пренесат на Слънцето, да поживеете там поне една година! Една година, прекарана на Слънцето, се равнява на 20 милиона земни години. Питам този от вас, който е живял тук, на Земята, 50 години, на каква част от слънчевата година се равняват тия 50 години? Приблизително на една минута. Когато вие живеете на Земята 50 години, на Слънцето сте едно бебенце, едва на една слънчева минута. Питам тогава: какво ще бъде съзнанието на слънчевите хора? Следователно всички слънчеви системи, които съществуват сега в нашата Вселена, са степени, етапи, разширение на Божественото съзнание. Мярката, с която се мери знанието във всяка слънчева система, е различна от тази, с която се мери на Земята. Всички слънчеви системи са свързани една с друга. Те са училище за човешкия дух.

Тогава какво трябва да стане с вас? Съвременните астрономи казват, че в нашата Вселена има 100 милиона слънца. Представете си, че вие не можете да се върнете откъдето сте излезли, докато не обиколите всички тия системи. Представете си още, че живеете

във всяка слънчева система по 100 години. Умножете сега 100 милиона слънчеви години по 100 години и вижте след колко години ще се върнете. А ако трябва да обиколите всяка планета от слънчевите системи, които са девет, и престоите във всяка от тях по 100 години, това са още 900 години. Така че, като живеете на всяко Слънце по 1000 години, докато обиколите всички системи, ще имате един завършен курс от знания, завършена гимназия и така, със завършен диплом, ще се върнете в Ангелския свят. Питам: какви ще бъдат тогавашните ви възгледи в сравнение със сегашните? Какво ще бъде тогавашното ви съзнание? И какво знание ще имате за нещата?

Сега какво знаете? Като хванете един самун, казвате: „Самунче, бабам!“. Хванали сте го и мислите, че в самунчето е всичко. За нас е така, но има същества, които не се хранят с нищо. Самунчето не е единствената храна в живота ни. Всички хора, които се хранят със самунчета, в края на краищата все ще умрат. Всички онези, които се хранят с месце, и те умират. Всички, които се хранят с баници, също умират. Значи начинът, по който ние възприемаме храната сега, носи отрова след себе си. И тогава учените казват, че в самата храна, в самия въздух е била вложена отровата. Да, вярно е, в храната е вложена отровата – защо? Защото нямаме в себе си онзи апарат, чрез който да отделяме истинския жизнен еликсир, или тъй наречения истински живот, който носи в себе си безсмъртието.

И тъй, Царството Божие подразбира условията на истинския разумен живот. Онзи човек, като намерил елементите на разумния живот, отишъл и продал всичко. И когато Христос казва, че ние трябва да се отречем, какво се разбира? От какво трябва да се отречем? От смъртното. Ако вие сте някой богат американец, милиардер, който най-много след 100 години ще умре и богатството му ще мине в ръцете на други хора, а другаде има един бедняк, който няма и 5 пари

в джоба си, но притежава вечния живот, безсмъртието, той ще каже на богатия милиардер: „Ако пожертваш всичкото си богатство за човечеството, аз ще ти дам в едно шишенце само една капчица от еликсира на вечния живот и ти ще станеш безсмъртен“. Но той трябва да подари всичкото си богатство. Някой от вас ще каже: „Докажи това!“. Това е така, няма какво да се доказва. Когато Христос говори за придобиване на вечния живот, той подразбира да се даде всичко. Аз ще ви дам по една капка от този живот и тази капка е като онази искра, която, като се сложи в огъня, се разгаря, увеличава се от вашето знание.

Казвам: трябва да изучавате условията на Царството Божие. И стари, и млади, всички искате да развivate живота си. В този живот ние поставяме Обичта като метод за привличане веществата на вечния живот. Някой казва: „Защо трябва да обичам?“. Защото само чрез закона на Любовта ти ще можеш да привлечеш онази материя, от която се гради вечният живот, от която трябва да се съгради твоето тяло. Сегашното тяло на човека е неустойчиво. При една болест ти можеш да изгубиш 20 – 30 килограма, а понякога и 50 – 60 килограма – тогава кое е същественото в човека?

Сегашните хора, за да покажат, че някой човек е здрав, претеглят го, за да видят колко тежи, но здравето с тегло не може да се измерва. Действително, понякога здравите хора тежат повече, а понякога – по-малко. Ако човек е здрав по ум, по сърце и по воля, той, като върви, стъпва леко, не вдига никакъв шум и никакъв прах. Онзи, който скоро ще умре, или онзи, на когото работите не се уредени, като върви, вдига голям шум, сякаш земята се тресе, сякаш боксира нещо, като някой груб тежък автомобил. Здравият човек върви като леките модерни автомобили, никакъв шум не вдига. Казвам: разумният човек, като мине покрай теб, не го чуваш – минава незабелязано и не прави никаква реклама.

Сегашните хора казват: „Нещата трябва да се рекламират“. Има работа за разумните хора, има работа и за глупавите. Глупавите хора само камъни трошат, само купчинки пясък местят от едно място на друго. Гледам как някой път мравките трупат цели купчинки сламки, но дойде земеделецът със своето рало и разпръсква всички тия сламки. Тъй е и в нашия съвременен живот – дойде смъртта със своето рало и разпръсква целия дом. Тъкмо бащата и майката са доволни, щастливи, казват си: „Слава Богу, осигурихме се!“, но дойде съдебният пристав – смъртта – хване най-хубавата дъщеря и я задигне. Че ти си щял да плачеш или не – тя не иска да знае. Но този съдебен пристав е като някой вълк – на другата вечер пак дойде, задигне другата дъщеря. После задигне сина, а след него – майката и бащата. Питам: как уреждате този въпрос? Някой казва: „Човек трябва да има синове“. Да, ако има синове безсмъртни, дъщери безсмъртни – разбирам, но да има синове и дъщери, които всеки момент съдебният пристав може да отнеме – това не разбирам. Питам: какъв е този живот? Ако хората могат да отнемат нашите мисли, нашите чувства, каква полза от тях? Ако имам една гениална мисъл, която утре хората ще дойдат да вземат, каква полза имам от нея? Хубавото, гениалното, което имам в живота си, трябва да остане в мен. Затова Христос казва: „Събирайте си съкровища Горе на Небето, понеже Там е разумният живот! Там нито крадец ги взема, нито молец ги яде, нито ръжда ги разяжда“.

И подобно е, казва Христос, Царството Небесно на имане, скрито в нива. Нивата е човешкото тяло. Ето защо при съвременното възпитание всеки от вас трябва да започне със себе си, той трябва да се изучава. Например проучвали ли сте защо вашето чело е построено по този начин, а не по друг? Дали ли сте разрешение на въпроса защо устните на някои хора са дебели, а на други – по-тънки? Разрешили ли сте

въпроса защо ушите на някои хора са по-големи, а на други – по-малки? Толстой, например, имал големи уши. Разрешили ли сте въпроса защо космите на някои хора са по-дебели, а на други – по-тънки? Защо на някои хора космите са по-остри, а на други – по-меки? Или защо на някои хора космите са по-сухи, а на други – по-влажни? Съвременните физиогномисти изучават всички тия въпроси. Те казват определено: човек с такъв и такъв нос има еди-какъв си характер, човек с такова и такова чело има еди-какъв си характер. Някой път се спират и върху бръчките, върху линиите на челото и оттам съдят за интелигентността на човека. Но всички тия съвременни физиогномисти, всички съвременни графолози и други трябва да направят крачка напред. Най-първо те трябва да проучат строената на кожата, а именно – каква е кожата на челото, какви пори преобладават – по-големи или по-малки – и т.н. Те трябва да прочетат колко пори има челото на един гениален и на един добър човек и колко пори има челото на един обикновен и един глупав човек; все ще се намери едно различие. После трябва да се проучва каква е кривината, какви са ъглите на човешкото чело.

Освен това съвременните френолози трябва да различават какви са лъчите, които излизат от човешките очи. Като се тегли една хоризонтална плоскост от зеницата на едното око до зеницата на другото, трябва да се гледа в каква посока от тази плоскост върви лъчът, който излиза от очите (над плоскостта или под плоскостта) и още – под какъв ъгъл е този лъч. Съвременните френолози се намират в голямо затруднение при определяне на посоката на този лъч, който излиза от очите. За него има цяла наука, наречена боваризъм³⁰ по името на създателя ѝ – Бовари. Той изучава наклона на този лъч и по него съди за човека. Когато лъчът е наклонен към земята, такива хора са материалисти; когато е хоризонтален, хората са уравнове-

ни, не са материалисти, но са в едно преходно състояние. И най-после, когато лъчът е над окото и образува с хоризонталната линия един остър ъгъл, равен на 45 градуса, такива хора се считат за духовни.

Следователно от гледището на боваризма много духовни хора не са духовни, а много религиозни хора не са религиозни. Много религиозни хора, които се молят по три пъти на ден, не са религиозни. Те се молят, но за какво – за хляб, за пари или за нещо друго материално, никой не се моли за нещо идеално. Някой се моли, понеже дъщеря му е болна, друг – понеже синът му е болен, а трети – защото се намира в затвор. Повечето хора днес се молят Господ да уреди материалните им работи. Питам: при това състояние на душата, в което се намирате днес, можете ли да бъдете благородни? Следователно боваризмът казва, че вибрациите на човешката душа трябва да се видоизменят и лъчите на очите да имат направление нагоре към Слънцето. Те трябва да се свързват съзнателно с човешката душа. Това значи, че човек не трябва да живее в подсъзнанието си, нито в съзнанието си, където живеят всички животни, нито дори в самосъзнанието си; той трябва да излезе от тия състояния и да живее в свръхсъзнанието си.

Казвам: човешкото тяло, което имаме, е целият капитал, всичкото богатство, чрез което трябва да създадем своето бъдеще. Алхимиците са се занимавали още през средните векове за придобиване на това богатство. Те се стремели да придобият този вътрешен еликсир на живота – безсмъртието. И всички усилия на съвременното човечество са все към това. Всички се стремят към придобиване на вечния живот. Ако питат в какво седи човешката култура, ще кажа: човешката култура се стреми да придобие разумния, вечния живот. Когато се придобие този живот, злото ще изчезне.

Злото, което сега съществува в нас, съществува по съвсем други причини. Злото и Доброто съществуват

едновременно във всички хора, човек се поляризира едновременно; ако дясната му страна е добра, лявата е лоша. Можете да направите опит. Ако постоянно възбуждате дясната страна на мозъка в някой човек, той ще се дразни, но започнете да гладите лявата страна на главата му – той утихва. Забелязали ли сте как в някой човек се заражда желание да пооткрадне нещо. Защо е това? Понеже в него е силно развит центърът на стяженолюбието. Ако искаш да не краде, трябва да магнетизираш лявата страна на главата му зад ушите и той ще каже: „Хайде, сега ще живея по честен начин, няма защо да крада“. В човека има друг център – на екзекутивност, който го прави решителен, смел. Ако магнетизираме дясната страна на главата на някого зад ушите, той ще вземе револвер и ще иска да убива. Ако пък магнетизираме лявото полушарие на мозъка му, няма да мине много време и той ще каже: „Аз трябва да живея като човек, да устоявам на всичко!“. И затова, колкото и да се възбуди, колкото и да се раздразни срещу някого, той ще си каже: „Аз ще постъпя с този човек разумно, ще му дам един добър урок, няма защо да го убивам“.

Следователно съвременните учени, съвременните криминалисти трябва да изучават човечеството, трябва да изучават неговите прояви. Ломброзо³¹ например е изучавал всички патологични случаи. Хубаво е, но с това въпросът не е разрешен. А когато се изправи онзи разгневен син срещу майка си и извади нож да я мушне, какво трябва да прави тя? Ето къде трябва да се знае великият закон. Когато майката е едва заченала, тя трябва да знае този закон, да магнетизира лявата страна на сина си и когато той се роди, никога няма да вади нож срещу майка си, нито пък ще ѝ каже лоша дума. Но ако майката е била невнимателна и е магнетизирала само дясната страна на своя син – герой да бъде – нейната глава ще побелее. И не само нейната глава ще побелее, но и главата на бащата. И

не само главите на майката и на бащата, но и всички ние ще имаме бели косми. Защо? Цялото общество казва: „Не може без убийства“. Защо да не може без убийства? За Бога се казва, че е Любов, че е Мъдрост, че е Истина. Питам: ако убийството е една необходимост в Живата природа, Бог убива ли? Ще кажат някои, че наказва. Не, когато Бог разрушава едно тяло, Той дава на тази душа друго, по-хубаво тяло – едновременно разрушава старото и съгражда новото, а ние разрушаваме, без да дадем нещо ново. Следователно, когато разрушаваш това, което Бог е създал, ти правиш престъпление – защо? Защото на мястото на старото не градиш. В Стария завет се казва: „Не убивай!“. Какво мислят другите не трябва да влиза в ума ти. Аз говоря на разумните хора, а за света не говоря, те ще носят своите последствия.

Вие трябва да се стремите към придобиване богатството, което е скрито във вас. Това ще се добие чрез разумност. Религиозните хора трябва да бъдат разумни. Те казват: „Бог ще даде каквото ни трябва“. Какво трябва да ви даде? Когато влезете в един университет, нима програмата не е наредена? Нима предметите не са определени? Нима професорите не са налице? Всичко е наредено, но може да се ползва само ученик, който учи.

Казвам: сега в лабораторията на Живата природа всеки духовен човек, който е достигнал до нашите времена, трябва да влезе в този университет и да учи. Ние трябва да се освободим от нашите заблуждения и да знаем, че докато умираме, много малко знаем; докато треска ни хваща, много малко знаем; докато ревматизъм имаме, много малко знаем; докато очеполние имаме, много малко знаем. Трябва да има нещо, което да измести хремата. Какво нещо е хремата? Тя се предизвиква от малки микроби, които се развъждат в жлезите. Какво показва? Че не си чист. Какво показва охтиката? Че не си чист. На какво изобщо се дължат

всички болести? На чужди вещества в организма. И когато говорим за нечисти мисли, за нечисти чувства, това подразбира, че трябва да реформираме нашето тяло – да добием здраво тяло, светли мисли, които ще ни дадат възможност да реализираме всички свои материални идеали на Земята. И когато бъдем в състояние да реализираме нашите материални идеали, ще реализираме и нашите духовни идеали. Онзи, който няма успехи на физическия свят, не може да има успех и в Духовния свят. Това казва и Христос в следния стих: „Ако земните работи, които ви казвам, не разбирате, как ще разберете духовните?“. Там се изисква много по-голяма интензивност на човешката мисъл.

Сега това Учение е достъпно като наука и за млади, и за стари. Старият ще се откаже от мисълта, че е неспособен, че е стар, а младият ще се откаже от своята младост – да мисли, че трябва да си поживее, да си поиграе. Така разбират хората младостта. Казват за някого: „Млад е, да си поживее“. Ние разбираме какво искат да кажат те с това. То не е младост, а похабяване на младостта. Какво е старият човек? Той мечтае да го пенсионират и след това казва: „Да си похапна поне – това ми стответе, онова ми стответе“. Под *стар човек* разбирам човека на науката, който има хубава, богата библиотека и сам чете, пише, работи. Младият пък трябва да влезе в химическата лаборатория и там да работи. Сега какво правят младите? Младият е сложил едно ново хубаво палто, шапка, някоя хубава вратовръзка и ходи да търси момите. Момата излезе накичена с роза срещу него. Знаете ли какво означава тази роза? Това означава: „Аз мога да отгледам едно дете като тази роза“. Не, тази мома, преди да се закичи с роза, трябва да е работила в лабораторията на Живата природа, да е учила най-малко 100 години и след 100 години да се жени. И затова българите казват: „Или млад се жени, или млад се калутери!“. Не е така.

Трябва да тълкуваме свещените работи по особен начин – трябва да видим какви са отношенията, които съществуват между душите. Не трябва да дойдем до онези еротични понятия – че човек е дошъл на Земята, за да се наслаждава, да живее, да яде и да пие. Ако живее разумно, той ще има хиляди пъти повече блага, отколкото тия, които търси сам. Ние търсим онези отношения, които са съществували първоначално между душите, а не такива, каквито има между сегашните хора. При сегашните условия, за да се ожени човек, той трябва да бъде напълно здрав. Не се позволява на болни хора да се женят. Аз ще ви кажа кои хора не трябва да се женят: охтичави хора не трябва да се женят; хора, които имат развален стомах, не трябва да се женят; хора, които имат ревматизъм, не трябва да се женят; хора, които имат треска, не трябва да се женят; хора, които имат коремоболие, не трябва да се женят; хора, които имат сърцебиене, не трябва да се женят; хора, които имат хрема, и те не трябва да се женят и т.н. Когато се почувстваш напълно здрав по ум, по сърце, по душа и в цялото си тяло, тогава можеш да се ожениш. Тогава и децата ти ще приличат напълно на теб, ще създадеш едно разумно поколение, което ще служи на Разумния Бог на Любовта. А сега, като не разбирате този закон, питате: „Какво е искал да каже Христос?“. Христос е казал, че ние трябва да се учим. Днес ние не учим, само баници ядем. Сега ние не учим, а носим пари в кесиите си. И днес способностите на човека се определят по това доколко той е богат. Казват за някого: „Този човек има много милиони лева“, а за това каква е главата му – въпрос не става. Младата мома казва: „Този, за когото се ожения, не е нужно да има много знания, но пари да има, аз ще му дам ум“.

И пак е подобно Царството Небесно на имане, което е скрито.

В древността един беден овчар, на когото дедите и прадедите били все овчари, бедни хора, дълго мислил

върху въпроса как да стане щастлив и богат, как да напусне овчарството и да измени своето положение. Най-после съдбата му се усмихнала, без да знае. Един ден той видял царската дъщеря, която се разхождала, и си казал наум: „Ако мога да целуна ръката на тази царска дъщеря, щастието ще ми се усмихне, ще ми тръгне напред“. Но в тази държава имало закон, който гласял: *Всеки, който се осмели да целуне ръката на царската дъщеря, ще се накаже със смърт*. Питам сега: как ще добиете вашето щастие при такъв закон? Ще станете щастливи, но ще платите с главата си.

Мъдреците казват, че всеки, който целуне ръката на Истината с нечисти устни, ще умре. И вярно е. Но вярно е и това, че който намери Истината и целуне ръката ѝ, той е намерил и смисъла на живота. В това царство се случило следното: дъщерята на този цар умряла, а младият овчар присъствал на погребението ѝ и видял как я положили в гроба. Царската дъщеря била заровена според тогавашните обичаи. След погребението ѝ всички се разотишли. Три месеца след погребението ѝ на този млад овчар дошла идеята да разрови гроба и да целуне ръката ѝ. Разровил гроба и видял лицето ѝ – ни най-малко не било покварено, сякаш жива е заровена в гроба. Той целунал ръката ѝ, но в това време видял на първия пръст на лявата ѝ ръка един пръстен и си казал: „Ще взема този пръстен за спомен“. Като издърпвал пръстена, видял, че царската дъщеря оживява, и хукнал да бяга в гората. Тогава царската дъщеря се върнала у дома – три месеца след смъртта си. Бащата разпитвал кой е разровил гроба на дъщеря му – започнали да търсят виновника. Из цялото царство се повдигнал въпросът кой се е осмелил да разрови гроба на царската дъщеря. Питам: ако вие бяхте на мястото на този млад овчар, бихте ли се осмелили да кажете, че сте този, който е разровил гроба? Намери се обаче един овчар в древността, който го разрови.

Във времето на Христос и такъв овчар даже нямаше. Между човешката раса в това време нямаше човек, който можеше да направи това, и трябваше да експедира един ангел от Небето, който да разрови гроба на Христа. Питам: сега, 2000 години след Христа, само една душа ли ще се намери? Колко от вас днес бихте разровили гроба на царската дъщеря? Или колко от вас бихте вдигнали камъка от гроба на Христос? Има нещо, което се таи дълбоко в човешката душа. Не мислете, че тази степен, до която сте дошли, е последната; не, има много степени в човешкото възраждане, в човешкото растене.

В окултната наука поддържат, че има хора, които са родени два пъти от само себе си, а не от майка. Знаете ли какво значи *два пъти роден човек от само себе си*? Христос казва: *Ако се не родите от вода и Дух, няма да влезете в Царството Божие*, не казва *Ако не се родиш от баща и майка*. Този въпрос е решен за Него. Христос казва: *Роденият от баща и майка няма да влезе в Царството Божие, но само роденият от вода и Дух ще влезе в Царството Божие*. Казва се, че има хора в света, които са два пъти родени.

Сега тази мисъл е недостъпна за съвременните хора, ние ще я оставим настрана, но всеки от вас може да се домогне до достъпното, до истинския живот. Онези от вас, които не са успели още, могат да се домогнат до вечния живот, да им се разкрие онази гледка, от която да видят, че между всички растения, между всички животни, между всички хора, между всички планети, вън и вътре в нас, има тясна връзка. И ако някой от вас можеше да образува тази тясна връзка, знаете ли каква сила щеше да се открие в неговата душа? Ние наричаме това Вяра или Любов към Бога. Под думата *Любов* ние разбираме връзка с всички разумни същества в света; под думата *Мъдрост* разбираме пак същото – връзка с умовете на всички разумни същества; и под думата *Истина* разбираме

техния и нашия стремеж да бъдат общи, да бъдат пак във връзка, да съставляват едно целокупно движение в живота.

Следователно от това гледище, когато ти обикнеш Истината, всички същества от Невидимия свят, които са обикнали Истината, са във връзка. И там има вестници, на които пишат, но те не са като нашите. Там вестниците са живи и сами се продават, ходят от къща в къща, хлопат и казват: „Такива и такива новини има“ и след това ще вземат форма, каквото ти искаш – ако искаш този вестник да бъде голям, такъв ще бъде; ако искаш да бъде малък, такъв ще бъде. Вестникът ще ти каже: „В Слънчевата система, в Млечния път, има една малка грешна планета, наречена Земя, в която Христос дойде да изкупи греховете ѝ. И в нея се намери един човек, който обикна Истината, който иска да се повдигне, да се обърне към Бога“. Ако в България се намерят повече такива хора, с това България се повдига.

Сега на много места не знаят нищо за България. В Америка някои казват: „България и Унгария са едно“. Българите са толкова велики, че в Америка не ги знаят дали са българи, или унгарци и трябва дълго време да разправят на един американец, че има нейде една малка страна, наречена България. Защо? Защото е малка и никой не я почита. С какво се прочу Гърция? С Питагор³¹, със Сократ, с Платон, с Аристотел. Извадете Питагор от нея, извадете Сократ, Платон, извадете и Аристотел – какво ще остане от гръцката култура? В нея има и хора на красноречието. А с какво се прослави еврейският народ? С Христос, с пророците. Извадете Христос, извадете пророците, какво ще остане? С какво се славят английският, френският и германският народи? Със своите велики хора. С какво се слави Египет? Със своите велики хора.

Казвам: младите хора трябва да бъдат гениални, старите трябва да бъдат разумни. Гениалността трябва

да бъде единицата, с която да започнете. Казват, че Нютон³² бил гениален. Че и в България има гениални като Нютон, само че българските гениални хора са потенциални, а английският е кинетичен. Това е велика наука и всеки от вас трябва да си даде отчет за своите мисли. Вие трябва всякога да разделяте вашите мисли, да ги пречиствате. Хубавите мисли всякога образуват светлина в човешкия мозък. Всяка мисъл, която произвежда светлина или която носи светлина, е гениална, тя е Божия мисъл. Около всяка мисъл, която е неопределена, има тъмнина, тя е лоша, не се предавайте на нея. Всяко чувство, което има малка светлинка, е хубаво, а всяко чувство, което няма светлина около себе си, е лошо, пазете се от него! Всяко действие, около което се образува светлина, което създава приятна аура, направете го, но от всяко действие, което е обградено с тъмнина, пазете се!

Казвам: това богатство е скрито в нашите тела. Аз не говоря за човешкото тяло тъй както вие го разбирате. Аз казвам: вие сте храм на Божия Дух. Има едно тяло в човека, което не умира – то е духовното, гениалното тяло и ние трябва да подхранваме именно него. Когато придобием това тяло, всичкото изкуство, което сега имаме, и цялата наука, която сега имаме, ще бъде достойние на човешката душа. Всичкото знание, което имаме сега в света, може да се събере в 90 книги, големи като Библията. Като се запечата това знание в клетките на човешкия мозък, ще остане място за още 900 такива книги. Така че всичкото знание, откакто човек е дошъл на Земята, се равнява на 90 книги. Оттук се вижда каква възможност има за развитието на всяка душа. Колко книги има още, които ще могат да се напишат в човешкия мозък! Тогава човек ще излезе от Слънчевата система и ще мине в системата на Сириус. Знаете ли колко милиона години ще трябва да се прекарат и там, докато се напишат почти толкова големи книги, колкото и тук?

Казвам: знание ви трябва, и то много знание! Някой казва: „Аз зная много, чел съм много неща – Кант съм чел, Шопенхауер съм чел, Толстой съм чел и много още поети и писатели съм чел“. Да, разумният човек трябва да е чел всички поети от създаването на света до днес. Той трябва да е чел всички книги на гениалните, на разумните, на учените хора. Един разумен музикант трябва да е свирил всички съчинения, всички пиеси, които са известни до това време. Какво е останало от музиката на Първата раса, на нашите предци, които сега пак идват на Земята? Ние едва сега започваме да произвеждаме нещо ново, едва сега започваме да изучаваме музиката, и то е само отражение на онази велика музика.

Някой пита: „Ангелите имат ли музика?“. Имат. Ангелите, които слязоха да поздравят Христос, бяха хора, завършили своето развитие на Земята. Какво ще кажете за това? И като дойдоха, пяха. В Небето има доста ангели от човешките синове, които са завършили своето развитие на Земята и не се именуват човеци, а се именуват ангели. Те са съвършени. Питам: какъв трябва да бъде вашият идеал? Да бъдете пръв министър в Англия, във Франция или в Германия, или да бъдете от съвършените? Вие трябва да бъдете от съвършените, от безсмъртните. Тогава къде ще намерите скритото богатство? В съвършенството.

Тази сутрин аз искам да ви оставя мисълта да вложите дълбоко в душата си великата мисъл за безсмъртието. Знанието, което имате, колкото и да е малко, не трябва да ви обезсърчава, а да ви служи като начало на разумния живот. Като видите един гениален човек, вие се обезсърчавате. Всички гениални хора още не са напълно гениални, те са в началото на разумния живот. *И когато се придобие разумният живот, казва се в Писанието, че тогава ще просветнем* – само така човек може да просветне и да стане светъл като Слънцето.

Светлината, която Слънцето ни изпраща, е резултат на нещо. Някой пита как се образува светлината. Светлината се образува от Разумните същества на Слънчевата система – колкото по-голяма е светлината им, толкова и тия Същества са по-разумни. Светлината, която се образува на Марс, е малко червеникава – тя означава по-ниска култура. Културата на Венера е малко по-висока от тази на Земята. Изобщо интензивността на Светлината определя степенята на културата на човешката душа.

Всички ние трябва да бъдем светли. Аз не говоря за вашата чернота, но казвам: когато човек мисли и чувства, от него трябва да излиза Светлина. И когато и където минава, той трябва да носи радост и веселие, свобода и разширение за всички души. Когато се спираш пред такъв човек, твоята душа няма да изпита страх, а ще изпита Светлина, свобода, самоувереност и смелост, че можеш да живееш.

И тъй, вие трябва да разровите гроба, където е заровена вашата царска дъщеря, или, казано в друг смисъл, трябва да разкопаете гроба, където е заровена вашата Истина.

Пак е подобно Царството Небесно на имане, скрито в нива, което, като го намери човек, и от радост си отхожда и купува все, що има, и продава онази нива.

23.05.1926 г., София

Което дава живот

Духът е онова, което дава живот.

Йоан 6:63

Ще поставим това изречение според сегашните схващания. Духът – това е основата, върху която всичко се гради. Върху тази основа могат да изникнат всички неща.

За да се докажат някои идеи, все трябва да допуснем известни истини, известни факти – само така можем да направим дадени идеи очевидни. Съществуването на Духа, тъй както ние го разбираме, не може да се докаже по материален начин. Човек има 5 сетива, 5 чувства, спътници в неговия живот, чрез които се запознава с външната природа – затова казваме: „Аз видях това, чух го, помирисах го, вкусих го, опипах го“. Питам ви: мислите ли, че това, което сте видели с очите си, е нещо реално? Вечер насън вие ходите по какви ли не места – ставате царе, князе, правите какви ли не чудеса, но като станете сутринта, виждате, че пак сте същият човек. Защо се занимавате с тия илюзии вечер?

По какъв закон стават тия неща? Учените казват, че това са илюзии, халюцинации. Да, но това не е научно обяснение. Що е илюзията, що е халюцинацията? Тези думи трябва да се изяснят в техния дълбок вътрешен смисъл. Казват за някого: „Той е вагабонт“. Питам: какво лошо има в тази дума? Вагабонт е този човек, който ходи от едно място на друго. Българите казват вагабонт на човек, който обича да пипа в джобовете на хората. Значението на тази дума не е лошо. Вземете после думата *шансонетка* – на френски език означава жена, която пее, а на български думата озна-

КОЕТО ДАВА ЖИВОТ

чава лека жена. Виновна ли е думата, че са ѝ предали такъв изопачен смисъл?

Питам: кой е онзи закон, чрез който думите се изопачават и приемат значение, съвсем различно от същинското? Защо се слага такъв изопачен смисъл на някои думи? Казват за някой човек, че е сектант. Какво лошо има в тази дума? Да си сектант значи да си част от нещо цяло. Земята представлява един сектор от цялата Слънчева система. Слънцето е един сектор от целия Космос. Какво лошо има в това? Хората наричат сектант този, който обича да разрушава. Кажете ми тогава: има ли в света същество, което не обича да разрушава? Майките, като минават за най-идеални, също разрушават децата си. Има котки, които изяждат малките си. В природата има животни, които изяждат малките на други животни, за да поддържат своите малки. И след всичко това казват: „Това е природа“. Не, тъй, както виждаме тия външни проявления, това още не е природа. Извадете всички тия противоречия, всички тия заблуждения от понятието *природа*. Това не е онази Разумна Жива природа, която ние познаваме.

Когато някои хора искат да ме убедят, че всичко това, което сега става, е природа или най-малкото, че то става по законите на Разумната природа, знаете ли на какво мога да уподобя тия твърдения? То е все едно човек да събере около себе си 10000 дрипави, недоразвити деца и да иска да ме убеди, че те са гениални, че могат да свирят добре. Не, тия деца не са гениални и днес не могат да свирят добре. – „Ама за в бъдеще ще излезе нещо голямо от тях.“ Тези деца днес не могат да свирят и засега от тях не може да излезе нищо. А какво може да стане от тях в бъдеще – това е друг въпрос. Нека да говорим на един разбран език.

И тъй, Духът е онова, което дава живот. И след всичко това съвременните хора наричат живот този, който е пълен с болести, със страдания и с какво ли

още не. Не, да боледуваш, да си болен – това не е живот. Да губиш – това не е живот. Да си смахнат – това не е живот. Да се съмняваш – това не е живот. Да мразиш – това не е живот. Най-първо ние трябва да определим какво нещо е животът. Той е определен строго математически. Онзи, който се интересува от живота, трябва да знае, че той е една строго определена математически величина. Истински живот е онзи, който изтича от Духа. Има живот, който не изтича от Духа.

Сега няма да се спирам върху онова обикновено понятие за живота, но казвам, че този живот, който произтича от Духа, е Великото Разумно начало в света, към Коего всички хора се стремят. Човек трябва да бъде много разумен, за да разбере какво нещо е животът на Духа. Той трябва да бъде не само разумен, но и много гениален. Има хора с неоформени идеи, които едва се пробуждат от сън; те са едва на по 2 години и казват, че Духът им говори. Духът е основата на живота. От него са произлезли всички малки духове, всички малки душици в света. Този Дух индусите наричат Брама, окултистите наричат Адам Кадмон, евреите – Йехова. Всички тия имена съдържат все една и съща идея. Това се отнася само до степента на разбирането. Духът е великото, възвишеното в живота.

Под *Дух* съвременната наука подразбира това, което прониква цялото пространство, или онази първична материя, която носи в себе си чистия, девствения, неопетнения живот. Ако имате от тази първична материя, от този първичен еликсир на живота само една стомилионна част от милиграма, ще направите с нея чудеса. Но за да извършите чудеса, вие трябва да разбирате законите на тази първична материя, защото и тя от своя страна има своите закони. И когато човек изгубва живота си, той го изгубва по особени причини.

Човек може да изгуби живота си, всички сте изпитвали това. Дойде ви някоя голяма радост и вие се чувствате сякаш на Небето, но тя трае само 1 – 2 секун-

ди и след това я изгубвате. Когато имате тази радост, това показва, че сте в съприкосновение с Бога. Това, обаче, се отнася до душата. Ние говорим за душите, но знаете ли какво е душата, каква форма има? Всяко нещо трябва да има своя форма и своя тежест. Видимите, проявените неща трябва да имат своя форма. Значи душата сама по себе не седи в известна форма, а формата е само нейно проявление.

Засега съвременната наука е достигнала дотам, че е намерила толкова чувствителни везни, с които може да претегля една десетмилионна част от милиграма. В такъв случай учените си задават въпроса каква е тежестта на един атом. Някои определят, че тежестта на един атом е около 326 квадрилионна част от милиграма. Значи, като се прибавят към числото 326 двадесет и четири нули, ще се определи тежестта на един атом. Можете ли да си представите какво е това число? Представете си след това колко ще тежи душата – тя ще съставлява още по-малка част от теглото на атома. Колко цифри, колко нули трябва да поставим на това число, което определя тежестта на душата?

Ще кажете: „Защо ни трябват тия числа?“. Чудни сте вие! Аз ще ви запитам: защо на човека са необходими две очи, не може ли само с едно? Защо му трябват две уши, не може ли да бъде само с едно? Защо му трябва една уста, не може ли да бъде с половин? Защо му трябват пет пръста, защо му трябват два крака с една пета на всеки крак – не може ли да има четири крака? Не, човек и да иска да ходи с четири крака, не може, той ще ходи само на два крака. Значи всичко това не е случайно. В Природата има един строго определен закон, една строго определена причина, поради която човек може да има само две очи, само две уши или само една уста и т.н.

Като е дошъл сега на Земята, човекът реализира този строго определен план, създаден от Разумната природа. Той е частица от Цялото и вследствие на

това съзнанието на всички хора на Земята, от първия човек до всички сега съществуващи, е съединено в едно цяло. Съзнанието на всички хора съставлява Космическият човек. Всички заедно съставляват едно общество и един народ. Всички народи, които са съществували в миналото, които съществуват сега и които ще съществуват в бъдеще, съставляват органи само на един народ, който някога ще се прояви. Когато Великият космически човек се събуди и приведе в действие своите органи, тогава на сцената ще се яви само един народ, който може да е като френския или като английския, или като американския, или като германския, или като японския, или като китайския и т.н. Значи всеки народ представлява сбор от разумни същества, които може да са 100 милиона или 200 милиона, а може и повече.

За да разберем вътрешната страна на живота си, ние трябва да изучаваме своето тяло. Единственото реално нещо, с което можем да се занимаваме, това е нашето тяло. Трябва да започнем от тялото си. Знаете ли колко усилия и труд е употребила Природата, докато създаде вашите тела? Учените още не са установили това. Досега аз не съм намерил нито една статистика, която да изчисли колко милиона живи клетки има в цялото човешкото тяло. За мозъка се знае, че в него има 3 билиона и 600 милиона клетки. В стомаха има приблизително 10 милиона клетки, но от колко милиона клетки е съставено цялото човешко тяло – това учените още не са изчислили. За в бъдеще и това ще се изчисли.

Питам: откъде е взет този материал за съграждане на човешкото тяло? Не е лесна работа да се създаде едно тяло. Като се изучава човешкото тяло, се повдига въпросът за храната на човека. Как и с какво трябва да се храни той? Като говорим за храната, повдига се въпросът за месната и вегетарианската храна. Защо човек трябва да яде месна храна или защо трябва

ва да яде вегетарианска? Това се основава на закона, че клетките на месото са много индивидуализирани, много егоистични. Като влязат в състава на човешкия организъм, тия клетки ще му предадат своите специфични свойства. Например клетките на свинята са много егоистични, те са големи аристократки. По-егоистични клетки от тия няма. Свинята не обича да работи, тя си живее по своя кеф. Цял ден рови и яде и ако опитате да я хванете, тя започва тъй силно да вика, че ще я чуете на разстояние два километра. Ако хванете един вол, той няма да вика, гласът му няма да чуете. Действително, ако оберат един богаташ, всички ще знаят за това, но ако оберат един бедняк, никой няма да знае. За богатия всички вестници ще пишат и това е хубаво.

Следователно, когато клетките на месната храна влязат в човешкия организъм, той трябва да употреби 10 пъти повече енергия, за да ги задържи в себе си, да ги постави в известен устой и да ги впрегне на работа. А колко могат да изработят такива клетки? Защо са нужни тия работници на човека, ако те му донасят едно, а завличат 10? Казват: „Да, това е свинско месо, вкусно е то!“. Да, свинско месо, което едно донася, а 10 отнася – какво има в такава философия? Ще кажете: „Тогава какво трябва да ядем?“. Ще ядете такава храна, която ще донесе 10, а едно ще завлече. Коя е тя? Засега това е растителната и плодната храна. Това неестествено състояние, в което е попаднал целият културен свят, се дължи именно на месната храна. Това е един чисто физиологичен, един чисто биологичен закон.

Ако учените искат да спасят тази култура, трябва да започнат с храната. Новото поколение трябва да се създаде именно от тази фина материя, в която да не проникват никакви недъзи. Проследете какво е състоянието на охтичавите хора. Знаете ли тяхната психология? По-подозрителни и по-отмъстителни хора от охтичавите няма. Охтичавият човек е толкова отмъс-

тителен, че когато умира, иска заедно с него да умре целият свят. Това се дължи на астрални микроби, които влизат в него, те искат да унищожат всичко около себе си и са крайни егоисти. От какво се предизвиква това състояние в човека? То се дължи на неустойчивата материя в него. Зародишите на охтиката съществуват в пространството от хиляди години. Те са създадени още от грехопадението на човека и не умират. Щом попаднат в човешкия организъм, отиват най-напред в човешкия мозък, после в дробовите му, после разстройват храносмилателната система, докато изцяло разстроят тялото му. И затова сегашните учени, които разбират добре тази наука, казват, че лекуването на човека трябва да започне най-първо от ума му.

Ето защо не бързай да лекуваш един човек, докато не го научиш какво нещо е хигиена. Ако срещнеш един болен, бил той прост или учен, ще му кажеш да си купи една елементарна анатомия и физиология и да започне да изучава своите дробове, своето сърце, своя стомах, мозък и т.н. и като научи всичко това, ще му кажеш да не греши – само така той ще те разбере, ще знае защо трябва да води един чист и свят живот. А сега съвременните хора, като са дошли в телата си, казват: „Аз ще ям и ще пия“. Ще ядеш и ще пиеш, но после зле ще патиш. Всеки, който се е опитал само да яде и пие на Земята, Природата е изпратила в своя изправителен дом. Кой е изправителният ѝ дом? Това са гробищата.

Писанието казва: *Духът е онова, което дава живот.*

Ако ние имаме истинско разбиране за живота, Невидимият свят нямаше защо да изпраща велики Учители, които да учат света. Ако всеки е на мястото си, тогава каква нужда има от Учители, майки и бащи в света? Каква нужда има и от учени хора в света? Има нещо, което ни липсва. Следователно това, което майката може да даде, дъщерята не може. Това,

което дъщерята може да даде, майката не може. Каквото е отношението на майката към дъщерята, такова е отношението и на дъщерята към майката. Каквото е отношението на господаря към слугата, такова е отношението на слугата към господаря. Понеже има господари в света, има и слуги; ако нямаше слуги, и господари нямаше да има. Слугите са деца на господарите. Вие ще ми кажете, че някои господари много зле третират слугите си. Казвам: има много майки и бащи, които също много зле третират своите деца. Не всички майки постъпват идеално със своите деца. Има идеални майки, но повечето са обикновени. И учителите в света съществуват по същата причина – понеже има ученици.

Казвам: ще имате предвид всички противоположности, които съществуват в света. Ще имате предвид светлината, ще имате предвид и топлината. Светът не може да се създаде без светлина и топлина. Светлината и топлината са двата полюса на битието. Когато човек иска да си почине, около него трябва да има тъмнина, а когато иска да работи, около него трябва да има светлина. Следователно дайте тъмнина на всеки, който е дошъл до положение на почивка.

Когато говоря за тъмнината, не ме разбирайте в друг смисъл, не изопачавайте думите ми. Аз разбирам тъмнината в смисъл на почивка. Когато Природата иска да създаде някому почивка, тя го поставя в състояние на тъмнина. Когато фотографирате някой предмет, вие първо го излагате на светлина, а после го поставяте в тъмна стаичка, в камера обскура, за да не се изгуби от действието на светлите лъчи. Ако отворите на тази камера 4 – 5 дупки, какво ще създадете? Нищо. Образът напълно ще се изгуби. Значи, когато Природата иска да фотографира нещо, отваря няколко отворстия, за да проникне светлината през тях, а после ги затваря, за да запази придобитите образи и впечатления. Очите на човека са двете отворстия на

тази камера обскура, през които всичко трябва да се отпечата. Първо ще отвориш очите си, ще фотографираш и след това ще ги затвориш.

Сега вие само фотографирате, още не изучавате нещата. Смешно е един фотограф да ходи цял ден да фотографира, а като се върне вечер в дома си, да не промива тези ленти и да ги оставя настрана. Не, той трябва да влезе в тъмната си стаичка и да ги промие. По същия начин и вие трябва да промивате вашите фотоленти, които сте събрали. Кажете ми: как промивате вашите фотоленти? Ще кажете: „И това оставаше, да промиваме всички тия ленти!“. Природата казва: „Ще промиваш всичко, което си фотографирал! Ако не го промиеш, ще го изгубиш“. Някой казва: „Тогава аз мога да не фотографирам, за да не промивам“. Можеш, но ще се препъваш и ще падаш на земята. По добре с фотография, отколкото без нея, защото във фотографията са образите на живота. Щом имате образите, после ще придобиете техния истински смисъл.

Казвам: в тази велика наука трябва да се изучава човешкото тяло. Всеки човек трябва да изучава своето истинско тяло. Аз не говоря за обикновеното му тяло, а за истинското тяло на човека, което не умира. Това, което умира, е неговата плът. Казвате: „А тялото на човека не умира ли?“. Не умира, само плътта умира. Има нещо постоянно в човека – то е истинското му тяло, което остава всякога едно и също.

Някои учени казват, че истинското тяло на човека, неговата душа, тежи 33 грама. Тази голяма тежест, която човек има днес, се дължи на странични налягания. Тежестта на човека не определя неговата интелигентност. Колкото по-малко е движението на частиците на едно тяло, толкова неговата тежест е по-голяма. Съвременната наука казва, че когато движението на частиците в едно тяло намалява, тежестта му се увеличава. Понеже частиците на душата трептят или се движат с голяма бързина, затова тя тежи само

33 грама. Ако вие намалите наполовина бързината на движението в душата, тежестта ѝ се увеличава колкото тази на цялата Земя. Следователно при групирането частиците на телата на по-близки разстояния тяхното движение намалява, те увеличават своята тежест. Когато пък вътрешното движение на частиците се увеличава, телата стават по-леки. Ето защо в разумния живот се изисква бърза мисъл, както и бърза, но разумна смяна на чувствата.

И тъй, разумният живот, който изтича от Духа, се е проявявал много пъти в света, но развитието на света днес показва, че цялата Слънчева система е навлязла в нова зона на Духа. Това навлизане е станало от 1914 година на XX век. Че действително Земята е навлязла в една нова зона, в една нова фаза на съчетание със Слънцето – това ще се докаже след най-много 1 – 2 века от тогавашните учени. Понеже Съществата на Слънцето са много по-напреднали от хората на Земята, това оказва известно влияние върху нашата Земя. Или, с други думи казано, ние сме навлезли във връзка с една девствена материя и затова очакваме възкресение. Ето защо онези, които са готови за това време, ще възприемат този жизнен еликсир и ще възкръснат, а онези, които не са готови, ще заспят и ще чакат още хиляди години за новите условия, които ще дойдат в бъдеще. Този нов Дух индусите наричат Брами, окултистите наричат Адам Кадмон, или Големият космически човек, а евреите го наричат Йехова.

Под думата *Дух* съвременните учени разбират неовитализма, т.е. Живата природа. Това, което се проявява от Духа, единият му полюс, е висшата интелигентност на човека, която засяга съвременните учени. Тази интелигентност се проявява в една малка част на човешкия образ – в неговото чело, в неговото лице. Голата част на лицето в човека представлява разумният, благородният човек. По челото, по лицето, по скулите му ти познаваш дали може да се разчита на

един човек, или не, дали ще бъде гениален, или обикновен.

В окултната наука има известни правила, чрез които се изучава човешкото тяло. Например ухото на човека е създадено по един начин, окото – по друг. Ухото показва през какви условия е минала нашата Земя в своето развитие. То представлява цялото битие. Очите също показват условията, през които е минала нашата Земя в своето развитие. Очите или ушите не могат да се създадат по всяко време. Носът, ръцете, както и всички останали органи на човешкото тяло, показват начина, по който Природата се е развивала. Те представляват особени книги на Природата. Всичко това съставлява една обширна наука, която човек трябва да изучава, но трябва да има специално ръководство.

Вие имате лица, но още не сте запознати с тях, не знаете стойността им. Имате нос, но още не сте запознати с него. Казвате: „Аз имам нос“. Да, имате нос, но не знаете какъв тип е вашият нос – гръцки, римски или друг. Имате чело и по него ред бръчки, но не знаете какво е вашето чело, дали като на някой гениален или като на някой обикновен човек, защото бръчките по челото на гениалните са поставени по един геометричен начин, а тия на обикновените хора – по друг начин, те са безразборно разхвърляни, както може безразборно да се набръчка един плат. Когато обличаме дрехите си, в тях има особено набръчкване.

Всичко, което ви говоря за човешкото лице, представлява факти, които може да проучвате постоянно. Вие казвате: „Това са мъчни работи“. Че вие още не сте започнали да учите, а търсите лесните работи. Лесните работи минаха. Колко време може да бозае едно детенце от майка си? Най-много 1 – 2 години, после майката казва: „Ще отбия това дете, та ако ще, нека плаче“ и започва да му дава твърда храна. Понякога казвате: „Добър е Господ“. Мляко е това. – „Господ ще

промисли за нас.“ Мляко е това, но един ден то ще свърши и тогава и ти ще работиш, и Господ ще работи. И Господ ще промисля, и ти ще промисляш. Вие казвате: „Духът ще ни научи“. Да, Духът ще ни научи всичко, но и ние трябва да знаем как да учим.

Ние, съвременните хора, прекарваме по-голяма част от живота си в съмнения. Дойде ти една добра идея, но ти ще мислиш ден, два, три върху нея – дали е права, или не. Приемеш едно верую, но започваш да мислиш дали съществува Бог, или не. Аз казвам: в света има само един Господ; дръжте се за Него, всичко друго е измислица. – „Ама дали е истинският Бог?“ В истинския Господ има Светлина, а във всички други богове има само сенки. Всички други богове само обещават и нищо не дават, а истинският Бог дава всичко, каквото обещае. От Него излиза животът. Всички учени същества, които наричат богове, могат да станат само божества, нищо повече. Всеки силен човек, всеки учен човек може да стане адепт, може да стане божество, но не и Бог. Само един е Господ в света. Има учени, които могат да упражняват известно влияние върху другите хора – със своята мисъл могат да те спрат в пътя ти, могат и да изменят направлението на твоята мисъл, могат да строшат и краката ти и т.н.; те са опасни хора. Но смисълът на знанието не е в лошото, което хората могат да си причинят едни на други. Всяко знание трябва да се използва за доброто на другите.

Христос казва: *Духът е онова, което дава живот. Плътта нищо не ползва*, а на друго място казва за обикновените хора: *Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, няма да имате живот в себе си*. С това много хора се съблазниха. Като казва, че само Духът дава живот, как трябва да се свържем с Духа? Има само един начин. Във всички времена са препоръчвали Вярата като условие за придобиване на знания. Може ли ученикът да придобива знания, ако се съмнява в

професора си? Да кажем, че някой виден професор преподава на ученика си нещо по математика, но той се съмнява и се пита: „Дали това е истинската математика?“. Ще научи ли нещо този ученик? Ако ученик се занимава с музика, но се съмнява в учителя си, какво ще научи? За в бъдеще ще дойдат гениални хора, които ще преподават математиката на гениалните хора. Засега срещаме учени, от които едни доказват едно, други го отричат, но аз съм чел и положителните, и отрицателните твърдения и намирам, че и едните, и другите мислят право. Вземете например Бухнер³³ – в душата си той е идеалист, но така изразява идеите си, че хората ги схващат материалистично. Че Христос е изказал пред Своите слушатели една много материалистична идея – Той казва: *Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми*. Докато вегетарианството поддържа идеята да не се яде месо, Христос казва: *Мен ще ядете сега*. С тази Своя идея Христос се намира в стълкновение с вегетарианците. Ако вземем тази идея буквално, ще се намерим пред странно положение.

Казвам: в нашите мисли и чувства трябва едно пресяване. Аз не искам да внеса смут в душите ви, но казвам: дръжте това, което имате, но сега сея като един земеделец и след 4 – 5 години посятото от мен ще израсне и тогава, ако това, което израсне, ви хареса, вземете го и го задръжте за себе си; ако не ви хареса, дръжте старото, което имате. Ако посятото от мен ви хареса, то ще бъде за ваше лично благо; ако пък го изровите преждевременно, то е ваша работа вече.

Христос казва: *Трябва да внесем в душите си нови идеи*. Сега всички се съмняват и казват: „Трябва да се държим в старото“. Ако е да се държим в старото, защо дойде Христос на Земята? Старото е това, което се даде в Рая. След старото дойде Мойсей, дойде и Христос. И сега се казва, че Христос щял да дойде втори път на Земята. Няма да дойде само Христос, с Него ще дойдат много Напреднали същества, много

светии. Той няма да дойде така, както разбира Църквата. Всеки ще възприеме Христа така, както може да Го схване и разбере – всеки според разбирането си.

Често някои малки деца запитват майките си, когато им се роди братче или сестриче: „Мамо, откъде дойде това малко детенце?“. „Е, мама, донесе го бабата от реката“ – така им отговарят от благоприличие, защото ако започне да им се говори вътрешната страна на въпроса, има опасност да се събуди еротичната страна. Майката проповядва един морал, а в скритите заведения се проповядва друг. Значи у нас трябва да има нещо священо. Когато говорим разумни неща, аз зная, че разумното никога не може да произведе лоши влияния върху хората. Хубавото, красивото, духовното, Божественото всякога упражнява добро влияние. Еротичното в живота се събужда благодарение на плътта, тя внася този елемент в живота.

В човека трябва да се събуди вътрешен стремеж. Всяка идея има известни звукове, с които може да се изрази. Вибрациите на всяка дума съответстват на известни ключове. Ти не можеш да направиш живота си щастлив, ако не знаеш ключа на щастието. Всички хора, които търсят щастието, търсят неговия ключ. Милосърдието също има свой ключ. Любовта има свой ключ, Мъдростта има свой ключ, Истината има свой ключ, Правдата има свой ключ, Добродетелта има свой ключ. Като сложите този ключ, ще можете да свирите. Махнете ключа в музиката и накарайте един музикант да свири. Махнете подразделянето в музиката на ноти и вижте каква музика ще излезе. Ето, имаме Паганини, един отличен цигулар, но го накарайте да изсвири нещо от Бетовен³⁴ на една пукната дъска, на която са опънати 4 струни, и вижте ще може ли да ви задоволи. Следователно всеки инструмент трябва да бъде направен по всички правила на музиката и Природата.

Физическите тела, които имаме, представляват едно усилие на Природата, на Духа. Всички мисли в тях, всички чувства, всички органи е поставил този Дух. Всички изкуства, музиката и науката са внесени все от Духа, който още не се е проявил както трябва. Всичко това е импулс на Духа. Желанието му е да внесе между хората истинска култура, да ги научи на великите Божествени закони, за което той употребява големи усилия и създава велик импулс в човешката душа.

Питам: как трябва да постъпваме ние, съвременните хора? Мога ли да поканя една пеперуда на гости у дома? Мога ли да я накарам да яде заедно с мен? Не мога, но щом веднъж я поканя, ще заповядам на моите слуги да ѝ сложат малко от моя медец и тогава аз ще ям и тя ще яде. Мога ли да поканя една копrienена буба на гости? Мога, но щом я поканя, ще взема няколко черничевии листа за нея и ще ѝ сложа да яде. Щом аз ям, и тя ще яде. На другия ден ще поканя един слон у дома на гости, но не в стаята си, а в градината си. Ще заповядам да донесат за него 40 – 50 килограма ориз и той ще започне да яде със своя хобот, а аз на масата си ще ям своя ориз. Разбира се, той ще изяде много повече от мен. Мога ли да поканя една златна рибка на гости? Мога, но ще я сложа във вода и ще ѝ дам няколко червейчета – така ще я задоволя. Във всички тия неща трябва да бъдем разумни.

Ако седна да ви разказвам всичко това, ще каже-те: „Какво е това Учение?“. Това са символи. Има ред символи в твоята глава, едни от които приличат на пеперудки, други – на червейчета, трети – на слонове, четвърти – на змийчета, пети – на биволчета, шести – на кравички, седми – на паяци, осми – на пъдпъдъци, на кокошки, на гълъбчета и т.н. Това са все идеи. Всички наши идеи са възплътени. Гълъбът например представлява една свещена идея. И ако аз пазя своята идея в главата си, ще я пазя и отвън; ако я пазя

отвън, ще я пазя и отвътре. Ако унищожа една идея в главата си, ще дойде полудяването. Чудни са хората, като казват, че външният свят няма израз, подобен на вътрешния. Външният свят е свещен израз на вътрешния, затова ще го пазиш свещено. Някой казва: „Защо да пазя този човек, защо да го почитам?“. Казвам: този твой брат е една свещена идея в теб и ако не я пазиш, ти ще умреш. Бог е вложил този човек като идея в теб, а външно той е само една форма. В този човек също има една идея и когато го обичаш, ще обичаш и неговата идея.

Всички хора сме сплотени един с друг. Някой казва: „Аз не мога без Бога, но без хората мога“. Не е вярно. Ти не можеш без Бога, но и без хората не можеш. Чудни са хората, когато отричат това, което Бог е създал. Всички души, всички духове, всички хора са създадени от Бога и щом любиш Бога, ще любиш и хората. Че къде е идеалният човек? Мислите ли, че като гледате прозорците на някого, там е и човекът? Някой момък, като минава покрай прозорците на своята възлюбена, поглежда да я види, но понякога я няма. Горкият, минава сутрин, минава вечер – няма я. Когато светят прозорците, тя е там. Някой път обаче прозорците не светят, той въздъхва и казва: „Няма я пак!“. Не, тя е там, но гледа от тъмната стая – значи прозорците и тя не са едно и също нещо. Ще кажете: „Прозорците са очите на човека“. А ушите какво представляват? Те са слушалките, и те не представляват същинския човек. Някой път душата и Духът може да са пред слушалките, а някой път може и да не са там. Душата има много състояния. Някога вие мислите, че сте в душата си, но не сте. Човек живее едновременно два живота – денем живее по един начин, постоянно се тревожи за разни взимания-давания, а вечер влиза в друг свят, където си почива – реален свят, в него нещата нито се губят, нито се създават, само се видоизменят.

Казвам: този велик Дух е онова, от което произтича животът. Най-първо човек трябва да повярва и да приеме този Дух. Казвате: „Има гениални хора в света“. Геният не е нещо, пред което трябва да спрем. Той е проявление на разумността. Разумността е проявление на великия Дух и ние можем да направим връзка с този Дух само чрез Живата вяра. Когато тази Жива вяра дойде и човек повярва без никакво съмнение, той ще стане безсмъртен. Или, казано на окултен език, щом човек повярва чрез тази Жива вяра, той ще има едно микроскопично мускулче, в което ще носи само една капка от жизнения еликсир, от който постоянно ще се подмладява – всичките му бръчки, всичките му бели косми ще се изменят и той ще стане млад, на 33 години.

Ето защо, като отидете на Небето, ще видите, че там всички хора си приличат, не могат да се различават. Само геният, само адептът може да различи качествата на един човек от качествата на друг. Иначе жителите на Небето по образ, по форма си приличат – всички са млади, красиви. Хората в Духовния свят нямат никакви дефекти. Казват, че в Невидимия свят няма хора със сини очи, нито с черни, нито с кафяви, а очите им били светли, но се различавали един от друг по степента на светлината. Колкото по-развита, по-благородна е една душа, толкова и светлината на очите ѝ е по-мека. В Небето няма и хора с черни коси, нито хора с руси – косите на всички са светли и се различават един от друг по светлината, която излиза от тях. Затова, ако влезете неподготвени там, ще се намерите в един чуден, непонятен за вас свят и ще кажете: „Не мога да живея в този свят“.

За да се направи Невидимият свят донякъде понятен за хората, които нямат голяма интелигентност, неговите вибрации трябва да се намалят и да се вижда чрез отражение. Благодарение на това чрез вас се отразяват някои много Напреднали същества, нарече-

ни адепти. Значи вие сте посланици, представители на някои от тия Напреднали същества, без да знаете това. Някой може да представлява Англия, друг – Германия и т.н.; това не значи, че той включва в себе си този колективен народ, а само е негов представител. Понякога у вас дойде една велика идея – защо? Вие сте свързани с тази идея чрез някой висш представител и трябва да я реализирате на Земята. И някой път, колкото и да грешите, този Висш Дух ви прощава, понеже той има нужда да слезе някога на Земята, а вие представлявате за него една малка станция, на която той може да спре. Но когато Духът реши сам да слезе на Земята, тогава той казва: „Теб вече ще те уволня“. Вие казвате: „Къде ще отида аз?“. Има определено място за вас. Има хора, които, като умират, не знаят къде отиват, те са в голяма тъмнина.

Следователно тази велика духовна наука ни разкрива пътя на живота. Земният живот и духовният живот са тясно свързани и затова благата на земния живот зависят от благата на духовния. Доколкото човек е свързан с Духа и живее без съмнения, без отрицателни качества, дотолкова той може да постигне всичко и може да живее един идеен живот на Земята, без терзания и без да казва: „Откакто съм се родил, не съм виждал светъл ден“. За човек, който е свързан с Духа, животът представлява това, което представляват вълните за един голям океански параход – той си върви напред, защото тези вълни не представляват за него нищо. Вълните се блъскат в него и се разбиват, но параходът продължава своя път. Всеки, който не е свързан с Духа, който не разбира законите, ще се уплаши. Той казва: „Тази работа е много опасна, аз ще се самоубия“. Че какво, като се самоубиеш? Еди-кой си искал да се отрови. Знае ли какво го чака, като се отрови? Стражари го очакват на онзи свят, как ще се разправи с тях?

Има някои учени, които проповядват, че като умре, човек ще се освободи от всички спънки и ограничения на този свят. Да, действително ще се освободи, но как? Ако един българин направи някое престъпление в България и избяга в Англия, там законите няма да го преследват, но ако и в Англия направи престъпление, английските закони ще го хванат, а те пипат много здраво. Знаете ли какви са английските детективи? В Англия има специални детективи за хващане на крадци, на апаши. Там нямат обичай да водят дела, както в България, да затварят крадците, но постъпват по следния начин: ако се окаже, че някой богат лорд е обран и са му взели скъпоценности за около един милион стерлинги, детективите веднага влизат в ролята си – те наемат богати хотели, където предполагат, че се крие апашът, и следят, дано го намерят между някои от пътниците. Достатъчно е да намерят някое загубено копче или друга малка вещ на крадеца у дома на лорда, те веднага я използват. Щом намерят притежателя на това копче, спират го и му казват: „Господине, в името на закона вие сте арестуван“. Детективът премерва копчето по големина, по форма и намира, че действително този човек е крадецът на скъпоценностите. Той му казва: „Ти си откраднал еди-какви си скъпоценности, затова веднага да ги донесеш. Не ги ли донесеш, ще бъдеш преследван по-нататък според английските закони“. И така въпросът се урежда по мирен начин.

Казвам: и в Невидимия свят има такива разумни същества, детективи, които следят за всичко, което вие вършите. Като ви уловят, казват ви: „Дай това, което си откраднал!“. Там хващат и за лъжа и после пак освобождават. Според морала, който имаме сега, казваме: „Не кради, не убивай!“ – това е отрицателната страна на живота. Така е било в миналото, но бъдещата наука трябва да изучава закона на Любовта.

Питам: вие, които толкова хиляди години сте изучавали Любовта, докъде сте дошли? Знаете, че има Любов. В млади години я признавате, в стари години я отказвате. Днес един ваш приятел ви люби, на другия ден ви разлюбва. Един ден признавате Любовта, на втория ден я отказвате. На третия ден пак я признавате, после отново я отказвате. Ако Любовта в света е сила, която човек днес признава, утре отрича, това не е нищо друго, освен негови фантазии.

Когато Любовта влезе в тялото ви, най-първо ще почувствате едно вътрешно разширение. Когато дойде, направете следния опит: вземете един здрав копринен конец, който да не се разтяга, и премерете в това време ръцете си, врата си, носа си, гърдите си, краката си – изобщо цялото си тяло. Направете около десетина такива точни измервания и ги отбележете. Един ден, когато изгубите Любовта, измерете пак същите части и сравнете двете мерки. Непременно ще намерите една разлика, от която ще видите, че Любовта е нещо реално. Когато човек става по-интелигентен, пак може да се забележи същото. Дойде ли у вас една велика идея, премерете пак тялото си, ще намерите едно разширение. Изгубите ли тази велика идея, започне ли умът ви да отслабва, пак се премерете и вижте разликата в двете премервания. Когато една Разумна сила влезе в човешкото тяло, тя всякога създава малко разширение. Следователно с тия измервания ние можем да проверим дали нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух са прогресирали.

Милиони разумни души работят за нашето развитие и усъвършенстване. Както барометърът показва повдигане и спадане в налягането, така и всяка разумна сила, като влиза и излиза от нашето тяло, показва известно повдигане и спадане в нашето състояние и развитие. Разумният човек трябва да познава всичко това. Вие погледнете ръката си и казвате: „Тук

има нещо написано“. Погледнете лицето си и казвате: „Хубаво е моето лице“; не е въпросът до хубостта, но важното е какво е написано на него. Трябва да знаете какви са вашите очи, какъв е вашият нос и т.н. Трябва точно да знаете какви вежди имате и защо са такива. По тези неща трябва да можете да четете своите мисли. Това е цяла азбука.

Вие казвате: „Трябва да изпълним Волята Божия!“. Не, докато човек не научи своето тяло, той не може да знае как трябва да изпълни Волята Божия. Изпълнението на Волята Божия седи в правилното уреждане на това малко владение, което Бог ни е дал. Ако човек не се заеме да уреди тялото си, ако той не се заеме да уреди мозъка си, дробовете си, стомаха си и ако не влезе във владение на цялото тяло и не стане господар на своя ум, на своето сърце и на своята воля, Бог никога няма да благоволи към него и да му даде нещо по-велико. Стане ли пълен господар на себе си, Бог ще благоволи към него.

Сега ще дойдем до заключението: докато човек не стане господар на своето тяло, той не може да бъде гениален човек. Гениалният не може да има хилаво тяло. Аз казвам: плътта трябва да бъде хилава, а тялото трябва да бъде стройно. Например дойде някой, бутне те и ти избухваш – това е плътта, а не тялото. Тялото е едно много хубаво конче, което, като бутнеш, казва: „Тази работа ще се уреди много лесно“. Ти си гладен, господарят ти казва: „Почакай малко, аз ще ти донеса малко храна“. Донесе ти храна, ти си хашнеш, тогава и двамата мислите еднакво. Тялото е живо, разумност има в него. Някой казва: „Как ще се оправи тази работа?“. Тялото казва: „Не бой се, тази работа ще се оправи лесно“.

Аз не отделям тялото от плътта, но когато говоря за тялото, разбирам, че то представлява съвкупност от милиони разумни души. Всички тия души работят колективно, а онази първична монада, която ра-

боти като царица, ние наричаме човек. Следователно всички тия души казват: „Ти не се бой, стой настрани, ние ще уредим тази работа“. И наистина, те имат тази сила. Като мислим така, ще видим, че у нас са вложени всички възможности. И докато нашето тяло е свързано с Духа, с всички разумни хора, докато тази връзка не е скъсана, Христос казва: *Каквото попросите в Мое Име, ще ви се даде*. Някои казват: „Бог дава, ала в кошара не вкарва“. То значи: само с молитва нещата не се уреждат. Не, ще се молиш и постоянно ще се молиш! Докато детето не се моли, майката не му дава нищо.

Аз считам молитвата за дишане на душата. Щом има дишане, ще има и мисъл. Молитвата не седи във вдигането на ръцете нагоре, но в дишането на душата. Както движението на кръвта помага за дишане на тялото, така и в дишането на душата става нейното пречистване и човек влиза в новия Божествен живот. Някои питат: „По колко пъти на ден трябва да се молим?“. През целия ден. Докато живееш, ще се молиш. – „Ама по колко пъти на ден трябва да се диша?“ Трябва да се диша през целия ден непрекъснато. Същото е и с мисълта. Ще мислиш през целия ден, ще се молиш непрестанно. Писанието казва: „Който се моли непрестанно, той непрестанно мисли, а като мисли непрестанно, ще чувства непрестанно и ще действа непрестанно“. Човек, който се моли, съзнателно или несъзнателно диша, защото молитвата означава дишане. Кръвообращението също не може без дишане.

Христос казва: *Духът е онова, което дава живот*. Този Дух някой път действа вътрешно, чрез нашата интуиция, а някой път – външно. Той ни предупреждава чрез сънища, а някой път и чрез наши приятели. Изобщо – той действа отвън или отвътре, но когато ние се повдигнем и започнем да го разбираме, тогава иде тъй нареченото първо посвещение – Духът говори вече на един отривист, разбран език, в който думите

имат само едно значение. Той ще бъде като ваш приятел, който, като намери, че сте се изгубили в гората, ще каже: „Елате с мен, аз щя да ви покажа пътя“. След това ще ви заведе у дома си, ще ви окаже всякаква помощ и тогава от душата ви ще изчезнат всички мъчнотии, всички съмнения и терзания и вие ще си излезете оттам радостен и весел.

Писанието казва: „Духът ще ви научи на всичко“. Това е един колективен Дух. Всички трябва да познават този Дух и да го имат в душата си. Не мислете, че той е съществувал само във времето на Христа. Не, той съществува и сега, ще съществува и в бъдеще. Духът е изявлението на Живия Господ. И ние търсим живот, търсим щастие, търсим блаженство, търсим култура, знание и богатство, но трябва да знаем, че всички тия неща можем да добием само от Духа – само Духът е носител на всички блага. Той е носител на всички дарби, на всякакви таланти, на всички блага, на всякаква интелигентност и гениалност и когато дойде, тогава се раждат всички велики музиканти, всички велики писатели, поети, както и всички добри майки и бащи.

Аз взимам думата *майка* не в смисъл на европейската майка, но като емблема на Любовта, като онова първично начало, което не умира, като онова градиво, което влиза в първичния живот – това разбирам аз под понятието *майка и баща*. И онзи, който има такава майка и баща, има онези необходими елементи, от които е съградено неговото разумно тяло. Тогава всички тия разумни елементи – майка, баща, брат и сестра, съставляват нещо съществено от нас, част от частта ни, плът от плътта ни, кост от костта ни. Щом съзнаем това, вече не можем да се отделяме един от друг и да казваме: „Този човек е някак чужд за мен“. Не е така. За онзи, който е разбрал закона, всичко е близко. Всички животни го познават, всички растения го познават, външно и вътрешно. Такъв човек няма да

прилича на Дон Кихот³⁵, който отишъл да воюва срещу воденицата, която го метнала на другата страна и му показала, че е по-силна от него.

Така е постъпил и един православен човек от Търновско, който казал: „Аз мога да направя всичко, каквото пожела. Каквото кажа, става“. Той среща един ден в гората един бик и му казва: „Заповядвам ти в името на Исуса Христа да се махнеш от пътя ми!“. Бикът го хваща, поваля го на земята и едва могли да го спасят. С това той иска да му каже: „Аз познавам Христа, но теб не познавам“.

Така правите и вие – хващате бика и казвате: „В името на Исуса Христа!“. И в Писанието се разправя за десет верующи, които искали да изпъдят духовете от един болен. Те казвали: „В името на Исуса Христа ви заповядваме да излезете!“, но им отговорили: „Ние познаваме Христа, познаваме Павел, но вие кои сте – не ви познаваме“.

Няма вече познаване, а знание, положително знание трябва. Вие трябва да приложите в живота си това истинско знание. Вашето знание е на мястото си, но към него ще трябва да приложите един малък плюс. Това аз мога да докажа. Вашето старо знание е материалът, който трябва да гори, а новото знание е онази малка суха клечица, с която трябва да запалите огъня си. Достатъчно е да драснете тази клечица и огънят ви ще се разгори. Тя ще бъде само една малка подбудителна причина, за да се прояви огънят.

Като дойде Божественото в нас, то само ще даде този първичен подтик и тогава това, което се е събрало у нас от хиляди векове, ще се разгори, а Божественото ще влезе вътре и ще започне да го разработва. Само тогава ще дойде и Духът. И казва апостол Павел: „Всички няма да умрем, но ще се изменим“. С това той разбирал този важен закон – че всички ще станем гениални, красиви, млади, все на по 33 години. Ние ще станем хора на Разумността, на Мъдростта. На Земята

ще настане истинският живот и между нас няма да има вече хилави, болни хора. Сега хората постоянно се разколебават. Един ден ще решат да служат на Бога, на другия ден се разколебават. Не, казано и свършено! Не е достатъчно само външно да се ретушираме, както това правят най-много във Франция.

Ще ви приведа един пример. Една стара баба, 60-годишна, успяла да излъже един млад момък да се влюби в нея и после да се оженят. Тя нямала зъби в устата си, но си сложила изкуствени, намазала лицето и ръцете си с масла и помади и този момък се влюбил в нейната красота. Още първата вечер тя хвърля зъбите и той, като вижда такова чудовище при себе си, офейква. Ние мислим, че сме хванали новия живот, а това е старата баба със старите идеи, с изкуствените зъби – ретушираната баба, и като види човек това нещо, разбира се, че ще офейка.

Онова, което Господ ни дава, не е тази стара ретуширана баба. То е онзи чист, ефирен живот. Когато Духът дойде, човек ще почувства в себе си едно разширение. Той няма да смене изведнъж старите си дрехи, но в него ще има Светлина. Той ще носи мир и радост за душата. Понеже сега сте в тази област, казвам: излезте на новия живот! Не говорете нищо. Всички бъдете любезни и като евреите събирайте манна! Не казвайте, че е много. Там е казано колко трябва да се събере – малко манна ви трябва в едно малко мускулче. Като си вземете една малка капчица от новия живот, тя ще бъде в състояние да ви подмлади, тя ще послужи за цялото поколение, за вас и за децата ви.

Духът е онова, което носи разумното в новия живот. Той носи и живот, и щастие, и благо, и всичко онова, което ви трябва. Затова ви е необходима онази Жива вяра, без съмнения, която да донесе Божественото във вас.

30 май 1926 г., София

Ще се наситят

*Които гладуват и жадуват за правдата,
те ще се наситят.*

Матей 5:6

Важна дума тук е думата *гладуват*. Всеки съвременен човек трябва да си зададе една основна задача, която сам да разреши – например в какво може да използва своя живот. Всички казват, че трябва да живеем. Съгласен съм с това, но животът не седи в ядене и пиене. Яденето и пиенето представляват само едно условие за поддържане на равновесие в живота. Животът не седи и в ходене и лутане насам-натам, не седи и в градене на къщи; той не седи и в учението тъй, както ние го разбираме, не седи и в съграждане на домове, не седи и в раждане на деца. Всички тия неща са полезни, но в тях не се крие същественото.

Сега всички трябва да ме разбирате основно, принципно, защото всичко онова, което се ражда, което се твори в съвременния свят, се разрушава. Къде са ония хиляди поколения, родени преди нас? Къде е нашият праядо Адам? Ще кажете, че Адам е на онзи свят. Колко души вярват в това? Ако би се съставил един референдум, колцина биха се произнесли, че вярват в Адам? Всички ще кажат, че това е един измислен мит, легенда. Ще се запитат: „Възможно ли е да е съществувал такъв Адам?“. Възможно е. Трябва да знаете обаче, че реалностите в света всякога допускат противоположности – всяка реалност има и своя противоположност. Значи реалностите не всякога са на едно и също място. Преди милиони години звездите са били на едно място, а сега са на друго. Следователно,

ако имаме една астрономическа таблица на звездите от преди милиони години, щяхме да видим, че сегашните звезди не са на същото място, на каквото са били и преди години, те се преместили. Това става и със звезди от най-голяма величина. То показва, че всичко в света се движи. И когато ние отричаме нещата, това значи, че предметите или идеята не е на същото място, а е отишла на друго.

Съвременните учени са попаднали в известни илюзии. Има учени, наречени деца на науката, които си служат само със забавления – те са учените на хипотезите и на теориите, майстори са да създават теории. Да вземем например следната теория: да умножим две единици на живота с една десетмилионна част от единицата на кислорода. След това да умножим числото с една десетмилионна част от тройната единица на водорода. Полученото да умножим с двумилионната част от четворната единица на въглерода. И най-после полученото да умножим с десетмилионната част на азота и с това да довършим задачата си. Какво разбрахте сега от тази теория? Какво придобихте от нея? Това са дълбоки математически задачи, но само за онези, които разбират нещата.

Питам: човек може ли да си представи десетмилионната част от единицата на кислорода? Разбира се, тази единица съществува в Природата, но преди всичко ние трябва да имаме известни органи, с които да възприемаме тия неща. Можем да допускаме нещата, но трябва и да ги проверяваме. Имаме ли развити всички органи, ще си служим правилно с тях. Съвременните учени на Запад трябва да вземат опитностите на източните народи, които по един инволюционен път са слезли от Космическия свят.

Говори се, че съвременното човечество е слязло някъде от космическото пространство. Някои казват, че е било някъде на Сатурн, после е било на Луната и оттам е слязло на Земята. Но преди да дойде на Зе-

мята, човекът е бил извън някаква слънчева система. Казва се, че там някъде се е качило нашето Слънце, но и на това място няма да остане. Това са хипотези и теории на източните народи. Те имат ред доказателства за тия неща.

Днес учените имат ред методи, ред теории, чрез които си служат, но и техните теории търпят известни видоизменения. Когато хората са решили да изучават Космоса, те са слезли на Земята. По-рано техните възгледи са били по-ясни, понеже са живели в по-рядка материя, но после, когато са слезли в по-гъстата, възгледите им се помрачили, те почти са изгубили половината от своето знание и по този начин са се оплели в една метафизична каша, от която може да ги извади само някой разумен ангел. И техните велики Учители само ги гледат, мълчат си, нищо не им казват – те знаят, че човекът мъчно може да се извади от такава каша. И сега, понеже човечеството се връща от този инволюционен път, отива към своята еволюция, то вменява се за задача, както на сегашната, тъй и на бъдещата култура, да го извади от тази каша.

Всички хора днес са се забатачили – както в живота, тъй и в научно отношение. Че са се забатачили, виждаме от това, че всяка култура, както на миналото, така и на настоящето, не е донесла нищо друго, освен разрушения, немотия, смърт, болести и наказания. Във всяка култура днес, колкото и да е велика, срещаме само пъшкания и страдания. И нашата култура, макар и култура на християнството, също има пъшкания. Ако вашият слух беше развит, щяхте като по радио да чуете всички ония вопли, плачове и страдания, които се носят изпод Земята. Някои разказват за театрите, които са давали в Париж, в Лондон, в Берлин, в Ню Йорк или другаде, също и за добрите актьори, които играели на сцената. И всички се трогват от техните роли, плачат. Казвам: други, истински актьори има на друга една сцена – те са около 200000 – 300000 на брой, пъшкат и плачат на тази житейска сцена. Тия актьо-

ри, от които вие се възхищавате, са платени, плащат им пребогато, а актьорите, които аз зная, актьорите в живота, са безплатни – те играят без пари. Такива актьори има и в България, и в София специално. Плачат те, горките, на сцената, без да им даде някой пет пари. Те са първокласни актьори, но от никого непризнати.

Питам: коя е причината да страдаме? Причината, за която страдаме днес, е колективна, всички сме виновни – защо? Понеже не вървим в съгласие с великата Воля на Бога, не вървим в съгласие със законите на Живата природа. Аз разглеждам Бога не тъй, както хората Го разбират. Идеята, която съвременните хора имат за Бога, е изопачена, квадратна лъжа. И всички съвременни владици, попове, хахамини, брамини, всички служители на Бога един ден ще бъдат поставени на колене пред Него. Бог ще уволни всички тия свои служители и най-малко 2000 години те ще изкупват греховете си за тази лъжа. Те могат да правят днес каквото искат, но иде съдба и за тях, те ще видят, че има Правда в света! Божията Правда е справедлива, тя не иде от мен. На всеки човек ще се отдаде това, което заслужава.

И сега, когато съвременните хора говорят за великите принципи на живота, в техните умове изпъква идеята за национална религия, за национализъм. Да, наистина има център на национализма в главата на човека; той е още тъй нареченият център *любов към дома, към земята, в която си се родил*. Ще видите, че и майките, и бащите, и вълците, и мечките, и лисиците, и птиците – всички обичат дома си, всички обичат своето гнездо. Идете при някой орел да вземете птичките му, да видите как ще се брани с клюна си! Значи Природата е вложила във всяко същество чувството да се брани.

Как трябва да се браним ние? В това отношение на правия път ли сме? Казват за някого: „Той е бездомник, той е безотечественик“. За какво отечество

се говори? В света има само едно отечество. Нашето истинско отечество е място на блаженство, място на онези благородни, велики души, които са го следвали. Като са дошли на Земята, те са свалили и своето отечество тук, така че ние сме само колонисти. Питам тогава: какво отечество ще образуваме на Земята? Земята е една колония на истинското отечество. Ние знаем къде е това отечество. Като ви говоря за него, вие веднага ще искате да ви се докаже къде е то. Аз ви говоря научно върху тази работа. Ще кажете: „Според нашите правила ние искаме да ни се докаже това“. Прави сте да искате доказателства, затова и аз ще ви го докажа. Че наистина съществува това отечество се вижда от обстоятелството, че вие, веднъж дошли тук като колонисти, носите тази идея в себе си и казвате: „Това е нашето отечество“. Щом една идея не съществува в човека, тя не може изкуствено да се роди.

Идеите съществуват предвечно. В едно агне не може да се роди инстинктът на вълка или на мечката, в него могат да се родят само инстинктите на овцата. Какви са те? Да пасе трева. В едно месоядно животно пък ще се зародят инстинктите, стремежите на месоядните животни. Какви са те? Да ядат месо, да грабят. Но защо вълкът яде месо – ще оставим този въпрос настрана. Вълкът не е виновен за това.

Ние, съвременните хора, имаме най-малко право да съдим вълците, мечките, орлите за техните престъпления. Най-големите престъпници в това отношение са хората. Какво от това, че един вълк изял през годината една овца? Човекът изяжда през годината толкова много овце и отгоре на това узаконява своите престъпления. Казвам: само праведният трябва да съди. Слушал съм да говорят селяните от някое село: „Знаете ли, че снощи влязла една лисица в курника на Иван и изяла най-хубавата кокошка?“. – „Тъй ли?“ – „Ами знаете ли, че снощи един вълк сграбчил от

стадото на Стоян Драганов най-тлъстата овца?“ – „Как тъй?“ И всички се учудват, тревожат, обсъждат въпроса и току-виж – цяла потеря тръгва да гони този вълк. Питам: къде остава православието? Къде остават свещените идеи на всички, които вярват в Бога и в треличието Му? Къде остава вашата Любов към отечеството ви и към Бога? Как просвещавате този вълк? Като дойдете на власт, вие го изтезавате тъй, както когато уловите една овца и я остригвате.

Казвате: „Господ е наредил така“. Ако Господ беше наредил така, тогава този закон трябваше да бъде еднакъв за всички. Питам: птиците стрижат ли вълната на овцете? Правят ли от нея платове, които да продават или да се обличат с тях? Някога те оскубват по няколко косми от агънца и от тях си правят гнездата, а не ги употребяват за дрехи. Техните дрехи са майсторски направени и боядисани с хас боя, която не белее на никакво Слънце. Значи тяхната мода е поставена от самата Природа. Нашата мода от Природата ли е поставена? Не. Вие казвате: „Това е последна мода, дошла от Париж“. Питам ви: когато тази мода дойде от Париж, съобразихте ли се с Природата, взехте ли нейното съгласие? Например преди десетина години жените носиха корсети, с тях се стягаха като оси. Преди това носеха някакви турнюри, нещо като седла. Така продължи модата няколко години. Преди това пък дамите носеха рокли, тъй наречените молокови – рокли с някакви обръчи долу, за да стоят разперени. С тези рокли жените не можеха да влизат в стаите. Те не биха могли да влязат в един салон като нашия. Такава дама, ако иска да влезе в някоя къща, трябва да остави обръча си вън и така да влезе. Днес ние се смеем на всичко това, но то е мода. Такива са нашите възгледи за живота, нашите умствени възгледи представляват такива молокови и турнюри.

Като ме слушате да говоря така, някой от вас ще каже: „Чакай да видим какво ще говори този човек

против държавата“. Измежду вас се срещат детективи, дошли да следят какво ще се говори. Казвам: знайте, че и аз съм един детектив, слязъл от Невидимия свят в София. Като ви гледам как живеете, ще кажа на Господ: тия колонисти тук не вършат Волята Божия, не вършат Волята на своето отечество. Ако се върши Волята Божия, законите трябва да бъдат еднакви за всички – и за царе, и за прости. Ние трябва да сме най-последни пред закона. И когато дойдем до свещения закон на Правдата, всички трябва да имаме благоговение пред нея.

Всяка грешка е грешка, от когото е да е направена тя. И простият да направи грешка, и царят да направи – пред закона на Правдата е все грешка. Достоинството на човека седи в това да я поправи. В света и светията прави грешки, и ангелите правят – грешките са възможни за всички. Само едно същество не прави грешки – Бог. Това произтича от закона на ограничението. Всяко същество, което се ограничава, има възможност да прави грешки. Някои стават несъзнателно, а някои се правят и нарочно, съзнателно.

Питам ви сега: като колонисти на Земята как трябва да устроите живота си? Ние сме подчинени на такива закони, които не можем да нарушим, всяко нарушение на един естествен закон на Земята носи смърт. Има много народи, които са изтребени от лицето на Земята само по тази причина – че са нарушили естествените закони на Природата. Геологически е доказано, че цели раси са изчезнали по същата причина. Няма какво да се спирам върху тия факти, те могат всеки момент да се проверят и докажат. Тия раси са изчезнали поради неспазване на законите на Природата.

Според някои научни данни сегашната раса представлява смес от други две раси: едната се състояла от хора с дълги глави, а другата се състояла от хора с къси, с малки глави. Хората от първата били високи, с много стройни черепи, снажни, философи. И днес имаме хора от тази раса. Хората от втората са били

ниски, с валчести глави и повече практични. От смешението на тези две раси са произлезли сегашните хора. Това са само теории, хипотези, които трябва да се докажат, защото учените на Запад спорят върху истинността на тези данни. Има ред други математически данни, с които обаче не може да се доказват тия неща на съвременното човечество, понеже то не е в състояние да ги разбере.

Въпросът не седи в това да имаме много знания, но да имаме правилни разбирания за живота. Истинският живот на хората седи в правилното му разбиране. Схващането на учените, че трябва да подчиним Живата природа на себе си, е криво. Напротив – ние трябва да изпълним законите на Живата природа. И най-учените трябва да се приближават към нея с най-голямо страхопочитание. Всеки, който не изпълнява законите ѝ, тя изпраща на онзи свят. Когато дойдем до положение да боравим съзнателно с нейните сили, например с електричеството, както и с други някои по-тънки сили, ще видим, че те носят смърт. Един от най-учените хора, който се занимава усърдно с физиката и химията и се беше домогнал до известни тайни, които мислеше да разкрие на човечеството, когато правеше своите опити, забеляза, че шишетата с реактивите се местеха от едно място на друго. В тия шишета той държеше разни елементи, които употребяваше при своите изследвания. С това нещо от Невидимия свят искаха да му кажат, че не е време да съобщава тия свои открития на съвременното човечество – те още не са готови да употребят намясто тези блага и ще злоупотребят с тях, а с това той ще си навлече голямо зло.

Някои казват: „Кажете ни Истината, как да владеем силите на Природата?“. Знаете ли какво бихте направили вие, ако владеехте изкуството, което имаха египтяните – да пренасят големи тежести от 5 – 10 – 15 – 20 милиона килограма от едно място на друго без всякакво усилие? Ако някой обиди такъв човек, току-

виж той задигнал 100 – 200 000 килограма тежест от София и започнал да хвърля тия снаряди срещу този човек. Какво ще излезе от това? То ще бъде най-голямата, най-ужасната война. Такава война са имали боговете едно време, докато са разрушили всички, след което Господ ги задигна на онзи свят и им каза: „Докато не станете по-уравновесени, няма да слезете на Земята“. Боговете са много амбициозни. Само когато говорим за Бога, ние разбираме вече, че Той се отличава с великодушие и благост. Той е всемилостив и всякога прощава. Щом някой се покае, Той му прощава, но понеже тези богове са горди, Той не им прощава.

Някои искат да кажат, че Христос е бил много учен, но никъде не се е учил. С това искат да докажат, че е от Божествен произход. Така е, но Христос е учил в много училища. Сам Той казва: *Както Отец Ме е учил*. Неговата наука не е била като тази на нашите съвременни професори от университетите, които не знаят от колко елемента е съставен физическия свят. Казвате: „Как да не се знае това? Нали имаме периодичната таблица на елементите от Менделеев, в която се вижда от колко елемента е съставена материята?“. Да, но както знаете, и в тази таблица има междини, т.е. празни пространства, които отговарят на неизвестни засега елементи. Този въпрос може да остане още за дълго неизяснен.

Христос ни е оставил много правила, с които можем да регулираме нашия живот, защото живата материя има отношения към нашия живот. Ако вие изучавате теоретично свойствата на кислорода, това е едно, ако изучавате неговото приложение в живота, това е друго. Например, ако дишаш кислород в раздразнено състояние, той ще произведе един резултат в строежа на твоето тяло, но ако го дишаш по всички правила, той ще произведе друг резултат. Ако пък имаш тази Велика Любов към човечеството и бъдеш честен и справедлив човек и дишаш кислород, той ще произведе съвсем друг резултат.

Аз казвам: в света има два велики принципа, които хората трябва да приложат в живота си, за да не бъдат обикновени, а гениални: първо трябва да имат непоколебима Любов към Бога, да Го обичат, без да ги знае някой; и второ – всякаква лъжа от сърцата и умовете им да бъде абсолютно изключена. Ще кажете: „Може ли без лъжа?“. Може без лъжа, лъжата трябва да остане вън от живота. Аз говоря за съзнанието на човека. В съзнанието не трябва да се допуска абсолютно никаква лъжа – нито бяла, нито черна. Вън от живота всеки може да излъже. Питам някого: има ли петно на твоята дреха? – „Няма.“ Не, той трябва да каже, че недовижда нещата. Дрехата има петна, но той не ги вижда, това вече е друг въпрос. Или, ако кажа някому, че дрехата му е много модна, красива, това не значи, че по нея няма петна.

И тъй, аз говоря за лъжата в съзнанието на човека. Затова първото нещо, което предстои на човека, е да се освободи от лъжата. Освободи ли се от нея, тогава в неговия ум ще потекат сили, които ще го направят силен и мощен да мисли. Единственото нещо, което сега спъва хората, е лъжата. Даже някои учени материалисти казват, че вълкът и лисицата били по-умни от човека. Казвам: по-голям глупак от вълка няма и по-голям глупак от лисицата няма. Ако вие представяте лисицата за по-умна от човека, питам: какво търси нейната кожа по дрехите на хората? И ако вълкът е по-умен от човека, какво търси и неговата кожа в складовете на хората? Както виждате, дерат кожата на вълка, дерат и кожата на лисицата. И всеки човек, комуто дерат кожата, учен ли е, умен ли е?

Чудни са хората, като казват за някого: „Този човек е много учен финансист, завършил е два факултета“. Да, учен е, но докато не е бил на власт, държавата имала на разположение 100 милиона, а щом дойде на власт, остават ѝ само 50 милиона лева. Може ли да бъде учен този човек? Не, този финансист трябва да отиде на онзи свят и там да приложи финансите си.

И всяка майка трябва правилно да прилага финансите си. Във всяка майка има лъжливата идея, че като ѝ се роди син, той трябва да бъде най-ученият, най-силният, най-знатният човек. Не, всяка майка трябва да пожелае нейният син да бъде най-благородният, най-великодушният, най-мъдрият, да се застъпва за каузата на страдащите, на хората без пари в света – това е, което идейната майка трябва да желае.

По какво се различава идейната Любов от материалната? В идейната има известни еротични образи, които развъртават умовете на хората. В съвременния свят ти никъде не можеш да погледнеш, без да се развърти умът ти. Накъдето погледнеш, все ядене и пиене, навред бирени чаши. Другаде погледнеш – ще видиш някоя жена със своите гънки на лицето, с особеното ѝ изражение, със своята особена хубост. Турците в този случай казват: „Благословение е да гледаш хубостта на такава жена“. Те си имат на турски специален израз, който мъчно може да се преведе на български език. Онези, които знаят турски, нека го преведат на български на тия, които не знаят.

Срещнете някоя мома, намирате я внимателна, красива и си казвате: „Хубава е тази мома, очите, устата ѝ са хубави, устните ѝ са червенички“ и т.н. Не е лошото в това, че се възхищавате, но лошото е в желанието, което се явява. И започва някой да се увърта около нея. Желания има в този човек. Така и вълкът има желание да пипне овцата, че после да я изяде. И лисицата има желание да пипне най-хубавата кокошка и да я изяде. Някой човек погледне къщата на своя приятел, хареса я и веднага я пожелае – казва: „Да имам и аз такава къща!“. Слушате, че някой свири хубаво, и казвате: „Да мога и аз да свиря така!“. Да, тия желаня развъртават хората. Идейното седи в това, когато излезеш вечер, да погледнеш звездите, без да се породя у теб желание да ги пипнеш, нито да ги целунеш. Излезете ли денем да се попечете на Слънце,

да не се породи у вас желание да целунете, нито да пипнете Слънцето. Кажете си: „Много хубаво е това Слънце, приятно е да си попечеш гърба на него!“. Значи идейни неща са тия, които са достояние на всички еднакво. Достатъчно е да си отворите очите и да погледнете към небето, за да се зарадвате на Слънцето. Идейните работи са достояние на всички същества, а материалните са достояние на малцина.

Днес парите не са достояние на всички хора, но възможно е някога да станат. В света има приблизително един и половина милиард хора, а всичкото богатство възлиза приблизително на 100 милиарда злато. Можете ли да сложите това богатство на едно място? Не, тези пари са един бюджет на Природата. На Слънцето има един ангел, който управлява Земята, и всяка година той прави своите изчисления – какъв бюджет може да се отпусне на Земята за това време. Този ангел, като прави своите сметки, всяка година определя по колко приход може да се отпусне било за Франция, било за Англия, било за Русия или пък за която и да е от малките държавици. От Горے се определя по колко литра дъжд да се изпрати на Земята, по колко ябълки, круши или други плодове да се родят за дадена година и т.н.

Вие ще кажете: „Господ нарежда тия работи“. Да, Господ ги нарежда, но Той има Свои слуги, чрез които Си служи. Господ не е слуга на хората, да нарежда Сам всичко. Вие казвате: „Господ ми изпрати това“. Да, Господ изпраща всичко от Горے. По същия начин изпраща мисъл до някоя майка да гледа едно дете: „Ако го гледаш, добре ще бъде за теб, ако не го гледаш, ще има наказание“. Казват след това, че майката била идеална. Не, тя гледа това дете от страх.

Ще ме извините, но сегашните майки аз не считам за идеални. Сегашната майка е идеална в тесен смисъл на думата, но не и в широк. Още много ѝ е нужно, за да бъде идеална. Пък и дъщерята и синът не

са идеални. Днес и проповедниците, и свещениците, и учителите не са идеални. Казвате за някои: „Те са идеални, гениални хора“. Нека дойдат тия идеални, тия гениални хора да ги видим! Аз не отричам, че ги има; съществуват, но се срещат рядко в света.

Сега например навсякъде са се втурнали детективи да следят, да видят откъде получавам пари. Казват за мен: „Този човек навярно получава някакви средства от Америка или от Русия, затова проповядва“. Досега обаче в нищо не са ме хванали. Питам: откъде минават тия пари, та никой не ги улавя? Казвам: едно нещо трябва да знаете: аз съм най-богатият човек в света, няма защо да чакам на Русия или на Америка. Какво ще търся в Русия? Аз зная къде има заровени пари в България, няма защо да ходя другаде да ги търся. Като ми потрѣбват, ще отида да си разкопая от земята няколко наполеона и работата свършва. Като лекувам хората, като проповядвам и ми потрѣбват пари, аз отивам някъде, където зная, че има заровени пари, и запитвам съществата, които ги пазят: „Ще ми позволите ли да си извадя няколко наполеона?“. Като ми позволят, взимам си колкото ми трѣбват.

Казвате: „Това е само за замазване на очите“. Ние говорим една велика, една идейна истина, за да се събудят хората. И когато аз им проповядвам идейни неща, те започват да се прозяват, да заспиват и казват: „Кажи ни нещо съществено“. Кое е същественото за вас? Дали България ще вземе Македония – за българите това е нещо съществено. Русите казват: „Какво ще стане с Далечния изток?“ – това е същественото за тях. Не е лошото там. Всеки народ може да има един стремеж, но тази борба, която се води между народите, трябва да бъде честна. Нека има една експанзивност в народите, но те трябва да се стремят правилно. Не е лошо, че българите искат Македония, но главата им трѣбва да изтънее.

Гърците казват, че черепът на българина бил дебел. Аз съм изследвал черепа на българина и съм намерил,

че е много дебел. В религиозно отношение българинът е много слаб, затова страда толкова много. В него няма нищо свещено. Той е честен и справедлив, но дойде ли до почитание и уважение, там го няма. Аз ще ви докажа това. Вземете вестниците и вижте какво пишат всеки ден. Те пишат празни работи. Какви ли не лоши работи пишат за този, за онзи и много естествено е, че ще пишат такива неща. Човек не може да мисли различно от това, както живее той сам. Както живее, тъй мисли и за другите.

Казвам: засега всички хора живеят в закона на греха. В света още царува свещеният егоизъм. Всички търсят щастието там, където го няма. Че трябва да търсим щастието – съгласен съм. Че трябва да бъдем силни – съгласен съм. Че трябва да бъдем умни – съгласен съм. Че един народ трябва да се развива национално – съгласен съм, но методите, начините и средствата, с които трябва да си служи, не са правилни. Човек не трябва да си служи с йезуитското правило, че целта оправдава средствата. Не, не е така, насилието всякога ражда насилие. Любовта всякога ражда Любов. Светлината всякога ражда Светлина – тя не излиза от тъмнината, само се проявява в тъмнината. Тъмнината е само един фон за Светлината. И разумността не излиза от глупостта – глупостта е един фон, на който изпъква разумността. Разумните хора в сравнение с другите са на една по-висока степен на развитие, отколкото обикновените. Всички хора имат ум, само че се различават по своята интелигентност, по степента на техния ум.

Казвам: ние трябва да подхранваме ума, който имаме. Ако вие не подхранвате вашия ум със светли, чисти мисли и ако не подхранвате вашето сърце с чисти и безкористни чувства, ще дойде ден, когато можете да попаднете под изкушение. Не е лошо това, но казвам: само силните хора се подлагат на изкушение, само на силните се слага голям товар, само силните са

повикани да воюват. Силен трябва да бъде човек в умствено отношение, силен трябва да бъде и в морално отношение, силен трябва да бъде и във физическо отношение! Във всичко това трябва да има едно вътрешно съчетание, но на първо място умът на човека трябва да бъде силен и благороден.

Христос казва: *Блажени нищите духом*. Умът на човека може да се развива и да расте извън материята, затова човек не трябва да обременява своя ум. Ако искаш умът ти да мисли правилно, не трябва да му слагаш никаква тежест от материята; сложиш ли му само един грам, ще го осакатиш. Следователно не трябва да поставяш в ума си никаква материя, която тежи, може само материя без тегло. Мислиш ли за материални неща, всяка подобна мисъл ще привлече съответни сили, които ще предизвикат известно давление върху теб и с това твоето развитие ще спре.

В нашия мозък има известни центрове, посветени само на известни области в живота. Например ти искаш да знаеш какво ще бъде твоето бъдеще, за да знаеш как да поведеш работите си. Като знаеш всичко това, ти ще знаеш какви сили да избереш. В твоя ум има специални способности, отредени за специални работи. Това са специални станции – ти ще отидеш при една от тях, ще бутнеш там със звънчето, ще ти се обади някой ангел и ти ще му кажеш: „Моля високоуважаемия или високопочтения ангел да ми каже какво трябва да правя“. Ако си бутнал точно определената станция, този ангел ще ти каже: „Трябва да бъдеш много мек, много благ, да не предизвикваш никого, да не нарушаваш правилата на живота на никой човек. Ти трябва да бъдеш най-мекият, най-благородният, най-идеалният човек, да бъдеш готов да услужваш на всички хора, за да услужват и на теб“.

Сега според вашата философия вие казвате: „Ако аз услужвам на всички хора, какво ще стане с мен?“. Един гениален човек може да послужи на всички хора

изведнъж. Той не трябва да им услужва специално, но като услужва на един, той помага едновременно на всички. Казвам: на еди-кое си място трябва вода. И като дойде водата, пусна я и така се помага на всички изведнъж.

Трябва да се проповядва, че славата на един народ или на една държава зависи от добрите, от благородните хора в нея. Не е достатъчно само да се построи един паметник на добрите хора. Казвате: „Какви велики неща са писали Ботев, Левски!“. Какво са писали те? Какво е искал да каже Ботев в едно свое стихотворение с думите „Не Ти, Боже, Който Си на Небесата, но Ти, Боже, Който Си в сърцата“? Той е искал да каже следното: „Господи, Ти, Който Си тъй високо на Небето, не Те познавам, но Ти, Който живееш в мен, научи ме да позная Господ, Който е Горе на Небето“. Тъй трябва да кажат и свещениците. Няма какво да цитирам по-нататък думите на Ботев. Следователно ние първо познаваме онзи Бог, Който е в нас, а после онзи, Който е извън нас.

Какво ще познаем най-първо в себе си? Първо видимото, а после и невидимото, защото има материални неща, невидими за нас. Ето защо ние можем да се домогнем до истинското познание за външния свят, който наричаме физически, само чрез вътрешната светлина. Вземете например съвременните астрономи, които със спектроскопа гадаят дали една звезда се приближава към Земята, или се отдалечава. Как познават това? При наблюдение в спектроскопа се образуват известни светли и тъмни линии. Когато звезда приближава към Земята, светлата линия става по-широка, а когато се отдалечава, тази светла линия става по-тясна. Въз основа на това ученият казва, че тази звезда се отдалечава или приближава към Земята. Дотам са дошли днес съвременните учени.

Но в пространството има и друг уред, чрез който можем да си служим, за да видим, че има и други

сили. Част от тази светлина, за която се говори, е физическа. Значи Разумността като сила не е в материята. Вземете например онази фонографска плоча, която говори. Сама по себе си тя не е разумна, но разумността е извън нея. Тази плоча не чувства. Тя може да плаче, без да е плакала когато и да е, може да говори, без да е говорила някога. Тя е ехо на човешката реч, която само се отразява в нея. Но има известна разумност в Природата, която всеки от вас може да наблюдава. Тя е следната: ако се случи денем да сте мрачни, неразположени, а Небето е покрито с облаци, то като се качите на един висок планински връх и отправите ума си към Бога или към всички по-напреднали от вас същества, след малко ще забележите, че над вас някъде на север или на запад, или на изток ще се отвори едно ясно място. Вие ще познаете, че това е отговор на вашата молитва. Тези от вас, които имат тази опитност, нека мълчат. Всеки, който говори за своята опитност, е тщеславен. Ние искаме да разберем тази истина. Някой път това място се отваря и после скоро се затваря. Духовният човек, като се отвори това място, може да го запази през всичкото време на живота си. Не само това, но когато приближаваш към един град или към едно село, където хората са чисти, ще видиш, че над колибите на тия хора, колкото и да са прости, Небето е отворено. Влезеш ли в някое село, където няма нито едно отворено място на Небето, ще знаеш, че хората в това село са обикновени.

Това, което е вярно за физическия свят, е вярно и за нашия ум. Ако ние не можем да разсеем тия облаци с нашата Вяра, как ще определим правилно нашите отношения? Често казваме, че Бог ще промисли за нас. По кой начин ще промисли? Бог е промислил, ние трябва да приложим тия закони, които е вложил в нас, които ни е поверил. Не трябва да излагаме Бога на изкушение. Ако аз съм добър човек, не трябва да казвам: „Както съм гладен, нека дойде някой ангел

да ми донесе един хляб“. Голямо тщеславие е от моя страна да искам да дойде един културен ангел от Небето да ме храни с хляб.

Един от древните пророци, който беше богоугоден, в един подобен случай не получи храна с някой ангел, но Господ му изпрати в услуга гарга. Вие ще кажете: „Ако си пророк, нека Господ ти изпрати пари“. Някой казва: „Аз се помолих на Господа и Той ми изпрати пари“. Ние не можем да се хвалим с това. Когато някоя красива мома срещне един момък и го погледне, той веднага изважда един чек, подписва го и ѝ го предлага, без да му се е молила тя, като ѝ казва: „На високоуважаемата или на високопочитаемата госпожица в знак на голяма признателност“. Тя веднага слага този чек в ръката му, като казва: „Господине, аз нямам нужда от пари. Има бедни хора, които се нуждаят от пари, дайте този чек на някои от тях. Аз съм привикнала да изкарвам прехраната си с честен труд, затова услужете на моите бедни сестри“. Аз уважавам такива хора. Ако един религиозен човек вземе тия пари, той ще направи църква и след това двама свещеници ще започнат да се карат кой от тях да служи на тази църква. Ако пък с тия пари съгради един университет, ще накара двама професори да се карат кой от тях да преподава в този университет. Аз не съм против тия неща, но казвам: ако искаме да бъдем идейни хора, трябва да имаме висок морал. С този морал, който днес имате, не може да се отиде много далеч.

Вие казвате: „Ние сме смъртни хора, затова трябва да помислим за себе си да си осигурим едно хубаво погребение“. И след това казвате: „Ние трябва да бъдем добри“. Да, още сега можете да бъдете добри. Казвате: „Това ще остане за някое друго прераждане“. Не, още сега, в това прераждане можете да бъдете добри. Казвате: „Аз съм православен, не вярвам в прераждането“. Хубаво, ти не вярваш в прераждането, но има една допирна точка, в която можем да се съгласим: ти

и аз можем да живеем по Бога, без абсолютно никаква лъжа. Ти и аз можем да служим на Бога без пари. Дали съм православен, или евангелист, дали съм окултист, или теософ – това не е важно, все трябва да имаме едно име. Нека осветим нашето име! Аз ще кажа: ти си един отличен православен, ако можеш да служиш на Бога безкористно и абсолютно без лъжа. Ти си един отличен протестант, ако можеш да служиш на Бога безкористно и без всякаква лъжа. Няма какво да увеличаваме Църквите, няма какво да увеличаваме членовете им. Колко на брой трябва да бъдат членовете на една Църква? Те са записани. Тези хора, на които аз трябва да проповядвам, са определени още от 8000 години и те ще дойдат. Те не са мои последователи, но последователи на Бога, на тази Велика истина, и като я приемат, те ще я проповядват. Някои питат: „Достъпно ли е вашето общество?“. Щом си определен от Бога, достъпно е; ако не си определен, ще изпратиш прошение до Белиите Братя да те приемат.

Сега ще кажете: „Тези работи не са точно така“. Прави сте. Който вижда нещата, мисли по един начин, който не ги вижда, мисли по друг. Който чува нещата, мисли по един начин, който не ги чува, мисли по друг. Който вкухва нещата, мисли по един начин, който не ги вкухва, мисли по друг. Който е опитал живота, мисли по един начин, който не го е опитал, мисли по друг. Някой казва: „Аз опитах живота“. Какво от това? Видях, че в живота нищо не е реално. Казвам му: ако си разбрал това, нищо не си опитал.

Знаете ли на какво приличат съвременните хора? Отива един турчин при султана и му казва: „Аз изгубих всичко в живота си от ядене и пиене, крайно заборчлях, но всичко опитах и разбрах“. Запитва го тогава султанът:

- Кое е най-сладкото в кокошката?
- Трътката.
- Браво, ти си опитал и разбрал живота.

Като чул това нещо друг турчин, отива и той при султана и му казва, че всичко е опитал и е разбрал живота. Султанът го пита:

– Кое е най-сладкото в бивола?

– Задницата.

– Ударете на този 25 тояги, той не е опитал всичко в живота.

Този турчин, като чул, че най-сладкото в кокошката е задницата, трътката, помислил, че и в бивола най-сладкото ще бъде задницата. Не е така. Всеки човек, който е дошъл на Земята, трябва да разбира дълбокия смисъл на живота като учен човек.

В миналата си беседа аз ви говорих, че човек трябва да проучи себе си, той трябва да проучи онова място, с което да се съобщава с Бога, с всички свои напреднали братя и с Братството на Правдата в света. Човек има разни центрове, чрез които може да се съобщава с тия по-висши светове. Ако може да развие живота си по този начин, той ще има отличен живот; ще отвори клапите на миналото си и ще види как е живял, ще отвори клапите на бъдещето и ще види какво го очаква и най-после – ще отвори клапите на настоящето и ще знае как да върви. И вече няма да ходи в тъмнина, с пипане, а ще ходи с виждане. Някой пита: „Ти вярваш ли?“. Не, аз виждам нещата. Вярата е принцип, приложим само за онези неща, които още не съм опитал. Следователно онази област, която още не съм опитал, аз поставям в областта на Вярата, а онази област, която съм опитал, спада към областта на човешката интелигентност.

Христос казва: *Блажени нищите духом. Блажени миротворците, защото те ще наследят Земята.* Това са все методи, които човек трябва да вложи в себе си. Най-първо трябва да вложи в себе си идеята, че трябва да бъде добър – не да бъде добър на добри дела, но добър по възприятия, за всяка нова идея в света, от каквато и област да е – дали физическа, умствена

ЩЕ СЕ НАСИЯТ

или духовна, неговата душа трябва да бъде отзивчива, за да да може да я възприеме и приложи в живота си. После, той трябва да възприеме в себе си всички онези хубави форми, хубави образи, които не носят в себе си никакъв еротизъм. Например ако аз извадя от джоба си една златна монета и ви я покажа, тя може да ви разврати. Или ако ви покажа един скъпоценен камък, и той може да ви разврати. Какво ще научите от този скъпоценен камък? Той не трябва да бъде отвън, а скрит във вас. Този скъпоценен камък трябва да бъде проводник на известна енергия. Следователно ти трябва да поставиш тази енергия в действие.

Сега например нашият учен съвременен свят е започнал да се занимава с една стара наука, астрология. Според нея животът има 12 зодии, а всяка зодия има свои качества, скрити в живота. Тези 12 зодии не са нищо друго, освен 12-те източници на живота. Следователно, за да се създаде човека, в него са влезли 12 източници, но по причина на грехопадението шест от тях са запушени, а са останали само шест. Значи ние се развиваме само в сънно състояние, а в будно, в будния си живот се излагаме на големи изкушения. Ти изпращаш сина си на училище и там той се развращава. Вижте каква е днешната младеж! Казвате: „Ама те са млади!“. Да, но животът има свой израз.

Аз не говоря за онази патологична болна любов, която се проявява, като заболяе известен център в човека. Щом даден център заболяе, и любовта става анормална. Любов ли е това в един мъж, щом той може да нападне всяка жена? Любов ли е във всеки човек, който може да се гаври с всичко, което е чисто и свещено? Любов ли е това да се говори само за уста-та или за тялото на една жена? Това е една извратена, една еротична култура.

Ние ще говорим за звездите, за целувките, но не за такива целувки, каквито ти може да дадеш. Когато приближаваш към една душа, трябва да се приближа-

ваш със свещен трепет, да чувстваш, че тя е излязла от Бога, да не я изкушаваш. И като я погледнеш, в погледа ти да няма никаква лъжа. Като срещнеш когото и да е, ще се изправиш пред себе си и ще кажеш: „Господи, помогни ми да се проявя тъй, както Ти Се проявяваш!“. И ако всички културни хора, които днес са на власт, ако всички учители и професори приемеха и въздигнеха в себе си това знание, знаете ли какъв културен народ щяхме да бъдем? Ако всички майки и бащи, ако всички свещеници приемеха това Учение, какво поколение щяхме да имаме! А не като сега – всички се смеят и мислят какви средства да намерят срещу сектантите. Не, за Бога няма сектанти в света. Че какво е Христовото учение тогава? Ако те са истински християни, нека ни покажат най-добрия си пример. Няма да презираме Името Божие!

Ние срещахме един българин евангелист и друг – православен. По какво се различават те? Само по името, но не е името, което прави човека, а човекът прави своето име. Ако онези, които са в Православната църква, живеят един възвишен и благороден живот, те ще въздигнат Православната църква и ще я направят свята. И тогава ще се отворят стените на тази Църква, няма да има вече кръстове, няма да има вече каменни църкви. Всеки човек ще е един кръст, който ще свети. Аз бих желал всички Църкви да светнат така, че като има две Църкви в един град, да няма нужда от електрическо осветление. Ние сме светлина, ние сме кръстове – значи имаме страдания. Всички народи, които са подложени на най-големи страдания, са кръстовете на храма. Цяла Русия днес е само кръстове. Всички тия кръстове дойдоха върху живите хора.

Не кръстове, но разумност и търпение трябва сега в света. Гледам един наш писател, Михайловски, излязъл да напада теософите и окултистите, че били безотечественици. Те били безотечественици, а той имал отечество. Защо трябва да се занимава с такива

работи? Всеки човек, който не живее чист и свят живот, е безотечественик. Той трябва да люби народа си. Сега хората чрез насилие жертват всичко. Как няма да жертват – закон има! Който не изпълни своя дълг към отечеството си, затвор има за него. Така е и в Русия, и в Англия, и в Америка, навсякъде. Питам: в този патриотизъм има ли Любов? Не, насилие има. Ние сме добри по необходимост.

И сега, ако тъй просто си поставяме имена, губим живота си в празни работи. Засега всички хора на Земята имаме една трудна задача – да подобрим живота си. Той съдържа богат материал. Ние можем да превърнем в добри и най-лошите условия на живота си. Беднотията, сиромашията е едно лошо условие, но можем да излезем от този живот. Даже и най-простият, и най-некултурният човек може да стане един отличен професор. Даже и онзи, който има едно хилаво тяло, но разбира законите, може да подобри състоянието си. Как? Като излезе да пече гърба си на Слънце и съсредоточи ума си към всички добри хора на Земята, да изпълни мисълта си само с добри и благородни мисли – тогава няма да минат и 20 дни и ще получи един добър резултат. В това време ще се свърже с добри хора на Земята и те ще му помогнат.

Ще кажете: „Докажи това!“. Тия неща не се доказват научно. Всички неща, които не се доказват научно, са истинни, а онези, които се доказват научно, не са истинни. Аз мога да приведа ред примери от Френската академия на науките от 19. век, където повечето от теориите на това време бяха верни и истинни, но сега се доказва, че не са верни. Това, което е доказано научно, не е вярно и истинно, само това, което животът е проверил, е вярно и истинно. Ето ви една велика истина: постави гърба си на Слънце и се печи! Не че Слънцето лекува, но разумният живот, който е вложен в него, разединява проказата в човека и след време тя изчезва. Христос как лекуваше? По същия закон. Той питаше: *Имаш ли Вера в Разумното начало*

на живота? – „Имам.“ Той слага ръката Си върху тази жива сила и проказата изчезва. Ще кажете: „Да, но това е било във времето на Христа“. И сега е така. Все пак трябва някой да ви постави в контакт с живите сили на Природата. Ако не дойде някой да те постави в контакт, ще лежиш дълго в болницата, където ще дойдат лекарите със своите губерки, ще направят една инжекция, че втора, че трета, докато най-после настъпи парализа на гръбначния стълб и човекът отива на онзи свят. Казват после: „Дойде някакво усложнение“. Тъй е и в науката. Защо един доктор да не може да приложи новите методи? Сега всички лекари казват за някоя болест: „Тази болест може да се излекува само с операция“. Съгласен съм, че трябва операция, но кога? Да се прави операция на гнили места – разбирам, но да се прави операция на живо място – това не разбирам.

Аз имам друго изкуство, то е следното: мога да взема една жива клетка, да я сложа в желатин и после да я поставя под две стъкла, там да се размножава. След време ще извадя тази клетка, която вече се е превърнала в парченце жива кожа. С тази кожа мога да залепвам което място искам – тя ще може много лесно да прирасте към живото месо. Това е наука. Да взема живо месо от гърба, за да закърпя с него носа, не е наука. Казвате: „Направиха операция на носа на еди-кого си“. Да, направиха операция на носа му, но развалиха гърба му. Вярвате ли, че този нос ще мисли така, както по-рано? Не, дълго време трябва да мине, докато дойде до първоначалното си състояние. Нос, създаден от такава кожа, на първо време деградира. Аз мога да ви дам ред научни факти, с които да ви убедя в истинността на тези твърдения, но учените ще се обидят от това.

Вие, които сте лекари, имате ли еликсира на живота? Нямате го. Като го придобиете, ще можете да лекувате и ще бъдете истински лекари. Тогава всяка болест ще се поддава на вашето лекуване, но този ме-

тод не е за грешните хора, а за най-учените, за тях е и еликсирът на живота. Аз намирам, че грешните хора трябва да преминат през ред операции, докато научат урока си. Похвалявам лекарите в едно отношение – в това, че научават хората да вярват. Дойде този учен лекар и казва на болния: „Ще вземаш от този прашец по три пъти на ден: сутрин в 8 часа, на обяд в 12 часа и вечер в 6 часа“. Болният казва на жена си: „Пиши, жено!“ – и жената пише всичко, което лекарят казва. Това е възпитание. Този човек се учи да вярва. После пак дойде лекарят, пита: „Употребил ли това лекарство?“. – „Да.“ – „Сега ще предпиша друга рецепта.“ И предписва нови лекарства. Така е за известни хора, но когато ти си минал през подобни изпитания, ще дойде друга болест, като проказата, и вече не минава с капки. Лекарят трябва да се махне и тогава ти ще концентрираш своя ум към Бога. Щом Бог простре ръцете Си към теб, от ръцете Му ще потекат живи сили, от които проказата ще изчезне. За да стане това в един народ, той трябва да събере хиляди души на едно място, да образува от тях една батерия, през която да премине силен ток. Не мислете, че това може да стане лесно – изискват се най-малко 2000 години, за да се създаде една нова култура. За да се яви един велик Учител, трябва да се приготви култура, подходяща среда за него. Той няма да дойде незван, но трябва да го викат, та като дойде, да намери готови хора, които да възприемат неговото учение – материално, духовно и умствено.

Казвам: понеже сега сте влезли в този път, трябва да правите опити. Запомнете: излагайте гърба си на Слънце! Неразположен ли си нещо – изложи гърба си на Слънце! Вие може да кажете: „Проповедта на този човек беше малко несвързана“. Оставете това настрана, то е индивидуално схващане. Нека у вас остане следното свързано нещо: ако сте неразположени или нямате пари, или сте болен, искате от приятеля си

пари да се лекувате, но той не ви дава, тогава аз ще ви дам един чек, който веднага подписвам. Давам този чек на всички ви даром, той се състои в следното: излизайте всяка сутрин на Слънце, като излагате гърба си най-напред към юг, после малко на север, малко на изток и постойте така един час, от 7 до 8 часа сутринта. Отправете ума си към Господа и кажете: „Господи, просвети моя ум! Дай здраве на всички хора, а заедно с тях и на мен!“. След това започнете да мислите върху най-хубавите неща, които знаете.

Направете този опит за цяла година и като се срещнем след година, аз ще държа друга беседа, която ще има предвид вашите опитности. Ще видите, че 99 % вашият опит ще бъде сполучлив. Ако не изпълните това точно, вашият опит няма да бъде сполучлив. Този е чекът, който ви подписвам, с който искам да ви убедя, че в света има една Разумна сила, която определя живота на всички същества. Тогава няма да казвате, че няма кой да се грижи за вас. Има кой да се грижи, но тези Същества не са на Земята, те са извън нея.

Един от еврейските пророци казва за Бога: „Написах ви на ръката Си“. Това е великата истина, която трябва да носите в себе си, за да бъдете културни хора, за да можете да се развивате, да можете да влезете във връзка с тези източници на живота, да знаете каква ще бъде вашата съдба и да влезете във връзка с вашия духовен, материален и умствен живот. И всички ваши майки и бащи, всички ваши дъщери и синове, всички ваши учители да имат това велико блаженство, да бъдете здрави и весели, да бъдете носители на онази Вечна светлина, в която Бог живее.

06.06.1926 г., София

ЩЕ СЕ НАСИЯТ

Стана плът

И Словото стана плът.

Йоан 1:34

Във всички области на съвременния културен век се забелязва едно вътрешно разширение в човешкото съзнание. Вследствие на това разширение у хората се заражда и недоволството. Вземете за пример детето на някой баща – докато е малко, той харчи малко пари за дрехи, но когато започне да расте, става голям син, бащата казва: „Синко, мъчно се живее – ти растеш, ставаш голям и сега се харчат много пари за дрехи“. Следователно, за да не се харчат толкова пари, човек трябва да расте по-малко. И когато говорим за известни преобразувания в обществото, ние разбираме един вътрешен органичен процес, който налага това преобразуване, това видоизменение на живота, и то във всички посоки. Този процес видоизменя всичко в живота.

Има хора, които вярват, че както са живели преди 2000 години, тъй ще живеят и днес. Те казват: „Истината е неизменяема“. Да, Истината е неизменяема, но тя не е още за хората. Питам ви тогава: какво отношение има между Истината и човешкия живот? Тази Истина е само цел за човека. Тя е като една далечна звезда, при това толкова далечна, че нейната светлина едва достига в умовете на някои хора, които мъчно могат да различат кое е право и кое е криво. И затова днес хората се запитват: „Кое е право и кое е криво, кое е Добро и кое е зло?“.

Аз ще ви определя от новото гледище какво е Добро и какво – зло. Когато човек жертва висшето, Божественото, за човешкото, за нисшето, това е зло.

Когато пък жертва човешкото за Божественото, за висшето, това е Добро. Ако един учен вземе статуята на някой велик скулптор, на която са изобразени най-важните неща от преди 10000 години, и я направи на прах, начупи я на дребни частици и сложи в една торба за спомен на бъдещото поколение, питам: добре ли е направил? Казвате: „В тази торба се намира свещеният прах на еди-кой си велика статуя“. Къде е тази статуя обаче? Тя е изчезнала. Смесеното в тази статуя е изчезнало, този човек носи само нейния свещен прах. И така, ние носим торби, пълни с прах. В тях носим костите на светиите и свещено ги пазим. Смесеното, възвишеното, свещеното не е в тия торби, то отдавна е изчезнало. Казвате: „Тук се намират костите на еди-кой си светия“. Казвам: да, в тази торба се намира прахът на еди-кой си светия.

Аз разделям хората в света на две категории: едните са от категорията хора, които по природа са родени да мислят право, а другите са родени да мислят криво. Сега да оставим настрана въпроса защо едни мислят право, а други – криво. Факт е, че едните мислят по един начин, а другите – по друг. На тия, които мислят криво, каквото дадеш, го счупват на прах, а каквото дадеш на другите, те съграждат от него нещо. Всеки разумен човек трябва да разбира тия два процеса, които съществуват в Природата. Действително, всеки трябва да знае да чупи, но кога и как? Той трябва да знае да чупи онези неща, които нямат съдържание, и от този прах да образува нова амалгама – да правиш от безсмисленото нещо смислено така, както днес от парцали правят хартия и както от недодяланите камъни правят великолепни статуи, храмове и училища – това разбирам.

И тъй, *Словото стана плът*. Върху този стих и досега има спор в християнския свят. Казва се в Писанието: „Плътта и кръвта няма да наследят Царството Божие“. Значи Духът и плътта в човека са в борба.

Думата *плът* има няколко значения, но по нямане на друга дума е употребена тази. Ако Духът е в постоянна борба с плътта, питам защо Разумното слово е станало плът, защо е избрало именно формата на плътта. Под думата *плът* ние разбираме живи същества, които постоянно растат и се развиват, защото има и друга плът, която постоянно се разлага. Следователно, когато се говори, че Духът е в борба с плътта, се разбира онази плът, която се разлага. Така например сегашната наша плът се разлага, плътта на сегашните хора умира. И днес, като се разболее някой човек, скоро викат свещеници да четат молитви, но ако вашето обоняние е силно развито, ще усетите да се отделя от тия хора нетърпима смрад. Това показва, че те са се разложили, те отдавна вече са умрели. Такъв човек постоянно се разлага и няма да мине дълго време, и той ще умре.

Вие казвате: „Човек е той“. Именно в този смисъл се казва в Писанието, че грешните хора ще умрат. И всеки, който се разлага, който гние, постоянно се мъчи и казва, че нещо го мъчи отвътре. Как няма да се мъчиш, разбира се – ти всеки ден умираш, постепенно се разлагаш. Най-първо това разлагане започва от човешкия ум: в теб дойде съмнение, неверие, злоба и т.н. Тогава ти казваш: „Аз съм свободен да мисля това или онова. Аз съм свободен да мисля както искам“. Не, човешката мисъл върви по един строго определен математически закон. Ти не можеш да мислиш както искаш и каквото искаш. Само глупавият може да мисли както иска, разумният мисли само това, което е разумно. Глупавият казва: „Ама аз нали съм свободен?“.

В какво седи свободата? Свободата на човека седи в това в даден момент, в даден случай да носиш толкова, колкото ти е потребно – нито повече, нито по-малко. Ако вземеш повече, глупав си; ако вземеш по-малко, пак си глупав. В това отношение някой казва: „Аз не искам да ме морализират хората“. Чудна работа! Какво нещо е морализирането? Морализирането

всякога подразбира някакъв вътрешен интерес. Когато някои хора са заинтересовани от нещо, те искат да морализират другите. Богатите морализират бедните, а бедните морализират богатите. Богатият казва на бедния: „Синко, има Господ и Той вижда всичко – Той те вижда, когато поглеждаш парите в моята каса. Знаеш ли, че освен това има дяволи, които ще те хванат и със своите шишове ще те мушкат в ада?“ – и той, горкият, трепери. После бедният минава покрай богатия и му казва: „Слушай, ти трябва да ми дадеш от твоето богатство заради Господа! Твоята каса е пълна. Не ми ли дадеш, и за теб ще има мушкане. Ти трябва да приложиш закона на Любовта“. Тъй се морализират хората в съвременното общество. Питам: морал ли е това? Какъв морал? Морал на богатия. Морал ли е това? Какъв морал? Морал на бедния. Този морал, който съществува от хиляди години насам, може ли да спаси света? Не може. Когато богатите дойдат на власт, измъчват бедните и когато бедните дойдат на власт, измъчват богатите.

И след всичко това казват: „Светът ще се оправи“. Кога? – „Когато богатите управляват, тогава ще има и култура.“ Казвам: да, културата и всички нейни блага ще бъдат само за богатите. Други пък казват: „Когато бедните управляват, тогава светът ще се оправи“. Не, когато бедните дойдат на власт, тогава богатите ще осиромашеят, защото управниците ще бесят и колят по същия начин както богатите, които са били преди тях. Същото положение ще цари. И бедните, и богатите са управлявали, аз знам какво могат да направят и едните, и другите. Питате: „Тогава кой трябва да управлява?“. Засега има друго положение в света, то е в контрастите.

Ще приведа известни факти. Ако реша да ви държа дълга философска беседа в един топъл, задушен ден, всички вие ще заспите под влиянието на натрупалия се въглероден двуокис във въздуха. Нека химиците

ви кажат какво влияние оказва той върху мозъка на човека, както и върху дихателната система. Той е на мястото си. Когато въглеродният двуокис приспива скръбните хора, аз го похвалявам, но когато приспива праведните, го укорявам. Когато той приспива хора, които мразят, аз го похвалявам, но когато приспива хора, които обичат, го укорявам.

Сега някои ще кажат: „Ние не трябва да ядем много, не трябва да спим много“. Каква философия има в това да не ядеш много и да не ядеш малко; да не спиш много и да не спиш малко? Хората ядат малко и умират, ядат много и пак умират. Казвате: „Да не ядем много, но да не постим“. Добре, а онези, които не постят, не умират ли? Значи същественото не е в това да не ядем много или да не ядем малко. Тогава какво трябва да правим? Ще ядеш толкова, колкото ти е математически определено или позволено, защото, ако внесеш една милионна част от грама повече, отколкото Природата предвижда, тя ще произведе окисляване, което ще докара отравяне на твоя организъм. Къде ще стане това отравяне? В твоя ум.

Господ ти е дал дъщеря или син, но ти не си доволен от тях и казваш: „Моята дъщеря или моят син не са толкова умни“. Откъде знаеш, че твоята дъщеря или твоят син не са толкова умни? Казвате за някого: „Този човек не е толкова добър“. Да, но вие поставяте една своя максима и според нея определяте. Казвате: „Като богат, този човек е добър, но като сиромас не е добър“. Това обаче не е морал. Срецам по пътя си един господин, който е натоварил своята кола с много скъпоценности, и му казвам:

– Господине, аз ти желая доброто, искаш ли да ме послушаш в нещо?

– Какво добро ми мислиш?

Казвам му:

– На 200 километра оттук ще срещнеш един голям планински връх и за да го преминеш, трябва да сва-

лиш част от своя товар, да облекчиш малко тежестта на коня си, защото иначе колата ти ще се прекатури, едва ли ще можеш да преминеш.

– Какво да правя с товари си?

– Половината от него хвърли, дай го на хора, които се нуждаят. Ти можеш да занесеш само едната половина.

Той ми казва:

– Как, ти ме мислиш за глупав човек?

– Не, не те мисля за глупав, защото си умен човек, затова именно ти и говоря. Ако не ме послушаш, колата ти ще се разпръсне, понеже добичетата ти ще бъдат уморени. Това е за твоё добро.

Вие сте семеен човек, имате жена, деца, две хубави маси, два гардероба, два скрина, пълни с по 2 чифта хубави дрехи и рокли за жената, за вас, за децата, направени от най-фини английски платове, имате и много ризи и всякакви други дрехи, затова разтоварете малко вашата кола! Как? Хвърлете по едно от всичко! Колко гардероба имате? Два. Хвърлете единия! Колко скрина имате? Два. Хвърлете единия! Колко маси имате? Две. Хвърлете едната! Колко чифта дрехи имате? Два. Хвърлете единия! Защо? За да не изгубите всичко. И ние виждаме същия закон да действа навсякъде в Природата. Всички сегашни нещастия в света произтичат от факта, че искаме да имаме много.

Ние имаме ясен пример от един американски богаташ, най-богатият човек в света, Рокфелер³⁶. Как мислите, щастлив ли е той при всичкото си богатство? Не, не е щастлив. Цели три години се намирал в положението на добитък, както нашият селянин храни добитък си. Лекарите му забранили през това време всякаква друга храна, освен овесена чорба. Защо? Защото в ума на този човек седи мисълта за милиардите, които имал. Умът му се прегърбил от тежестта на тези пари, вследствие на което се зародила болестта неврастения, тежка и почти неизлечима болест.

Явяват се при него най-знаменитите лекари в света и какви ли не лекарства му препоръчват, но не могат да го излекуват. И какво казва най-после Невидимият свят на Рокфелер? Казва му да остави половината от богатството си. На кого? На онези, които се нуждаят от него.

Аз взимам тази идея не в ограничен смисъл, защото, каквото и да говориш на сегашните хора, все материалното разбират. Засега светът има един материален колорит, но онова мощното, великото, което не умира в човека, не е материалното. Под думата *материално* ние разбираме онова, което гние, което се разлага, което умира. Същото разбираме и под думата *плът*. А онова, което е безсмъртно, наричаме или *душа*, или *дух*, или *ум*. Безсмъртното е, което расте и се развива в човека. Под *мощното, силното в света* разбираме Словото; то става видимо, облича се в плътта, за да се организира.

И днес ние виждаме съвременната химия и физика да изучават материята, но това още не е истинското ѝ изучаване. Че имало пясъчни зрънца – това още не е изучаване. Най-първо вие ще изучавате молекулното състояние на материята. Молекулите са живи единици. После ще изучавате атомното състояние на материята, атомите са живи единици. След това ще изучавате йоните – и те са живи. Най-после ще изучавате субйоните, които също са живи единици. Но ние още не сме дошли до онова фино етерно състояние на материята, с което свършва границата на материалния свят. Това е една отдалечена област, до която един ден ще стигнете. Какво е това състояние на материята – няма да доказвам, но ония от вас, които имат будно съзнание, един ден ще проверят това. Онези, които имат заспало съзнание, ще преминат през тази област по същия начин, както някои пасажери, които преминават с експрес една хубава област, но заспиват. Питам ги:

- Какво видяхте?
- Нищо.
- Защо?
- Защото заспахме.

И българите често спят по треновете. Гледам – някой човек пътува, но запушил цигара и уж гледа, а нищо не вижда. Той се замислил в това време кой колко има да му дава – този имал да му дава на еди-кое си число 5 000, онзи имал да му дава 10 000 лева и т.н. Ако пък някой е репортер, той мисли как да преувеличи някой факт, та да предизвика по-голям интерес. Казват за някого: „Той е отличен писател романист“. Къде са онези класически романисти? Ако днес бих пресял всички романисти, не зная колко истински бих намерил. Лесно е да се намери един герой или една героиня като тези в днешните романи. Ще намеря някое замислено лице, попаднало в едно хипнотично състояние, и ето един герой или една героиня.

Казват за някого: „Той е много сприхав, много активен човек“. Казвам: да, този човек знае само да чука камъни, да прави пясък. Досега аз не съм го виждал да създаде една статуя или една хубава мисъл, или едно красиво чувство. Той или пясък ще прави, или нещо ще разваля. Казвате: „Този човек е много религиозен, по три пъти на ден се моли“. Да, по три пъти на ден се моли, но лицето му е черно, никаква светлина не излиза от него и като го погледнеш, сякаш змия се е свила в кесията му. Замолва го някой: „Господине, имам да плащам една полица. Можеш ли да ми дадеш няколко лева назаем?“. – „Нямам свободно време, намери някой, който разполага с повече свободно време, той да ти услужи.“

Разказва се като анекдот примерът за един американски богаташ, който, след като чул една прекрасна неделна проповед, решил в себе си, като се върне у дома си, да раздаде половината от богатството си на бедни хора. Затова след проповедта той влязъл в сво-

ето подземие, където било скрито богатството му, но като го видял, веднага се спрял и се замислил: „Да давам ли, или да не давам?“. Най-после си казал: „Хайде, няма какво да давам“. След като решил това, желязната врата на неговото подземие се затворила и той останал там цели 20 дни, през което време умрял от глад. В последния си час написал на една бележка: „Бих дал половината от богатството си на този, който би могъл в този час да ми донесе едно парченце хлябец“.

И вие сега като този богаташ седите пред своята каса и казвате: „Да дам ли, или да не дам?“. След като сте слушали една прекрасна проповед или една беседа, Духът или някой ангел дойде при вас и ви казва: „Раздайте половината от богатството си на другите, защото с този товар вашата кола не може да се изкачи на върха“. Вие отивате във вашето подземие, където са богатствата ви, и казвате: „Да дам ли, или да не дам?“, но веднага в ума ви изпъкват жената, децата, роднините ви и казвате: „Не му е сега времето“. В този момент вратата на вашето подземие се затваря и всичко с вас е свършено. Тъй става не само с грешниците, но и с всички праведни. На едно място в Писанието се казва: „Онзи, който стои и гледа, да гледа да не падне“.

И тъй Словото, което влиза във вас, наричам възплътяване във възходяща степен. *И Словото стана плът*. Аз не разбирам това нещо само във физическия свят. Като разглеждам така въпроса, не виждам никакъв растеж в децата. В този смисъл даже и във възрастния не виждам. В повечето хора аз виждам само натрупване на материя. Казват за някого: „Лицето на този човек е тантуресто“. В това лице аз виждам само натрупвания. Това не е никаква изработка, това не е лице, от което, като го погледнеш, да диша живот, свежест. От онзи човек, в когото Словото е възплътено в плътта, излиза благоухание, а от всички ония, в които Словото не е станало плът, излиза една лоша, не-

приятна миризма. Аз знам много мъже, които се отделят от своите жени поради това, че миришат. И жени има, които се отделят от мъжете си по същата причина. За това нещо се дава развод навсякъде по света: и в Америка, и в Англия, и в България – навсякъде.

Та казвам: трябва да се стремите към истинския живот. Кой е истинският живот? В който Словото Божие става плът. Ние сега сме vyplътени в плът. Каква е нашата цел на Земята тогава? Искаме да станем господари на Природата. Не, най-първо ние трябва да станем господари на онези закони, чрез които се добива животът. В това отношение хората могат да си помагат едни на други. Ако вървят по новия път на живота, сиромашия в света няма да има и недоволство няма да има. Защо? Понеже нуждите им ще бъдат задоволени. Златото, богатството в света ще може да се привлича по същия начин, както се предават звуковите вълни по радиото. Едно време учените казваха, че звуковите вълни могат да се предават само по жици, но днес виждат, че те могат да се предават и без жици. Така и златото може да се пренася през въздуха. Онзи, който разбира тези закони, може да пренесе златото ти от едно място на друго и ти, като отвориш касата си, ще видиш, че златото не е там. Вие ще кажете: „Как е възможно това?“.

Ще ви попитам следното: защо денем, след като сте доволни от нещо, се чувствате щастлив, богат, но след един час изгубвате всичко това? Вие казвате: „Аз имам едно богатство, което никой не може да вземе и което с нищо не може да се откупи“. Питам ви: къде отиде вашето богатство? Как стана това, че тъй скоро сменихте вашето състояние? Къде е вашето щастие? Настава демагнетизиране, състоянието ви се трансформира, вашата каса се отваря и богатството ви изчезва. За една минута настава беднотията и казвате: „Животът няма смисъл, аз ще се убия“. Не се минава и един час, касата ви отново се отваря, златото ви се възвръща и радостта ви отново се явява.

Знаете ли какъв е законът, който трансформира живота? Вие казвате: „Господ ще поправи всичко“. Да, но Господ не действа отвън. Когато говорим, че Господ работи отвън, ние подразбираме ангелите и всички Напреднали същества, които са завършили своето развитие, които са завършили своята еволюция. Тогава откъде действа Бог? Казвате: „Духът действа отвътре“. Щом Бог действа чрез Своя Дух отвътре, тогава Сам Той къде се проявява? Той крепи всичко отвътре и отвън, но Сам не взима участие в нищо. Ако ви кажа, че Господ не се интересува от това дали сте богати, или сиромаси, вие ще кажете: „Тогава какво отношение имаме към Бога?“. В Бога има друга основна идея.

За да бъде Бог понятен за вас, трябва да започнете с тази основна идея, а именно – да намерите истинския живот, в който няма смърт. Следователно вие трябва да започнете с новото. Когато станете разумни, ще влезете в едно ново училище, ще влезете във връзка с Бога и само тогава ще можете да говорите за култура, за еманципация на мъже и на жени. Аз казвам: има два вида еманципация – еманципация на жените и еманципация на мъжете. И мъжът днес е тъй зависим, както и жената. Жените трябва да се еманципират от мъжете и мъжете трябва да се еманципират от жените. И мъжът днес е тъй зависим от жената и жената е зависима от мъжа. Какво значи да се еманципират? Да дойде между тях Великото, Божественото и те да се слеят в едно. Те не трябва да се мразят както става днес.

Мъжете и жените са само външни форми. Те са двойки, излезли от Бога, те са Словото. Тези души не трябва да се самозаблуждават, не трябва да мислят, че са се родили, но трябва да знаят, че са се възплътили на Земята. Не е достатъчно и да знаят, че са слезли от Небето, защото тогава аз ще запитам тези души какво има на Небето. Ако ти идеш от света на ангелите, какво ще кажеш за тях? Че и ангелите се развиват. В света съществува една вечна еволюция на съвършен-

ство. Цялата култура на света е дошла от ангелите. По същия начин се развиват. Когато идват на Земята, те възплътят това, което помнят от Небето.

Когато четете Стария завет, срещате там как Господ казва на Мойсей: „Гледай да направиш скинията така, както си я видял Горе“, но Мойсей не може да направи скинията така, както я видя. Под думата *скиния* ние разбираме друго – това подразбира да се създаде един дом, едно жилище за човешката душа. Под *жилище* разбирам живо тяло, в което да има място за всички, да има място и за Бога. Сега има ли място във вашето тяло за Бога? Вие казвате, че ходите на църква. Я ми кажете, на кое място е вашата църква? Вие ще ми кажете: „Нашата енорийска църква е на еди-кое си място. Нашият енорийски свещеник е еди-кой си“. Не, той е един наемник.

Това, което вие слушате да ви проповядвам, аз не наричам още проповед. За да се възплътят една моя проповед в плът и кръв, трябва да я прекарам през още 10 степени. Вие казвате: „Този човек съвсем ни обърка умовете. Ние знаехме, че трябва да обличаме добре децата си, да се храним добре и т.н., но сега какво трябва да правим?“. Моята проповед още не е разработена у вас. Сега, като се върна у дома си, аз трябва да работя още върху вас, да прекарам тази моя проповед през още 10 степени. Под *да ви проповядвам* аз разбирам да ви дам нещо от себе си, а не да взема нещо от вас и като се върнете у дома си, да кажете: „Сега разбираме Бога!“. Така че това, което имате, още не е проповед. Не е и проповед това да наредя една мисъл с нейните точки, запетаи, двоеточия, дълги и къси изречения, периоди и т.н. – всички тия неща са красиви, но те представляват малки и големи спирки. Аз наричам периодите в речта малки и големи станции. Такава една голяма станция, един голям период, е например Горна Оряховица – там се спират много пътници, починат си малко, купят си нови билети и пак продъл-

жават пътуването си. Другите малки спирки са точки, запетаи, двуеточия. След ред такива малки и големи спирки се достига до Варна, където цялата глава е завършена. Тази глава се скачва в общата фигура.

И тъй, Разумното слово трябва да се vyplъти, да стане плът. В миналата си беседа аз ви говорих за устройството на съвременното общество, но за да не изпаднете в крайност, трябва да знаете, че това се доказва от учени, които са живели някога в Египет, в Персия, във Вавилон – те знаят тия неща. От тези хора днес срещаме навсякъде в Европа – и в Англия, и в Германия, и в България – а и в Америка.

Аз няма да ви доказвам всички тия неща. Ако вярвате, приемете ги като верни, ако не, приемете ги като приказка. Не казвам, че трябва насила да приемете това, но ето, всички сте чели много романи, където се разказва за някой, че силно се е влюбил, и вие вярвате. Приятно е, че вярвате. Гледате – някой художник нарисувал една много хубава картина, която може да е вярна, а може и да не е вярна, но вие я изучавате, възхищавате се от нея. Както и да е, това не е важно, но казвам: и аз, и вие обичаме Истината, затова не искам да ви заблуждавам, но искам да ви накарам да я възприемете.

На Земята са живели не само тия учени, за които ви казах преди малко, но и вие сте живели, само че мнозина от вас, като сте минавали по тия места, сте спали, та сега нищо не помните. И ако сега се пробудите, мнозина ще проверят тази Велика истина – че са живели някога на Земята. И това е великото и красивото у нас – че носим опитностите на хилядите векове в своята душа. И всички добродетели, всички способности, които имаме днес, са резултат на минали животни. Тези опитности са складирали в човешката душа. Това е Словото, което сега работи. Бог не работи само сега; Той е работил и в миналото, пък и в бъдеще ще има Своето велико проявление.

Казвам: във всички ви трябва да има велик стремеж да добиете разумния, истинския живот и Словото да стане плът във вас. Нали всички искате да имате магическата тояжка? Казвате: „Какво ще се прави с тази сиромашия?“. Казвам: ще ви дам една тояжка и с нея ще си служите.

Един познат ми разказа пример, който ще ви предам със свои думи. Отива един от сточните ученици при своя учител и му казва:

– Учителю, много изпати главата ми! Моите съученици, а и всички хора около мен много ме мразят. От всички училища ме изключваха. Натеглих се вече в света. Дай ми нещо като мускали ли ще бъде, като дръвче ли ще бъде, та като го хвана, да мога да постигна нещо.

Учителят му отговорил:

– Аз мога да ти дам една малка пръчица, но опасността е там, че тя има два края: единият е лош, а другият – добър. Ако хванеш лошия край, положението ти ще стане 10 пъти по-лошо, отколкото е сега.

– Нищо, ти ми дай една такава пръчица, аз ще хвана добрия ѝ край.

Учителят му казал още две думи, които няма да споменавам. Дал му пръчицата и казал:

– Ще гледаш съзнанието ти да е будно.

Ученикът взел пръчицата и тръгнал по пътя си. По едно време срещнал човек, който му направил голямо зло. Той веднага намислил да му отмъсти по някакъв начин и хванал лошия край на пръчицата, но паднал на земята. Отишъл повторно при Учителя си и му казал:

– Кой е добрият край на пръчицата, за да хвана него?

– Тази пръчица не е за теб – му казал Учителят.

Тя не е за този човек, който не може да използва злото и Доброто в света. Всеки човек, който не знае как да носи пръчицата, не е маг. Той трябва да прегъ-

не тази пръчица на колело и да знае как да се движи в нея. Трябва да застане в центъра на това колело, на този кръг, и там да се движи. Съвременната философия казва, че в този кръг действа седмият принцип на излизане и влизане в кръга. Това са приливи и отливи в самия живот. Тия приливи и отливи се връщат много пъти към радиусите. Следователно, като дойде у вас една мисъл, трябва да знаете откъде иде тя – от периферията или от центъра на кръга.

Често вие имате известни настроения, виждате един човек и казвате: „Този човек не ми харесва“. Защо? Знаете ли, че този човек, когото вие не харесвате, е много обичен на Бога? Бог гледа еднакво и на него, и на вас. Ако е грешник, Бог гледа еднакво и на него, и на светията. Като ви казвам така, вие ще кажете: „Щом Бог гледа еднакво и на праведния, и на грешния, тогава защо да се стремим към съвършенство?“. Не, с това искам да кажа, че когато Господ иска да повдигне света, Той изпраща праведни хора, а когато иска да накаже света, изпраща грешни хора. Ако някой апаш хване един милионер за гушата и го обере, милионерът ще каже: „Какво право има този човек да ме изнасилва?“. А какво право имаш ти да изнасилваш другите? Тогава и ти не изнасилвай, за да не бъдеш изнасилван.

Всичката философия на живота седи в следното: като ви дойде някое нещастие, всеки от вас да може да контролира ума си, да се проникне от онази дълбока Вяра към Бога, да се зарадва и да знае, че това нещо е за добро. Дойде ти петнист тиф или друга болест, при която температурата ти се повишава до 40 или до 41 градуса – да кажеш: „Не, аз зная че и при 41 градуса няма да умра!“. Ще кажете: „Да, но науката е констатирила, че човек при 42 градуса вече умира“. Това, което науката е доказала, още не е абсолютно вярно. Ако човек вярва, ще види, че има микроби, които и при 120, и при 200 градуса не умират. Този човешки организъм,

който се разлага и гние при 42 градуса, е едно развалено здание, за което се изисква малко нещо да рухне. Истинският човешки организъм трябва да прилича на онзи вековен дъб, който от никакви бури не се събаря, нито се разкътва. Следователно огънят не разрушава хората, престъпленията ги разрушават. Казват за някого: „Този човек заболя от тежката болест. Температурата му се качи до 41 градуса, той не издържа и умря“. Не, той не е умрял от огъня.

В Писанието се казва: *Живото слово се е възплътило*. И тъй, за нашето благо и за всеки един от нас това Слово трябва да се възплъти. Всеки от вас още от днес може да започне нов живот. Като измени своя живот, с това ще измени и живота на своя народ, на своето общество и на своя дом, с което ще принесе благо и на цялото човечество. Когато Христос дойде на Земята, Той видоизмени всичкото тогавашно течение и внесе в света нещо ново. Христос и до днес работи и продължава да проповядва на хората, Той вече проповядва цели 2000 години. Днес само в Америка има 120 000 уста, в Англия има най-малко 72 000 уста, които проповядват все за Христа. Всички тия проповедници не проповядват тъй, както Христос иска, но Той им казва: *Проповядвайте криво-ляво, както можете, докато дойдат хората на Любовта, които ще носят магическата пръчица*. Те ще внесат в живота първото правило: когато дойдеш в дома ми, аз ще те поздравя с моята Любов и ти ще ме поздравяш с твоята Любов.

В Новата култура всеки ще има една определена стая за любещите, на които, като дойдат при него, той ще даде най-хубавото легло, най-хубавия юрган и най-хубавите дрехи. Който дойде при него, ще му каже: „Тези дрехи са за теб“. За всеки гост ще има и специално дърво с плодове. Ще каже: „Радвам се, че мога да ти предложа това дърво с плодове“ и той ще отговори: „Радвам се и аз ти благодаря за тези плодове. По тях познавам доколко съм обичан“.

Сега кой от вас има специални дрехи, специални легла, специална храна и специални плодове за гостите, които го посещават? Само царете. Когато дойде Новата култура, когато Словото стане плът в човека, тогава ще настане най-голямата радост на Земята и Христос няма вече да казва: *Син человечески дойде на Земята и не намери място да подслони Своята глава*. Къде може днес да подслони Своята глава? В Евангелската църква ли, в Православната ли? Христос от паметивека и досега е все същият. Божественото начало във всички времена се е проявявало според нуждите на човечеството, като е водило човешката душа в правия път за разбиране на Великата истина, която напредналите души търсят. Не е въпросът да поддържа една или друга страна, въпросът е всички да бъдем носители на Великото Божествено учение.

Когато ние говорим за Новото учение, някои казват за себе си: „Ние сме социалисти“. Питам: вие, социалистите, имате ли една стая в къщата си за вашите близни? – „Сега нямаме, но за в бъдеще ще имаме.“ – „Ама аз съм демократ.“ Вие, демократите, имате ли една стая в къщата си за вашите близни? – „Сега нямаме, но за в бъдеще ще имаме.“ – „Ние сме православни.“ Вие, православните, имате ли една стая в къщата си за вашите близни? – „За в бъдеще ще имаме.“ – „Ние сме комунисти.“ Вие, комунистите, имате ли една стая във вашата къща за близните си? – „За в бъдеще ще имаме.“

Някои от вас само чакат да видят какво ще кажа за комунистите, че да кажете: „Той говори за комунистите“. За какви комунисти? За тия, които носят парабели ли? Или за комунистите, които носят Живото слово? От кои комунисти сте вие – от белите ли, от червените ли, от сините ли, от кои изобщо? Хората се различават до известна степен едни от други, но трябва да преминат известни трансформации и в религиозно, и в политическо отношение.

Ще приведа следния пример: когато евреите пътуваха през пустинята, те носеха своята скиния, разделена на части. Всеки народ или всяко племе носеше по една от тия части. И когато ги запитваха из пътя какво носят, те отговаряха, че носят скинията. Когато всички тия племена се събираха, всяко племе слагаше своята част на едно определено място и по този начин я съграждаха. По същия начин и всяка политическа партия носи по нещо Божествено в себе си. Също и всяка религия носи нещо хубаво в себе си. В Православната църква например има нещо хубаво, но тя не включва в себе си само хубавото. Ала православните казват: „Само ние носим Божественото в себе си“. Не е така. И мохамеданите, и будистите, и всички религиозни хора все носят по нещо хубаво в себе си, но има разлика между тях. Някои носят нещо по-хубаво от другите, но все пак никой още не носи изключително Божественото. Когато обаче Христос дойде на Земята, или когато Бог дойде да живее на Земята, тогава всички хора ще се съберат на едно място и ще видят благо-то, което се съдържа у всеки един, и от това благо ще направят един великолепен храм, в който ще могат да се покланят на Бога в Дух и Истина. И Словото ще бъде у нас живо, изпълнено.

Върху тази база сега вие можете да се лекувате. Срещам мнозина нови медици, които искат да изучават добре медицината и казват: „Нали трябва да лекуваме хората?“. Да, трябва да ги лекувате, но трябва да знаете, че лекуването им не седи само в това да знаете устройството на тяхната костна и мускулна система. Аз нямам нищо против това, изучавайте костите, но знайте, че има живи кости, има и мъртви кости. Трябва да се изучава нервната система на човека в нейното здравословно, а не в нейното болезнено състояние. Изобщо, трябва да се изучават здравословните състояния в човека. Какво е здравословното състояние на едно дете и дали то е здраво лесно може да се разбере.

Как? Например дядото в някоя къща е болен, хилав, а при него спи внучето му. След известно време дядото се подобрява, а детето става хилаво. Или има случай, когато бащата на някое семейство е болен, почти на умиране, а детето е здраво, но от близкото съприкосновение настанва обратният процес – бащата оздравява, а детето умира. Тогава бащата казва: „Бог да прости моето дете! Аз оздравях, наистина, но то си замина“.

Има хора в света, които е достатъчно само да те погледнат и техният поглед да ти донесе някое голямо нещастие. Такива хора не носят нещо добро. И ако ти си дърводелец, например, като те погледне такъв човек, не минава много време и ръката ти се отсича. Такива хора, като посетят дюкяна ти само един път, цял месец след това никой не влиза в него. Казвате: „Какво се случи, че никой не ми влиза вече в дюкяна?“. Влязъл е някой от тия, благообразните, културните хора и е задигнал всичко от теб.

За в бъдеще, когато искат да назначат някъде някой учител, аз бих дал следната максима: да се избере една комисия, която да следи какъв резултат ще произведе явяването на назначения учител между децата. Без да знае той, те ще го наблюдават три пъти във време на преподаването му. Тази комисия ще следи какво желание ще се яви в децата му, когато излязат извън класната стая – дали ще вземат да четат някоя книжка, или ще започнат да играят и да се бият. Ако четат помежду си, значи този учител е на мястото си, но ако се бият, той е един обикновен учител.

Всеки учител трябва да носи нещо свещено в ума си, а ние днес поверяваме своите деца безразборно на този или на онзи учител. Казвате: „Учител е този човек“. Съвременните учители трябва да учат децата си, но как ще ги учат? Ако днес някой учител си позволи да изведе децата на Слънце, казват: „Този учител е идолопоклонник“. Ако ги остави в класната стая да дишат праха, казват: „Това е според програмата на

училището, занятията трябва да стават непременно в клас“. Защо един учител да не може да изведе децата вън от училището на чист въздух за час или час и половина и там да си поиграят?

Сегашните учители държат прозорците на класните стаи постоянно затворени, особено зимно време, да не би учениците им да настинат. Че със затворени прозорци те ще настинат по-скоро, отколкото с отворени. Ако един учител е добър, разумен, децата му не могат да заболее. Ако пък случайно заболее, той ще ги излекува. Същото е и с майката и с бащата. Смъртта не е в състояние да вземе детето на онази майка, която има Живото слово в себе си. Децата на всяка плът, която е в разрез с Духа, ще умират и ще се раждат. Ако такъв човек обърне някого към Бога, той ще умре.

Казвам: в приложението на това Учение всеки трябва да бъде много искрен, да се опита докъде е достигнал в това си развитие. Как ще се опитате? Идете в някой дом, където хората са болни, и ги запитайте само дали са добре, или не. Те ще ви кажат: „Децата ни са болни“. Кажете им: „Добър е Господ, всичко ще мине благополучно“. Идете след една седмица пак. Ако състоянието на болните се е подобрило, вие сте от добрите хора, но ако състоянието им се е влошило, вие не сте от светиите. Ако влезете в един дом, където хората не са в съгласие, а вие намалите поне наполовина несъгласието, това показва, че в душата ви има една свещена идея. Тя трябва да съществува тайно в душата ви, за да можете да влияете на хората за добро.

Сега всички хора се плашат от нас, но аз казвам: кажете ни, от толкова време вече хората в света само ядат и пият, в какво състояние се намират те? Подобри ли се животът им? Те не са ли в едно хипнотично състояние? Когато хората се убиват помежду си, това не е ли пак едно хипнотично състояние? Когато хората се мразят, това не е ли едно хипнотично състояние?

Всичко това е една хипноза. А когато вие събуждате хората, за да извършат Волята Божия не само на думи, но на дела, това не е ли един велик акт? Тогава защо ще се плашат от нас?

И сега седнали да третират въпроса дали Христос е спасил света и какво изобщо е направил за него. Христос и досега не е спасил Земята. Той спаси само тия хора, които бяха при Него. Питам ви: онези, които се бият, спасени ли са? Спасените са при Него. Казват, че на Земята щяло да стане Второ пришествие. Няма какво да става Второ пришествие, то отдавна е станало. Повече от век и половина става Второто пришествие, но не на Земята, а Горе, на Небето, и там хората около Христа са спасени. Днес обаче очакват спасението на Земята, очакват Христос да дойде след 200 – 300 години. Това е станало вече. И всеки от вас, като умре, или ще възкръсне, или ще остане на Земята да се ражда и преражда.

Сега всички хора казват, че Раят бил на Земята. Какъв Рай има на Земята? Ще те затворят, ще пишат всички вестници за теб, ще ти сложат какви ли не епитети и след всичко това ще кажат, че в някакви си палатки там горе в градината се вършили най-лошите работи. Откъде знаят те това? Присмял се хърбел на щърбел. По този случай турците казват: „Човек съди за нещата от себе си“.

Съвременното общество не може да види нищо хубаво в нещата. Аз съм срещал добри хора и между младите, и между старите, но кажат ли веднъж за някого, че е лош човек, лош става. Кажат ли за някого, че е добър човек, добър става. Среща ме един и ме запитва: „Ти знаеш ли какво пишат вестниците за теб?“. Зная. – „А защо не им отговориш?“. Не съм толкова учен, за да им отговоря. В много неща можете да ме обвините, но в едно не можете: досега още не съм подкупил пресата. И вестникарите са честни хора, пишат от убеждение. – “Но от страна на други може да са

подкупени.” За другите не зная, но колкото се отнася до мен, честен съм в своите намерения. Вестникарите са най-благоразумните хора, отлични са те, много добре просвещават хората. Те са деветото колело на седмото или на осмото чудо. Каквото напишат, това става. Като вдигнат врява: „Война, война ще стане!“ и война става. Като вдигнат врява: „Мир, мир, ще стане!“ и мирът дохожда. Като вдигнат врява, че на еди-кого си трябва да се помогне, и му се помага. Като вдигнат врява, че хората трябва да станат религиозни, и те стават религиозни. Каквото кажат, става. Те имат магическа сила, служат си с едно масло от най-хубавата есенция, в която има златни примеси. Като се намаже перото им с това масло, то пише и много хубави работи написва. Отдалеч още благоухае това масло. Това не се отнася само до вестникарите, защото и те са излезли от средата на хората.

Сега ние сме се отклонили от Бога, от Разумния живот, и продаваме най-възвишеното, най-благородното в себе си. Колко пъти досега сме продали най-хубавите си мисли и най-благородните си чувства! Някой казва: „Не може да се живее другояче“. Та именно като грешиш, ще умреш. Когато живееш честен живот, ти може да гладуваш и 10 дни, но пак ще издържиш, направете този опит – гладувайте 10 дни и след това елате при мен. Като се подложите на този опит, чакайте да видите дали няма да дойде някой при вас; ако никой не дойде, аз ще бъда последният, който ще ви посети. Това е един велик закон, който работи в света, затова не се безпокойте, не се страхувайте.

Младите питат: „Какво ще правим? Религия не ни трябва“. Да, не ви трябва религия, която поробва душата, но ви трябва религия, която носи Истината. – „Наука не ни трябва.“ Да, не ви трябва наука, която разваля умовете ви, но ви трябва наука, която носи мощ и сила, трябва ви наука, която дава живот. Какъв млад е този, който се е прегърбил, гръбнакът му се из-

вил като буквата S? Младият трябва да бъде изправен като свещ. Като погледнеш някой млад човек, да ти е приятно да го гледаш: да е строен, пъргав и пластичен. А тъй – видя ли някой млад човек с наведена към земята глава, казвам: това не е млад човек.

Младите казват: „Какво да правим, когато старите не ни приемат между тях?“. Защо трябва да ви приемат? Щом Господ ви е изпратил на Земята, вие трябва да работите – нищо повече. Старите казват: „А ние какво трябва да правим?“. Вие, старите, трябва да бъдете по-силни от младите. Ако младият вдига 100 килограма, старият трябва да вдига 200. А сега младият вдига 10, а старият казва: „Помогни ми, дядовото, гръбнакът ми не държи, аз вдигам едва един килограм“. И след всичко това такъв човек минава за мъдър, главата му била пълна със знания и опитности. Не, не е пълна главата на този човек.

Всеки, който губи своята морална и духовна сила, е един морален инвалид. Здравно трябва да погледнете и вие, и съвременното общество на този въпрос. Казват: „Ние знаем тези работи“. Не, не ги знаете. В истинския живот аз зная само това, в което живея. Ако кажа, че зная какво е Любовта, не съм прав. За даден момент зная от Любовта дотолкова, доколкото живея в нея. Аз обаче съм опитал Любовта във всички нейни форми. Любов, която трае ден и половина, не е Любов, това е празна работа. Някой казва: „Умът ми се повреди от Любов“. Това не е Любов вече. Онази Любов, която прониква в душата на човека, не разваля нито ума, нито сърцето му. Тя му дава мощ, светлина, сила и знание. Това е Божествената Любов. И ако тя дойде у вас, ще внесе истинския живот. Дойде ли във вас истинският живот, ще внесе истинското знание. Дойде ли във вас истинското знание, то ще отвори умовете ви и вие ще знаете основно няколко езика, но трябва да изучавате и ангелския език.

За това, че някои от вас знаят френски, немски, италиански, английски, даже и санскритски, аз ги похвалявам, но всички вие трябва да изучавате и ангелския език. Кой от вас го е изучавал? Първата буква на ангелския език започва с думата *Любов*, но не тъй, както я знаете на български. В ангелския гласните букви съставляват основните добродетели. Това, което представлява за нас принципи, в ангелската азбука съставлява гласните букви. Буквата *А* и буквата *О* в ангелския език представляват известни добродетели. В ангелската азбука има повече гласни, отколкото в нашия език. Колко гласни всъщност имат ангелите няма да ви кажа. Те имат и повече съгласни.

Ние, съвременните хора, се стремим по възможност да опростим своя език. Днес всички езици са много бедни. Има много деликатни изрази, деликатни произношения, които не могат да се предадат със съвременните езици. И в птиците има особени произношения, които не могат да се предадат с нашите гласни и съгласни букви. Когато дойде Разумното слово, една велика епоха ще се създаде и знанието, което очаквате, ще дойде. Знанието, което е събрано от хилядите векове, ще се даде на хората; само тогава всички ще разберете какво нещо е човешката душа.

Знаете ли какво нещо е човешката душа? Само онзи, който има душа, може да носи в себе си всички добродетели. Няма ли душа в себе си, на човек е безполезно да се говори за възвишен и духовен живот. Ще ви приведа следния пример. Представете си, че някой учен нагласи един фонограф да ви говори нещо. Чрез тази плоча могат да ви се дадат хиляди обещания. Питам: всъщност какво може да направи тази плоча за вас? Една такава игла може да ви обещае много, но в състояние ли е да изпълни всичко? Езикът на човека е една жива игла, подобна на тази от фонографа. Питам тогава: на какво приличат всички ония, които обещават и не вършат нищо? Те са желез-

ните игли на фонографите. Отлични са за фонографи-те, много обещаваат, но нищо не вършат. В плочите на фонографите има голямо еднообразие, а в плочите, в които има живот, има и вечно разнообразие, в тях са и всички добродетели. Следователно, когато аз обеща-да направя нещо, то поне пред себе си, за успокоение на моя дух, трябва да го направя, трябва да го изпълня в най-малък размер.

И тъй, Разумното слово трябва да се изпълти.

И Писанието казва: *Ето, Аз хлопам*. Ако в дома ви дойде един велик виртуоз, това няма ли да бъде велико благословение за вас? Вие ще чуете такава музика, каквато по никой друг начин не можете да чуете. Ако в дома ви дойде един велик художник или един велик поет, който знае Истината, или един велик философ, или един велик адепт, или един велик Учител, това са епохални неща за вас, това са красивите неща в живота ви. Ако в дома ви дойде един велик виртуоз, за да ви свири, или ако дойде един велик художник, за да ви покаже своята знаменита картина, това не е ли едно голямо благоволение за вас, което струва повече, отколкото ако бихте спечелили даже и 100 милиона лева? Питам: кое е по-хубаво – да спечелиш милиони или да чуеш песента на един велик виртуоз?

И наистина, когато се обърнем към Бога и възприемем Неговата Любов, ние ще придобием най-голямото благословение и за себе си, и за другите. Или когато чуем гласа на един ангел, в ума на когото са складирани знанията на всичките векове, а на гърба му са сложени всички богатства на света, това не е ли друго голямо благословение за нас? Този ангел ще каже на Господа: „Господи, там долу, на Земята, има една душа, която Те обича от хиляди векове, искам да сляза малко при нея“. Господ ще му разреши да слезе и когато те посети, ти ще се зарадваш, ще се възродиш. Питам: такова посещение не струва ли повече от всички блага на Земята?

Аз ви говоря за такава опитност, каквато всички можете да имате. Можете да я проверите всеки ден и ще видите, че това е една Велика истина. Ако живеете в тази Велика истина, ще се развивате правилно, ето защо трябва да се стремите към нея. Като ви говоря това, не мислете, че не одобрявам вашия живот. Не, аз гледам на вас като на малки деца, които учат, и казвам: много добре учите, но трябва да знаете, че след като тази година сте издържали изпита си отлично, догодина ви предстои друг, на третата година – трети и т.н. И след като издържите ред изпити, пред Бога вие пак няма да знаете нищо, пред Него ще се намирате всякога в същото положение. Питам: какво трябва да направите тогава?

Трябва да знаете, че развитието е един вечен процес, който няма край. В това вечно развитие е смисълът на живота, в него е всичката радост. По този начин ще реализирате това, за което душата ви копнее, което е скрито в нея. Някой казва: „Ще направя това и това, след като добия Любовта“. Не, важното е какво можеш да направиш сега, като я няма. Друг казва: „Ще направя еди-какво си, след като спечеля много пари“. Да, като спечелиш много пари, лесно е. Важното е какво можеш да направиш още в този момент. Знаете ли на какво прилича вашето положение?

Представете си, че отивате при един бакалин да купите нещо за 10 лева и му давате 100 лева, от които той трябва да върне 90. Започва да прави сметката: „Ето, давам ви 50 лева“, но нищо не ви дава. Тази работа става само на думи. – „Давам ви още 20 лева.“ Колко стават? Всичко 70 лева. – „Ето ви още 20 лева.“ Дава ви тия 20 лева. Колко стават? 90 лева. И 10 лева струва покупката. Значи общо 100 лева. Така ли е? Така е, но бакалинът връща в наличност само 20 лева. Уредихме ли сметката? Уредена е на думи. Човекът излиза от дюкяна, бърка в кесията си и намира там само 20 лева. Къде са останалите 70? – „Ама аз предполагам, че

ги върнах.“ Да, но с предполагагане работа не става, ти трябва да върнеш тия пари.

Та когато говориш за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Правдата, за Добродетелта, трябва да си ги опитал във всички техни приложения в живота. Да си опитал справедливостта така, както тя съществува в живота, това значи след като срещнеш онзи твой брат, който ти е причинил най-голямото зло и страдание, да можеш да му се усмихнеш, без да ти трепне сърцето, и да му кажеш: „Как си, братко, забогатя ли? Ако не си забогатял, аз съм готов да ти услужа“. Такъв трябва да бъде всеки великодушен, всеки гениален човек, който борави с Правдата в живота.

Казва Йоан: *И Словото стана плът*. Благодарение на това Слово ние срещаме добри хора навсякъде в живота. Тези добри хора имат свой отпечатък. Те се срещат навсякъде по света, има ги и в България, само че не се проявяват. Засега в света са дошли онези, които аз уподобявам на малки деца. И наистина, днес малките деца управляват и България. От Горے казват: „Нека се упражняват тия деца“, но приближава времето, когато праведните хора ще дойдат на Земята. Те ще вземат властта в ръцете си и ще поставят една разумна програма и в училищата, и в църквите, и в обществения строй, навсякъде. Тогава всички въпроси ще се решават по един магически начин. Ние ще се намерим пред една епоха, в която затвори няма да има, болници няма да има, а от всички сегашни институти ще останат само образци, в които ще се представя на новото поколение как се съдили едновременните съдии, как са проповядвали едновременните проповедници, как са учили едновременните учители, как са възпитавали едновременните майки своите деца, как са търгували едновременните търговци и т.н. Всичко това ще представлява едно голямо разнообразие от миналата култура, т.е. останки от културата на 20. век.

Сега аз ви говоря за онова, което предстои да стане след 10000 години. Дали сега ще бъде това, или след 10000 години, то е едно и също – казано и свършено. Тия 10000 години за един ангел представляват една хилядна част от секундата, за един човек представляват цели 10000 години, за една жаба представляват няколко милиарда години и т.н. Всичко това е нещо относително, но важното е Словото да се vyplъти в нас, това е великото в света.

И тъй, отворете умовете си, отворете сърцата си, отворете душите си за Разумното слово и бъдете мощни и силни да го възприемете. Когато Словото стане плът у вас, всякакво разлагане ще изчезне. Днес вашата плът се разлага, затова често се срещат хора, които миришат неприятно. От идната неделя бих желал поне десет души от вас да започнат да миришат хубаво, а след една година желая всички да замиришат хубаво и Господ да каже: „Виждам, че от тия хора може да стане всичко най-добро“. Само по този начин може да се обърне колелото на живота към добро.

Това може да стане, когато Разумното слово се vyplъти в нас и когато Бог дойде да живее в нас. Тогава ще дойде Новата култура, тогава ще дойде възкресението, тогава ще пеем и ще свирим без страх. Тогава всеки ще седи под своята смокиня и ще яде по колкото пъти на ден иска, по 10, по 20 или по 100 пъти. Така корем няма да го боли, стомах няма да го боли, глава няма да го боли и той ще бъде най-честият, най-великият човек в света. Слънцето на живота му никога няма да залязва. Тъй ще живеем в бъдеще. И след 10000 години, когато ме срещнете, ще кажете: „Словото, което ни проповядвахте в 20. век, преди 10000 години, се сбъдна“.

И тъй, поздравявам ви сега с 10000 години!

13.06.1926 г., София

В малкото

*Верният в малкото
и в многото е верен,
а несправедният в малкото
и в многото е несправеден.*

Лука 16:10

Верният в малкото. Аз превеждам тези думи на съвременен език с думите *будност на съзнанието*.

Днес всички хора в света се стремят все към нещо велико. В тях има грандиозни идеи, но малко са онези, които разбират в какво седи великото. Великото седи в малкото, което можеш да носиш навсякъде в себе си; то няма никаква тежест, никого не обременява, не изисква никакви стражари да го пазят. Великото е разумно, то само ходи с човека. Мислите ли, че един ангел, който е завършил своето развитие в небесните светове, би приел да стане говедар, да ходи след говедата? Това е немислимо, несъвместимо е с неговото развитие.

Сега ние, съвременните хора, мислим, че идеалът, към който се стремим, е нещо мъртво. Не, не е така. Идеалът е нещо живо, затова ви питам: можете ли да ходите след един вол? Не можете. Волът не може да бъде идеал за човека. Някой казва: „Аз имам един свещен идеал, но не мога да го реализирам“. Щом не можеш да го реализираш, този идеал е материален. Друг казва: „Аз имам идеал“. Какъв? – „Да съградя една голяма къща от мрамор.“ И това наричат идеал! Трети има идеал да заеме някаква висока служба, да стане пръв министър в България. Какъв идеал може да бъде този да станеш пръв министър? Аз нахвърлям тия примери мимоходом. Идеалът, за който ние говорим

и към който се стремим, е нещо свещено, нещо възвишено и велико. Например възвишено е да се стремиш да видиш един ангел. Защо? Защото ангелът може да ни зарадва истински. Аз взимам ангелът като символ на чистота, интелигентност и мощ. Ангелът може да бъде идеал за нашата душа. Ако някой иска да има чистота, в душата си трябва да пази образа на един ангел. Ако някой иска да има Божествена Любов в себе си, в душата си трябва да пази образа на един ангел. Ако някой иска да бъде силен, в душата си трябва да пази образа на един ангел, трябва да знае в какво седи тази сила. Човек да има такъв идеал – разбирам.

Не е достатъчно само да каже някой, че има идеал. В този смисъл всички същества, от най-малките до най-големите, имат някакъв временен идеал, който аз наричам стремеж, порив. И реката има свой идеал – какъв? Да се влее в морето. И дървото има свой идеал – какъв? Да излезе на Слънце, но след като израсне до 40 – 50 м височина, отказва се, иска да се върне назад към земята и казва: „Това не е за мен“. И птицата, докато ѝ израснат криле, има идеал, но като израснат, литва 1 – 2 километра нагоре и после казва: „Това не е за мен“. И човекът има свой идеал – стремеж към Бога. В първо време той се моли на Бога, има стремеж към Него, но после казва: „Защо ми трябва да се моля на Бога? Защо ми трябва да ходя на църква? Аз трябва да си поиграя, да се понаям и понапия, докато ми е времето“ – и най-после хорото, пиенето, яденето, спането, театрите, концертите и разните забави му стават идеал. Някой отиде на концерт, върне се от там и казва: „Музика е това, великолепно ария слушах, велико нещо беше!“.

Питам: има ли някой от вас, който, след като е ходил на Бетовенов концерт, да слуша негови сонати и симфонии, като излезе оттам, да е станал светия? Няма. Кой от вас, като е слушал някоя моя беседа, е станал светия? Нито един. Работата не седи във външ-

ното. Ако вие се свържете с онзи идеал, от който е произлязла симфонията на Бетовен, ще станете светия. И Бетовен обаче не е могъл да предаде дори и 1/1000 част от това, което е чул, неговата работа още не е довършена. И с Моцартовите³⁷ произведения е същото. Не е лесно да преведеш една симфония, т.е. да я свалиш на физическия свят. Някой цигулар свири една мелодия, опитва се да предаде хармонията в нея, но не успява – трудна е тази работа.

Та казвам: ние трябва да се стремим да създадем първоначалния импулс в човека. Аз наричам музиката свещена мелодия на душата – тя представлява външното на тази мелодия. Разказваше ми един американец за своите впечатления, когато слушал знаменитата Камила Русо³⁸ да свири „Сънят на живота“. Той каза: „В първия момент, като я слушах, аз бях готов да пожертвам всичко в живота си“. Това е порив. Но след като излязъл от залата, отложил изпълнението на намерението си.

По същия начин и ние все отлагаме и нашият идеал постепенно затихва. Като слушате някоя моя проповед, вие казвате: „Като изляза сега от салона, ще направя това или онова заради Господа“. Като излезете обаче, казвате си: „Чакай да си помисля малко“. Докато си помислите, всичко отива на вятъра. Казвате: „Нали с мисъл се постига всичко?“. Да, но има една обикновена мисъл в света, има и една необикновена мисъл – да можеш да схващаш нещата моментално, да кажеш нещо и да го направиш. Щом намислиш да направиш едно добро, трябва да го направиш моментално извън времето и пространството; отлагаш ли, нищо не излиза. Или започнеш ли да ровиш направеното добро, да видиш дали е хванало корен, или не е хванало, пак нищо не излиза. Доброто е мощна сила. В него е скрит един възвишен, чист и свят дух. Поста- ви своя дух в тази свещена форма на Доброто и не се плаши! Някой мисли, че Доброто е нещо мъртво. Не е

така. В твоята свещена идея, чрез която си решил да направиш едно добро, влиза един свят дух, който ще освети това дело и ще покаже, че животът на онзи, който служи на Бога, всякога се реализира.

И тъй, говоря ви за будност на съзнанието. Съзнанието на всички ви трябва да бъде будно, понеже от него зависи вашето развитие, от него зависи здравето на тялото ви, на сърцето, от него зависи стабилността и устойчивостта на човешкия ум в своите прояви. Ето защо съзнанието на човека никога не трябва да спи – заспи ли, ще дойдат всички нещастия и страдания; следователно те идват по простата причина, че съзнанието на човека не е будно.

Допуснете следния факт: вие сте честен човек, никога не сте извършвали какво и да е престъпление, но Провидението ви докара в такава крайна нужда, че като видите някъде една каса, пълна със скъпоценности, със злато, вие казвате: „Не мога ли да бръкна в тази каса, да взема малко от това злато, за да облекча положението си?“. Достатъчно е само за момент да допуснеш тази мисъл и твоето съзнание заспива, настава прекъсване на съзнанието. След малко ти се опомваш, настава едно гризене на съвестта – значи съзнанието отново се събужда.

Съвременните хора имат свой особен морал и се хвалят с него. Аз се чудя на техния морал. Какъв морал има в един паяк или в една риба, или в един вълк, или в една овца, или пък най-после и във всички съвременни хора? Я ми кажете, може ли да бъде морален един човек, който яде месо? Може ли да бъде морален онзи човек, който настъпва мравките? Може ли да бъде морален онзи човек, който къса главите на мухите? Някой казва: „Ангелче е моето детенце“. Казвам: я вземи това детенце, което наричаш ангелче, и го занеси в гората под някое дърво, на което има гнездо на някоя птичка с малки птиченца и яйца, и виж дали това твое ангелче ще спре със свещен по-

глед пред гнездото, или ще вземе камъни да хвърля и да чупи яйцата. Ако твоето дете чупи яйцата на тази птичка, мислите ли, че е ангелче? Не е. Аз наричам ангелче само това дете, което, като дойде до гнездото, спира тихо пред него, поусмихва се, позарадва се и бавно се отдалечи, да не уплаши птичката.

Днес хората казват, че имат свещен морал. Какъв морал е този – едва седнеш между цветята и започваш да ги късаш едно след друго? И детето ти прави това, и ти го правиш. Защо късаш тия цветя? Не знаеш ли, че са живи? Това е безморалие. Ти, като искаш да седнеш на тревата, трябва да искаш разрешение от нея да седнеш ли, или не. Ще кажеш: „Моля те, аз се изморих много, мога ли да седна?“. Ако тя отговори, че можеш, тогава ще седнеш да си починеш. Ти ще гледаш на тази трева със страхопочитание. Тя днес е малко слабо същество, което утре ще израсте. Нейният дух още не е на Земята. После, като отидете при някой извор, вие веднага събувате обувките си и бързо цамбурките краката си във водата. Мислите ли, че това е морал? Не е морал. Дойдете ли при извор, ще си носите една чашка и ще го запитате: „Моля, мога ли да си взема една чашка вода от теб?“. Ако ти позволи, ще си гребнеш водица, ще си събуеш обувките и настрани от извора ще си измиеш краката. Тъй трябва да се възпитават малките деца. Затова, че си потопил краката си направо в извора, той няма да ти каже нищо, но то е престъпление.

Така, както живеят днес, съвременните хора ще се сплутят и от тях няма да остане нищо. Всички съвременни хора – попове, владици, професори, царе, каквито и да са, всички ще се сплутят. И след всичко това те искат нов ред на нещата. Какъв нов ред? Да убиват хората, да изгарят къщите им или да отправят този-онзи на оня свят, като казват, че този бил националист, онзи бил демократ или комунист и т.н. И всички тия хора толкова обичат България, че ѝ сложили два ми-

лиарда лева дълг на гърба освен репарациите. И след като са забатачили работите си, казват: „Явил се някакъв човек между нас, който с проповедите си разваля народа ни“. Не, моите думи са свещени и всички вие можете да ги опитате. Ако българският народ един ден се намери в затруднено положение, само моите думи ще го спасят. Вие можете да преустроите живота си само върху моите думи. Това е наука. Аз не говоря за хатъра на когото и да е. Това, което ви говоря, е нещо Божествено, нещо велико.

Питам ви: какво трябва да ви проповядвам сега? Че трябва да обичате народа си ли? Ако вие досега не сте се научили да обичате народа си, вашата работа е свършена. Или ако отсега нататък ви проповядвам, че трябва да се обичате един друг, вашата работа също е свършена. Или пък ще ви кажа, че трябва да учите. Ако досега не сте учили, вашата работа е свършена. Да обичате народа си, да се обичате един друг – тия неща сте учили навремето, няма какво сега да ви проповядвам.

Верният в малкото и в многото е верен.

Какво е малкото? Това е свещеният идеал на човека, това е Истината. Тази свещена Истина осветява нещата. Тази велика Истина е създала сегашния човек. Ако човек живее, то е по причина на Истината. Тя е друг израз на Любовта, защото Любовта във физическия свят е физическата страна на Божествения живот. Значи Любовта на Земята не е нищо друго, освен физическият живот на видимия Божествен свят. И ако вие влезете в Божествения свят по пътя на Любовта, там ще се разхождате тъй, както сега се разхождате по Земята. Истината пък е светлината на Божествения свят. Любовта е основата, върху която всичко се гради. Без Любов нищо не можете да култивирате. Възвишеното, благородното в човека, това е неговата душа. Човешката душа – това е Божествената Любов. Някой казва: „Аз имам Любов“. Имаш, разби-

ра се, твоята душа е сглобила всички клетки на организма ти; тя ги отхранва и те растат и се развиват в своите способности и сили поради нея. Някои казват, че човешката душа е функция. Не, всичко е функция на душата, тя произвежда всичко. Тъй седи въпросът според новата физиология.

Представете си сега, че поставите окото си върху един камък без никаква чувствителност. Знаете ли какво ще бъде вашето понятие за света? Съвсем особено. Или пък допуснете, че слагате ухото си върху този нечувствителен камък и оттам слушате. Какво понятие щяхте да имате за света? Пак особено. А какво щеше да бъде понятието ви за света, ако върху този камък бихте поставили вашето обоняние? При сегашното развитие на човека в душата му има още много непобудени чувства. В сравнение с бъдещото развитие на човешката душа днес ние сме в положението на човек, който е поставил окото си върху един безчувствен камък и оттам разглежда света. Следователно окото на човека не трябва бъде поставено върху такъв камък.

В Писанието под думата *камък* се разбира възвишеният устойчив живот, поради което се казва, че Бог е канара. Значи само разумното в човека е канара, само то може да бъде поставено на камък, то постоянно се движи в него. Ето защо, когато нещата загубят своята устойчивост, започват да се разкапват. Ако направим опит с една желязна пръчка – да намалим бързината на движението на нейните частици, тази желязна пръчка ще започне сама по себе си да се руши като пясък.

Следователно, докато човек има идеал, докато има един възвишен стремеж, той може да постигне всичко. Каже ли, че всичко е на Земята, че никакъв идеал няма и не трябва да се търси, този човек е мъртъв. Питам: кучетата страх ли ги е тогава от мъртвите лъвове? Хора, които разсъждават по този начин, са свършено

умрели. Какъв идеал може да съществува при такова материалистично схващане на нещата? Някой казва: „Всичко в света е материя“. Под *материя* ние разбираме резултатите на човешкия дух – материята е плод на духа, тя представлява видимото, осезаемото, което духът е изработил през безбройните векове на миналото. И когато се казва, че духът е в борба с материята, това подразбира стремежа на духа да постави всички сили в равновесие.

Сега всички хора се борят, без да знаят кое е право в даден случай. Ето защо и днес даже и в най-възвишения човек понякога се зараждат известни инстинкти, присъщи на неговото минало. Това показва, че става постепенно събуждане на материята от нейното спящо състояние. За да се изчисти съвършено, човек трябва да разбира много дълбоко своето естество.

За обяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. Един английски лорд, под псевдоним Смидсън, като отишъл в Индия, взел със себе си едно малко тигърче и го опитомил. При всички разходки, които предприемал, навсякъде водел и този тигър. Той привикнал да следва господаря си тъй, както кученцата вървят днес след хората. Един ден англичанинът взел една класическа книга за четене и отишъл, придружен от своя слуга и тигъра си, в една гориста местност из Индия, седнал на едно място да чете и се отдал на размишление. В това размишление той изгубил будността на съзнанието си. Тигърът, който бил близо до него, започнал да ближе ръката му. От това близане на ръката се явява една капка кръв, която англичанинът не забелязал. Веднага в тигъра се явил кръвожадният инстинкт и той се приготвил да се хвърли върху господаря си, но слугата, който видял всичко това, сграбчил пушката си и сполучливо замерил тигъра, поваляйки го на земята – така успял да спаси господаря.

И вие някой път мислите, че сте господари на вашето естество, което е само опитомено, т.е. временно дресирано, като този тигър. Ако вашето съзнание не е будно, достатъчно е само една капчица кръв да близнете, за да се проявят във вас всички спящи сили на вашето естество. Някой път казвате: „Да изпратим нашите деца на кинематограф, на представление или на някой концерт, да се позабавляват малко“. Имайте предвид, че ако вашето дете близне само една капчица кръв в това представление или в този кинематограф, или в онзи локал, то е изгубено. Не, ние не трябва да създаваме удоволствия на нашите деца, за младежта трябва да се замислим сериозно, да им се дадат разумни забавления. Във всичко това, което се представя, нека има реалност, а не лъжи и измислици.

Заел се някой автор да пише нереални неща – да описва, че героинята припаднала от Любов. Тя не припада от Любов, Любовта не е причина за припадането. Всеки герой, който припада от Любов, е лъжлив и всяка героиня, която припада от Любов, е лъжлива. Кой припада в света? Който се уплаши. Ако някой е герой само затова, че припада, защо да не е герой онзи, който, като види опасността, офейква? И той може да бъде герой. Казвате: „Буден е този човек, може да бяга“. Не, това не е будност на съзнанието, това са криви схващания, върху които сме построили нашия живот, вследствие на което носим тежки изпитания.

Сега ние се молим на Бога, казваме: „Господи, не ни ли чуваш? Не виждаш ли нашите страдания?“. Господ казва: „Не късайте цветята, не убивайте животните, не запушвайте изворите, не взимайте хляба на вдовиците, не онеправдавайте сирачетата!“. От хиляди години насам се вършат тия и ред други престъпления, а като дойдат страданията, казват: „Господи, не чуваш ли?“. Защо Господ не ви чува? Защото не изпълнявате и не слушате Неговия велик закон.

И тъй, на всички е потребно будно съзнание; то е великата наука в живота, то е най-приятното, най-красивото нещо, което може да се желае. Онзи, който иска да успее в живота си и да го съгради правилно при сегашните мъчности, трябва да има будно съзнание. Тия мъчности, тия страдания и затруднения, които усещате сега, са началък на пресяване. Чакайте, това е нищо. Знаете ли какви тънки решета, какви ситни сита ще дойдат, с които ще ви пресеят? Трябва да станете хас брашно, от две нули. Това няма да бъде само с вас, всички народи ще бъдат тъй пресети, да станат брашно от качество две нули. Не считайте, че ви говоря само да се намирам на работа или да ви плаша. Не, аз ви говоря великата, най-приятната Истина, да се научите да не разрушавате нещата. Ако разрушите живота на едно дърво, което едва е цъфнало и завързало, ще видите, че няма да мине много време и никакъв плод няма да остане на него. Но ако го полее-те и нагледате, като минете втори път покрай него, то ще ви каже: „Вземете си от моя плод колкото искате, с това ще ми направите услуга“.

Ако сте поливали това дърво, то ще ви обича и когато пожелаете да откъснете от неговия плод, само ще наведе клонете си към вас и ще ви предложи. Ако сте от добрите хора, като срещнете някоя крава и сте жадни, ще я попитате: „Мога ли да си издоя малко от твоето мляко?“. Тя ще ви предложи да си издоите и после ще си продължи пътя. Сега какво става, когато искат да издоят една крава? Връзват я, теглят я, тя се дърпа, рита, не се поддава.

Питам: вие как постъпвате един спрямо друг? Тъй, както сте постъпвали досега, не е имало кой да ви съди. За да можете да извадите поука от вашата минала опитност, както и от всички ваши постъпки, вие трябва да имате будно съзнание – то ще бъде вашият най-добър съдия. Понякога казвате: „Велик е нашият

идеал, но не можем да го приложим“. Кажете ли така, като дойдете до вратата на Царството Божие, всички ангели ще кажат за вас: „Ти си определен да влезеш в Царството Божие, но не можеш сега“. Всеки човек, който казва, че не може да възприеме Истината или че не може да изпълни Волята Божия, той сам става причина да се постави преграда между него и Царството Божие. Тогава ангелите вече не могат да го въведат в това Царство. Не само това, но по някой път ви е слагате преграда между вас и Бога. Тогава и Бог, Който е толкова силен, не може да ви помогне. Казва се в Писанието: „Греховете, които туряте като преграда между вас и Бога, са толкова много, че не мога да направя доброто, което ви е нужно“.

Казвате: „Няма какво да се моля на Бога!“. Хубаво, приятелю, ако ти отблъскваш майка си и баща си, които са ти дали всички условия, тогава виж, опитай колко можеш да вдигнеш с едната си ръка. Не се само-заблуждавай! Ти не можеш да вдигнеш повече от 100 килограма с ръката си. Следователно силата на човека седи в Любовта му към великата Истина. И когато някога казвам, че човек може да носи Земята на гърба си, подразбирам именно този велик закон на живота.

Цялата Природа, цялата Вселена е разумна в своите проявления. И когато ние се стремим към Истината, цялата Вселена може да се събере в един лешник, тя няма да тежи повече от един лешник. Всички тия 100 милиона слънца тежат колкото един лешник. Знаете ли как се движат тези слънца? Те нямат никаква тежест. Тежестта е нещо разумно. Когато един предмет или едно тяло се стреми надолу, тогава има тежест. Аз мога да направя тежестта на една перушинка 10 килограма, като я свържа за една пружина. Когато говорим за тежестта на предметите, ние подразбираме силите, които действат върху тях. С този въпрос се занимават физиците. Ако се интересувате от него, трябва да изучавате физика.

Съзнанието ви трябва да бъде будно. Задавали ли сте си въпроса какво означава центърът на окръжността, с който ви занимават в училищата? Той представлява семката, която трябва да израсте, да се движи в известна посока. Учителят пита ученика:

– Какво ще се образува, ако дадена точка се движи в известна посока?

– Ще се образува права линия.

– Що е правата линия?

– Определената посока, към която известна сила в даден случай може да проектира своя план.

Значи нещата в живота се планират. Ние определяме нашата посока с първото измерение. Правата линия означава първата посока, към която ще се движим. Но понеже всичко в света се движи, тази права линия има и друго движение – на ширина. Ширината съставлява основата на нашата идея. И наистина, за да може една идея да се стабилизира, трябва да има основа. Основата съставлява плоскостта. Понеже тази идея е жива, тя трябва като едно растение да расте, да се развива. Затова ние, хората, които живеем в третото измерение, образуваме куба.

Когато изучаваш линиите, трябва да изучаваш посоката на своите идеи. Когато изучаваш плоскостта, трябва да изучаваш основата на своя живот, а когато изучаваш куба, трябва да изучаваш условията за своя растеж. Ала колко от вас се занимават с живите линии? Всеки може да направи тези опити. Да допуснем, че носите в джоба си една сума от 10000 лева и заспите някъде по пътя. Подуши ви някой апаш, обере ви и избяга. Вие ставате, хващате се за главата, казвате: „Отидоха ми парите!“. Ако сте някой войник, сте буден, хващате пушката си, стигате апаша и го убивате. Така и вие можете да хванете вашия апаш – ще извадите своето оръжие, което е вашата силна мисъл, вашият център, и ще се концентрирате силно. Тази мисъл ще отиде до мозъка на апаша, ще му повлияе и той ще се

върне при вас, ще донесе парите ви назад. Няма защо да го убивате. Така няма да има нужда и от детективи. Колко от вас са правили този опит?

Някой от вас изгуби пръстена си. Нека проектира мисълта си към крадеца и да го намери. Някой от вас изгуби вола си. Отива веднага при някоя врачка и ѝ казва: „Изгубих вола си, кажи ми къде да го търся“. Тя изважда бял боб, понякога и черен, и го хвърля, гадае по него. По този боб тя познава, че еди-къде си, в някоя курия в Сухиндол, при еди-коя си чешма се намира волът. Вие отивате на това място и го намирате. Питам: как познава тази врачка къде е отишъл волът? Казват: „Някакво съвпадение има тук“. Добре, един път съвпадение, втори път съвпадение, трети път съвпадение, 99 пъти съвпадение. Какво ще кажете за това? Може ли да се явят толкова случаи на съвпадение? Тази врачка разбира законите – тя взима боба, своя център, и веднага се съединява с него. По този начин отправя мисълта си към вола и го пита: „Къде си?“. – “На еди-кое си място в Сухиндол.“ Тъй се съединява тя с вола чрез радиотелеграфа си и го намира. Тия врачки могат да говорят със загубените вещи, както и със загубените лица. Тя не говори с обикновеното съзнание на човека. Ако реша да ви говоря за всички видове съзнания, вие ще се объркате.

Трябва да знаете че в човека има три съзнания: едното е обикновеното, временното съзнание, в което стават чести прекъсвания; второто е духовното съзнание; и третото е Божественото, непреходимото съзнание. Когато говоря за будното съзнание, аз разбирам Божественото. И когато се свързваме с това съзнание, ние дохождаме до окултната наука, която иска да ни превъзпита.

Някой казва: „Голям грешник съм!“. Казвам: хвърли си боб, да знаеш как да се справиш с греховете си, как да ги изкупиш. Иди при някоя врачка, тя ще ти покаже начин как да се справиш с греховете си. Бъл-

гарските врачки знаят това. Иди при някоя българска врачка и я питай, тя ще ти каже: „Еди-къде си, в село Драганово, има една бедна вдовица с детенце, което е голо и босо, без обувки и дрешки. Направи му едни нови дрешки“.

Страданията имат различни предназначения. Когато страдаш, стани, иди да помогнеш на някоя страдаща душа, врачката ще ти покаже къде е тя. Ако жената на някой мъж е болна, той веднага ще тича да търси лекар. Не, викайте баба Иванка, тя ще ви каже какво ви липсва. Господ ви казва: „Вашите грехове ви отдалечиха от Мен. Вие се подпушихте и не пропускайте да минат през вас Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина“. Какви хора можем да бъдем тогава? Ние сме се научили само да се подпушваме, да разрушаваме живота на цветята, на дърветата и на хората.

Казвате за някого: „Този проповедник е голям вагабонт, защо го слушате?“. Добре, съгласен съм. Какво ни остава сега? Да се обърнем към Бога и да напуснем вагабонтството. И когато Христос дава образа за блудния син, Той подразбира онова положение, когато човекът се е намирал при ангелите и след като напуснал това висше положение, отишъл между хората, където ял и пил. Най-после той отишъл и между свинете. Под *свинете* се подразбират материалистите, които не ти дават и хляб да ядеш. Те те изпъждат навън и казват: „Нямаме хляб за теб“. Тогава блудният син казва: „Не може да се живее между материалисти. Тук и свинете имат рошкови да ядат, а за мен и това няма. Чакай да се върна при баща си“. След всичко това ние, хората, казваме: „Трябва да бъдем материалисти!“. Не, материализмът няма да даде нищо в света. Когато една култура изгуби своя идеализъм и стане материалистична, тя е осъдена на смърт. Когато една религия изгуби своя идеализъм и стане материалистична, тя е осъдена на смърт. Когато едно учение

изгуби своя идеализъм и стане материалистично, то е осъдено на смърт.

Сега хората казват: „Да използваме науката“. Че какво има да се използва в тази материалистична наука? Днес изнамериха аеропланите, но защо ги изнамериха? Да убиват с тях хората. Защо направиха параходите? Страшни са днешните параходи в своето използване. Казвате: „Всички тези изобретения са в полза на бъдещата наука“. Да, в полза на бъдещата война. Седиш в София спокойно, мине отгоре ти един аероплан, хвърли една бомба и в 24 часа вече те няма, изпратили те на онзи свят. Това става не само в София, но и във всички други по-големи градове: Лондон, Париж и другаде. Всичко това ще изчезне, но въпреки това ние казваме: „Когато съвременната свещена наука направи своите открития, тя ще ни спаси“. Не, тази наука не е свещена. Нека параходите, които е изнамерила, служат само за превозване на пътници, не и за пренасяне на ония чудовищни гранати! Нека аеропланите, които е изнамерила, служат за превоз на хората, а не за хвърляне на бомби! Нека всички изобретения на науката бъдат използвани и от държавата, но правилно! Нека умовете на учените работят, но да не продават своите изобретения за пари! Сега държавата иска да използва всичко, и то дотам, че да използва даже и свещените идеи, които Бог е пратил на Земята.

Когато Мойсей беше в пустинята, чу гласа на Бога, Който му казваше: „Изуй обувката си, защото мястото, на което седиш, е свято“. Казвам: така и вие сега седите пред лицето на Бога. И някои от вас, които са се молили дълго време на Бога, в резултат получават някакво видение, но те имат обичай тогава да си скриват главата. Защо? Страх ги е, не искат да видят нищо. Така и вие си завивате главата с юрган. Как? Дойде някоя свещена идея, ти завиеш главата си с пари или с някой министерски пост, или с някой владишки пост,

или с някой професорски пост, или с някой посланически пост и след всичко това се питате защо не успявате в живота си.

Верният в малкото и в многото е верен.

Нашето съзнание трябва да бъде будно. Вие казвате, че обичате някого. Питам ви: обичате ли Бога? Ще кажете: „Обичаме Го, стремим се“. Не, когато говоря за Бога, аз трябва да бъда готов да пожертвам всичко, да бъда свободен от всичко в света. Обичам ли Бога, ще обичам всички хора и с всички хора ще мога да се справя. Не обичам ли Бога, и хората не мога да обичам, а даже и със себе си не ще мога да се справя. Човек, който не обича Бога, е най-големият егоист и с никого не може да живее. Някоя жена се оплаква, казва: „Мъжът ми не ме обича“. Как ще те обича? Той не обича Бога, Който му дал живота, че теб ли ще обича? Някой мъж се оплаква, че жена му не го обичала, че била голяма егоистка. Че как ще го обича? Тя Бога не обича, че мъжа си ли ще обича? Дойде синът оплаква се, че баща му не го обичал. Дойде дъщерята, оплаква се, че майка ѝ не я обичала. И те не са по-добри от тях. Днес и синовете, и дъщерите не обичат родителите си, защото и Бога не обичат. Ако мъжът не обича жена си, тя трябва да се моли той да обикне Бога – обикне ли Бога, ще обикне и нея. Ако жената не обича мъжа си, той трябва да се моли тя да обикне Бога – обикне ли Бога, ще обикне и него. Ако дъщерите ви, синовете ви или приятелите ви не ви обичат, трябва да се молите да обикнат Бога – обикнат ли Бога, обикнете ли Го и вие, ще имате вече приятели в света, с които ще можете да споделяте всичко в живота си.

Ще кажете: „Къде ли е този Господ?“. Бог е в първата радостна идея, която ви посещава сутрин, когато се събуждате. Вие може да мислите, че това е вашата майка. Не, това е Бог във формата на вашата майка, Той е скрит в тази форма. Вие може да мислите, че това е някой ваш добър приятел. Не, Бог е във фор-

мата на този ваш приятел. Така че щом се събудите с една добра идея, знайте, че Бог е в нея. С това Той ни повдига. Бог е скрит във всяка идея, която може да ни даде подтик в каквато и да е посока. Но когато изневеряваме на Бога, Той оставя всички тия неща, без да пожънем плодовете им.

Следователно ние ще свирим на хората, те ще ядат и пият, без да ни дадат нещо. Ние ще рисуваме на хората някоя хубава картина, но те няма да бъдат доволни от нея и ще кажат: „Защо не рисувате някоя хубава гола жена? Ние искаме да ни рисувате нещо модерно, а не такива ангели“. И на модистката ще кажат същото: „Скрой нещо хубаво, модерно“. Всички искат все хубави неща. И Народното събрание заседава, все хубави закони слага. Всички хора трябва да се заемат да изучават Божиите закони. Ако всички депутати от Народното събрание кажат: „Най-първо ние ще служим на Бога, ще пожертваме всичко за Него, а после за българския народ“, знаете ли какво велико Народно събрание щяхме да имаме? Знаете ли колко велик щеше да бъде българският народ? Аз говоря за България, за вас, не говоря за себе си, понеже не мисля да живея в България. Аз не мисля да живея даже и на Земята.

Един ден ще се върна в своето отечество и от друго място ще ви гледам. И тогава няма да правя добро, както сега – да ви проповядвам. Ще видя, че някой плаче – ще го утеша, без да ме види, ще бъде невидим. Ако вярвате в моите думи, добре ще бъде за вас, тъй ще стане; ако не вярвате, сухи дървета ще станете, нищо повече. Вие ще опитате всичко това. Богатството, което ви давам, са закони, които трябва да приложите. Бог е говорил през всичките векове; трябва да дадете абсолютна свобода на вашия ум. Обикнете ли Бога, главният въпрос в света е разрешен. Вие ще влезете вече в областта на безсмъртието. И тъй, на всинца ви е потребно будно съзнание – това подразбира *верният в малкото*.

Човек трябва да проучва себе си. Всички окултни науки днес разполагат със закони, с методи, които помагат на човечеството. Те са скрити. Официалната наука няма да донесе нищо на човечеството. Ще му помогне онази наука, която официално не се приема. Вземете например астрологията – тя не се приема от съвременните учени, но ще допринесе много повече на човечеството, отколкото всички онези правила на съвременната наука, които нищо не го ползват. Ако един човек разглежда живота хиромантически, той ще се ползва много повече, отколкото всички онези дисекции, които би направил върху труповете на хората. Днес поставят някой труп пред онези млади госпожички и кавалери, излиза един от тях с ножчето си, слага цигара в уста и започва да разрязва трупа. Другите наоколо му се смеят, приказват, за нищо не искат да знаят и тъй изучават човешкия организъм. Хубаво е и това, но казвам: ако човек би изучил астрологията, не като гадание, но да изучи отношенията на небесните тела, влиянието им върху даден човек, вътрешната връзка, която съществува между всички хора, той ще придобие един вътрешен опит, ще види, че тази наука има живо приложение в живота. Това са методи, които трябва да се изучават.

Дойде някой при мен, казва ми: „Каж ми какво ще бъде моето бъдеще“. В дадения случай бъдещето на човека е определено, то е написано на ръката, на главата, на лицето. Ако линията на живота на някой човек е скъсана на 2 – 3 места, това показва, че той е осъден да умре – нищо повече. Нищо не е в състояние да го спаси. Ако линията на щастието на някой човек е скъсана или я няма никаква, съдбата на този човек казва: „Слушай, ти не вярвай на щастие, на късмет. Нито баща ти, нито майка ти са ти оставили нещо в наследство, затова спретни се да работиш, да си копаяш сам нивата и лозето“. Погледна главата някому – виждам я широка, къса, казвам му: слушай, приятелю, от прадядо си имаш наследена една лоша черта – от-

мъстителност. При тази черта с никого не можеш да живееш. Трябва да впрегнеш тази енергия на работа. – „Какво да правя?“ Ще впрегнеш този дявол на работа и нищо няма да му казваш. Всеки ден ще копаяш лозето, ще го поработваш.

Как възпитават педагозите днес този син майчин? Има деца с такива широки глави и родителите им казват: „Никой да не го закача, да не го безпокоят“. Облекат го, нагиздят го, ангелче е това дете за тях. Виждаш го пораснал, взел чаша в ръка, сбил се с някого, пукнали му главата. – „Юнак е този човек!“ Това не е юначество, юначеството е качество на разумния човек. За такъв човек казват: „Вятър го вее на бял кон“. Аз казвам: вятър го вее на черен кон.

Тези науки, които днес не са признати, за в бъдеще ще решават въпросите. Ще дойде някой френолог, ще погледне главата на твоето ангелче и ще каже: „Слушай, твоето ангелче е съвестно, но обича да послъгва малко, да похапва повечко и т.н.“. Този учен ще ти покаже начини, методи, чрез които ще работиш върху своето дете. Той може да отиде още по-далеч – когато при него дойдат двама млади, които искат да се оженият, той ще повика една комисия от един астролог и един хиромант и тримата заедно ще се произнесат дали да се оженият, или не са един за друг. Те ще им кажат: „Ако се ожениите, ще закъсате. Бог не е определил да се съедините“. Защо? Защото главите на двамата са съвсем особено устроени, няма да се сходят. От тези две глави няма да се роди нищо или ако се роди, то ще бъде нещо хилаво. – „Ама ние се обичаме.“ Тази любов е от картошки, тя ще трае ден и половина, трае до гроба. Не, тя трябва да бъде и след гроба.

Някой казва: „Аз ще ти бъда приятел до гроба“. Не, това не е морал. Можеш ли да ми бъдеш приятел и след гроба? Истинската Любов трябва да бъде непрекъснута. Ние казваме: „Като се обичат тия млади, нека се оженият!“. Писанието казва: „Човек да не разлъчва

това, което Бог е съчетал, и да не съчетава това, което Бог не е определил!“. Още когато се раждат хората, Бог ги е съчетал. Бог е съчетал душите още от далечното минало. На Небето е написано всичко. И всяка душа, като погледне небето, ако знае да чете по звездите, ще може да прочете какво е написано там. Това е една велика Истина. Който знае да гадае по звездите, ще може да чете своята съдба, а който не знае, звездите ще представляват за него малки светулки – ще погледне и ще каже: „Далеч са тия звезди, много са далеч!“.

Верният в малкото и в многото е верен.

Аз казвам: верен в будното съзнание, верен в Истината, верен в живота, верен в Любовта. И когато дойдеш в най-лошото състояние на духа, ще кажеш: „Това състояние е временно. Бог живее в мен. Защо да не Го осветя?“. Дойде някой при мен и започва да ми доказва нещо надълго и нашироко. Няма защо да се простира толкова надълго. Аз съм човек, който разбира от 2 – 3 думи. Ще ми кажеш ясно и определено: „Ти можеш ли да направиш за мен?“. Ще ти отговоря: всичко мога да направя за теб. Ще ми кажеш: „Можеш ли да ми дадеш 100000 лева назаем?“. Ще ти отговоря: мога да ти дам само една стотинка. Ще ми кажеш: „Можеш ли да ми дадеш една хубава дреха?“. Ще ти дам само едно малко парченце от дрехата на един светия. – „А един хубав обяд можеш ли да ми дадеш?“. Ще ти дам само едно житно зърно. – „А една чашка вода можеш ли да ми дадеш?“. Ще ти дам само една капчица от този нектар. Ако ти дам само една капчица от него, ти никога няма да ожаднееш, но ако ти дам 100 чаши вода, нищо няма да излезе. – „А знаеш ли кой съм аз?“. Ти си един сапунен мехур, от който нищо не остава. – „Как, мехур ли съм?“. Че утре ще те носят на ръце и попове ще те опяват. Но ако вземеш тази малка капчица, вярно е, че човек ще станеш. А ако ти дам едно малко парченце от дрехата на светията, ще

бъдеш облечен с най-хубавата дреха. Това е изкуство само за ония, които полагат Любовта като основа в живота си. Това изкуство е само за онези, които имат свещен стремеж към Истината.

Ние не искаме да се измени сегашния ви живот, защото той е много приятен за вас. Питам ви: мислите ли, че ако отида на лозето си да копая, трябва да облека най-хубавите си дрехи? Не, ще облека старите, най-лошите. Така, както сте облечени днес, вие казвате: „Ние не сме красиви“. Вярно е, но в човека има една вътрешна красота. Като ви погледна външно, намирам ви, в сравнение с други същества, за много красиви. Мога ли да ви сравня с красотата на мечката? По отношение на нейната красота вие сте ангели. Даже и най-грозният от вас е по-красив от една мечка или от един вълк, или от един гълъб. В очите на гълъба например има нещо красиво, но не и в лицето му; в движенията му също има нещо красиво, затова казват, че гълъбът е красив. В лицето му обаче няма нищо красиво. В погледа на овцата няма нищо красиво. И така, в сравнение с животните човешкото лице е красиво, но в сравнение с лицето на ангелите вие заемате мястото на животните. Мислите, че сте красиви, но трябва да знаете, че и най-красивият от вас не може да се сравни с най-грозния от ангелите. Важното за вас е вътрешната красота.

Сега, като ви говоря това, вие казвате: „Всичко това вярно ли е?“. Вярно е, ние сме го опитали. Вие казвате: „Как може да се живее така? Хляб трябва за децата! Какво ми говори този човек за Бога? Бог слязъл ли е досега някой път да ни помогне? Ето, децата ми плачат за хляб!“. Когато децата ти плачат, това е Бог, Който пее у тях. Ти не знаеш как да тълкуваш тия думи. Когато децата ти казват: „Хляб, хляб“, Бог чрез тях ти казва: „Аз Съм Живият хляб у децата ти, не бой се!“. Дойде някой при мен, казва: „Пари ми дай!“. Казвам: знанието, което има човек, е неговото богатство.

Друг казва: „Човек трябва да бъде силен!“. Казвам: онзи, който обича Истината, е силен; онзи, който не греши, е силен. Направиш ли и най-малкото престъпление, вече нямаш сила. Всеки човек, който иска да бъде силен и морален, трябва да бъде безгрешен.

Верният в малкото.

Будност в съзнанието! Тази задача става много трудна за вас, това е задача с много хиксове. Вие ще кажете: „Тя е неразрешима“. Разрешима е – поставете Любовта в ума си като жив ангел, поставете Мъдростта в ума си като жив ангел, поставете Истината в ума си като жив ангел и мислете, че сте свързани с Бога, Който е безграничен. Ние не можем да сравним с нищо Неговата интелигентност. Когато говорим за Божията Любов, ние не можем да я сравним с нищо, тя е образ на всичко в живота. Когато ангелите говорят за Бога, те се изпълват с най-голямо уважение и почитание. Когато един ангел, който е завършил своята еволюция, заговори за Бога, той се изпълва със свещен трепет и тъй се приближава към Него. Това трябва да ви насърчава. Същото е и когато ангелите мислят за нас. Когато човек потъне в ада, той ще чуе там тихия свещен глас на Бога, Който му казва: „Ако вярваш в Мен, аз мога да те избавя от ада“. Казва се на едно място в Писанието: „Невъзможното за хората е възможно за Бога“. Намерите ли се в трудно положение, каквото и да е то, обърнете се към Бога с всичката си душа и дух. Не мислете, че можете да Го подкупите със запалването на 2 – 3 свещи или с написването на една книга. Не, ще измените мисълта си и ще кажете: „Всичко ще пожертвам за Бога“ – и ще видите тогава как Бог ще ви се открие. Сиромас сте, кажете: „Господи, всичко ще пожертвам за Теб“. Кажете ли така, сиромашията ще се оттегли от вас. Сгрешите ли, сиромашията ще дойде в двоен размер. Болен сте – кажете същото и болестта ще изчезне. Дадете ли едно свещено обещание, дръжте го в ума си. Дръжте на тази ваша идея!

Казвам: всичко в света зависи от вътрешното решение на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа и на вашия дух. Решете и свършете! Ще се пазите от онзи тигър, да не разрани ръката ви. Ще приложите Любовта като основа в живота си и ще устоявате за нея. При всичките си падения, и 100 пъти на ден да ви тыпчат, ще станете и ще кажете: „Пак ще обичам!“. И 100 пъти на ден да ви лъжат, ще кажете: „Пак ще обичам Истината!“. Нищо в света не трябва да бъде в състояние да разруши вашата Вяра. Ще бъдете силни и крепки, това е Новата култура.

Казвате: „Ако Бог е с нас“. Той е с нас. Щом е с нас, вие трябва да имате свещен трепет към Него. Като ви гледам някой път, ако можех, плакал бих за вас, но не мога да плача. Виждам как хората се трепят, как се убиват пред лицето на ангелите. Те ги виждат, но хората не дават пет пари за своите престъпления, даже не искат да знаят. Като гледам всичко това, ако можех да плача, бих напълнил цяла кофа със сълзи, но понеже не мога, казвам: приятелю, аз не мога да плача, но ти ще страдаш много. Ти ще плачеш един ден заради мен.

Спрете се и работете! Животът е свещено нещо. Каквото и да е положението ви, където и да сте, работете за Бога, за тази свещена идея, само така тя ще се освети. Имате ли ангелите за приятели, тогава всички любещи, добри и разумни хора ще бъдат на ваша страна. Всички ангели ще бъдат на ваша страна и Бог ще бъде на ваша страна. Той ще види, че жертвите всичко заради Него. От такива хора Бог се нуждае.

Верният в малкото.

Работете за Името Божие.

И тъй, съзнанието ви да бъде будно за Божията Любов, за Божията Мъдрост и за Божията Истина!

20 юни 1926 г., София

В Своите Си

*В Своите Си дойде
и Своите Му Го не приеха.*

Ще се спра само на няколко думи от единадесетия стих: *В Своите Си дойде*. Първата част на стиха е положителна – дошъл, а втората част на стиха е отрицателна – не го приеха.

Човешкият дух върви, т.е. едновременно се проявява в три посоки. Като казвам *човешкият дух*, разбирам човека в неговата първична проява, тъй наречения *Космически човек*, създаден по образ и подобие на Бога. Първият стремеж на духа е към живота. Животът е условие, а не среда за проявлението на човешкия дух. Вторият стремеж на човешкия дух е към Знание, към Мъдрост. Той има потребност от Светлината, вследствие на което Светлината е външната страна на Знанието. Когато духът придобива Знание, Светлината се проявява като резултат. Следователно Светлината, която съществува сега в света, е резултат на една излишна енергия, която не е употребена за умствена дейност, и затова ние се ползваме от нея. Значи Космическият човек е придобил толкова Знание, че от него има излишък, който се проявява във вид на физическа светлина. Третият стремеж на човешкия дух е към Свобода, вследствие на което се създава време и пространство. Когато човек се намира в утеснение, това показва, че пространството, мястото, където живее, е тясно за него – и всичката философия на живота седи в това да се даде повече място на всеки човек, който е недоволен. Пратете един недоволен човек на Луната или на Юпитер, или на Марс, или на която и да е слънчева система – неговото настроение веднага ще се измени.

В СВОИТЕ СИ

Някои хора казват: „Какво трябва да правим при тия ограничени условия?“. Дайте простор на духа си! Когато говорим за простор, разбираме да оставим духа си да действа, да се проявява тъй, както трябва. Човешкият дух действа по същите закони, по които действа и материята. Когато вземете един свредел и започнете да правите с него дупки, той среща известно съпротивление – защо? По причина на гъстата материя. Тази материя е неорганизирана, в нея няма никаква разумност. По аналогия на това и неразумната страна, или неразумната природа на човека, представлява също такава съпротивление за проявата на човешкия дух. Например има хора, които не вярват в Бога, не вярват в друг свят, освен този на Земята, и казват: „Няма друг живот, освен този на Земята“. Те приемат, че в един лешник има живот, а на Слънцето няма. Те приемат, че на Земята има живот, а в други, по-висши системи, няма. Според тях излиза, че Земята е разсадник на живота. Това е една привилегия, която ѝ приписват.

От друго гледище пък за Земята се мисли, че е най-ниското място. Всички останали ученици на окултните школи са пратени именно на Земята, за да довършат своите знания, да държат своя поправителен изпит. На Земята има изпратени хора от всички видове и произходи: като започнете от най-високите и свършите с най-ниските. Разбира се, така поставен, въпросът става неясен. Какво може да интересува нас или какво може да интересува вас това кои сте или какво сте?

Хората казват: „Хлябът, храната е най-важното нещо за нас“. Добре, питам ви: какво се ползва онази риба, която е хванала един червей и го изяде, а после се намери на въдицата на човека? Какво е спечелила? Или какво печели онзи, който се опитва да провери съдържанието на една търговска или на една банкерска каса, след което го слагат в затвора? Какво печели онзи химик, който прави ред опити, за да се домогне

до откриването на някои елементи, но при тия си изследвания става някакъв взрив и той изгубва зрението си? Какво печели онзи музикант, който свири на цигулка пред пияни хора и в резултат на всичко това те го набиват, счупват ръката му и строшават цигулката му? Какво е спечелила онази майка, която е родила една красива, хубава мома, но в разцвета на своята красота тя умира? Какво е спечелил онзи проповедник, който е обърнал много хора към Бога, но след време всичките са се разубедили и са станали безбожници? Какво е спечелил онзи банкер, който след дълги усилия изгубва всичкия си капитал? Какво е спечелил онзи поет, който след усилената работа изгубва своята поезия? И най-после, какво е спечелил чистият човек, който след няколко години изгубва своята чистота?

Питам: кое е същественото в човека? Същественото е духът, същественото е животът, същественото е Светлината, същественото е Свободата – само тия неща са реални в живота. Защо е нужна Свободата? За да учиш – ти не можеш да добиеш знания, ако нямаш Свобода. Ти не можеш да придобиеш Светлина и знания, ако нямаш живот. Това е положението, на което вие, като стари и млади, като учени и прости, като хора, като пеперудки и като рибки, ще се натъкнете. Неизбежно ще се натъкнете на тия три положения, които трябва да разрешите разумно.

За да се разреши животът, трябва да се изучат всички форми, в които той се проявява. Ако не изучите живота на всички форми, в които той се проявява, ще бъдете нещастни. Да допуснем, че имате дъщеря, която обича да носи хубави обувки, направени от камилска кожа. Представете си, че обуцарят ги направи рогообразни, тесни и при всяко обуване тя се чувства неразположена, понеже ѝ убиват и правят мазоли на краката, но за красота, за хубост, според нейните разбирания, тя ги носи 2 дни. Питам: такива обувки ще я направят ли красива? Обувките не правят хората

красиви. Ами ако вземете един болен човек и го заведете със златен автомобил при някой лекар, този автомобил ще даде ли повече знания на лекаря, ще го направи ли по-велик, по-знатен? Не. И обратното: ако заведете един болен човек с най-проста кола при някой велик, прочут лекар, тази проста кола ще отнеме ли нещо от знатността на лекаря? Не.

Следователно външната обстановка нито придава, нито отнема нещо от човека. Колкото по-лоши са условията, т.е. колкото е по-неорганизирана материята, толкова повече човешкият дух трябва да прояви своите знания. В този смисъл лоши условия в света няма, но когато човек не знае как да използва живота, тогава се раждат лошите условия. Отива едно малко дете и хваща едно куче за опашката. Кучето се обръща и го ухапва – защо? Защото детето не е знаело къде да хване кучето. И този герой, детето, се връща от бойното поле с разкъравена ръка. Ако то беше отишло при кучето с малко хлябец и го бе помилвало по челото, кучето нямаше да го ухапе. Съдбата – това е кучето, с което вие се разправяте. Ако го стиснете за опашката, ще ви ухапе, ако му дадете хляб, ще се радва. Съдбата – това е кармата, законът за причини и последствия, които ние сме създали.

Казва се в Писанието: *В Своите Си дошъл*. Това е хубавата, красивата страна. Но те не го приели – защо? В света дошъл и не го познали – защо? Светът нямал познания. Своите не го приели, защото били бедни, користолюбиви, едва имали храна за себе си и казали: „Ние сме бедни, имаме храна едва за себе си“. Когато религиозните хора не искат да приемат Божествените Истини, аз считам тях хората за най-страшни материалисти. И в Църквата съществува такъв религиозен материализъм. Там хората говорят за Бога, но дават пари под лихва с 20 – 25%. Казват: „Така е писано в закона“. В бъдещата култура тези аномални състояния на човешкия дух трябва да изчезнат. И човешкият дух си

има свои болести. С какво се занимава съвременната медицина? Тя изучава само болезнените състояния на човека. Според мен човешкият дух трябва да започне само със здравословните състояния.

Днес навсякъде започваме само с отрицателното. В религията пак започваме с отрицателната страна. Ние изучаваме например как е паднал човекът, кои са причините за неговото падане и т.н. И в агрономията, и в земеделието също се изучават отрицателните прояви. Не е ли по-добре да изучаваме здравословното състояние на една лоза, отколкото да изучаваме как е пострадала тя?

И тъй, животът е първото проявление на човешкия дух. Вие не можете да се проявите, ако нямате живот. В този смисъл животът е материалът, чрез който духът ще може да изяви своето знание, т.е. да съгради основите на своето знание. Някой запитва: „Защо трябва да живея?“. Ти трябва да живееш, за да изпълтиш своето знание в живота. Самото знание ще стане условие за проявление на Свободата.

В какво седи познаването на Бога? Вие трябва да познаете Бога най-първо в живота. Някой казва: „Аз съм говорил с Господа“. А, говорил с Господа! Той няма още живота, а с Господа говорил. Ние трябва да имаме първо живота, да познаваме неговия език и тогава да говорим, че познаваме и разбираме Бога. Как ще познаваме Бога, ако не разбираме езика Му? Бог не говори на друг език, освен на езика на живота. Цял свят се моли на Господа, но Той не го слуша – защо? Защото не знаят езика, на който трябва да Му говорят. Ние понякога си правим илюзии, че знаем всичко, и казваме: „Аз се молих на Бога, но Той не отговори на молитвата ми. Втори път няма да се моля“. Вие мислите, че Бог е невежа, не знае какво искате и не може да ви отговори. Като е създал света, Той е предвидил всичко за теб, но ако се молиш така, както трябва, ще ти даде повече знания, за да видиш какво ти е отре-

дил и да можеш да използваш всичко разумно. В това отношение молитвата ще ти даде тези знания.

Сега ви се вижда противно да се молите. За мен е по-противно, като ви гледам как дъвчете храната си, отколкото да се молите. Вземете онзи професор, който е завършил четири факултета – и той дъвче като вола. Няма нищо лошо в това, но казвам, че по този начин професорът учи първата наука за придобиване на живота. На този човек дават една малка задача за проява на висшия живот. Той има учител, който му казва: „Ще дъвчеш“, и горко на онзи професор, който не дъвче! Ще дойде учителят му със своята тояжка и ще го пита: „Защо не изпълни моето предписание?“. Какво ще стане, ако не дъвче? Ще се хване за корема от болки по същия начин, както се хваща и най-простият.

Знаете ли колко пъти трябва да дъвчете храната си? Това поне е най-елементарното нещо, трябва да го знаете. Определено е математически колко пъти трябва да се дъвче и ако дъвчеш повече или по-малко от определеното число, правиш престъпление. Днес ние дъвчем повече, отколкото е определено – защо? Взимате твърдо биволско месо, което не ви е предвидено, и затова го дъвчете повече, употребявате за него повече енергия, отколкото е нужно. Някой път употребявате само картофена чорба и мислите, че можете да живеете изключително с нея. Не, не се лъжете. С картофената чорба можете да живеете само толкова, колкото ви е нужно. Тя е храна за децата, а биволското месо е за грешните хора. Когато Бог иска да накаже някой грешен човек, той му дава да яде биволско месо, да го дъвче като пастърма.

Вземете например факта, че от 2 000 години насам дъвчем все едни и същи въпроси: „Дали има Господ, или няма? По кой начин Господ е спасил света – дали по благодат, или по закон?“ – тия и ред други въпроси се предъвкват постоянно. Това предъвкване не пред-

ставява ли биволското месо, което хората днес дъвчат? Учените пък предвкват въпроса дали микробът е произлязъл от човека, или човекът е произлязъл от микроба. Богословите, както и учените, предвкват въпроса как е направен човекът от кал. Никой още не сдвквал тия въпроси. Човекът съществува като факт, като продукт, но ние трябва да намерим истинския факт как е създаден. Какво ще ходим да разглеждаме човека единично? Изследвайте всички същества пред човека и след човека и ще намерите истинския начин, по който е създаден.

Някой запитва: „Защо ни е мозъкът?“. Ако разглеждате мозъка сам, като орган, няма да можете да отговорите на въпроса, но ако разглеждате какво произвежда той, ще видите, че всичкото знание е написано в него, всичките материали и закони за проявяване на нашите чувства също са написани в него – само така ще разберете какво нещо е мозъкът и защо ни е той. Мозъкът е един малък свят. Аз съм правил опити с човешкия мозък, измервал съм го. Основата му, измервана от едното до другото око, е около 16 см, дължината му е около 20 – 21 см, ширината му – 17 см. Колкото е по-голяма височината на мозъка, толкова по-силно развити са и моралните чувства.

Някои хора не могат да намерят това съответствие между развитието на мозъка и моралните чувства в човека. Вземете змията например, тя е много жестока, затова в нея липсват моралните чувства – тя хваща живи рибки и ги гълта цели, като казва: „Аз не съм толкова глупава да ги дъвча, цели ще ги гълтам“ – знае, че Господ ще я държи отговорна за дъвченето. Има хора, които също гълтат цяла храната си. Те казват: „Ние не сме нито материалисти, нито духовни“. Те са хора от рода на змиите – нито биволското месо дъвчат, нито картофената чорба ядат. В змията главата е свързана направо с гръбначния мозък. Когато казвам за някой човек, че е двуличен, подразбирам

змията, защото лицето ѝ е отзад. В кучето пък по отношение на земната ос главата е под ъгъл, равен на 90, а в човека главата е успоредна на земната ос и вследствие на тази успоредност човек е стъпил на два крака. Той постепенно, в продължение на хиляди години, е трябвало да издига главата си, докато най-после се е изправил на два крака. Тежестта на мозъка в предната част на главата му е заставила човека постепенно да реформира краката и ръцете си, да се изправя и да започне да мисли като човек. Ето защо, когато в живота ни се яви някакъв факт, има някакъв въпрос, който не можем да си обясним, той ни поваля на земята.

Казват: „Малкото камъче прекатурва цялата кола“. Тази пословица не е напълно приложена в живота. Тя е вярна само по отношение на човешките мисли. Как е възможно едно камъче да обърне твоя живот, да го измени напълно? Ако имаш истинска Любов и Вярa в Бога, каквото и да ти се случи, това малко камъче няма да прекатури твоята кола. Ти казваш: „Аз имам Любов и Вярa в Бога“. Имаш Любов и Вярa в Бога, но като изгубиш имането си, казваш: „Не вярвам повече в Бога“ – ето че твоята кола се прекатурва. Ти имаш 1 000 лева, но някой приятел ги взима и не ги връща – ето, твоята кола се прекатурва. Кажеш някому една горчива дума – ето, твоята кола се прекатурва. По отношение на живота една горчива дума може да прекатури твоята кола. По отношение на целия живот малките камъчета могат да прекатурят колата на човешкия живот.

Ние, съвременните хора, трябва да изучаваме законите на Живата природа. Това, което е писано в Свещената книга на Стария и Новия завет, както и писаното в главите на учените, един ден ще се посее. Това знание е един чист ред от тази Велика книга на Живата природа. Всичкото знание за живота ще бъде написано в тази Велика книга. Днес всички учени, всички велики хора правят преводи от Книгата на

Живата природа. Всички астролози, химици, астрономи, биолози, геолози, богослови – всички правят такива преводи. Богословите са малко готованковци – те чакат да видят какво ще каже този и онзи и тогава правят готови преводи. Учените не са доказали още нищо положително. Нима един учен трябва да ми доказва, че трябва да живея? Нима един учен трябва да ми доказва колко знания имам? Аз сам зная колко знания имам. Нима един реформатор може да ми доказва колко свобода имам?

Ние, съвременните хора, още нямаме гражданска свобода. На нас жените ни заповядват вкъщи. И съвременните жени искат да имат свобода. Каква свобода ще имат, когато още мъжете им заповядват? Каква ще е тази свобода, ако жената, след като отиде на избори, трябва да дава сметка на мъжа си кой е бил този мъж, с когото е разговаряла или пък какво е разговаряла? Какви избори са тези, когато, след като се върне, яде тоягата на мъжа си?

Следователно ние трябва да разрешим първите въпроси в живота, а именно: самият живот, Светлината, Свободата и Знанието; разрешим ли тези въпроси, тогава мъжете и жените ще се намерят пред една по-висока фаза на Любовта. Гражданската свобода не е нищо друго, освен Любов, проявена в по-висока степен. Аз не съм виждал нито мъже, нито жени, които да имат гражданска свобода в пълния смисъл на думата. Други казват: „Да сме равни пред закона“. Казват го, но равни ли са? Равенството подразбира доброта и честност. Аз не съм срещал честен човек в живота си, освен един инженер, който ми разказваше: „Да ви се изповядам! Искат да ме подкупят за една работа. Дават ми като подкуп 100 – 200 000 лева, но аз не продавам свободата си за толкова. Ако е за един милион, съгласен съм, но за 200 000 лева не се продавам. Издържах до един милион лева, но те не ми дадоха толкова“. Честен човек е той, защото не продава съвестта си за 100 – 200 000 лева, но за един милион я продава.

Опасни са тия положения, в които човек може да попадне. Някой учител има известни убеждения, но за да не го уволнят и да не изгуби хляба си, той ги продава. Какви ли не компромиси се правят в света? Това са решения на задачи, но правилно трябва да се решават. Например аз казвам: ние трябва да се обичаме, трябва да жертваме всичко един за друг. Но като допре до моята кожа, започвам да се гърча, да се извивам, да философствам и т.н. Зная, че който философства много, малко върши. При приложението на Божия закон никаква философия няма. Аз виждам онзи гладен пътник, който идва уморен от път, и му казвам: приятелю, заповядай, влез в дома ми. Аз имам едно свободно легло за теб. Тази вечер ще те нахраня, ще си починеш при мен, а според Божия закон утре аз отивам на работа. Имам две мотики, едната ще дам на теб, да работим заедно.

Първото нещо в света е, че всеки трябва да работи. И всички трябва да се стремим да създадем условия за работа. Никога не трябва да лишаваме от работа. Трябва да заставяме хората да работят колкото Бог изисква.

Питам: в какво седи възвишеното и благородно-то в света? В живота. Ние боледуваме от нямане на живот. Някои искат знание, но трябва да знаят, че първо трябва да се добие истинският живот и тогава ще дойде истинското знание. Ще ме запитате: „Тогава как се добива животът на безсмъртието?“. Животът на безсмъртието се добива чрез ядене на чиста, винаги прясна храна, без никакъв дефект. Никога няма да ядеш нечиста, гнила храна. В такава храна има бактерии, които могат да предизвикат някакви болезнени състояния. Всеки, който иска да разреши въпроса за безсмъртието, трябва да яде абсолютно чиста храна. Ще кажете: „Къде ще намерим такава храна?“. Онзи, който иска да реформира, да организира своето тяло, най-първо трябва да се храни с жито, ориз, царевица, а

после с плодове. Ечемикът не е за препоръчване. Той предизвиква затлъстяване на организма. Ръжта е хубава за ядене.

Разправяше ми един господин, който се лекувал от неврастения по методите на Кнайп, че цели шест месеца ял само грах. Това били най-щастливите дни в живота му. Усещал се духом разположен, със светлина в ума и напълно се излекувал от неврастенията. Някой казва: „Имам неврастения“. Яж грах! Друг казва: „Страдам от хипохондрия“. Яж жито! Казват за някого: „Този човек е много сприхав“. Дайте му да яде царевица! Еди-кой си не обича да устоява на своите задължения – дайте му да яде ръж, в ръжта има нещо идеално, тя расте нависоко; като влезе в човека, създава висок идеал. Дребните растения създават хора с дребни идеали, а едрите растения създават хора с висок идеал. Селяните в Софийско трябва да се хранят само с ръж, за да станат по-големи идеалисти.

Всичко това обаче се отнася само до външната страна на въпроса, при това човек трябва да регулира и чувствата си. Настроенията в човека не представляват нещо възвишено. Животът на настроенията се занимава с една неорганизирана материя, а чувствата представляват организиран живот. В чувствата има отношение между живите клетки. Най-после иде третата фаза на живота, душевният, разумният живот, в който взима участие съзнанието на човека. Следователно ти най-първо ще минеш през настроенията, те са ветропоказателят на твоя живот; после ще минеш през чувствата – те показват количество влага, която трябва да се даде на живота, и най-после ще дойде Светлината, която трябва да въздейства върху всичко благородно и възвишено в нас.

И тъй, ако едновременно сте радостни и весели, вие сте в живота на настроенията. Ако нещо ви засегне дълбоко и се обидите, не можете да простите, вие имате повече влага, отколкото ви трябва – това показва, че сте в живота на чувствата. Ако пък пътят ви е

ясен и вие можете да учите добре, това показва, че сте в разумния живот. Тогава съзнанието ви се развива по един правилен начин.

Сега вие, които ме слушате, ще кажете: „Дали този човек говори Истината, или не?“. Истината винаги е свързана с пространството. За да ви докажа, че говоря Истината, трябва да ви дам един постоянен билет до Слънцето, с който да отивате и да се връщате, когато искате. Да отидете до Слънцето – това е Истината. Аз обичам Истината и всякога говоря Истината. Когато дойде някой при мен, не му доказвам какво нещо е Истината, не му говоря нищо за нея, но изваждам един чек от 10 000 златни лева и му го давам. Той го взима и очите му светват. Питам го: вярваш ли, че говоря Истината? Аз ти давам тези пари без никаква лихва. Можеш да ми ги върнеш, когато искаш. Онзи, който може да ви направи добро без никаква користна цел, е човекът, който обича Истината. Всеки човек, който може да даде знание на хората, да внесе светлина в умовете им, той е дошъл до третата фаза на живота.

Сега всички вие трябва да използвате Светлината, която имате. Без Светлина човек не може да мисли. Някой път умът ви е потъмнял, съзнанието ви е мрачно – защо? Изгубили сте Светлината си. Днес всички майки, които раждат, трябва да изучават закона на Светлината, иначе ще раждат хилави деца. Затова и съвременните хора не са идеални. От изследванията, които правим, виждаме, че днес всички хора боледуват. Казват за някого: „Този човек е гениален“. Що е геният? Казват за Шекспир, че бил гениален човек. Не, той е обикновен човек. Толстой бил гениален. Не, и той е обикновен човек. Ако поставите Шекспир и Толстой в един висок, възвишен свят, те ще бъдат в забавачницата на този свят. Толстой казва на едно място: „Съвременните хора не могат ли да разберат, че войната няма да разреши въпросите на живота?“. А кое ще ги разреши? Любовта.

Хората трябва да имат Любов към Бога. Едно дете казвало на майка си: „Мамо, не трябва да ме съдиш, а да ме облечеш“. Любовта разрешава всички въпроси. Когато говорим за Любовта разбираме най-възвишения живот, в който може да се прояви човешкия дух. Обикновената любов всичко използва: виждам един човек – искам да го използвам. Виждам една хубава кокошка – искам да я заколя, да я сложа в гърнето да ври. Каква философия има в това да готвя кокошките и да ги ям? Бог създава кокошките, а аз ги ям. Тогава аз взимам думите на Христа, Който е казал: *Аз Съм Живият хляб, Който е слязъл от Небето, и който Ме яде, ще има живот вечен.* Учениците Му, като чува това, съблазниха се. Тогава Христос им каза: *Слушайте, това не е Моята плът, за която ви говоря. Това е Словото Божие, което, ако приемете като мощна храна в себе си, ще ви даде живот.* Следователно трябва да говорим Живото слово на един понятен език.

Ако аз ви говоря за една религия, да отидете външно да правите обреди или да палите повече свещи и да се грееете на тази светлина, това е заблуждение. Онзи, който иска да ви запознае със Светлината, трябва да ви заведе на Слънцето, да ви запознае с неговата светлина. Онзи, който иска да ви запознае с истинската религия, трябва да ви говори за Бога. А всички свещеници днес са хора на обикновения живот. В старо време всички езически жреци са разбирали, че не е достатъчно само да бъдат свещеници, но думите, които те изговарят, трябва да имат сила да лекуват. Някой е болен, викат свещеници да му четат молитви. Викат трима попове, четат му молитви, не оздравява човекът. Викат баба Драгана, хвърля тя своя боб, поставя ръцете си отгоре му, казва три думи и болният оздравява. Поповете казват: „Това е дяволска работа“. Чудно нещо! Те работят с Бога – нищо не могат да направят. Значи според тях дяволът може да направи

нещо повече от Бога. Не, именно баба Драгана е с Бога – казва три думи и човекът оздравява.

Сега казват, че човек трябва да има свидетелство, че е завършил, за да може да лекува. Не, лекарят се ражда, той не се създава сега. Университетът дава само условия на човек да се прояви. Философът се ражда, не се създава сега. Вие трябва да се стремите да развиете това, което е вложено във вас. Кое е вложено във вас? Да кажем, че остарявате и умирате. Къде ще отидете след това? Казвате, че ще отидете на онзи свят. Какъв е онзи свят? Той е свят на здравето. Ако аз съм един болник със счупени крака и ръце, какво ще правя, като отида на онзи свят между здравите? Какво ще ме ползва този свят? Аз трябва да зная законите на здравето и като отида между здравите, да мога да се ползвам от това здраве. Задгробният живот не е живот на мъртвите, той е най-красивият. Задгробният живот е живот на свобода, а не на ограничения и смърт, именно затова някои хора искат да умрат. Когато някой човек не иска да умре, той се бои да не влезе в някой по-лош затвор – казва: „Лош затвор ме чака след смъртта“. Да седиш тук, на Земята, какъв по-лош затвор от този? Няма човек в света, който да не желае да го пуснат от затвора.

И тъй, първото условие за развитие на човешкия дух е животът. Как ще го придобиете? Младата мома го търси, като гледа да намери някой момък и да се омъжи за него. Майката търси живота в детето си. Бащата търси живота някой път в парите, като казва: „Пари, пари трябва да има човек! Земя трябва да има!“. Прави са хората, но това са само условия. Когато една мома хвърли око на някой момък, който е свързан с Източника на живота, тя действително ще намери живота, но ако той е хилав, ако мозъкът му не е организиран, какво ще спечели? Нищо. Тя ще се намери в положението на английския реформатор Джон Уесли⁴¹, който три дни след женитбата си казва на своите приятели:

„Не си струва човек да се жени“. Това не говори зле за женитбата, но той попаднал на една жена, която не съответства на неговия умствен и духовен уровень, както и на неговите разбирания. Той имал дълги коси. Един ден жена му го хванала за косите, развъртяла го из стаята и му казала: „Не ти позволявам нито да ходиш, нито да разговаряш или кореспондираш с разни жени“. Научил той урока си. Отива един млад момък при Джон Уесли и му казва: „Учителю, влюбих се в една млада мома, добра християнка. Искам да се ожения за нея. Какво ще ми кажете?“. – „Да, тя е много добра християнка. С Христа може да живее, но не и с теб.“

Казват за някого: „Той е много добър човек, отличен християнин“. Да, отличен християнин е, с Христа може да живее, но не и с теб. Това е факт. Ние още не можем да живеем с хората – защо? Защото не знаем законите как да живеем. С Бога можем да живеем, но като се съберем едни с други, започваме да се хапем помежду си и тогава чувам всеки да казва: „Мен хората не ме обичат. Движа се в еди-кое си общество, но там хората не ме обичат, не ми отдават нужното почитание“. Казвам: кому са отдали нужната почит? На онази кокошка отдадох ли почит? На онова прасе отдадох ли почит? На онази овца отдадох ли почит? На руския император отдадох ли почит? На германския император отдадох ли почит? И сега този, последният император, дърва реже – защо? От зор. До вчера заповядваше на една такава голяма и силна империя, а днес реже дърва. Съдба е това, учи се човекът. Питам ви: мислите ли, че един ден Господ няма да ви сложи на мястото на германския император – да режете дърва? Ще режете и оттатък ще минете. Германският император трябваше да нареже тия дърва още преди войната, но и сега не е късно. Учи се човекът и казва: „Който постъпва като мен, ще реже дърва“.

При Своите Си дойде и те го не приеха.

Това показва, че Божественото се проявява в нас. Някой път Господ дойде, хлопне на вратата ни и казва: „Днес е твоят ден, приеми Ме!“. Ти казваш: „Нямам време сега, искам да довърша науките си“ или “Имам една много възискателна жена, трябва да ѝ услужа малко“. И тъй се извиняват – господарят с жена си, държавникът – с поданиците си, ученият – с науките си, а Господ все чака. Питам: кой е свършил досега своята работа? Никой. Цялата Земя е покрита само с гробища: еврейски гробища, индийски гробища, православни гробища и ред други. Цялата Земя днес представлява един голям паметник. Науката е изучавала онези начини и методи, по които се придобиват животът, светлината и свободата. Намери ли ги? Не ги намери.

Сега ние сме пред прага на една нова култура. От старата не очаквайте нищо. Смешно ще бъде старият човек, който едва се повдига, да се хване на хорото и да играе. Той казва: „Синко, моята работа е свършена вече, вие гледайте да си поживеете“. Аз наричам младите хора онези, които имат живот, знание и свобода. Стари хора са онези (аз взимам думата *стар* в ограничен смисъл), които нямат живот, знание и свобода. Това са стари разбирания. Според Новото учение, взето в широк смисъл на думата, и старият човек може да има живот, знание и свобода в себе си, и той може да се подмлади. Как?

В окултизма има един начин за подмладяване, който, ако изнесем навън, ще шокира целия свят. Правени са такива опити. Взимат стария човек, поставят го в една реторта, херметически затворена, слагат вътре известни елементи и нагорещават ретортата отдолу. Така го задържат цели шест месеца. Старият човек рита отвътре, плаче, вика и най-после, като го извадят, той се е подмладил, станал е малко детенце. Това правят алхимиците, които знаят законите за подмладяването. Ако те приемат в своята школа, ще те приемат като стар човек. Като те прекарат през ретор-

тата и се новородиш по техния начин, ставаш ученик. И тогава, като те запита някой защо вярваш в това Учение, ще им кажеш:

– Ти влизал ли си в реторта?

– Не съм.

– Аз съм влизал, знаей какво значи да прекараш там.

Тези хора имат знание. Като те извадят от ретортата, ти вече си се подмладил.

И за в бъдеще няма да се чака баща ти или майка ти да умрат и тогава да се подмладят, а ще ги поставят в ретортата да прекарат шест месеца, откъдето ще изникнат като малки семенца. Хората ще кажат: „Бог да ги прости!“ . Това са празни думи. Няма какво да ги прощава Господ, те са вътре в ретортата. Господ е за живота, Той не е за смъртта.

Като говорим за смъртта, ние подразбираме да умре всичко онова, което ни спъва: безверието, злобата, омразата, съмнението, подозрението и други подобни. На всичко онова, което внася щастие и блаженство в нас, трябва да се даде живот. Вие сега чакате да умрете. Не, не искаме да умираме. Ако имаме музиканти, те трябва да свирят за живота. Има случаи, когато животът може да се добие чрез музиката. Знаете ли колко е силна тя? Има известни тонове, известни съчетания в нея, с които може една канара да се разчупи на части. Например някому трябва няколко камъка от дадена канара. Той отива с един цигулар при нея и цигуларят свири, взема такива силни тонове, които са в състояние да разпукат канарата. Свири около 1/2 час и канарата се разпуква, отделят се няколко камъка от нея. След това цигуларят прибира цигулката си и си отива вкъщи. Както виждате, много нещо прави цигулката.

Не е вярна поговорката: „Цигулар къща не храни“. Той къща не храни, но къща гради. Цигулар дом не гледа, но той сближава хората и ги жени. Без цигу-

лар хората могат ли да се женят? Като засвири, всички се хващат на хорото и заиграват. Цигуларят има мощна сила в света. Аз бих желал цигуларите в България да имат новите цигулки и да изпълняват новата музика. Ако имаше десетина такива цигулари, много нещо щеше да се направи. Искат ли някой път да се реформира българският кабинет, веднага ще извикат тия цигулари пред първия министър на кабинета. Те ще му засвирят тъй хубаво, че със своето свирене ще внесат нова светлина и ново разбиране в ума на този министър. След като му посвирят около 1/2 час, той ще извика другите министри на съвета, ще разгледат въпроса и положението ще се уреди. Цигуларите ще разрешат и въпроса за религията в България.

В Своите Си дойде и Своите Му го не приеха – защо? Страхуваха се, че Този Човек ще донесе нещо, което може да развали всичко дотогава съществуващо. Не, Този Човек ще донесе Живот, Знание и Свобода. Животът носи радост, знанието носи Светлина, Истината носи Свобода. Казват: „Защо ни е Истината?“. Да внесе Свободата. Свободата пък ще внесе в нас простор, ще ни отвори великия път за живота. Какви теории са развивали старите учени преди хиляди години? Аз не зная. Те са поддържали, че в света има седем принципа, които и сега се проявяват. Първият принцип е, че всички прояви на Вселената в основата си са разумни. Основата на цялата Вселена е човешкият ум. В тази разумност има съответствие между всички части, които се допълват взаимно. Освен това всички противоположности вибрират еднакво и се стремят едни към други. Светлината например се предава чрез вибриране.

Най-първо ще се убедите, че Вселената е разумна. После ще виждате, че между вашите глави и всички слънца има съответствие. Съвкупността на всички слънца представлява човешката глава. И ние, като гледаме звездите, виждаме Космическия човек. Тяло-

то му не виждаме, но всички запалени слънца представляват главата му, която мисли. Чрез тия органи той изпраща Светлина в света. Представете си сега какво ще бъде Онзи, Който е създал Космическия човек! И тогава хората са подобие на Космическия човек. В тяхната глава има светещи клетки, както звездите. И в тях има едно вътрешно Слънце, по подобие на външното, вследствие на което понякога отвън е студено, а вътре в нас е топло. Понякога и обратно: отвън е топло, а отвътре е студено. Когато пък между външното и вътрешното Слънце в човека има хармония и подобие, казваме, че човек се намира в състояние на пълно здраве. Ето защо, когато човек трябва да изучава хигиената, той трябва преди всичко да изучава законите на тази енергия, която е вложена в него. Във всички неща има полюси, противоположности – мъжът и жената са полюси, светлината и тъмнината също са полюси.

Друг принцип в живота е, че във всички неща има ритъм и вследствие на това всяко нещо иде на своето време. Ти не трябва да бързаш, приливи и отливи има в света. Твоето щастие, твоето благо ще дойде на своето време, стига да имаш знанието и мъдростта. Всяко нещо има своя причина, всяко нещо има свое име, с което можеш да го означиш.

Първото нещо, което човек иска да изучава, е Любовта, но той трябва да започне отгоре, а не отдолу – той трябва да знае името на Любовта. Аз бих желал да зная какво ще кажете вие. Какво е името на Любовта? Съвременните хора не го знаят. Днес на който и език да произнесете думата *любов*, тя няма ефект, не реагира върху човека. Ако влезете в един театър и произнесете думата *любов*, цялата публика става и започва да бяга – защо? Те разбират смисъла на тази дума. Ако обаче влезете сред публика и произнесете думата *любов*, всички ще кажат: „Този е смахнат“. Защо? Те не разбират смисъла на тази дума.

Някои наричат Христос Син Божи. Ние не можем да разберем Сина Божи, докато не разберем Любовта. Думата *син* подразбира Любовта. Тя крие в себе си един от Божествените методи в света. И когато Христос дойде в света, Той донесе един велик метод за проявление на Любовта – именно в тази Любов е връзката на безсмъртието. Тя започва най-първо със закона на самопожертването, със закона на самоотричането. Да се пожертваме – това е само един метод. И който не разбира Любовта, който не разбира закона на жертвата, ще се уплаши – ще каже: „Как, да се откажа от живота си?“. Христос казва: „Който обича живота си, ще го изгуби и който се откаже от живота си, ще го намери“.

Аз не говоря за Любовта в нейния обикновен смисъл. Няма какво сега да придобиваме Любовта, ние трябва да я носим със себе си. Трябва дълго време да очаквам този човек, на когото искам да направя едно добро, и като го видя, да кажа: „Много се радвам, че дойде“ – това е законът на Любовта. А сега, като дойде някой с молба да му направите едно добро, казвате: „Откъде се намери да дойде този, и при това толкова пари ми задигна!“. След всичко това минавате за културни хора, които се молят по три пъти на ден, четат „Отче наш“ и ред други молитви, кръстят се.

Като говоря така, някои ще кажат: „Той се противопоставя на Българската църква“. Аз вярвам само в една Църква, която носи безсмъртието на своите членове, в никоя друга Църква не вярвам. Българските свещеници трябва да престанат да погребват мъртвите. Христос казва: *Оставете мъртвите да погребват своите ближни*. Ако задачата на свещениците е да погребват мъртвите, аз ги съжалявам. Като им се каже Истината, те казват, че говоря против Църквата. Против коя Църква? Вие сте си направили едно здание и го наричате Църква, но това не е Църква. Църквата е нещо много красиво, тя представлява един от възвишените

ангели. Църквата е човешкият дух, Бог живее в нея. И тогава всички свещеници, проповедници, владици от тази Църква ще служат на Великото, на Възвишеното. Тъй трябва да разбирате тия велики идеи. Не ги ли разбирате така, ще живеете само в заблуждения.

И тъй, всички ще минете през ретортата. Аз съм бил в тази реторта, пръв съм влязъл в нея, зная какво нещо е тя. Гробът не е ли една реторта? Христос казва: *Аз всички ще възкреса*. И наистина, всички хора ще минат през възкресението, само че някои седят с хиляди години в ретортата.

В Своите Си дойде.

Своите са онези, които Го обичат, но не тъй, както Го обичаха евреите. Ние трябва да бъдем готови да приемем Бога с всичката Любов, която имаме в душата си, и да кажем: „Господи, ние приемаме живота, който ни даваш. Ние приемаме Светлината, която ни даваш. Ние приемаме Свободата, която ни даваш“. Това трябва да бъде задачата на младото поколение – свещено да пазят живота, Светлината и Свободата и всичко да жертват за тях. Това е религия, това е държава, това е обществен строй. Това са закони, без които всичко друго е празнота.

И така, вие ще възприемете онази Велика Любов, която иде сега в света, и всеки от вас да стане неин образец.

27.06.1926 г., София

В СВОИТЕ СИ

ПРИЛОЖЕНИЯ

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Наполеон Бонапарт** (1769 – 1825) – френски генерал, император на Франция (1804 – 1814, за кратко и в 1815 г.). С успешните си военни кампании завладява почти цяла Европа, разрушавайки останките от феодализма и Инквизицията. Инициатор на редица реформи в областта на административното, правното и държавното управление, в икономиката, образованието, инфраструктурата, културата и др. Известен е като гениален пълководец и необикновена личност с всестранни познания и способности.

² **Шопенхауер, Артур** (1788 – 1860) – немски философ, защитил докторската си теза в Йена през 1813 г. Дисертацията му *За четирите корена на принципа за достатъчното основание* поставя основите на цялата му философска работа. Светът на представите (тъждествен със света на явленията на Кант) се ръководи от принципа на достатъчното основание: „Всеки възможен обект (...) е в необходима връзка с други обекти – от една страна, като определен, а от друга – като определящ“ (*Светът като воля и представа*). Основният постулат на Шопенхауеровата система е, че фундаменталната действителност е воля, която отъждествява с Кантовото нещо само по себе си, но за разлика от Кант Шопенхауер твърди, че нещото само по себе си е спонтанно познаваемо чрез вътрешната волева реалност в тялото на субекта. Идеите на Шопенхауер повлияват на Ницше, Вагнер, Витгенщайн, Фройд и др.

³ **Хиляда и една нощи** – сборник с народни приказки от Близкия Изток и Южна Азия, съставен на арабски език през Златния век на исляма (ок. IX в.). В съвременния си вид произведението се формира в продължение на столетия с приноса на автори, преводачи и учени от

Близкия Изток и Северна Африка, а генезисът на самите приказки може да се проследи до древните арабски, персийски, египетски и месопотамски литератури и фолклор.

⁴ **Кантовци** – последователи на Имануел Кант (1724 – 1804), немски философ, последният от класическата верига на Просвещението, включваща Лок, Бъркли и Хюм. Основните му трудове са *Критика на чистия разум* (1781 г. и 1787 г. – преработено издание) и *Критика на способността за съждение* (1790 г.). Поставя на преден план темата за човешката свобода в мисъл, израз и проява; развива идеята за трансценденталния идеализъм; поставя началото на диалектическия метод във философията; развива учението за логиката; оказва голямо влияние върху философията на романтизма и идеализма. От теориите му възникват школите на кантианството и неокантианството.

⁵ **Лапласовци** – последователи (или имитатори) на Пиер-Симон Лаплас (1749 – 1827), френски математик, астроном и физик, известен с работата си върху диференциалните уравнения, привърженик на детерминизма във философията.

⁶ **Йосиф** – библейски персонаж от Стария завет, един от 12-те синове на патриарх Яков; животът му е описан в *Битие*, 37:50. Намразен от своите братя заради любовта на баща им към него и заради ясновидската му дарба, Йосиф е продаден като роб в Египет, където благодарение на способностите си успява да се издигне до званието „пръв след фараона“ и да придобие огромно влияние. По време на неплодотворните години среща братята си, дошли в Египет за помощ, и се помирява с тях. Историята на Йосиф е катализатор на създаване на много художествени произведения в по-късни епохи (напр. трилогията *Йосиф и неговите братя* на Томас Ман).

⁷ **Едисон, Томас Алва** (1847 – 1931) – американски изобретател, един от първите, приложили принципа на

масовото производство на изобретенията. Има рекорден брой патенти – 1093. Създател на телеграфа, фонографа, въгленовия микрофон, принципа на радиото, системата за производство и разпространение на електрическата енергия, кинетоскопа и др.

⁸ **Клондайк** – река в северозападна Канада, десен приток на Юкон. Дължината ѝ е 160 км. Името ѝ произлиза от езика на индианците хан и означава *побита вода*, заради стълбовете, които коренното население на земите забивало в реката, за да лови риба. С откриването на злато при ручея Бонанза Крийк през 1896 г. започва т.нар. *златна треска на Аляска*. Оттогава името на реката се използва като синоним на изключително богато място.

⁹ **Соломон** (X в. пр. Хр.) – последният от тримата царе на обединеното Еврейско царство, което наследява от баща си Давид. При Соломон Древен Израел достига най-голямото си военно, политическо и културно могъщество. Уважаван и възхваляван преди всичко за ненадминатата си мъдрост и поетическата си дарба. Автор е на библейските текстове *Песен на песните*, *Екlesiаст*, *Притчи Соломонови*.

¹⁰ **Давид** (1035 – 965 г. пр. Хр.) – юдейски цар, баща на Соломон и приемник на Саул. На Давид се приписва авторството на библейския текст Псалми Давидови. Почитан като пророк и от юдаизма, и от християнството, и от исляма.

¹¹ **Яков** – третият от библейските патриарси, по-малък брат на Исав. Според преданието той е баща на основателите на Дванайсетте израилски племена и е известен още с името Израил. Историята му е описана в *Битие*, гл. 25.

¹² **Авраам** – библейски персонаж, праотец на много племена: исмаилити, израилтяни, мадиамци, едомци. Той е основна фигура в юдаизма, християнството, исляма, а името му е дадено от Бог и означава *Баща на множеството*. Личността му е символ на непрекословна и беззаветна преданост и вяра в Бога.

¹³ **Исаак** – библейски патриарх, единственото дете на Авраам и Сара. Един от тримата праотци на израилския народ. Според преданието Авраам е бил на 100 години, когато се ражда Исаак.

¹⁴ **Саул** – юдейски цар, баща на Давид. Историята му е предадена в библейската книга *Царства* 1, 9:31. Силен и смел, но великодушен към враговете си воин, помазан от пророк Самуил, победител в редица важни за царството битки. Заради нетърпението и неподчинението си на Божията воля е предупреден от Самуил, че управлението му отива към своя край. Последните му години минават в горчиви сблъсъци със сина му Давид.

¹⁵ **Паганини, Николо** (1782 – 1840) – италиански композитор, виртуозен цигулар и китарист. Автор на многобройни сонати, капризи, концерти за цигулка, струнни квартети, акорди и др. Създава първите си концерти на седемгодишна възраст. Концертната му дейност е поредица от триумфи из цяла Италия, Виена, Париж, посещава десетки градове в Германия, Полша и Чехия, където е приет с бурни овации, както и по-късно в Англия и Шотландия. От неговите творби се вдъхновяват и повлияват Брамс, Рахманинов, Лист, Шуман и др.

¹⁶ **Александър Велики** (356 – 323 г. пр. Хр.) – владетел на Древна Македония, един от най-великите военачалници в човешката история. Получил най-доброто образование за времето си, възпитаван от философа Аристотел, обучаван от най-добрите командири. По време на военните си кампании само за 12 години завладява градовете на Древна Гърция, Персийската империя, обширни територии в Азия и Североизточна Африка. Основава двадесет града, носещи името му, като най-известният от тях е Александрия в Египет. Името му става нарицателно наред с митичните герои на елинската култура, а военните му тактики се изучават до днес в академии по цял свят.

¹⁷ **Аристотел** (384 – 322 г. пр. Хр.) – древногръцки философ, ученик на Платон, съосновател на западноевропейската

философия. Трудовете му обхващат изследвания в областта на анатомията, астрономията, физиката, географията, геологията, зоологията, както и етиката, естетиката, метафизиката, теологията, политиката, риториката и др. Съчиненията му се определят като енциклопедия на античното познание, разделено на три вида: теоретично, практично и техническо. Той е съзателят и на логиката, която по негово мнение е универсален инструмент, гарантиращ истинското познание във всички науки. Съчиненията на Аристотел се разделят на няколко групи според областта и тематиката си: Органон (логически съчинения), Физика (физика, психология и биология), Метафизика, Етика и политика, Риторика и поетика.

¹⁸ **Платон** (ок. 427 – ок. 347 г. пр. Хр.) – древногръцки философ и математик, създател на Атинската академия. Идеите му достигат до читателите чрез философски и драматични произведения, преписвани и редактирани многократно. На Платон се приписват 35 диалога и 15 писма, които в последващите столетия служат за обучение по философия, риторика, математика и др.

¹⁹ **Критика на чистия разум** (1781 и 1787 г. – преработено издание) – произведение на немския философ Имануел Кант.

²⁰ **Уесли, Джон** (1703 – 1791) – английски духовен деец и теолог, основател на методизма. Държи своите проповеди под открито небе, близо до вярващите, които насърчава да разпространяват Метода за четене и тълкуване на Светото писание. Влиятелният методизъм предизвиква много реформи, в това число поставянето на основите на аболиционизма.

²¹ **Ломброзо, Чезаре** (1835 – 1909) – италиански лекар и криминолог. Основател на антропологическото направление в криминологията и углавното право, основна линия в което става идеята за родения престъпник. Като главна заслуга на доктор Ломброзо се изтъква т.нар. формула за причината за престъпления, в която се вземат предвид редица предпоставки като

антропологичните признаци на човека, пристрастията му, наследствената предопределеност, употребата на алкохол, атмосферните влияния и т.н. Макар и отречена от много специалисти, някога тази теория е изключително популярна и намира многобройни привърженици сред психиатри, криминалисти и хора с интерес към загадъчното и престъпното.

²² **Толстой, Лев Николаевич** (1828 – 1910) – руски писател, философ, религиозен реформатор, есеист и публицист. Автор е на *Война и мир*, *Ана Каренина*, *Хаджи Мурад*, *Севастополски разкази* и др., както и на религиозните съчинения *Моята вяра*, *Царството Божие е вътре във вас*, *Пътят на живота* и др. Реформира теоретично християнството, утвърждава християнската нравственост, която е лично дело на всеки и не е свързана с обредите и тайнствата на никоя Църква. Създава философското движение *толстоизъм*, в което са застъпени идеите за непротивене на злото, за вегетарианство, за природосъобразен начин на живот и др. На 82 г. напуска имението си и планира пътуване до България, но умира на малката гара Астапово.

²³ **Вердюн** – град в североизточната част на Франция. В конкретния случай се има предвид битката при Вердюн (1916) през Първата световна война между армиите на Германия и Франция. Сраженията са продължителни и кръвопролитни, с краткотрайно предимство на германската армия, изгубено по-късно в битката при Сом.

²⁴ **Радославово време** – Учителя визира на управлението на Васил Радославов, председател на Либералната партия и два пъти министър-председател на България (1886 – 1887) и (1913 – 1918).

²⁵ **Султан Махмуд** (1785 – 1839) – тридесети султан на Османската империя. Неговото управление е известно като реформаторско – с енергия и замах той успява да изведе страната от кърджалийското време, ликвидира еничарския корпус, премахва остарялата тимарска

система, създава Министерски съвет, строи пътища и модернизира империята до нива, приемани за революционни по ориенталските представи.

²⁶ **Идеята за война в 54-та година** – вероятно Учителя има предвид Кримската война (1853 – 1856), известна като война между главните европейски сили за влияние върху териториите на западащата Османска империя.

²⁷ **Менделеев, Дмитрий** (1834 – 1907) – руски учен енциклопедист: химик, физик, геолог, технолог, икономист, педагог, метеоролог и въздухоплавател. Автор на фундаментални научни изследвания в посочените области, като най-голямото му откритие е периодичният закон за химичните елементи (1869). На основата на този закон той създава *Периодична система на елементите* и пръв в историята на химията предсказва съществуването и свойствата на неоткрити дотогава елементи (като скандий, германий и др.).

²⁸ **Талес** (623 – 546 г. пр. Хр.) – древногръцки философ, един от седемте мъдреци на Гърция. Има забележителни познания по астрономия, математика и египетска митология. Той пръв в Древна Гърция прави опити да даде натуралистични обяснения на някои явления, без да прибегва до свръхестественото. Основен източник за философията на Талес е Аристотел, който му приписва заслуги за първите изследвания на причините на нещата.

²⁹ **Сократ** (469 – 399 г. пр. Хр.) – древногръцки философ, създал нов клон на философията – етика (гр. *ethike*), разглеждащ характеристиките на индивида и ключови морални концепции като Добро и Правда. За най-важен негов принос към западноевропейската философия е считан диалектическият му метод, познат като Сократов, или метод на оборването, заради който Сократ е считан за баща на политическата философия. С името му са номинирани редица философски термини: сократическа ирония, сократически интелектуализъм, сократически парадокси, сократически стоицизъм и др.

³⁰ **Боваризъм** – наука, която изучава наклона на лъча, който излиза от очите, и по ъгъла на този наклон оформя заключения за характера и качествата на човека.

³¹ **Питагор** (570 – 495 г. пр. Хр.) – математик и най-известният от гръцките философи преди Сократ. Посветен в гръцките и египетските мистерии, пътешественик във Финикия и Вавилон, ученик на Заратустра. Основава собствена школа в Южна Италия ок. 530 г. пр. Хр. В учението си акцентира върху чистия начин на живот (за тая цел въвежда правила), прераждането на душата, красотата, хармонията, мистичната сила на числата; разработва теория на музиката, пръв откривайки отношението между струните и тоновете; въвежда в математиката т.нар. Питагорова теорема ($a^2+b^2=c^2$). Непосредствените последователи на Платон в Академията определят истинската философия като разгръщане на първоначалните прозрения на Питагор.

³² **Нютон, Исаак** (1643 – 1727) – английски физик, математик, астроном, философ, алхимик и богослов. В областта на механиката открива *Закона за всемирното привличане* и чрез предложените *Закони за движение* поставя основите на класическата механика. Той формулира принципа за запазване на импулса и момента на импулса и пръв доказва, че движението на небесните тела и тези на Земята се подчиняват на общи закони. Сред многобройните проблеми, които изследва, са разлагането и природата на светлината, скоростта на звука, охлаждането, произходът на звездите, хронологията на Библията, природата на Светата Троица и др. Конструира първия действащ рефлекторен телескоп и развива своя теория за цветовете, основана на наблюдението на разлагането на бялата светлина с призма. Нютон е силно религиозен, придържа се към неортодоксални християнски възгледи и пише освен на научни теми, текстове и в областта на библейската херменевтика и окултизма.

³³ **Бухнер, Едуард** (1860 – 1917) – немски химик, носител на Нобелова награда за химия (1907) за своите биохимични изследвания и откриването на извънклетъчната ферментация.

³⁴ **Бетовен, Лудвиг ван** (1770 – 1827) – немски композитор класик, признат за един от най-великите композитори в историята на музиката. В творбите му са високо ценени интелектуалната дълбочина, наситеност и израз, мащабните форми, интензивната разработка на темите и тяхното драматично въздействие. Автор е на *Лунна соната*, *Патетика*, *Апасионата*, операта *Фиделио*, девет симфонии, концерти за цигулка и пиано, вокални пиеси и др.

³⁵ **Дон Кихот** – литературен герой от едноименния роман на испанския писател Мигел де Сервантес Сааведра. Преди да се превърне в Дон Кихот, Алонсо Кехана е дребен благородник, страстен читател на рицарски романи. Неочаквано за своите роднини и приятели той променя името си, самопровъзгласява се за рицар и започва странстване из земите на тогавашна Испания, за да изобличава злото и закриля бедните. Замислена като сатира на средновековните разкази за рицарството, завършената ренесансова творба с централен герой Дон Кихот представлява олицетворение на душата на Испания, един индивидуален и жив дух, а не абстрактна идея. Философските послания на произведението вдъхновяват представители на различни направления в изкуството: композитори, режисьори, художници и др.

³⁶ **Рокфелер, Джон Дейвидсън** (1839 – 1937) – американски предприемач, осъществил революция в петролната индустрия. През 1870 г. основава компанията Standard Oil и я ръководи до пенсионирането си в 1890 г. През това време натрупва значително богатство и става известен като най-богатият човек в света. Той е и един от основателите на Федералния резерв на САЩ. В годините много от неговите действия му печелят слава на неморален бизнесмен, който постоянно прекрива

границите на закона. През последните години от живота си се отдава на благотворителност.

³⁷ **Моцарт, Волфганг Амадеус** (1755 – 1791) – австрийски композитор, един от класическата виенска тройка. Остава огромно по обем творчество – над 600 композиции, във всички жанрове на класическата музика. Проявява забележителни способности от най-ранна детска възраст, притежава феноменални музикален слух и памет и невероятни композиторски, изпълнителски и импровизаторски дарби. Създава опери като *Дон Жуан*, *Вълшебната флейта*, *Отвлечане от сарая*, също и 41 симфонии, 27 концерта за пиано и оркестър, камерна музика, клавирни творби, арии, серенади и др.

³⁸ **Русо, Камила (Камий)** – ученичка на Николо Паганини.

РЕЧНИК НА РЕДКИ, ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

гем (тур. gem) Юзда.

джендем (тур. cendem от гр.) Пъкъл, ад.

джобур *остар.* Дървен съд. Каца с тясно дъно и широк отвор.

камера обскура (лат. camera obscura – *тъмна стая*)
Опростено оптично устройство, което позволява да се получават оптични изображения на реални обекти.

картбланш (фр. carte blanche) 1. *спец.* Бял лист, подписан от лице, което упълномощава друго лице да го попълни. 2. *прен.* Неограничено пълномощие.

кинематограф (от гр.) *остар.* Апарат за снимане върху филмова лента на движещи се обекти или за прожектиране върху екран на движещи се картини.

контрибуция (лат. contributio) *юр.* Принудителни парични и натурални вземания, данък от населението на победена страна, които победителят събира; репарации.

курна (тур. kurna от ар.) Малко корито под чешма, от което се гребе вода за миене.

лоб *остар.* Горна лицева част на черепа, чело.

молоклов (от фр.) *остар.* Рокля с обръчи.

опущение (от рус.) *остар.* Пропуск от недоглеждане, грешка.

остен *остар.* Тояга с тънък железен бод за подкарване на добитък.

пертурбация (лат. perturbation – *безпорядък*) Внезапна промяна, нарушаване на естествения ход на нещата.

пехливан (тур. pehlivan през перс.) Борец.

прошение (от рус.) *остар.* Молба, обикновено писмена, до административна инстанция.

реторта (лат. *retorta* – *обърната назад*) *хим.* Обла стъклена чена с дълъг и прегънат отвор; служи за химически опити, дестилация и др.

самун (гр. *psomion* през тур.) Хляб, обикновено кръгъл.

скържав *остар. диал.* Стиснат, скъперник.

слог *остар.* Сричка.

спектроскоп *техн.* Уред за наблюдаване на спектрите чрез разлагане на светлинните лъчи.

стяженолюбие (от рус.) *остар.* Стремез към притежаване на имоти, на богатства.

терк (тур. *terk* от ар.) *разг.* Образец, модел, кройка.

трен (фр. *train*) *остар.* Влак.

турнюр (фр. *tournure* – осанка, маниери на поведение) Модерно приспособление към женския тоалет в периода 1870 – 1880 г., което се поставя в частта на талията под гърба с цел придаване на пишно-елегантен силует на фигурата.

филоксера (гр. *phillon* – *лист* и *xeros* – *изсъхнал*) Вид дървесна въшка с хобот, която яде листа и корени на дървета и растения; особено поражавя лозите.

фонограф *остар.* Първият апарат за записване и възпроизвеждане на звуци, създаден от Едисон през 1877 г.

хром *остар.* Сакат човек.

юлар (тур. *yular*) *остар.* Водило, оглавник за добитък.

tuti puanti (ит.) Всички.

АЗБУЧЕН ПОКАЗАТЕЛ

- алтруизъм** 266
алхимия 19
Ангелите 30, 31, 58, 131, 251,
 300, 400, 464, 483, 492, 503
 ангелският език 477
 Михаил 131
астрологията 243, 447
безверие 344
безсмъртието 344
Библията 279, 366, 370
благодарност 8, 147, 203
благородство 303
Бог 17, 47, 51, 52, 67, 129, 141,
 195, 238, 283, 285, 299, 302,
 324, 435, 464, 497
 Божествената интелигентност
 302
 Божествената Любов 59, 126,
 318, 476
 Божествени дни 256
 Божествени мисли 179
 Божественият Дух 231
 Божественият език 235
 Божественото знаме 86
 Божественото знание 328
 Божи закон 215
 Божиите думи 191
 Божията благост 143
 Божията Истина 135
 Божията Мъдрост 135
 Божията Правда 430
 Божията сила 328
 Волята Божия 422
 да живееш за Бога 372
 Любовта към Бога 51, 58
 Мирът Божи 258
 познаването на Бога 509
 свойства на Бога 97
 Царството Божие 131, 146, 209,
 387
боговете 31
болести 149, 155, 308, 346, 394
бракът 129
българите 63, 106, 124, 159,
 202, 281, 440
вегетарианска храна 188
Вселената 522
Всемирното Бяло Братство
 131
Второто пришествие 474
възкресение 338
възкресението 340, 481
възпитание 296, 376
Вяра 30, 40, 140, 287, 297, 298,
 341, 343, 352, 356, 359, 397,
 413, 446, 504
 да вярваш в нещо 242
 закон на Вярата 345
 обикновената вяра 345
вярвания 341
гениалността 383, 398
герой 81
гордост 7, 133
грехът 116, 118
добродетелта 19, 144, 270
Доброто 206, 302, 392, 454, 484
думи
 думата ангел 31
 думата ангели 251
 думата Арон 78

думата Бог 36, 37, 127
 думата българин 118
 думата домовит 138
 думата душа 115, 278
 думата зазоряване 279
 думата запечатам 29
 думата Земя 254
 думата Истина 397
 думата лекар 39
 думата любов 33, 59
 думата Любов 397
 думата материално 460
 думата младоженец 216
 думата Мойсей 78
 думата Мъдрост 397
 думата наука 160
 думата път 456
 думата православие 323
 думата природа 101
 думата радост 48
 думата разумен 209
 думата свещеник 177
 думата скиния 465
 думата страх 99
 думата съвършенство 92, 96
 думата учител 85
 думата цар 214
 думата човек 141
 думите Дух Свети 179
 думите единство и множество 97
 думите закон на Любовта 242
 думите куче и приятел 240
 думите омраза и обида 240
думите 517
Духът 360, 402, 424, 426
душа 135, 280, 359, 360, 361,
 362, 363, 372, 405, 460, 477, 487
 думата душа 278

егоизъм 266, 354, 440
единство 98, 126, 129, 132, 137
жената 360
женитбата 88
живот 100, 133, 142, 362, 427
 безсмъртният живот 16
 Божествен живот 363
 обект на Божествения
 живот 382
 вечният живот 354
 в какво седи животът 345
 вътрешният смисъл на живота
 16, 58
 духовен живот 362
 обект на духовния живот
 382
 животът на възкресението 12
 задгробният живот 518
 земният живот 24
 изпити в живота 226
 истински живот 404, 463
 йерархии в нашия живот 231
 първите въпроси в живота 513
 разумният живот 24
 реалности в живота 141
 реалността на живота 7
 сегашният живот 279, 383
 силата на живота 13
 смисъл в живота 372
 смисълът на живота 479
 смъртният живот 7
 съвременният живот 11
 съзнателният живот 251
 трояк живот в нас 381
 физически живот 362, 365
 обект на физическия живот
 382
 смисъл на физическия
 живот 363

- цел на живота 51
 човешкият живот 236
животните 160
закони 70, 146, 150, 171, 173,
 230, 264, 296, 315, 333, 375
 биологичен закон 407
 Божи закон 215
 велик закон 60, 154
 вътрешен закон 375, 383
 закон в живота 168
 закон за излишъците 305
 закон за превръщане на енерги-
 ите 301
 закон на Вярата 345
 закон на единството 126
 закон на Любовта 242
 закон на молитвата 234
 закон на поляризиране 355
 закон на равновесието 183
 закон на раздробяване 116
 закон на самопожертването 524
 закон на смирението 320
 законът за Истината 329
 законът на жертвата 195
 законът на Любовта 329, 388, 524
 законът на съпоставянето 182
 законът на щастието 193, 199
 размножаването 230
звездите 428
Земята 11, 87, 142, 162, 210,
 386, 431, 506
 центърът на Земята 187
злото 145, 206, 326, 351, 391,
 454
знанието 53, 83, 109, 162, 179,
 312, 330, 334, 399, 400, 413,
 425, 502, 509
 Божественото знание 328
 истинско знание 141
 истинското знание 312, 476
идеалите 95, 96, 482, 488
 възвишен идеал 107
 свещеният идеал на човека 487
идеите 95, 123, 136, 416, 431
Истина 65
Истината 112, 125, 129, 190,
 221, 231, 276, 326, 329, 333,
 357, 396, 454, 487, 516
кристалите 154
Лазар 289
лекарят 150
лечение 150, 268, 352
Луната 295
лъжата 119, 325, 328, 338, 357,
 436
Любовта 41, 50, 56, 57, 66, 111,
 125, 142, 149, 156, 231, 233,
 237, 242, 253, 293, 355, 377,
 421, 476, 487, 517, 524
 втората фаза на Любовта 242
 законът на Любовта 524
 качество на Любовта 324
 Любовта към Бога 51
 Любовта на Бога и човешката
 любов 238
 първата степен на Любовта 242
материализъм 100
материята 460, 489
мисълта 258, 299, 399, 456, 493
молитвата 234, 235, 259, 423,
 510
морал 457, 485, 486, 500
музиката 335, 376, 484
Мъдростта 112, 125, 141, 231
мъката 307
настроенията 515

наука 178, 184, 348, 475, 487, 496
 бъдеща наука 368
 духовна наука 419
 нова наука 177
 окултна наука 292
 окултната наука 160, 412, 494
 официалната наука 499
 съвършена наука 371
национализъм 430
нещастията 147, 172, 195
Новата култура 300, 335, 469, 470, 481, 504
Новото учение 102, 220, 369, 520
Обичта 388
омразата 119, 338, 355
парите 112, 321
песнето 335
планети 205, 309
 Венера 309
 Марс 242, 309
 Меркурий 309
 Сатурн 309
 Юпитер 309
помирението 258
принципи
 два велики принципа 237
 принципът на Любовта 237
Природата 101, 106, 157, 194, 208, 232, 245, 250, 373, 430, 492
проповед 465
противоречията 185
радост 165, 182
раждането 60, 129
разкаянието 193
Разумните същества 70, 106,

112, 167, 401
разумност 203, 204, 345, 383, 385, 393, 418, 492
растенията 154
Реалността 7
 реалността на живота 7
религията 112, 327, 475, 509
самовъзпитание 155
Светлината 401
светове 135
 Ангелският свят 54, 387
 Астралният свят 260
 Божественият свят 206, 235, 295, 487
 Вселената 278
 Духовният свят 235, 418
 Небето 57, 58, 240, 305
 Невидимият свят 36, 418
 Умственият свят 305
свободата 33, 34
Свободата 101
символи 30, 32, 279, 290, 416
 ангелът 483
 блудният син 495
 бягството в Египет 195
 връщането в Израилевата земя 195
 Египет 71
 камък 488
 кон 370
 краката 19
 кръв 115
 лозата 138, 301
 лозето 138
 магарето 81
 майка 424
 Мария 8
 Марта 8

- младоженец 216
 нивата 389
 свинете 495
 Синът 330
 скрито богатство 385
 ферментирането на виното 301
 Ханаан 87
 човешката глава 275
Слънцето 11, 109, 137, 232, 252, 262, 295, 386, 438
Слънчевата система 142
слънчеви системи 386
смирение 133
смирението 320
смъртта 27, 28, 117, 271, 304, 343, 360, 361, 521
спането 264
страданията 83, 84, 157, 241, 257, 495
 смисъл на страданието 262
страхът 337, 338
съвременната култура 147
съвършенството 92, 93, 111, 383
съзнание 238, 490
 будност на съзнанието 482, 485
 будно съзнание 491
 съзнанието на всички хора 406
 съзнанието на човека 436
 три съзнания 494
съмнението 56, 224, 318, 357, 413
тъмнината 409
умът 385
учител 472, 473
Учителя за себе си 10, 41, 113, 128, 131, 154, 433, 439, 498, 516
 моите думи 487
формите 302, 303, 306
френология 390
 челото 105, 367
храната 406, 407
Христос 19, 108, 112, 125, 139, 157, 267, 474, 524
 идването на Христа 267
 познаване на Христос 255
целувки 204
църква 234
Църквата 524, 525
чеда Божии 330
числата 123, 248
човек 13, 81, 92, 94, 108, 133, 135, 294, 362
 величието на човека 141
 гениален човек 422
 добрият човек 145, 330
 духовен човек 376
 истинският човек 320
 Космическият човек 406, 505, 523
 краката на човека 285
 кроткият човек 302
 мъдрият човек 324
 набожен човек 349
 праведният човек 347
 православен 323
 приятелски отношения 249
 разумните хора 138
 разумният човек 110, 161, 206, 234, 239, 388
 религиозният човек 173
 ръцете на човека 285
 светският човек 173
 свободата на човека 456
 силата на човека 492
 съвременните хора 8, 106
 съвършеният човек 93
 същественото в човека 507

учен човек 154
 хората на новия живот 16
 четири категории 104
 човекът на Истината 338
 човешка воля 232
 човешка душа 232
 човешки дух 232
 човешките очи 176
 човешките чувства 253
 човешки ум 232
 човешкият дух 363, 505
 човешкият живот 236, 252
 човешкият мозък 178, 296, 366
 човешкият организъм 336
 човешко сърце 232
чувствата 515
Шестата раса 180, 245, 277
щастieto 217, 280, 385, 415
щедростта 308

Учителя Петър Дънов

СИЛА И ЖИВОТ
том XI

Графичен дизайн и корица
ПЕТЪР ДОБРЕВ

Редактор
СТЕЛА РУСКОВА

Предпечатна подготовка
ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Формат 84/108/32
Печатни коли 34

Издателство „Захарий Стоянов“
office@zstoyanov.com
www.zstoyanov.com

Издателство „Бяло Братство“
izdatelstvo@bialobratstvo.info
www.bialobratstvo.info

Печат
УИ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“